

SVĒTCEĻNIEKA CEĻOJUMS

KRISTIEŠA CEĻOJUMS NO POSTA PILSĒTAS UZ DEBESU PILSĒTU

I daļa

1. nodaļa Ceļā uz šaurajiem vārtiem

Staigādams pa šīs pasaules tuksnesi, es nonācu kādā vietā, kur bija ala. Tur es atgūlos un iemidzis redzēju sapni.

Es sapņoju, un, lūk, es redzēju stāvam noskrandušu vīru. Savām paša mājām viņš bija pagriezis muguru, rokā viņam bija grāmata, bet uz muguras - smaga nasta (Lūk.14:33; Habak.2,2). Es skatījos un redzēju, ka viņš atvēra grāmatu un lasīja. Lasīdams viņš raudāja un drebēja; tad, nevarēdams vairs ilgāk savaldīties, viņš vaimanādams izsaucās: "Ko lai es daru?" (Ap. d. 2:37).

Iekšēji cīnīdamies, viņš aizgāja mājās un valdījās, cik ilgi vien spēja, lai viņa sieva un bērni nepamanītu viņa bēdas. Bet ilgi viņš vairs nevarēja klusēt, jo viņa raizes un nemiers pieauga. Tad beidzot viņš savu nospiesto sirdi izkratīja sievai un bērniem, sākdam ar šādiem vārdiem:

"Manu mīlo sieviņ," viņš sacīja, "un jūs, mani bērni: es, jūsu tuvākais draugs, esmu galīgi nomocījies, jo mani nospiež kāda smaga nasta. Vēl vairāk: man ir drošas ziņas, ka debesu uguns mūsu pilsētu sadedzinās; šajā briesmīgajā ugunī mums visiem - man pašam, tev, sieviņ, un jums, mani jaukie bērni, - jāiet bojā, ja nerodas kāda iespēja glābties - bet vēl es to nezinu."

To dzirdot, viņa piederīgie bija sāpīgi satriekti un izbrīnījušies - ne tāpēc, ka viņi ticētu tam, ko viņš tiem bija stāstījis, bet tāpēc, ka, pēc viņu domām, vīram galvā kaut kas nebija kārtībā. Tā kā jau tuvojās vakars un viņi cerēja, ka varbūt miegā viņa smadzenes atspirgs, tad tie steigšus viņu apguldīja. Tomēr nakts vīram pagāja tikpat nemierīgi kā diena; miega vietā viņš visu nakti pavadīja vienās nopūtās un asarās.

Otrā rītā ģimene apvaicājās, kā vīram klājos. Viņš atbildēja, ka aizvien ļaunāk, un atkal sāka viņiem stāstīt par gaidāmo postu. Tomēr tuvinieki sāka kļūt cietsirdīgāki. Brīžam tie mēģināja aizdzīt viņa savādās iedomas ar asu un īgnu izturēšanos, brīžam tie viņu apsmēja, brīžam viņu izbāra un brīžam nelikās par viņu ne zinis. Tad vīrs ieslēdzās savā istabā, lai par tiem aizlūgtu un arī lai skumtu pats par savu postu. Dažreiz viņš arī uz laiku aizgāja pastaigāties vienatnē - gan lasot, gan Dievu lūdzot. Tā pagāja vairākas dienas.

Es redzēju, ka reiz, pastaigādamies laukos, kā jau paradīs, viņš lasīja savu grāmatu un bija gaužām noskumis. Lasīdams viņš tāpat kā agrāk izmisumā iesaucās: "Kas man jādara, lai es tiktu pestīts?" (Ap.d. 16:30-31.)

Es redzēju arī, ka viņš skatījās te uz vienu, te uz citu pusi, it kā gribēdams bēgt; tomēr vēl viņš nekur prom negāja, jo - kā es novēroju - viņš nezināja, kādā virzienā doties. Tad es ieraudzīju tuvojamies kādu vīru, vārdā Evaņģēlists; tas pienāca klāt un jautāja: "Kāpēc tu raudi?"

Nelaimīgais vīrs atbildēja: "Redziet, kungs, šajā grāmatā es izlasīju, ka man ir nolemta nāve un pēc tam stāšanās tiesas priekšā; pirmo es nevēlos, un otra lieta man nav pa spēkam."(Ebr.9:27; Eceh.22:14.)

Tad Evaņģēlists sacīja: "Kāpēc vairīties no nāves? Šai dzīvē taču ir tik daudz ļaunuma un bēdu." Vīrietis atbildēja: "Es bīstos, ka tā nasta, kas ir man uz pleciem, nogremdēs mani dziļāk par kapu, un es nonākšu šausmu bedrē. (Jes.30,33.) Un, kungs, ja jau es neesmu spējīgs izturēt cietumu, tad es ne tik neizturēšu notiesāšanu un sodu; domājot par šīm lietām, man tūlīt jāraud."

Evaņģēlists viņam atbildēja: "Ja tu esi tādā stāvoklī, kāpēc tad tu vēl stāvi uz vietas?" - "Es nezinu, uz kurieni doties." Tad Evaņģēlists iedeva viņam kādu pergamenta vīstokli, kur bija rakstīts: "Bēdziet no nākamās dusmības!" (Mat.3:7.)

Vīrietis to izlasīja un tad, cieši skatīdamies uz Evaņģēlistu, vaicāja viņam: "Uz kurieni lai es bēgu?" Evaņģēlists norādīja viņam uz kādu lielu, plašu klajumu un sacīja: "Vai tu redzi tur aiz lauka tā sauktos Šauros vārtus (Mat.7:13-14)?" "Neredzu." - "Bet vai tu redzi spožo gaismu tajā pusē? (Ps.119:105; 2.Pēt. 1:19.)" - "Man liekas, ka redzu." - "Tad paturi acīs šo gaismu un dodies uz turieni; tur tu ieraudzīsi minētos vārtus, piekļauvē pie šiem vārtiem, tad tev pateiks, kas tev jādara."

Es sapnī redzēju, kā vīrs sāk skriet. Viņš nebija vēl necik tālu paskrējis, kad to pamanīja viņa sieva un bērni. Tie tūdaļ sāka kliegt, lai viņš griežas atpakaļ (Lūk.14:26). Bet vīrs aizspieda ausis un turpināja skriet, saukdams: "Dzīvība! Dzīvība! Mūžīgā dzīvība!" Tā viņš vairs neatskatījās (1.Moz.19:17), bet skrēja uz priekšu, uz klajuma vidu.

Arī kaimiņi iznāca ārā, lai redzētu viņu skrejām. Daži no viņiem zobojās, daži draudēja un daži sauca, lai viņš griežas atpakaļ. Starp šiem pēdējiem bija divi kaimiņi, kas nolēma atvest vīru atpakaļ ar varu. Viņu vārdi bija Tiepīgais un Lokāmais.

Skrejošais vīrietis gan bija jau labi tālu, tomēr šie abi, nolēmuši viņam dzīties pakaļ, to drīz vien panāca. Vīrietis atskatīdamies iesaucās: "Kaimiņi, kāpēc jūs man dzenaties pakaļ?" - "Lai tevi pārliecinātu nākt atpakaļ pie mums," viņi atteica. Bet viņš tiem atbildēja: "Nekādā ziņā. Jūs dzīvojat Posta pilsētā; agrāk vai vēlāk šeit mirdami, jūs nonāksiet vietā, kas ir dziļāka par kapu un kur deg uguns un sērs. Esiet saprātīgi, labie kaimiņi, un nāciet man līdz."

Tiepīgais: "Ko? Atstāt mūsu draugus un visas mūsu ērtības?"

Kristietis (tā sauca šo vīru): "Jā, tāpēc ka tas viss, ko jūs atstāsiet, nemaz nav salīdzināms ar mazu drusciņu no tā, ko es meklēju (2.Kor.4:17-18; Rom.8:18). Ja jūs nāksiet man līdz un to ieraudzīsiet, jūs izjutīsiet to pašu, ko es; jo tur, kurp es eju, viss ir papildnam (Lūk.15:17). Nāciet līdzi, tad paši par to pārliecināsities!"

"Ko tad mums meklēt nezināmajā, ja viss nepieciešamais ir mājās?"

"Es meklēju neiznīcīgu, neaptraipītu un nevīstošu mantojumu, kas tiek uzglabāts debesīs, ko noliktā laikā iegūst tie, kas to cītīgi meklē (1.Pēt.1:4-6; Ebr.11:16). Izlasiet par to, ja vēlaties, manā grāmatā."

"Blēņas! Ej ratā ar visu savu grāmatu! Tātad vai tu nāksi līdz ar mums atpakaļ, vai nē?"

"Nē, to es nedarīšu, jo esmu jau roku pielicis pie arkla." (Lūk.9:62.)

"Tad nāc, kaimiņ Lokāmais, iesim mājās vieni paši. Kad šādi traki āksti kaut ko iedomājas, tad viņi savā prātā ir gudrāki nekā septiņi prātīgi vīri."

Lokāmais: "Labāk nelamāties, kaimiņ; ja tas, ko Kristietis stāsta, ir patiesība, tad tās mantas, pēc kurām viņš tiecas, ir labākas nekā mūsējās. Man tiešām patiktu doties līdzi savam kaimiņam."

"Ko? Tātad vēl viens muļķis vairāk? Klausī taču mani un nāc atpakaļ; kas var zināt, kur šis pustrakais tevi aizvedīs. Netiepies, esi prātīgs un nāc atpakaļ!"

Kristietis: "Nē, kaimiņ, nedari to! Bet, ja tu nāksi man līdzi, tu vari iegūt ne tikai tās mantas, par ko es tev stāstīju, bet vēl daudz vairāk."

Ja netici man, lasi šo grāmatu. Ka tur ir teikta tīra patiesība, galvo Viņa asinis." (Ebr.9:17-22.)

Lokāmais: "Nu, kaimiņ Tiepīgais, man visa šī lieta kļūst arvien skaidrāka: es došos līdzi šim krietnajam vīram un dalīšos viņa liktenī. Bet, labais ceļabiedr, vai tu zini ceļu uz minēto vietu?"

Kristietis: "Kāds vīrs, vārdā Evaņģēlists, lika man steigties uz šauriem vārtiem, kas ir mūsu priekšā; tur tad mēs saņemsim ziņas par tālāko ceļu."

Lokāmais: "Labi, kaimiņ, tad dosimies ceļā." Tā viņi abi sāka soļot. Tiepīgais, aiziedams noteica: "Es gan iešu atpakaļ mājās. Šādiem maldu ceļu gājējiem es negribu būt par ceļabiedru."

2.nodaļa Mazticības purvs

Es redzēju savā sapnī, ka Tiepīgais iet atpakaļ, bet Kristietis un Lokāmais dodas prom pa klajumu, uzsākdami sarunu:

Kristietis: "Es tiešām priecājos, kaimiņ, ka tu ļāvies pārliecināties un nāci man līdzī. Ja Tiepīgais būtu izjutis tādas bailes no mums vēl nezināmās, bet priekšā stāvošās šausmīgās nākotnes, kā es to esmu izjutis, tad viņš gan ar tik vieglu sirdi nebūtu griezies atpakaļ."

Lokāmais: "Labi, kaimiņ; bet tā kā mēs pašlaik šeit esam vieni, pastāsti man tuvāk, kas īsti ir tās lietas un tie mērķi, uz kuriem mēs tagad dodamies."

"Man gan ir vieglāk tos saprast un par tiem domāt nekā runāt. Tomēr, ja tu vēlies zināt tuvāk, es tev izlasīšu par tiem to, kas rakstīts manā grāmatā."

"Un tu esi pārliecināts, ka šīs grāmatas vārdi tiešām ir patiesība?" "Jā, pilnīgi, jo to ir teicis Tas, kas nemelo." (Titam 1:2.) "Labi atbildēts. Kāds tad tas mantojums ir?"

"Tā ir bezgalīga ķēniņa valsts un mūžīga dzīvība, tā ka mēs tur varēsim dzīvot mūžīgi." (Jes.65:17; Jāņa 10:27-29.)

"Labi, kas vēl?"

"Mēs dabūsim krāšņus vainagus un drēbes, kas padarīs mūs mirdzošus kā saule pie debesīm." (2.Tim.4:8; Atkl.22:5; Mat.13:43.)

"Un kādā sabiedrībā mēs tad būsim?"

"Tur mēs būsim kopā ar serafiem un ķerubiem - ar būtnēm, uz ko paskatoties vien jau apžilbst acis. (Jes.6:2; 1.Tesal.4:16,17.) Tur tu arī satiksi tūkstošus un desmitus tūkstošus, kas pirms mums ir nogājuši uz šo vietu. Neviena no tiem nav ļauns pret kādu, bet tie visi ir svēti un pilni mīlestības.

Katrs no viņiem staigā Dieva vaiga priekšā un ir Viņa tuvumā vienmēr. Īsi sakot, mēs tur redzēsim visus - vecajus ar zelta vainagiem (Atkl.4:4), svētās jaunavas ar zelta koklēm (Atkl.14:1-5), cilvēkus, ko pasaule sagraizīja gabalos, sadedzināja uz sārziem, nodeva zvēriem saplosīšanai, noslīcināja ezeros un jūrās tādēļ, ka šie ļaudis mīlēja Kungu, kam pieder minētā vieta - visus tos mēs redzēsim sveikus un veselus, tērtus nemirstības tērpā." (Atkl.14:1-5; Jāņa 12:25, 2.Kor.5:2-4)

"Jau par dzirdēto vien var sākt jūsmot. Bet vai šīs lietas mums ir pieejamas? Kā lai mēs kļūstam par dalībniekiem šajās lietās?"

"Tās zemes Kungs un Valdnieks to visu ir licis uzrakstīt šajā grāmatā, un galvenā doma ir šāda: ja mēs patiesi vēlamies to iegūt, Viņš visas šīs lietas un tiesības mums dāvina." (Jes.55:1-8; Jāņa 6:37; 7:37; Atkl.21:6-7; 22:17.)

"Esmu tiešām priecīgs, mans labais ceļabiedr, dzirdot par tām lietām. Nāc, pasteigsimies!"

"Es nevaru paiet tik ātri, kā es gribētu - kā redzi, šīs nastas dēļ, kas man uz muguras."

Tagad es sapnī redzēju, ka, tikko pabeiguši šo sarunu, abi nonāca pie kāda gaužām dūņaina purva, kas bija klajuma vidū. Tā kā viņi gāja neuzmanīgi, abi pēkšņi iekrita purvā. Šo purvu sauca par Mazticības purvu.

Kādu laiku briduši pa šo purvu, viņi arvien vairāk notašķījās ar netīrajiem dubļiem. Kristietis savas smagās nastas dēļ grima dūņās arvien dziļāk. Lokāmais beidzot iesaucās: "Kaimiņ Kristieti, kur mēs tagad esam?" - "Tiešām nezinu," atsaucās Kristietis. Tad Lokāmais, apvainojies un uztraukts, nikni sacīja: "Vai šī ir tā laime, par ko tu man visu laiku stāstīji? Ja jau pašā ceļojuma sākumā mums jāastopas ar šādām neveiksmēm, kas gan būs vēl jāpiedzīvo līdz ceļojuma beigām? Nē, nē, ja vien es tikšu vēl dzīvs ārā no purva, tad tu manis dēļ vari paturēt savu laimes zemi viens pats."

To teicis, viņš izmisis ar visiem spēkiem sāka brist uz māju pusi, līdz beidzot tiešām izkļuva ārā no purva tai malā, kas bija māju virzienā. Tā viņš arī tūdaļ aizgāja, un Kristietis no tā laika vairs viņu neredzēja.

Kristietis nu bija palicis viens pats, cīnoties Mazticības purvā. Viņš tomēr visiem spēkiem centās sasniegt to purva malu, kas bija tālāk no viņa mājām un tuvāk Šaurajiem vārtiem. Beidzot viņš to arī sasniegta, bet smagā nasta neļāva viņam izrāpties krastā. Tad es sapnī ieraudzīju, ka vīrs, vārdā Palīgs, pienāca pie viņa un prasīja, ko viņš tur darot.

"Kāds vīrs, vārdā Evaņģēlists," atbildēja Kristietis, "lika man pa šo ceļu doties tur pāri uz tiem vārtiem, lai tā es varētu izbēgt no briesmām, kas tuvojas. Iedams uz turieni, es iekritu šajā purvā."

"Bet kāpēc tu nevēroji pēdas un pakāpienus, kas stiepjas purvam pa vidu?"

"Man bija tik lielas bailes, ka es bēgu pa taisnāko ceļu un tā iekritu šeit."

"Sniedz man roku!" Kristietis izstiepa roku, un Palīgs viņu izvilka, uzveda uz cietas zemes un lika viņam turpināt ceļu (Ps.40:3).

Tad es piegāju pie vīra, kas Kristieti bija izvilcis no purva un jautāju: "Mans Kungs, kāpēc gan šī vieta, pār kuru ved ceļš no Posta pilsētas uz Šaurajiem vārtiem, nav nosusināta un izlabota, lai nabaga ceļotājiem tā nebūtu tik bīstama?"

Viņš man atbildēja: "Šis dūņainais purvs nav nosusināms; šai vietā ir avots, no kura nemitīgi izplūst grēku dūņas un dubļi, arī tad, kad grēcīguma apziņa jau pamodusies; tāpēc šo vietu sauc par Mazticības purvu. Ja arī grēcinieks ir jau pamodināts un saskatījis savu pazuduša cilvēka stāvokli, tomēr viņa dvēselē saceļas daudzas šaubas, bailes un bažas par bēdīgām nākotnes izredzēm; tas viss sakrājas šai vietā. Tas ir īstais iemesls, kāpēc šī vieta ir tik grūti pārejama.

Ķēniņš nemaz nevēlas, lai šī vieta pastāvīgi paliktu tik sliktā stāvoklī. (Jes.35:3,4,8). Viņa strādnieki Ķēniņa uzraugu vadībā vairāk nekā sešpadsmit gadu simteņu ir strādājuši šajā vietā, mēģinādami to nosusināt un savest kārtībā. Tiešām, cik man zināms, šai mukulā ir sabērts vismaz ap divdesmit tūkstošu vezumu ar daudziem miljoniem vislabāko pamācību, kas visos laikos ir tikušas sanestas kopā no Viņa valsts malu malām (un lietpratēji saka, ka tur esot vislabākais materiāls šīs vietas sakārtošanai); tomēr vēl aizvien tas ir Mazticības purvs, un tāds tas paliks arī tad, kad cilvēki būs padarījuši visu, ko spējuši.

Taisnība, pēc Likumdevēja rīkojuma ir ierīkoti stingri pakāpieni jeb atbalsta punkti cauri pašam mukulā vidum. Bet, tuvojoties laika maiņai, kā tagad, no dūņu un dubļu avotiem izplūst sevišķi daudz dūņu, tā ka pakāpieni ir grūti saskatāmi. Un bieži vien ļaudis, ja arī tos saskata, aizsper savus soļus garām, jo tiem apreibst galva. Tā tie notriepjas ar dūņām un dubļiem, kaut arī tur ir šie pakāpieni (1.Sam.12:20-22); tomēr, tuvojoties vārtiem un pa tiem ieejot, viņiem atkal ir stingra, cieta zeme zem kājām."

Tagad es redzēju sapnī, ka Lokāmais šai starplaikā bija nokļuvis atpakaļ mājās. Viņa kaimiņi atnāca to apciemot. Daži no tiem nosauca viņu par gudru cilvēku, tāpēc ka viņš bija griezies atpakaļ, daži nosauca viņu par muļķi, tāpēc ka viņš bija ielaidies darīšanās ar Kristieti, citi izzoboja viņa glēvulību, sacīdami: "Ja jau reiz ceļš bija uzsākts, tad mēs gan tavā vietā nebūtu dažu grūtību dēļ visu tūdaļ atmetuši." Tomēr beidzot ļaudis sāka viņam vairāk uzticēties; tad visi sāka runāt citādi un sāka izsmiet nabaga Kristieti, kas nemaz nebija klāt. Tik daudz par Lokāmo.

Tanī apgabalā ceļu, kas ved uz Šaurajiem vārtiem, krusto lielceļš, kas nāk no Miesīgas Gudrības pilsētas un ved pāri klajumam.

3.nodaļa Pasaules gudrinieks

Kristietis, vientulīgi turpinādams savu ceļu, ieraudzīja no tālienes kādu nākam pa šo ceļu. Gadījās, ka krustcelēs tie satikās. Svešā kunga vārds bija Pasaules Gudrinieks; viņš dzīvoja lielajā Miesīgas Gudrības pilsētā, kas nebija necik tālu no Kristieša dzimtās pilsētas. Šis cilvēks jau bija šo to dzirdējis par Kristieti, jo Kristieša iziešana no Posta pilsētas bija izdaudzīnāta ne tikai viņa paša pilsētā, bet arī citur. Pasaules Gudrinieks saliektajā ceļiniekā, ar smago nastu mugurā, atpazīna Kristieti, un uzsāka sarunu.

Pasaules Gudrinieks: "Ehē, mans draugs, kurp dodies ar tādu smagu nastu?"

Kristietis: "Jā, tā tiešām ir smaga - man šķiet, smagākā, kādu jebkad kāds nabaga radījums nesis! Uz kurieni es dodos? Uz Šaurajiem vārtiem, jo tur, tā man stāstīja, man būšot iespēja atbrīvoties no smagās nastas!"

"Vai tev ir sieva un bērni?"

"Jā, bet mana nasta mani tā nospiež, ka es par tiem vairs nesajūtu tādu prieku kā agrāk; pašlaik es jūtos tā, it kā man viņu nemaz nebūtu. (1.Kor.7:29.)

"Vai tu pieņemsi manu padomu?"

"Labprāt, ja tikai tas ir derīgs; man ļoti vajag labu padomu." "Mans padoms ir šāds: atbrīvojies tūdaļ no savas nastas, jo ātrāk tev nebūs iekšēja miera, ne arī prieka par tām svētībām, ko Dievs tev līdz šim devis."

"Taisni to jau es gribu. Es labprāt atbrīvotos no šīs nastas, tikai es pats to nespēju, un arī visā mūsu zemē nav neviena cilvēka, kas to spētu izdarīt. Tādēļ, kā jau teicu, es dodos uz Šaurajiem vārtiem."

"Kas tev lika doties pa šo ceļu?"

"Kāds cilvēks, kas man šķita ļoti ievērojams un godājams vīrs; viņa vārds, cik atceros, bija Evaņģēlists."

"Nolādi viņu par viņa padomu! Visā pasaulē nav bīstamāka un grūtāka ceļa kā tas, ko viņš tev parādījis; to tu drīz vien piedzīvosi, ja sekosi viņa padomam. Un kaut ko, es redzu, tu jau esi piedzīvojis. Es redzu uz tava apģērba Mazticības purva dubļus, tomēr tas ir tikai šī ceļa grūtību iesākums. Klausī man, es esmu vecāks par tevi. Šajā ceļā tev būs jāpieredz nogurums un sāpes, izsalkums, dažādi uzbrukumi un vēl daudz kas cits, īsi sakot - uz šī ceļa tev draud nāve. Es tev saku patiesību, jo to ir apliecinājuši daudzi liecinieki, kas paši to piedzīvojuši. Un kurš prātīgs cilvēks tik bezrūpīgi atmetīs ar roku savai dzīvībai, paklausīdams kaut kādam svešiniekam?"

"Bet šī nasta uz muguras man ir daudz briesmīgāka nekā visas tās citas lietas, ko tu minēji. Nē, lai ceļā nāk kas nākdams, es par to nebēdāju, ja tikai tieku vaļā no šīs nastas."

"Kā tu sāki šo nastu apzināties un sajust?"

"Lasot šo grāmatu, kas man rokā."

"Tā jau es domāju! Tev ir klājies tāpat kā daudziem citiem vājiem cilvēkiem, kas, tiekdamiēs pēc pārāk augstām lietām, nonāk izmisumā. Tad viņi ne tikai zaudē drosmi, bet ir gatavi sākt visnepatīgākās lietas, paši vairs nezinādami, ko īsti viņi grib."

"Es zinu gan, ko es gribu: es gribu tikt atbrīvots no savas smagās nastas."

Bet kādēļ tu to gribi panākt uz šī briesmu pilnā ceļa, labi redzēdams visas briesmas? Ja vien tev būtu pacietība uzklaut mani, es tev varētu parādīt kādu citu ceļu, kā sasniegt visu, ko tu vēlies, bez jebkādam briesmām. Jā gan, un to tu iegūtu pavisam drīz. Bez tam, man jāpiezīmē, briesmu vietā tu atrastu pilnīgu mieru, drošību un daudz draugu."

"Ak, atklāj taču man šo noslēpumu!"

"Labi, tad klausies. Tur tajā ciemā, ko sauc par Tikumu ciemu, dzīvo kāds kungs, vārdā Bauslībnieks. Viņš ir gudrs un ļoti izslavēts bauslības likumu pazinējs, bez tam viņš ļoti labi prot atbrīvot tev līdzīgus cilvēkus no viņu nastām. Cik man zināms, tā viņš ir izglābis daudzus ļaudis. Bez tam viņš prot izārstēt arī tādus, kas savas nastas dēļ jau mazliet sajukuši prātā."

Tev būtu jāaiziet pie šī vīra - viņš uz vietas tev palīdzēs. Viņa nams nav ne divus kilometrus no šejienes; ja viņš pats nebūs mājās, tad tur būs viņa dēls - patīkams jauneklis, vārdā Godīgais; tas šajās lietās ir tikpat gudrs kā viņa vecais tēvs. Tur tu varēsi atbrīvoties no savas nastas. Ja tev nepatīktu doties atpakaļ uz savu agrāko dzīvesvietu - ko es tev nemaz neieteiktu - tu vari savu sievu un bērnus ataicināt uz šo ciemu. Tur tagad daži nami ir bez iedzīvotājiem, un tu varēsi nopirkt kādu no tiem par lētu naudu. Arī pārtika tur ir lēta un laba; tā tu varēsi dzīvot tur laimīgi kopā ar godīgiem kaimiņiem, labi ieredzēts un iecienīts."

Kristietis tagad bija mazliet apmulsis, tomēr viņš nosprieda: ja tas viss ir taisnība, ko šis kungs stāsta, tad tiešām gudrākais ir pieņemt viņa padomu. Tā izšķīries, viņš jautāja: "Pa kuru ceļu es varētu aiziet uz šī goda vīra namu?"

Pasaules Gudrinieks: "Vai redzi tur to augsto kalnu? Uz turieni tev jāiet; pirmais nams, ko tu sasniegsi, pieder minētajam vīram."

Tā Kristietis atstāja savu līdzšinējo ceļu uz šaurajiem vārtiem, lai dotos uz Bauslībnieka namu meklēt palīdzību. Bet jo tuvāk viņš pienāca kalnam, jo augstāks tas viņam likās; klinšainā kalna mala, gar kuru veda ceļš, beidzot bija tik draudīgi pārkārusies pār ceļu, ka Kristietis vairs neuzdrošinājās iet tālāk, bīdamies, ka klintis neuzgāžas viņam virsū. Tāpēc viņš apstājās, nezinādams, ko nu darīt.

Viņa nasta tagad likās vēl smagāka nekā agrāk.

No kalna šaudījās uguns liesmas, tā ka Kristietis sāka baidīties, ka tās viņu sadedzinās, tāpēc viņš aiz bailēm sāka drebēt (2.Mozus 19:16-18; Ebr.12:21).

Tagad viņš sāka nožēlot, ka bija pieņēmis Pasaules Gudrinieka padomu. Šai brīdī viņš ieraudzīja tuvojamies Evaņģēlistu. To ieraugot, Kristietis aiz kauna nosarka. Evaņģēlists nāca arvien tuvāk; viņa

sejas izteiksme bija ļoti nopietna un bargā. Sasniedzis Kristieti, viņš to bargi uzlūkoja un tad sāka norāt:

"Ko tu šeit dari, Kristieti?"

Kristietis nezināja ko atbildēt un stāvēja kā mēms.

Tad Evaņģēlists turpināja:

"Vai tu neesi tas vīrs, ko es atradu raudam pie Posta pilsētas?"

"Jā, mīļais kungs."

"Kāpēc tad tu tik drīz nogriezies no šī ceļa? Pašlaik tu esi pilnīgi aizgājis no pareizā ceļa."

"Tikko pārbrīdis Mazticības purvu, es sastapu kādu kungu, kas pārliecināja mani, ka tuvējā Tikumu ciemā es atradīšot kādu cilvēku, kas varēšot noņemt manu nastu."

"Kas tas tāds bija?"

"Viņš izskatījās pēc ievērojama kunga un bija liels runātājs, tā ka beidzot es padevos. Tā es nonācu šeit. Bet, kad es ieraudzīju šo kalnu un pār ceļu pārkārušos kalna malu, tad es pēkšņi apstājos, lai tā neuzkrīt man uz galvas."

"Kā tas kungs tevi uzrunāja?"

"Viņš jautāja man, kurp es ejot, un es viņam to pastāstīju."

"Un ko viņš tad sacīja?"

"Viņš jautāja man, vai man esot ģimene, un es viņam pateicu. Bet es arī pateicu, ka savas smagās nastas dēļ es vairs nevaru savā ģimenē atrast prieku kā agrāk."

"Un ko tad viņš teica?"

"Viņš lika man steidzīgi atbrīvoties no manas nastas, ko es arī vēlos. Es viņam pastāstīju, ka tāpēc es dodos uz Šaurajiem vārtiem, lai tur saņemtu tuvākas ziņas par to, kā nonākt atbrīvošanas vietā. Tad viņš sacīja, ka parādīšot man īsāku un labāku ceļu bez tādām grūtībām kā jūsu parādītājā ceļā. Viņa ieteiktais ceļš mani aizvedīšot pie kāda vīra, kas labi protot noņemt tādas nastas kā manējā. Es šim kungam ticēju un nogriezos no sava agrākā ceļa uz šo ceļu, lai varbūt ātrāk atbrīvotos no savas nastas. Bet, kad es nonācu līdz šai vietai un ieraudzīju, kā te viss izskatās, es apstājos, baidīdamies no briesmām. Tagad es vairs nezinu ko darīt."

"Tad tagad brīdi klausies, lai es tev daru zināmus Dieva vārdus." Kristietis trīcēdams stāvēja viņa priekšā. Tad Evaņģēlists sacīja: "Pielūkojiet, ka jūs nenoraidāt to, kas runā. Jo, ja tie nav izbēguši, kuri atmeta To, kas zemes virsū Dieva mācību mācījis, jo mazāk mēs, ja novēršamies no tā, kas ir no debesīm (Ebr.12:25). Bet mans taisnais no ticības dzīvos, bet uz to, kas atkāpjas, manai dvēselei nav labs prāts (Ebr.10:38). Lūk, tu esi nonācis šajā nelaimē; tu esi sācis atmett Visaugstākā padomu un esi novirzījies melu ceļos, un par mata tiesu atrodi no mūžīgās pazušanas."

"Vai man," Kristietis iekliedzās, "es esmu pazudis!" - un kā nedzīvs nokrita pie Evaņģēlista kājām. Tomēr Evaņģēlists satvēra viņa roku un uzsauca: "Ikkatru grēku un ikkatru zaimošanu cilvēkiem piedos (Mat.12:31; Mr.3:28). Neesi neticīgs, bet ticīgs." (Jāņa 20:27.) Šie vārdi Kristieti atkal kaut cik atdzīvināja; trīcēdams viņš piecēlās, un Evaņģēlists turpināja:

"Tagad klausies labi uzmanīgi visu, ko tev pastāstīšu. Gribru tev parādīt, kas tas bija, kas tevi piekrāpa, un kas ir tas, pie kā viņš tevi sūtīja. Cilvēku, kas tevi satika, sauc Pasaules Gudrinieks. Šo vārdu viņš arī ir pelnījis: daļēji tāpēc, ka viņš izplata tikai pasaulīgu mācību (1. Jāņa 4,5) - tāpēc viņš vienmēr iet Tikumu ciema baznīcā; daļēji tāpēc, ka viņam šī mācība ir vismīļākā, jo tā viņu vislabāk atbrīvo no Kristus krusta (Galat.6:12); un šīs miesīgās dabas dēļ viņš cenšas visādi kaitēt manai darbībai.

Viņam padomā ir trīs lietas, no kurām tev pilnīgi jānovēršas. Vispirms, viņš ir aizvilinājis tevi prom no īstā ceļa: otrkārt, viņš cenšas tevī radīt nepatiku pret Kristus krustu, beidzot, viņš ir uzvedis tevi uz ceļa, kas ved uz nāvi.

Pirmajā lietā: tev ar riebumu jānovēršas no viņa vilinājumiem atstāt īsto ceļu. un tev stingri jānosoda sava padošanās šim vilinājumam. Viņam padodamies, tu atmet Dieva padomu šī cilvēka padoma dēļ. Mūsu Kungs saka: "Cīnieties ieiet caur Šaurajiem vārtiem" - un uz šiem vārtiem es tevi sūtīju "jo šauri ir tie vārti, kas aizved uz dzīvību, un maz ir to, kas tos atrod" (Lūk.13:24; Mat.7:13-14.) No Šauro vārtu ceļa šis padomdevējs tevi ir aizvilinājis, gandrīz jau aizvadīdams tevi pazušanā, tādēļ neklausī vairs viņu!

Otrā lietā: Kristus krusts tev jāuzskata "par lielāku mantu nekā Ēģiptes mantas" (Ebr.11:25-26). Bez tam Godības Ķēniņš taču ir sacījis, ka "tas, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs" (Marka 8:35). Un: "ja kāds nāk pie manis un neienīst savu tēvu un māti, sievu un bērnus, brāļus un māsas un

pat sava paša dzīvību, tas nevar būt mans mācekļis" (Lūk.14, 26-27; Mat.10:37-39; Jāņa 12:25). Tātad par to, kas tiešām nepieciešams, lai tu iegūtu mūžīgo dzīvību, tev mēģināja iestāstīt, ka tas tev atnesīs nāvi. No šīs mācības novērsies!

Trešajā lietā: tev jāsargās no ceļa, kas ved uz nāvi - bet taisni uz šī ceļa viņš ir tevi uzvedis. Cilvēks, vārdā Bauslībnieks, pie kā tev lika iet meklēt brīvību, ir kalpones dēls, kurš līdz ar saviem bērniem vēl aizvien ir kalpībā. Šis noslēpumu kalns, no kura klintīm tu nobijies, ir Sinaja kalns. Kā tas, kas pats ir kalpa stāvoklī var tevi atbrīvot? (Galat.4:21 -27). Tātad Bauslībnieks nevar tevi atbrīvot; viņš nevienu vēl nav atbrīvojis un arī neatbrīvos. "Jo ar bauslības darbiem neviens cilvēks nevar kļūt taisnots Viņa priekšā." (Rom.3:20.) Tāpēc Pasaules Gudrinieks ir viltnieks. Bauslībnieks - vienkāršs krāpnieks, un arī viņa dēls. Godīgais, kaut arī tam ir pievilcīga āriene, ir tikai liekulis. Neviens no viņiem nevar tev palīdzēt. Tici man, visi šie vīri vēlas vienīgi aizvilināt tevi no pestīšanas ceļa, ko es tev biju parādījis."

To teicis, Evaņģēlists skaļā balsī piesauca debesis - apliecināt viņa teiktos vārdus. No Sinaja kalna tūdaļ izšāvās liesmas un atskanēja balss:

"Visi, kas dzīvo bauslības darbos, ir zem lāsta; jo ir rakstīts: nolādēts ir ikkatrs, kas netur un nedara visu to, kas ir rakstīts bauslības grāmatā!" (Galat.3:10.)

Kristietis tagad gaidīja vienīgi nāvi. Viņš sāka raudāt un vaimanāt, nolādēdams to brīdi, kad viņš satika Pasaules Gudrinieku; viņš nosauca sevi par tūkstoškārtīgu nelgu, tādēļ ka bija paklausījis šī pavadēja padomam. Viņš arī bija ļoti nokaunējies par to, ka šī svešinieka šķietamie pierādījumi, kas balstījās vienīgi miesīgā un cilvēciskā gudrībā, bija spējuši likt viņam aizmirst īsto ceļu. To visu pārdomājis, viņš atkal griezās pie Evaņģēlista apmēram šādiem vārdiem:

"Kā jūs domājat, vai es drīkstu vēl cerēt? Vai es varētu tūdaļ iet atpakaļ un doties uz Šaurajiem vārtiem? Vai šīs maldīšanās dēļ mani no turienes neaizraidīs prom apkaunotu? Es nožēloju, ka klausīju šī cilvēka padomam; vai mans grēks varētu tikt piedots?"

"Tavs grēks gan ir ļoti liels," Evaņģēlists atbildēja, "jo tu esi izdarījis reizē divus ļaunumus: atstājis labo ceļu un uzsācis aizliegto. Tomēr vārtu sargs tevi ielaidīs, jo viņam ir labs prāts pret cilvēkiem. Tikai piesargies, ka tu atkal nenovirzies sāņus, lai tu neej bojā ceļojot!" (Ps.2:12.)

Kristietis tagad devās atpakaļ. Evaņģēlists, atkal kļuvis laipns, noskūpstīja viņu un smaidīdams novēlēja laimīgu ceļu.

4.nodaļa Šaurie vārti

Kristietis steidzīgi devās atpakaļ. Viņš neielaidās nekādās sarunās ar pretimnācējiem uz ceļa; visu laiku viņš jutās kā aizliegta ceļa gājējs, līdz nonāca pie krustcelēm un atkal nokļuva uz iepriekšējā ceļa. Drīz viņš sasniedza Šauros vārtus. Pār vārtiem bija uzraksts: "Klaudziniet, tad jums taps atvērts." (Mat.7:7.)

Kristietis vairākas reizes pieklauvēja, sevī sacīdams:

"Vai Žēlīgais man durvis atdarīs? Vai grēcinieku, kāds esmu, nenoraida?"

To mūžam slavēšu, ja mani ielaidīs un žēlos lūdzēju, kas ārā gaida."

Pie vārtiem pienāca kāds nopietna izskata cilvēks, vārdā Labprātis, un jautāja, kas tur ir, no kurienes viņš nāk un ko viņš vēlas.

Kristietis sacīja: "Šeit ir kāds grēkiem apkrauts nabaga grēcinieks. Es nāku no Posta pilsētas un ceļoju uz Ciānas kalnu, lai izbēgtu no nākamās dusmības. Tā kā man ir sacīts, ka ceļš uz turieni ejot caur šiem vārtiem, tad es vēlētos zināt, vai jūs būtu ar mieru mani ielaist."

"Labprāt, no visas sirds," vārtu sargs Labprātis atbildēja. Viņš tūdaļ atvēra vārtus un steigšus ievilka Kristietī iekšā pa vārtiem.

"Ko tas nozīmē?" Kristietis apvaicājās. Vārtu sargs pastāstīja, ka netālu no šiem vārtiem esot Sātana pils; no turienes pats Sātans un viņa kalpotāji apšaudot ar bultām tos, kas tuvojas Šaurajiem vārtiem, lai vēl paspētu tos nonāvēt, pirms tie pagūst ieiet pa vārtiem. Kristietis iesaucās: "Man jānodreb un reizē jāpriecājas, ka esmu drošībā."

Kad viņi bija iekšpusē, vārtu sargs vaicāja Kristietim, kas viņu ir sūtījis uz šejieni.

Kristietis: "Evaņģēlists man lika nākt uz šejieni un klauvēt – un tā es arī darīju. Viņš sacīja, ka jūs, kungs, man pastāstīšot, kas man tālāk jādara."

Labprātis: "Tavā priekšā ir atvērtas durvis, un neviens cilvēks nevar tās aizslēgt tavā priekšā."

Kristietis: "Es tikai tagad lēnām sāku pļaut sava riskantā lēmuma augļus."

"Bet kāpēc tu ieradies viens pats?"

"Tāpēc, ka neviens no maniem kaimiņiem nesaskata tās briesmas, kas viņiem draud, kā es tās saskatīju."

"Vai kāds no tiem zināja, ka tu dosies ceļā?"

"Zināja. Mana sieva un bērni, kas mani vispirms ieraudzīja dodamies ceļā, sauca, lai es griežos atpakaļ; arī daži no maniem kaimiņiem raudādami sauca mani atpakaļ. Bet es aizspiedu ausis un turpināju savu ceļu."

"Bet vai neviens no viņiem nedzinās tev pakaļ, lai mēģinātu tevi pārliecināt doties atpakaļ?"

"Jā gan, divi: Tiepīgais un Lokāmais. Bet, kad viņi redzēja, ka tiem neveicas, Tiepīgais lamādams devās atpakaļ, bet Lokāmais kādu gabaliņu nāca man līdz."

"Kāpēc viņš nenāca tev līdz arī tālāk?"

"Mēs nācām abi kopā līdz Mazticības purvam, un tad pēkšņi abi iekritām tajā. Tad mans kaimiņš Lokāmais zaudēja drosmi un neuzdrīkstējās vairs doties tālāk. Tikko izkļuvis no purva savu māju pusē, viņš man uzsauca, lai es paturot savu laimīgo zemi viens pats. Tā viņš aizgāja savu ceļu, sekodams Tiepīgajam, bet es turpināju nākt šurp."

"Nabaga cilvēks! Vai tad tiešam debesu godība viņam liekas tik mazvērtīga, ka viņš negrib tās dēļ pārciest dažas grūtības?"

"Es sacīju patiesību par Lokāmo, bet, ja man jāsaka visa patiesība arī par sevi, tad iznāk, ka es nemaz neesmu labāks par viņu. Taisnība, viņš atgriezās mājās, bet arī es nogriezios no īstā ceļa, aiziedams sāņus pa nāves ceļu. Mani pārliecināja to darīt kāds Pasaules Gudrinieka kungs."

"Tiešām? Tad viņš tev laikam ieteica tūdaļ meklēt brīvību un mieru pie Bauslībnieka kunga."

"Nonācis pie kalna, kas blakus viņa namam un kam viena klints mala ir tik ļoti pārkārusies pāri ceļam, es tālāk iet neuzdrīkstējos, baidīdamies, ka šī klints var uzkrīst man uz galvas. Tur tad es biju spiests apstāties."

"Šis kalns ir jau nogalinājis un vēl nogalinās daudzus. Labi, ka tu izglābies no nāves un kalns tevi nesadragāja."

"Tiešām, es nezinu, kas tur ar mani būtu noticis, ja laimīgā kārtā mani tur atkal nebūtu saticis Evaņģēlists - taisni tad, kad es biju pilnīgā neziņā. Tā bija Dieva žēlastība, ka viņš atkal ieradās pie manis, citādi es nekad nebūtu varējis atnākt šeit. Bet es esmu atnācis tāds, kāds esmu - vairāk gan pelnījis nāvi zem tām klintīm nekā iespēju te stāvēt un runāt ar jums. Ar to vien, ka man tomēr atļauj šeit ienākt, man ir parādīta liela laipnība un labvēlība!"

"Mēs nenoraidām it nevienu, kaut arī tie agrāk būtu nezin ko darījuši; kas pie Viņa atnāk, tos Viņš tiešām neatstumj." (Jāņa 6:37.)

Tagad, draugs Kristietī, panāc man līdz; es tev parādīšu tavu tālāko ceļu. Lūk, vai tu redzi šauru ceļu savā priekšā? Tas ir tas ceļš, pa ko tev jāiet tālāk. To ir izveidojuši jau sentēvi, pravieši, Kristus un Viņa apustuļi. Tas ir tik taisns, cik taisnu vien kādu ceļu var izveidot; pa šo ceļu tev jāiet."

"Bet vai tam nav daudz krustceļu un blakus ceļu, kur svešinieks var apmaldīties?"

"Ir gan daudzi blakus ceļi, bet tie ir līkumaini un plati; vienīgi īstais ceļš ir taisns un šaurs." (Mat. 7:14.)

Tad es redzēju sapnī, ka Kristietis jautā vārtu sargam, vai tas nevarot atbrīvot viņu no nastas; līdz šim viņam vēl neesot izdevies no tās atbrīvoties, un bez palīdzības viņš to nevarot izdarīt.

Vārtu sargs atbildēja: "Pacieties, līdz tu nonāksi atbrīvošanas vietā; tur tā pati nokritīs no tavas muguras."

Tad Kristietis atkal posās ceļā. Vārtu sargs pastāstīja, ka, noslojot nelielu ceļa gabalu, viņš nonāksot Izskaidrotāja namā; tas viņam parādīšot jaukas lietas. Tā viņi šķīrās, un vārtu sargs novēlēja Kristietim laimīgu ceļu.

5. nodaļa **Izskaidrotāja namā**

Turpinādam ceļu, Kristietis drīz vien nonāca pie Izskaidrotāja nama un tur vairākas reizes piekļāvēja. Kāds kalpotājs pienāca pie durvīm un jautāja, ko viņš vēloties.

Kristietis atbildēja: "Esmu ceļinieks un vēlos satikt šīs mājas saimnieku. Kāds viņa paziņa mani atsūtīja šurp."

Kalpotājs atsauc nama saimnieku. Arī tas iznācis apjautājās, ko viņš vēloties. Kristietis atteica: "Es nāku no Posta pilsētas un dodos uz Ciānas kalnu. Vārtu sargs pie šaurajiem vārtiem ieteica man nākt uz šejieni, jo te man parādīšot daudzas jaukas lietas, kas man nodērēšot tālākajā ceļā."

"Nāc vien iekšā," Izskaidrotājs laipni sacīja, "es labprāt visu tev tūdaļ parādīšu."

Vispirms Izskaidrotājs ieveda Kristieti istabā, kur pie sienas karājās liela glezna. Tajā bija attēlots kāds ļoti nopietns vīrs, dedzīgs runātājs; savas acis viņš bija pacēlis pret debesīm, rokā viņam bija grāmatu Grāmata, patiesības likumi bija uz viņa lūpām. Pasaule palika viņam aiz muguras. Izskatījās, it kā viņš dedzīgi runātu uz ļaudīm; vīrs viņa galvas it kā lidinājās zelta vainags.

"Ko tas nozīme?" Kristietis ievaicājās.

Izskaidrotājs: "Šeit tu redzi kāda uzticīga liecinieka attēlu. Šāds cilvēks, un tādu ir tūkstošiem, var kļūt daudziem par garīgu tēvu (1.Kor.4:15; Galat.4:19) un var tos audzināt jau no viņu garīgās dzimšanas. Stāvoklis, kādā tu viņu redzi, - ar acīm pret debesīm, visu grāmatu Grāmatu rokā un patiesības likumiem uz lūpām - liecina, ka viņa uzdevums ir zināt un grēcīgiem cilvēkiem darīt zināmas viņiem vēl nezināmās lietas; kā redzi, viņš dedzīgi runā uz ļaudīm. Pasaule aiz viņa un vainags vīrs viņa galvas rāda, ka, aiz mīlestības kalpodams savam Kungam, viņš gandrīz nemaz neievēro un pat nicina visas pasaulīgās, paejošās lietas. To darīdams, viņš droši apzinās, ka nākošajā pasaulē viņam būs jo liela alga.

Es tev vispirms rādīju šo gleznu tādēļ, ka tikai tādiem vīriem, kādu tu redzi šeit, tās zemes Kungs, kurp tu dodies, ir devis tiesības būt par ceļa rādītājam un padomdevējiem visās grūtībās un nesaprašanās. Tāpēc šeit redzēto labi atceries, lai tevi ceļā nepiekrāptu dažādie viltnieki, kas gan izliekas zinām īsto ceļu, bet patiesībā viņu padoms aizved nāvē."

Tad viņš Kristieti pie rokas ieveda plašā istabā, kas bija pilna putekļu, jo nekad nebija slaucīta. Kad Kristietis kādu brīdi bija istabu apskatījis, Izskaidrotājs kādam vīram lika istabu izslaucīt. Kad tas sāka slaucīt, sacēlās tik daudz putekļu, ka Kristietis gandrīz vai noslāpa. Tad Izskaidrotājs lika kādai sievietei atnest ūdeni un istabu izlaistīt. Tikko tas bija izdarīts, istabu varēja viegli un ērti izslaucīt un iztīrīt. "Ko tas nozīmē?" Kristietis vaicāja.

"Šī istaba," Izskaidrotājs teica, "ir cilvēka sirds, ko evaņģēlija jaukā žēlastība vēl nav padarījusi svētu. Putekļi ir iedzimtie grēki un iekšēji grēcīgais stāvoklis; ar to pietiek, lai viss cilvēks būtu samaitāts. Pirmais slaucītājs bija Bauslība, bet sieviete kas atnesa ūdeni un to izlaistīja - Evaņģēlijs. Pirmajam strādājot, kā redzēji, sacēlās tik daudz putekļu, ka istabu nebija iespējams iztīrīt. Tāpat notiek ar bauslību. Tā grēku vēl vairāk atdzīvina, spēcina un pavairo; tā gan grēku atklāj un aizliedz, bet nedod spēku to pārvarēt (Rom.5:20; 7:7-11; 1.Kor.15:56). Bet tad sieviete istabā izlaistīja ūdeni - un tūdaļ istabu varēja iztīrīt pavisam viegli. Tāpat arī evaņģēlijs ar savu mīlīgo un debešķīgo spēku iespiežas sirdī un pārvar grēku. Ticība dvēseli šķīsta un tīra, tā ka Godības Ķēniņš var tur apmesties un mājot." (Jāņa 14:21-23; 15:3; Ap.d.15:9; Rom.16:25-26; Efez.5:26.)

Tālāk es sasnī redzēju, ka Izskaidrotājs viņu pie rokas ieveda kādā citā mazā istabiņā, kur sēdēja divi bērni, katrs uz sava krēsla. Vecākās meitenes vārds bija Kaislība, otras - Pacietība. Likās, ka Kaislība bija ļoti neapmierināta, bet Pacietība pavisam mierīga un laipna. Kristietis apvaicājās par Kaislības īgnuma cēloni. Izskaidrotājs atbildēja: "Šo bērnu audzinātājs uz nākamā gada sākumu apsolījis tiem jaukas dāvanas. Pacietība ir gatava gaidīt, bet Kaislība grib visu tūliņ."

Tad es redzēju, ka kāds vīrs ienesa Kaislībai veselu maisu ar dāvanām un izbēra tās pie viņas kājām. Viņa tūdaļ tās sagrāba un sāka par tām priecāties, ik pa brīdim lepni iesmiedamās, lai kaitinātu Pacietību. Bet jau pēc īsa brīža no mantām vairs bija atlikušas tikai lupatas un salauztas atliekas.

Izskaidrotājs turpināja:

"Šie bērni nozīmē divējādus ļaudis: Kaislība - šīs pasaules ļaudis, Pacietība - nākamās pasaules ļaudis. Līdzīgi nepacietīgajam bērnam šīs pasaules ļaudis grib visas labās lietas iegūt jau tūdaļ, šai dzīvē; tie nespēj paciesties līdz nākošajai dzīvei. Sakāmvārds "Labāk zīle rokā, nekā mednis kokā" tiem šķiet daudz vērtīgāks un uzticamāks nekā visi Dieva apsolījumi par nākamās pasaules vērtībām un labumiem. Bet, kā redzēji, drīz vien viņu šķietamās vērtības ir drupās. Tāpat klāsies visiem šādiem ļaudīm, šai pasaulei beidzoties."

"Tagad es saprotu," ieminējās Kristietis, "ka Pacietība rīkojas daudz gudrāk - pirmkārt, jau tādēļ, ka tai stāv priekšā vislielākie ieguvumi, otrkārt, tādēļ ka tā par šiem ieguvumiem varēs priecāties tad, kad viņas biedrenei būs atlikušas vienīgi drupas."

"Vēl vairāk," Izskaidrotājs papildināja, "nākamās pasaules krāšņās vērtības un mantas ir neiznīcīgas, bet šīs pasaules - iznīcīgas. Tāpēc nevis Kaislībai ir pamats smieties par Pacietību, bet gan otrādi; drīzāk Pacietība varētu pasmieties par Kaislību. Sākuma vērtību vietā nāks vēlākās - īstās un pastāvīgās. Tas, kas savu daļu labumu guvis jau šai dzīvē, var tos izbaudīt zināmu laiku; turpretim nākamās dzīves prieks un laime turpinās mūžīgi. Tāpēc arī bagātais vīrs saņēma atbildi: "Tu savu labumu esi dabūjis, dzīvs būdams, turpretim Lācars - ļaunu. Tagad viņš tiek iepriecināts, bet tev jācieš mokas." (Lūk.16:19-31).

Kristietis: "Es saprotu šīs ainas mācību: kārot vienīgi pēc šīs pasaules mantām nav gudrākais, gudrāk ir vispirms parūpēties par nākamās pasaules vērtībām un gaidīt tās."

Izskaidrotājs: "Tev tainība, jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs (2.Kor.4:18). Bet, kaut arī tas tā ir, tomēr šīs pasaules lietas un mūsu miesīgās vajadzības ir ļoti tuvi kaimiņi; no otras puses, nākamās lietas un mūsu miesīgais prāts ir galīgi svešinieki. Tāpēc arī parasti pirmās no minētajam lietam ļoti labi sader kopā, bet starp otrām nepārtraukti pastāv liela plaisa."

Tālāk es sapnī redzēju, ka Izskaidrotājs Kristieti pie rokas ieveda kādā vietā, kur pie sienas dega uguns. Turpat blakus stāvēja cilvēks un, nemitīgi liedams virsū ūdeni, mēģināja uguni nodzēst. Tomēr uguns aizvien uzliesmoja vairāk un vairāk.

Te Izskaidrotājs teica: "Šī uguns ir žēlastības darbs, kas notiek cilvēka sirdī. Tas, kas ar ūdeni cenšas uguni izdzēst, ir Sātans. Kādēļ viņa nodoms neizdodas, to tu tūdaļ redzēsi." To teicis, viņš ieveda Kristieti blakus telpā aiz tās sienas, pie kuras dega uguns. Tur stāvēja vīrs ar eļļas trauku rokās un pa kādu slēptu caurumu nemitīgi lēja eļļu ugunī.

Tā Kristus ar savas žēlastības eļļu nemitīgi uztur cilvēka sirdī sāktu atjaunošanas darbu; tādēļ arī par spīti visai sātana darbībai, ticīgie ļaudis paliek pie uzsāktās gaitas.

Tu redzēji, ka uguns uzturētājs stāvēja aiz sienas, no šīs puses neredzams. Tāpat arī cilvēkam kārdināšanas brīžos viņa debesu Draugs ir turpat klāt, turpinādams savu žēlastības darbu cilvēka dvēselē, kaut arī cilvēks to bieži nespēj saskatīt un just."

No šejienes Izskaidrotājs aizveda Kristieti uz skaistu vietu, kur bija uzcelta krāšņa un stalta pils.

Kristietim tā ļoti patika. Tad viņš ieraudzīja, ka uz pils lēzenā jumta pastaigājās ļaudis, ģērbti zelta tērpos.

"Vai arī mēs varam doties uz turieni?" Kristietis ievaicājās. Izskaidrotājs atbildes vietā aizveda viņu pie pils vārtiem. Tur stāvēja liels pulks ļaužu, it kā vēlēdamies iekļūt pilī, tomēr neviens nedrīkstēja to darīt. Netālu no vārtiem pie galda sēdēja vīrs ar grāmatu un rakstāmpiederumiem, pierakstīdams to vārdus, kas gāja iekšā. Bet vārtu priekšā stāvēja vesels bars apbruņotu vīru; tie bija gatavi uzbrukt katram, kas vien mēģinātu vārtiem tuvoties.

Kristietis to visu vēroja ar lielu izbrīnu. Ilgu laiku neviens neuzdrošinājās tuvoties vārtiem. Beidzot pienāca kāds stalts, spēcīgs, apbruņojies vīrietis un lika pierakstītājam atzīmēt savu vārdu. Tad viņš uzlika sev galvā bruņu cepuri, izvilka savu zobenu un droši devās uz vārtiem. Sākās sīva cīņa; vīrietis, droši cīnīdamies, lauzās aizvien uz priekšu un beidzot, kaut arī vairākās vietās ievainots, izlauzās cauri un iegāja pašā pilī. Tai brīdī no pils iekšienes un jumta atskanēja jauka apsveikuma dziesma:

"Sveicināts! Sveicināts! Godības vainags tev dāvināts!"

Tā sagaidītu un apsveiktu, viņu tūdaļ ietērpa mirdzošajās zelta drēbēs.

"To es saprotu!" Kristietis sajūsmā iesaucās. "Tagad atlaid mani; nu man laiks doties tālāk."

"Vēl ne," Izskaidrotājs atbildēja. "Man jāparāda tev vēl dažas lietas, tikai tad tu varēsi doties tālāk."

Paņēmis atkal Kristieti pie rokas, viņš to ieveda tumšā cietumā, kur sēdēja dzelzs sprostā ieslodzīts vīrs, ļoti bēdīga izskata, nolaistām acīm un saliktām rokām, visu laiku smagi nopūzdamies, it kā tam no bēdām sirds vai pušu plīstu.

"Kas tu tāds esi?" Kristietis izbijies ievaicājās.

"Es esmu tas, kas es agrāk nebiju," ieslodzītais atbildēja.

"Kas tad tu bijī agrāk?"

"Kā savās, tā citu acīs es biju nevainojams un rosīgs patiesības atzinējs, pilns nākotnes cerību un pārliecinātības, ka esmu pietiekoši labs Debesu pilsētai, un ar prieku domāju par to brīdi, kad tur nokļūšu." (Lūk.8:13.)

"Bet kas tu tagad esi?"

"Tagad es esmu izmisis cilvēks, ieslodzīts savā izmisumā gluži kā šai sprostā. Es netieku vairs ārā, ak, tagad es vairs netieku!"

"Bet kā tu nokļuvi tādā stāvoklī?"

"Es pārstāju būt nomodā un skaidrā prātā; es ļāvu vaļu savām dziņām un kaislībām; es apgrēkojos pret Dieva vārda gaismu un pret Dieva laipnību. Es apbēdināju Svēto Garu, un tas mani atstāja; es ļāvos kārdināties un nu sātans man ir piestājies. Es kaitināju Dievu, un Viņš mani atstāja; es esmu tā nocietinājis savu sirdi, ka vairs nevaru atgriezties."

"Vai tad šim cilvēkam tiešām vairs nav ko cerēt?" Kristietis jautāja Izskaidrotājam.

"Pajautā viņam pašam," pēdējais atbildēja. Tad Kristietis prasīja ieslodzītajam:

"Vai tad tev būs uz visiem laikiem jāpaliek šai izmisuma sprostā? Vai tad tev vairs nav nekādu cerību?"

"Nekādu," ieslodzītais atbildēja.

"Bet Jēzus Kristus, Dieva Dēls, taču ir ļoti žēlīgs!"

"Es esmu Viņu no jauna sītis krustā; es esmu nicinājis Viņu pašu un Viņa taisnību; Viņa asinis es esmu turējis par neskaidrām un esmu nievājis svēto žēlastības Garu (Lūk.19:14; Ebr.6:4-6; 10:28-29). Es pats esmu sevi izslēdzis no visiem žēlastības apsolījumiem; man vairs neatliek nekas cits, kā vienīgi draudi - drausmīgi draudi, briesmīgi draudi; man draud sods un Dieva bardzības uguns, kas mani kā savu pretinieku iznīcinās!"

"Kādēļ tu novedi sevi līdz tādām stāvoklim?"

Šis pasaules prieku, baudu un ieguvumu dēļ. Tos izbaudot, es cerēju gūt sev lielu laimi, bet tagad ikviena no šīm lietām kremt un grauž mani kā ugunīgs tārps, kas nekad nemirst."

"Bet vai tu nevari vēl tagad nožēlot un atgriezties?"

"Dievs vairs nepieņem manu nožēlu, Viņa vārdi vairs neļauj man ticēt. Esmu iesprostots šajā dzelzs sprostā, un visas pasaules cilvēki nevar mani vairs atbrīvot. Ai, mūžība, mūžība! Kā lai es cīnos ar mūžīgās pazušanas priekšnojautu mokām!"

"Nekad neaizmirsti šeit redzēto," Izskaidrotājs Kristietim nopietni sacīja, "lai tas ir tev par mūžīgu brīdinājumu!"

"Tas ir drausmīgi!" Kristietis iesaucās. "Dievs lai man palīdz būt nomodā un skaidrā prātā, kā arī lūgt, lai Viņš dod man spēku ienīst grēku! Bet vai tagad man nav laiks doties ceļā?"

"Vēl viena aina tev jāredz, tad tu varēsi turpināt savu ceļu," sacīja Izskaidrotājs, satvēra viņu pie rokas un ieveda istabā, kur kāds vīrs pašlaik kāpa ārā no gultas un bailēs trīcēdams un drebēdams sāka ģērbties. Izskaidrotājs lika viņam pastāstīt savu baiļu iemeslu, un tas sāka stāstīt:

"Nupat es redzēju briesmīgu sapni. Debesis kļuva melnas kā nakts, vējš trieca mākoņus uz priekšu neredzētā ātrumā, atskanēja nedzirdēti pērkona grāvieni un nošķīda briesmīgi zibeņi, tā ka es biju nāves bailēs. Piepeši debesis atskanēja it kā bazūnes skaņa, un mākoņos parādījās Cilvēka Dēls. Ap viņu bija neskaitāmi tūkstoši debesu būtnu, tās visas liesmoja kā uguns, un arī visas debesis bija vienās liesmās.

Tad es dzirdēju varenu balsi: "Celieties augšā, jūs mirušie, un nāciet uz tiesu!" Tūdaļ klintis sašķēlās, kapji atvērās, un mirušie no tiem iznāca ārā (Jāņa 5:28-29; 1.Kor.15:51-58; 2.Tesal.1:7-10; Jūdas 14-15; Atkl.20:11-15). Citi no tiem gavilēja un skatījās augšup, bet citi mēģināja slēpties zem pakalniem (Ps.50:2-4,23; Jes.26:20,21; Mikus 7:16-17).

Tad es dzirdēju Cilvēka Dēlu padebešos atveram grāmatu un pavēlam pasaulei tuvoties. Tomēr starp Viņu un tiem vēl vienmēr palika zināms atstatums - gluži kā starp tiesnesi un tiesājamiem. Šo atstarpī veidoja spožas uguns liesmas, kas šaudījās Viņa priekšā (Dan.7:9-10; Maleah.3:2-3). Tagad tika turēta tiesa. Kāda spēcīga balss uzsauca būtnēm, kas pavadīja Cilvēka Dēlu: "Sakrājiet kopā nezāles, pelavas un rugājus un metiet tos degošajā ceplī!"

Tai pašā mirklī turpat manā priekšā atvērās bezgalīgi dziļš bezdibenis, no kurienes pacēlās dūmi, dzirksteles un svilinošs karstums.

Tad atskanēja pavēle: "Sakrājiet manus kviešus klētī!" (Maleah.3:19, Mat.3:12; 13:30; Lūk.3:17.) Tūdaļ es redzēju, ka daudzi tika pacelti un aizrauti padebešos (1.Tesal.4:13-18); bet es tiku atstāts. Es gribēju paslēpties, bet velti: Cilvēka Dēls nemītīgi skatījās uz mani, man nāca prātā grēki; mana apziņa mani apsūdzēja un nosodīja manu dzīvi (Rom.2:14-15). Tai brīdī es pamodos."

"Bet kas tev iedvesa tik lielas bailes, to visu redzot?" Kristietis iejautājās.

"Es biju pārliecināts, ka ir pienākusi pastarā tiesa, bet apzinājos, ka es neesmu vēl tai sagatavojies. Tomēr visvairāk mani izbiedēja, ka eņģeli daudzus aizrāva padebešos, bet mani atstāja;

tāpat mani izbiedēja briesmīgais bezdibenis, kas atvērās turpat manā priekšā. Arī mana apziņa mani nemitīgi nosodīja, pie tam vēl, kā teicu, man likās, ka arī pats Tiesnesis visu laiku skatās uz mani ar bargu sejas izteiksmi."

"Nu, vai tu visu labi aplūkoji un iegaumēji?" tagad Izskaidrotājs ievaicājās Kristietim.

"Jā gan," Kristietis atbildēja, "un tas viss man ir radījis reizē cerību un bailes."

"Tad tikai atceries to visu, lai tas tev ir par pamudinātāju visā tavā tālākajā ceļā!"

Kristietis nu posās ceļā. Izskaidrotājs to izvadīja ar vārdiem: "Lielais Iepriecinātājs lai vienmēr ir pie tevis un lai pavada tevi ceļā uz Debesu pilsētu!"

Te esmu redzējis daudz dārgu, svētu lietu,

Kas reizē biedē, iepriecē un spēku dod,

Kad ceļinieks sev mieru citur neatrod.

Kaut vienmēr pieminētu es šo vietu

Un gūtās mācības, kas ceļā līdzī nāks

Un mani stiprinās, kad ļaunas varas māks!

6.nodaļa Krusts

Es redzēju, ka ceļam, pa kuru Kristietim bija jāiet, abās pusēs pacēlās mūris; tos sauca par Pestīšanas mūriem (Jes.26:1). Pa šo ceļu augšup, pret kalnu Kristietis devās uz priekšu, cik ātri vien varēdams - kaut arī tas nebija viegli, jo vēl joprojām viņam uz muguras bija smagā nasta.

Tā viņš nonāca pie kāda pakalna; uz tā stāvēja Krusts, un drusku zemāk, Krusta pakājē, bija kaps. Tikko viņš bija sasniedzis šo vietu, nasta no viņa pleciem atraisījās un ritēja pa pakalnu lejup, līdz pazuda atvērtajā kapā.

Bezgala laimīgs un atvieglots, Kristietis gaviļēdams izsaucās: "Ar savām ciešanām Viņš man devis mieru un ar savu nāvi - dzīvību!" Tad uz brīdi viņš palika klusi stāvēt un skatoties uz Kristu; viņš bija ļoti pārsteigts par to, ka Krusts viņu tik pēkšņi bija atbrīvojis no nastas.

Viņš skatījās un skatījās, līdz lielas asaras sāka ritēt pa viņa vaigiem (Cahar.12:10).

Kristietim tā vēl stāvēt un aiz laimes un pateicības raudot, viņam tuvojās trīs mirdzošas debesu būtnes un sveicināja viņu ar vārdiem: "Miers lai ir ar tevi!" Tad viens no šiem eņģeļiem sacīja:

"Tavi grēki ir piedoti." (Marka 2:5.) Otrs noģērba viņa skrandas un to vietā ietērpa viņu taisnības un pestīšanas drēbēs. Trešais uzspieda viņam svētceļnieka zīmi uz pieres un iedeva viņam apzīmogotu rakstu.

Viņam ieteica ceļojuma laikā to arvien apskatīt, bet ceļojuma beigās pie Debesu pilsētas vārtiem viņam tas būs jāuzrāda. Tad debesu būtnes viņu atstāja vienu, bet Kristietis, liksmi dziedādams, turpināja savu ceļu.

Ar smagu grēku nastu, zem tās salīcis,

Un smagu sirdi sasniedzu es vietu šo.

Kur jaunus spēkus esmu atkal ieguvis,

Un, liekas, svētlaieme jau mani ielīksmo.

Šeit beidzot reiz man nasta novēlās

Un jauna, gaiša, laimes dzīve iesākās!

Lai slavēts Kaps,

Lai slavēts svētais Krusts,

Visvairāk tomēr Tas, kas pie tā ziedošanās!

Kādu gabalu nogājis, Kristietis nonāca ielejā. Tur viņš ieraudzīja ceļmalā ciešā miegā guļam trīs cilvēkus, kuru kājas bija iekaltas ķēdēs. Pirmā vārds bija Vientiesis, otrā - Sliņķis, trešā - Pārgalvis. Redzēdams viņus guļam un gribēdams tos pamodināt, Kristietis uzsauca stiprā balsī: "Atmostieties! Jūs esat līdzīgi tādiem, kas guļ jūras vidū vai masta galā (Sal.Pam.23:34), tāpēc atmostieties un steidzieties prom; es jums palīdzēšu atbrīvoties no važām. Ja te gadīsies nākt garām tam, kas iet apkārt kā rūcošs lauva, jūs noteikti kļūsiat viņam par laupījumu." (1.Pēt.5:8.)

Šie vārdi viņus mazliet pamodināja, un tie miegainām acīm paskatījās uz viņu. Tad Vientiesis atteica: "Es nekādas briesmas neredzu." Sliņķis nožāvājās un teica: "Lai katrs pats zina par sevi!" Ar

šiem vārdiem tie atkal nolikās gulēt, bet Kristietis devās tālāk. Viņš bija noskumis, redzēdams, ka cilvēki, kas atradās tik nopietnās briesmās, pievērsa tik maz uzmanības viņa draudzīgajam padomam un palīdzības piedāvājumam.

Tālāk iedams, viņš ieraudzīja divus cilvēkus veikli kāpjam pāri mūrim, kas atradās šaurā ceļa kreisajā pusē. Tie ātri viņam tuvojās. Vienu sauca par Formālistu, otru - Liekuli.

"No kurienes nākdami un uz kurieni iedami, kungi?" Kristietis viņus uzrunāja.

"Mēs esam dzimuši Tukšās Slavās zemē un dodamies uz Ciānas kalnu saņemt slavu un godu," tie atbildēja.

"Kāpēc jūs nenācāt caur Šaurajiem vārtiem?" Kristietis jautāja. "Vai nezināt, ka ir rakstīts: "Kas neieiet pa durvīm.., bet citur kāpj iekšā, ir zaglis un laupītājs." (Jāņa 10:1.)

"Mūsu zemē to uzskata par pārāk lielu likumu," tie atbildēja, "mēs parasti izvēlamies taisnāko ceļu - pāri mūrim."

"Bet vai tad tas nav pārkāpums tā Kunga acīs, pie kura mēs dodamies,- tā pretoties Viņa gribai un noteikumiem?"

"Par to nerūpējies, tā ir mūsu darīšana. Mēs rīkojamies tā, kā pie mums parasts rīkoties. Ja vajadzīgs, mēs varam pierādīt, ka tā ir darīts jau vairāk nekā tūkstoš gadu."

"Bet vai jūsu paradumu arī likuma priekšā varētu atzīt par pareizu un likumīgu?"

"Kādēļ gan nē? Tā kā šāda tradīcija ir pastāvējusi jau vairāk nekā tūkstoš gadu, tad katrs bezpartejisks tiesnesis to tagad atzītu par pilnīgi likumīgu. Bez tam: ja tikai mēs vispār uznākam uz šī ceļa - vai nav vienalga, kādā veidā un pa kādu ceļu mēs šeit esam nonākuši? Mēs visi trīs esam uz Šaurā ceļa - tu ienāci pa Šaurajiem vārtiem, bet mēs pārkāpām pār mūri; kādā ziņā tagad tavš stāvoklis ir pārāks par mūsējo?"

"Es ceļoju pēc sava Kunga norādījumiem, bet jūs - paši pēc sava prāta. Jūs jau tagad mūsu Kunga acīs esat rīkojušies kā zagļi, Viņa paša vārdiem runājot, tāpēc es šaubos, vai jūs līdz ceļa galam paliksiet Viņam uzticīgi. Jūs šo ceļu esat sākuši paši pēc sava prāta, bez Viņa vadības, tāpat jums tas pašiem būs jāatstāj bez Viņa žēlastības."

"Tu esi gaužām lepnš," tie atbildēja, "labāk rūpējies vairāk pats par sevi nekā par mums. Bez tam nedomā, ka mēs visus bauslības noteikumus ievērojam mazāk nekā tu. Mēs tiešām neredzam, kādā ziņā tu būtu pārāks par mums, atskaitot varbūt vienīgi tavu apģērbu, ko tev, droši vien, kāds kaimiņš aiz žēlastības ir iedāvinājis, lai tu varētu apslēpt sava kailuma kaunu."

"Bauslības noteikumu pildīšana nevar jūs izglābt (Galat.2:16), jo jūs neienācāt pa īstajām durvīm. Manu apģērbu tiešām man uzdāvināja mans Kungs, lai es, gluži kā jūs teicāt, varētu apslēpt sava kailuma kaunu. To Viņš man uzdāvināja kā savas laipnības pierādījumu, jo man līdz tam laikam bija vienīgi skrandas mugurā. Reizē ar to domas par šo apģērbu mani ceļā vienmēr iepriecina. Esmu pārliecināts, ka tad, kad nonāksu pie Debesu pilsētas vārtiem, mans Kungs mani pazīs jau pēc mana apģērba, ko Viņš man uzdāvināja tai dienā, kad Viņš noģērba manas skrandas. Tai pašā laikā es saņēmu arī svētceļnieka zīmi pierē un apzīmogotu svētceļnieka rakstu, kas mani iepriecinās ceļā un kas pie Debesu vārtiem būs jāuzrāda. Man šķiet, ka jums visu šo lietu trūkst, un trūkst tāpēc, ka jūs neienācāt pa Šaurajiem vārtiem."

Uz to neatbildēja, bet tikai saskatījās un iesmējās. Es redzēju, ka tie visi trīs kopā turpināja ceļu, tikai Kristietis turējās viņiem mazliet priekšā, jo viņam nebija ar tiem ko runāt. Viņš tāpēc turējās savrup, brīžam ar skumīgu seju, brīžam ar priecīgu; viņš arī bieži lasīja un atkal pārlasīja savu, rakstu un tas viņu atspirdzināja.

7.nodaļa

Grūtību kalns

Viņi turpināja ceļu, līdz nonāca pie Grūtību kalna, kura pakājē bija avots. Te ceļš sazarojās: šaurais ceļš veda taisni augšup pa stāvo Grūtību kalna nogāzi, bet pa labi un pa kreisi nogriezās divi citi ceļi, kas veda pa ieleju, apkārt kalnam. Kristietis devās pie avota un padzērās, lai atspirdzinātos (Jes.49:10-12), un tad bez kavēšanās sāka kāpt kalnā.

Arī Formālists un Liekulis pienāca pie Grūtību kalna. Tomēr, redzēdami, ka kalns ir stāvs un augsts un ka bez šaurā ceļa vēl ir divi citi. kā likās, ērtāki ceļi, kam, pēc viņu domām, aiz kalna būtu atkal jāizved uz šaurā ceļa, abi nolēma doties pa šiem sānu ceļiem. Viens no viņiem izvēlējās Briesmu

ceļu, kas ieveda viņu milzīgā mežā. Otrs devās pa Posta ceļu, nonākdams tumšos kalnājos, kur viņš klupa, krita un tā arī vairs nekad nepiecēlās.

Es uzmanīgi vēroju Kristietī. Sākumā viņš devās augšup skriešus, tad bija spiests sākt iet gausākiem soļiem. Beidzot, kad nogāze kļuva vēl stāvāka, Kristietis sāka rāpties. Beidzot apmēram pusceļā līdz kalna virsotnei viņš sasniedza kādu glītu lapeni, kas bija ierīkota atpūtai nogurušiem ceļiniekiem. Te viņš apsēdās, pārslasīja savu rakstu un tad ar klusu prieku aplūkoja savu jauno apģērbu, ko viņš bija saņēmis pie Krusta. Tā patīkami pavadīdams laiku, viņš aizsnaudās, beidzot iegrima dziļā miegā un nogulēja līdz vakaram. Guļot viņš nemanīja, ka liecības raksts izslīdēja no rokām un nokrita zemē.

Kamēr viņš vēl gulēja, kāds pienāca pie viņa un viņu pamodināja, uzsaukdams: "Ej pie skudras, sliņķi, un mācies!" (Sal.Pam.6:6.) Kristietis tūdaļ uzlēca kājās un steidzīgi turpināja kāpšanu līdz sasniedza kalna virsotni.

Tur viņš satika divus cilvēkus, kas skriešus devās Kristietim pretējā virzienā. Viena vārds bija Bailīgais, otra - Neuzticīgais.

"Kas noticis, ka jūs dodaties atpakaļ?" Kristietis, tos apturēdams, iejautājās.

"Mēs bijām ceļā uz Ciānas pilsētu," Bailīgais atbildēja, "un uzkāpām arī šajā Grūtību kalnā, bet jo tālāk mēs gājām, jo lielākas briesmas mums draudēja. Tādēļ mēs nolēmām doties atpakaļ."

"Jā," piebilda Neuzticīgais, "necik tālu, tieši mūsu priekšā uz ceļa ir nogūlušās divas lauvas. Vai tās bija nomodā vai aizmigušas, to mēs nezinām, tomēr nav šaubu, ka tās mūs būtu tūdaļ saplošījušas."

"Jūs mani tiešām izbidējāt," Kristietis sacīja, "bet kur lai es bēgu un atrodu drošu patvērumu? Ja es dotos atpakaļ uz Posta pilsētu, es tur noteikti ietu bojā līdz ar visu pilsētu; bet, ja es sasniegtu Debesu pilsētu, tad tur es būtu pilnīgā drošībā. Man jāriskē. Dodoties atpakaļ, mani sagaida droša nāve, dodoties uz priekšu, man varbūt draudētu nāve, bet aiz tās būtu mūžīga dzīvība. Es tomēr došos uz priekšu, lai nāk kas nākdams!"

Bailīgais un Neuzticīgais devās no kalna lejup, bet Kristietis gāja tālāk. Pārdomādams dzirdēto, Kristietis meklēja savu liecības rakstu, lai, to pārslasot, smeltos jaunu drosmi. Viņš meklēja to ar pieaugošām bailēm, jo tas taču viņam būs jāuzrāda pie Debesu vārtiem. Tomēr velti - dārgā manta vairs nebija atrodama!

Lielās bailēs Kristietis nezināja ko tagad darīt. Beidzot viņš atcerējās, ka viņš taču bija aizmidzis ērtajā lapenē. Tagad Kristietis, nometies ceļos, lūdza, lai Dievs viņam piedotu viņa neprātīgo rīcību, un tad tūdaļ steidzās atpakaļ uz lapeni. Visu ceļu atpakaļ viņš gāja rūgti raudādams un nopūzdamies, nemitīgi sev pārmetot paviršību un neuzmanību. Visu ceļu viņš arī rūpīgi skatījās pa labi un pa kreisi, cerēdams kaut kur ieraudzīt savu pazudušo mantu.

Ieraudzīdams atkal lapeni un tai tuvodamies, Kristietis ar sāpēm izsaucās: "Ak, es nelaimīgais! Kādēļ gan es gulēju dienas laikā pašā grūtību vidū! (1.Tes.5:6-8; Atkl.2:4-5.) Ko mans Kungs ierīkojis svētceļnieku gara atspirdzināšanai, to es izmantoju miesas lutināšanai! Cik daudz soļu esmu spēris veltīgi! Tāpat klājās Izraēla bērniem, kad tiem savu grēku dēļ bija jānostaigā viss ceļš atpakaļ līdz Sarkanajai jūrai. Cik tālu uz priekšu es jau tagad būtu nogājis, ja mans grēcīgais miegs nebūtu mani tā aizkavējis! Un nu diena jau pagājusi, un man uznāks nakts. Ak, kaut es nebūtu gulējis!"

Tā vaimanādams, Kristietis atkal bija sasniedzis lapeni. Tur viņš britiņu pasēdēja, rūgti raudādams. Beidzot, meklēdams savu dokumentu, viņš to atrada zem sola. Drebedams viņš to steigšus pacēla un noglabāja azotē. Kā lai apraksta Kristieša prieku, kad viņš atkal bija atguvis savu dokumentu! Tas taču nodrošināja viņam dzīvību un uzņemšanu Debesu pilsētā. Tāpēc viņš pateicās Dievam, ka Dievs bija virzījis viņa acis uz īsto vietu, un ar prieka asarām viņš atkal turpināja savu ceļu. Cik veikli un ātri viņš tagad kāpa augšup uz kalna virsotni! Tomēr saule jau norietēja, pirms viņš paspēja sasniegt kalna virsotni, tā ka Kristietis vēlreiz sāka nožēlot savu nolaidību un miegu: "Ak, grēcīgais miegs! Tevis dēļ man tagad ceļā uznāk nakts, man jāstaigā bez saules gaismas, manu teku apklāj tumsa."

Kristietis atcerējās arī to, ko Bailīgais ar Neuzticīgo viņam bija stāstījuši par lauvām, kas tos bija izbidējušas, tāpēc viņš nodomāja: "Šie zvēri naktī meklē laupījumu. Ja tie mani satiks - kā es no tiem izvairīšos vai izbēgšu, lai tie mani nesaplosa?" Tā viņš turpināja savu ceļu, klusībā vaimanādams par savu nelaimi.

Te Kristietis pacēla acis un ieraudzīja savā priekšā staltu pili, kas atradās pašā ceļa malā un ko sauca par Jaukuma pili.

8.nodaļa Jaukuma pils

Tā es redzēju sapnī, ka Kristietis steidzīgi devās uz pili, cerēdams tur dabūt naktsmājas. Netālu no vārtu sarga mājiņas ceļš kļuva ļoti šaurs, un taisni te Kristietis savā priekšā ieraudzīja divas lauvas guļam uz ceļa. "Te nu es tiešām atrodu tās briesmas, no kā Bailīgais un Neuzticīgais bēga", viņš nodomāja. Izbijies viņš apstājās un, paredzēdams šeit sev drošu nāvi, viņš nolēma doties atpakaļ. Tai brīdī vārtu sargs Modrīgais, pamanījis Kristieša apstāšanos, viņam uzsauca: "Kāpēc tu esi tik bailīgs? (Marka 4:40) Nebīsties no lauvām; tās ir pieķēdētas un novietotas šeit, lai pārbaudītu, kam ir ticība un kam tās nav. Ej tikai pa ceļa vidu uz priekšu, tad tās tev nekā nedarīs."

Es redzēju, ka Kristietis, aiz bailēm trīcēdams, paklausīja vārtu sarga norādījumiem un gāja pa ceļa vidu uz priekšu. Un tiešām, lauvas gan ierūcās, bet viņam nekā nedarīja. Kristietis tagad priecīgi tuvojās vārtiem, kur vārtu sargs jau stāvēja, un tam jautāja: "Kam pieder šī pils? Vai es varētu te šonakt dabūt naktsmājas?"

"Šo pili," vārtu sargs atbildēja, "ir uzcēlis šī kalna Kungs, lai svētceļniekiem te būtu droša atpūtas vieta. Bet no kurienes tu nāc un uz kurienu dodies?"

"Es nāku no Posta pilsētas un ceļoju uz Ciānas kalnu, bet tā kā saule jau norietējusi, es vēlētos, ja vien varētu, šeit pārgulēt."

"Kā tevi sauc?"

"Tagad mans vārds ir Kristietis, bet agrāk mani sauca par Neapžēloto; esmu no Jafeta cilts, kam Dievs ir novēlējis mājot Sema dzīvokļos." (1.Mozus 9:27.)

"Bet kādēļ tu ierodies tik vēlu? Saule jau ir nogājusi."

"Es būtu ieradies agrāk, ja nebūtu aizsnaudies un ilgu laiku nogulējis lapenē, kalna nogāzē, un bez tam vēl miegā pazaudējis dokumentu; tad ar smagu sirdi biju spiests doties atpakaļ un to meklēt. Atradu to tai vietā, kur biju gulējis. Tā nu beidzot esmu šeit."

"Es pasaukšu kādu no pils saimniecēm," vārtu sargs sacīja. "Ja viņa būs apmierināta ar tevis sniegtajām ziņām, tad viņa tevi iavedīs pārējo pils iedzīvotāju saimē, jo šajā pilī ir tāda kārtība." Vārtu sargs piezvanīja; tūdaļ iznāca skaista, nopietna sieviete, vārdā Apdomība, un jautāja, kādēļ viņa saukta.

"Šis vīrs," vārtu sargs paskaidroja, "ir ceļā no Posta pilsētas uz Ciānas kalnu. Tā kā viņš ir noguris un viņam uznākusi nakts, viņš vēlētos te palikt pa nakti."

Apdomība Kristietim uzdeva dažus jautājumus par viņa līdzšinējo dzīvi un tagadējo ceļojumu, un viņš tai visu prasīto pastāstīja. Beidzot viņa jautāja, kā viņu sauc. Kristietis atbildēja: "Mani sauc Kristietis. Man taisni tādēļ ir sevišķi liela vēlēšanās atrast šeit mājvietu naktij, ka šo pili, kā es dzirdēju, svētceļnieku drošai atpūtai ir cēlis šī kalna Kungs." Apdomība pasmaidīja, bet pēc visa dzirdētā viņai bija asaras acīs. Pēc īsa brīža viņa pasauca savas draudzenes Gudrību, Dievbijību un Mīlestību. Tās brīdi parunājušās ar Kristieti, ievada viņu pilī un iepazīstināja ar pārējo pils iemītnieku saimi. Tie nāca viņam pretī, sirsnīgi viņu apsveikdami ar miera sveicienu, ievada viņu tālāk pils ērtajās telpās un laipni viņu uzņēma.

Kad Kristietis bija mazliet atpūties un atspirdzinājies, tad, ciemojoties ar viņu un gaidot vakariņas, pils iedzīvotāji sāka izjautāt viņu par ceļojuma piedzīvojumiem, ko viņš arī labprāt pastāstīja. Sarunu iesāka Dievbijība: "Saki, mīlo ceļniek, kas tevi pašā sākumā pamudināja uzsākt svētceļnieka gaitu?"

"Es dzirdēju briesmīgu vēsti - ka Posta pilsētai neglābjami jāiet bojā, līdz ar to arī man, ja es šo pilsētu neatstāju. Šī vēsts mani spieda atstāt dzimteni."

"Bet kā tas gadījās, ka tu nokļuvi uz šī ceļa?"

"Dievs laikam bija to tā nokārtojis, jo es gribēju glābties no bojāejas, bet nezināju, uz kurienu doties. Tad mani satika kāds vīrs, vārdā Evaņģēlists, - tieši tad, kad es savās izbailēs raudāju; viņš man parādīja ceļu uz Šaurajiem vārtiem, ko es citādi nekad nebūtu atradis; tādējādi viņš mani uzveda uz šī ceļa."

"Vai tu nenāci gar Izskaidrotāja namu?"

"Jā gan; tur es redzēju lietas, ko neaizmirsīšu visu mūžu. Sevišķi labi atceros trīs ainas: kā Kristus, spītējot Sātanam, uztur savu žēlastības darbību cilvēka sirdī; grēcinieku, kam vairs nebija cerības uz Dieva žēlastību, un, treškārt - sapni par pastaro tiesu. Šo sapni dzirdot, nodrebēju, tomēr priecājos, ka to dzirdēju. Tad vēl es redzēju stalto pili un drošo cīnītāju, kas, pārvarējis visus kavēkļus,

iekļuva pilī un ieguva godības vainagu. Es ar prieku būtu uzkavējies Izskaidrotāja namā vai veselu gadu, ja nezinātu, ka man jādodas tālāk."

"Un ko tu vēl redzēji ceļā?"

"Pagājis nelielu gabaliņu, es ieraudzīju Krustu un tur, to uzlūkojot vien, mana smagā nasta pati novēlās. Tas bija ļoti savādi; kaut ko tādu es vēl nekad nebiju piedzīvojis. Kamēr es vēl aizrautīgi lūkojos uz Krustu, man tuvojās trīs mirdzošas būtnes. Tās man apliecināja, ka mani grēki piedoti; ietērpa mani šajā košajā apģērbā, un, uzspiedušas man svētceļnieka zīmi uz pieres, iedeva apzīmogotu rakstu."

"Bet tu droši vien redzēji ceļā arī citādas lietas?"

"Jā gan, jo līdz šim es minēju tikai vislabākās lietas. Es redzēju, piemēram, trīs gulētājus - Vientiesi, Sliņķi un Pārgalvi - bet tos nebija iespējams atmodināt. Satiku arī Formālistu un Liekuli, kas kāpa pār mūri un izlikās ejam uz Ciānu, tomēr manus brīdinājumus tie neklausīja un drīz vien nozuda. Bet visgrūtāk man bija uzkāpt šajā augstajā kalnā un tikpat grūti - paiet garām lauvām. Tiešām, ja tur nebūtu bijis labais vārtu sargs, nezinu, vai es nebūtu devies atpakaļ. Tomēr tagad, paldies Dievam, esmu šeit un varu pateikties jums par laipno uzņemšanu."

Tagad arī Gudrība vēlējās zināt vairākas lietas.

"Saki, mīļo ceļiniek, vai tu dažreiz vēl atceries arī to zemi, no kurienes tu devies ceļā?"

"Atceros gan, bet ar kaunu un riebumu. Ja es joprojām domātu par to zemi, tad man jau būtu bijusi izdevība turp atgriezties; bet es tagad ilgojos pēc citas, labākas - tas ir, debesu tēvijas." (Ebr.11:15-16.)

"Vai tu nenēsā sev līdzī dažas no tām lietām, ar ko agrāk nodarbojies?"

"Jā," Kristietis atzinās, "tomēr pret savu gribu - sevišķi savas slepenās miesīgās domas, kas sagādāja prieku kā man, tā maniēm tautas brāļiem. Bet tagad visas šīs lietas mani sāpina un apbēdina. Ja vien es spētu, es nekad vairs par šīm lietām nedomātu. Tomēr bieži, kad es gribu darīt labo, man iznāk ļaunais." (Rom.7:21.)

"Vai tev dažreiz nav tāda izjūta, it kā visas tās lietas, kas tevi traucē un apmulsina, būtu pārvarētas?"

"Tāda izjūta man ir reti, bet tās tad man ir zelta stundas."

"Vai vari atcerēties, ar kādiem līdzekļiem tu vislabāk vari pārspēt visas kārdināšanas un citus traucējumus savā garīgajā dzīvē?"

"Jā gan. Vislabāk to varu, kad domāju par to, ko redzēju pie Krusta, tāpat, kad aplūkoju savu jauno tērpu un kad pārlasu savu liecības rakstu, kas ir manā azotē; arī tad, kad ar sajūsmu domāju par to vietu, uz kurieni ceļoju."

"Kādēļ tu tik ļoti ilgojies nokļūt Ciānas kalnā?"

"Kā gan lai es neilgotos?" Kristietis sajūsmā iesaucās. "Tur taču es ceru redzēt To, kas bija nomiris pie krusta, bet tagad dzīvo mūžīgi. Tur es ceru būt brīvs no visa, kas mani tagad moka un kārdina; tur, kā man sacīts, nāves vairs nav (Jes.25:8; Atkl.21:4); tur es būšu tādā sabiedrībā, pēc kādas es visvairāk ilgojos. Ja man jāsaka visa taisnība - es Viņu tiešām mīlu, jo Viņš taču mani atbrīvoja no nastas. Bez tam man ir apnicis mans iekšējais slimīgais stāvoklis; es tiešām ilgojos būt tur, kur nekad nemiršu, kur varēšu atrasties starp tiem, kas nemitīgi sauc "svēts, svēts, svēts!"

Tad Mīlestība ievaicājās:

"Vai tev ir ģimene? Vai tu esi precējies?"

"Man ir sieva un četri bērni."

"Kādēļ tu neņēmi tos sev līdz?"

Kristietim acīs sariesās asaras. "Ak, cik labprāt es to būtu darījis! Bet tie visi, pretojās manam ceļojumam."

"Tavs pienākums bija viņus pārliecināt un norādīt viņiem uz draudošajām lielajām briesmām."

"To es darīju. Es viņiem pastāstīju, ka Dievs man ir darījis zināmu paredzamo pilsētas bojāeju, tomēr viņi par mani smējās un man neticēja." (1.Mozus 19:14.)

"Vai tu arī lūdzi Dievu, lai Viņš svētītu tavus vārdus?"

"Jā, ļoti skaidri. Viņi redzēja, kā es bezcerībā raudāju un kā drebēju aiz bailēm no soda, kas draudēja mums visiem. Tomēr, to visu neievērojot, viņi nenāca man līdz."

"Bet ko viņi teica? Kā viņi aizbildinājās?" Mīlestība jautāja tālāk.

"Mana sieva baidījās zaudēt pasaulīgo dzīvi, un mani bērni bija nodevušies neprātīgām jaunības izpriecām, te šis, te tas viņus aizkavēja, un tā man iznāca iet vienam pašam."

"Vai tu pats viņus neatbaidīji ar vieglprātīgu dzīvi, ka tie neklausījās tevī?"

"Patiesību sakot, es nevaru savu dzīvi slavēt, jo it labi zinu, ka esmu spēris daudzus nepareizus soļus. Zinu arī to, ka ar darbiem vai pat ar kādu vieglprātīgu sarunu dažkārt var noārdīt to, kas ar vārdiem uzcelts. Bet to gan varu sacīt: es sargājos, cik spēju, lai ar kādu neapdomātu un nepareizu rīcību viņus neatbaidītu no šī ceļojuma. Jā, taisni tādēļ viņi man pārmeta, ka es esot pārāk bailīgs un viņu dēļ atsakoties no lietām, kur viņi nevarot saskatīt nekādu ļaunumu. Man šķiet, ja tiešām kaut kas manī tos ir atbaidījis, tad tā varētu būt vienīgi mana lielā sargāšanās, kaut es neapgrēkotos pret Dievu vai nenodarītu kaut ko ļaunu savam tuvākajam."

"Kains ienīda savu brāli tādēļ, ka viņa paša darbi bija ļauni, bet viņa brāļa darbi taisni (1.Jāņa 3:12). Ja tavai sievai un taviem bērniem tas ir bijis par piedauzību, tad tas tikai pierāda, ka tie nav izmaināmi uz labu, tu tad esi savu dvēseli izglābis no atbildības." (Eceh.3:19.)

Es redzēju sapnī, ka tie sarunādamies sēdēja kopā, līdz vakariņas bija gatavas. Kad viņi bija tām sagatavojušies, tie sēdās pie galda. Uz bagātīgi klātā galda bija spēcinoša barība un dārgs, tikko izspiests vīns.

Pie galda visas sarunas bija par šī kalna Kungu - par visu, ko Viņš bija darījis, un kāpēc Viņš to bija darījis; runāja arī par to, kāpēc Viņš ir uzcēlis šo pili. No visa, ko es tur dzirdēju stāstām, es nopratu, ka Viņš ir bijis ievērojams cīnītājs. Viņš bija cīņā pārspējis ļauno, kam bija vara pār nāvi (Ebr.2:14), kaut arī šai cīņā Viņam pašam draudēja lielas briesmas. To dzirdot, es Viņu iemīlēju vēl daudz vairāk.

"Nekad es neaizmirsīšu," izsaucās Kristietis, "kā Viņš karājās pie krusta, ērkšķiem saplosītu galvu, naglu sadurtām rokām un kājām. Nekur es neatradu mieru, visā pasaulē neviens nevarēja atbrīvot mani no nastas, zem kuras es beidzot būtu gājis bojā. Bet tikko es ieraudzīju Viņu pie krusta, mana nasta nokrita un pirmo reizi mūžā es izjutu mieru savā dvēselē. Sods tagad gulstas uz Viņu, lai man būtu miers."(Jes.53:6.)

Ar lielu prieku visi klātesošie klausījās Kristieša vārdus un vienbalsīgi apliecināja, ka viņu Kungs tiešām ir visu svētceļnieku uzticamākais un pastāvīgākais draugs. Viņi apliecināja arī to, ka Viņš brīvprātīgi ir atstājis savu godību, lai citiem -vienkāršiem nabaga ļaudīm - dotu iespēju nonākt šajā godībā. Viņš pats bija izteicies, ka tur, kur Viņš mājot, arī Viņa ļaudīm esot jābūtu (Jāņa 17:24), ka Viņš negribot mājot Ciānas kalnā bez tiem. Tāpat viņi apliecināja, ka Viņš daudzus svētceļniekus, kas dzimuši vislielākā nabadzībā, darījis par dižciltīgiem valdnieku dzimtas locekļiem (1.Sam.2:8; Ps.113:7.)

Tā viņi turpināja sarunas līdz vēlai naktij; beidzot, pielūguši Dievu, tie devās pie miera. Kristietim viņi ierādīja ērtu augšējo istabu ar logiem pret rītiem; tās nosaukums bija Miera istaba. Tur Kristietis pēc patīkamas atpūtas, rītam austot, uzmodies dziedāja:

"Cik labi man! Pats Kristus ceļā grūtā
Par manu atpūtu un mieru rūpējas;
Un tāpat katru, kas Tā balsi klausā,
Uz svētlaimības mājām mīļi vada Tas."

Viņš gribēja tūdaļ turpināt ceļu, bet draugi lūdza viņu vispirms vēl apskatīt šīs pils ievērojamākās mantas un retumus.

Vispirms tie viņu ievēda kādā kabinetā un parādīja vēsturiskus dokumentus no ļoti seniem laikiem. Jau pašā sākumā tie viņam parādīja šīs pils Kunga ciltsrakstus. Pēc tiem izrādījās, ka Viņš ir Laiku Tēva Dēls, kas bijis no mūžīgiem laikiem (Mik.5:1; Jāņa 1:1; Kolos.1:15-17). Te bija arī sīki aprakstīti Viņa lielie darbi, tāpat arī to daudzo varoņu vārdi un darbi, kurus Viņš bija pieņēmis savā darbā un vēlāk pārcēlis neiznīcīgos, mūžīgos dzīvokļos.

Kristieša pavadoņi izlasīja viņam priekšā dažus no tiem varoņdarbiem, ko šie lielā Kunga kalpi bija veikuši. Tie, piemēram, bija uzvarējuši valstis, darījuši taisnus darbus, saņēmuši apsolījumus, lauvām aizbāzuši rīkles, izdzēsuši uguns liesmas, izbēguši zobena asmenim, pārvarējuši nespēku, bijuši varenī cīņā un piespieduši bēgt svešus karapulku (Ebr.11:33-34).

Citos rakstos bija lasāms, ka viņu Kungs ir gatavs ar vislielāko labvēlību un laipnību pieņemt ikkatru cilvēku, kas pie Viņa nāk - arī tos, kas agrāk bijuši naidīgi kā Viņam, tā Viņa valstij.

Līdzīgā veidā Kristietis te iepazīnās vēl ar daudzām citām ievērojamām lietām un vēsturisku notikumu pierakstiem - gan no senās, gan nesenās pagātnes - arī ar daudziem pravietojumiem par

nākotni, kuri tiešām bija piepildījušies - ienaidniekiem sagādājot izbrīnu un bailes, bet svētceļniekiem prieku un jaunu drosmi.

Otrā dienā tie ieveda Kristieti ieroču noliktavā un parādīja viņam dažādos tā laika ieročus un bruņas, ko viņu Kungs šeit bija sagādājis un uzkrājis svētceļnieku vajadzībām: zobenus, vairogus, bruņu cepures, krūšu bruņas, lielu aizsargus, pastāvīgās lūgšanas ieročus un kurpes, ko nekad nevar novalkāt. Dažādu ieroču tur bija tik daudz, ka ar tiem varētu apbruņot cīņai tik daudz ļaužu, cik zvaigžņu pie debesīm.

Viņi parādīja Kristietim arī dažas vēsturiskas piemiņas lietas un ieročus, ar ko senatnē bija izdarīti brīnišķīgi darbi. Tur bija Mozus zizlis, āmurs un nagla, ar ko Jaēla nonāvēja Siseru, krūzes, taures un lāpas, ar kuru palīdzību Gideons aizbiedēja midiāniešus, žokļa kauls, ar ko Simsons uzvarēja tūkstoš vīru, linga un akmens, ar ko Dāvids uzvarēja Goliātu, un daudzas citas lietas, kas Kristietim ļoti patika. Starp citu, šeit viņam parādīja arī zobenu, ar ko savā laikā viņu Kungs nonāvēs Grēka Cilvēku, kad tas būs cēlies meklēt sev laupījumu.

Diena ātri pagāja. Naktī labi atpūties, Kristietis atkal gribēja doties ceļā, bet pils iedzīvotāji viņu lūdza vēl šo dienu pavadīt turpat. "Ja laiks būs jauks," viņi sacīja, "mēs tev parādīsim Jaukos kalnus." Kristietis palika.

Nākamajā rītā tie uzveda Kristieti uz lēzenā pils jumta un lika viņam skatīties uz dienvidiem. Turp lūkodamies, viņš tālumā ieraudzīja jauku, kalnainu zemi, cik varēja saskatīt, apaugušu mežiem, vīna dārziem, augļu un puķu dārziem, tur atradās akas un avoti, tā ka bija prieks skatīties (Jes.33:16-17).

"Tā ir Imanuēla zeme," tie viņam paskaidroja. "Tāpat kā šis kalns un šī pils, arī šī zeme ir novēlēta visiem svētceļniekiem. Tur nonācis, tu varēsi jau saredzēt Debesu pilsētas vārtus; tur dzīvojošie gani tev to parādīs."

Tagad Kristietis gatavojās doties tālāk. Ceļā dodoties, pils iemītnieki ieveda viņu ieroču noliktavā un tur apbruņoja viņu no galvas līdz kājām ar pārbaudītiem ieročiem, lai viņš varētu aizsargāties, ja ceļā viņam būtu jāpiedzīvo kādi uzbrukumi. Tā apbruņots, viņš līdz ar saviem draugiem devās uz pils vārtiem. Tur viņš apjautājās vārtu sargam, vai kāds svētceļnieks neesot pagājis garām. "Jā gan," vārtu sargs atbildēja. "Uz manu jautājumu viņš atbildēja, ka viņa vārds ir Uzticīgais."

"Tad es viņu pazīstu," Kristietis priecīgi iesaucās. "Viņš ir mans kaimiņš; arī viņš nāk no Posta pilsētas. Cik tālu viņš varētu būt man priekšā?"

"Viņš tagad būs tikai nokāpis no kalna," vārtu sargs atbildēja.

"Nu, labais vārtu sargs," Kristietis sacīja, "tas Kungs lai ir ar tevi un lai tevi bagātīgi svētī par visu laipnību, ko tu man esi parādījis."

Viņš gribēja atvadīties arī no pārējiem, tomēr Apdomība, Dievbijība, Mīlestība un Gudrība gribēja viņu vēl pavadīt lejup līdz kalna pakāpei. Tā viņi visi kopā devās tālāk, ceļā turpinādami savas agrākās sarunas, līdz sasniedza kalna virsotnes malu, kur sākās stāvs lejupceļš.

"Cik grūti bija kalnā uzkāpt," Kristietis ieminējās, "tikpat bīstama, cik varu saskatīt, būs arī nokāpšana."

"Jā," Gudrība atsaucās, "tā tas ir; nav viegli nokāpt Pazemojumu ielejā tā, lai ne reizes nepaslīdētu kāja. Tāpēc jau mēs gribējām tevi pavadīt lejā."

Kristietis gan kāpa ļoti uzmanīgi, tomēr vairākas reizes viņš paslīdēja.

Kad viņi visi bija laimīgi nokāpuši lejā, Kristieša pavadones viņu apdāvināja ar ceļamaizi un vīnu. Tad Kristietis atvadījies turpināja ceļu.

9. nodaļa **Pazemojuma ielejā** **Apollions**

Pagājis mazu gabaliņu Pazemojumu ielejā, Kristietis ieraudzīja kādu sātana eņģeli, vārdā Apollionu, nākam pretī. Vai tagad bēgt vai cīnīties? Kaut arī Kristieti bija pārņēmušas lielas bailes, tomēr viņš atzina par labāku cīnīties, nevis bēgt, sevišķi tādēļ, ka viņa mugura nebija apbruņota, un sātana bultas to varētu ievainot, ja bēgtu.

Tā viņš gāja uz priekšu, un Apollions viņu satika. Jau šī briesmoņa izskats vien varēja iedvest bailes. Viņa āda bija līdzīga zivju zvīņām, viņam bija spārni līdzīgi pūķa spārniem un kājas kā lācim,

bet viņa mute atgādināja lauvas rīkli, un no tās laiku pa laikam izšāvās liesmas un dūmi. Pienācis pie Kristieša un ar nicinājumu to uzlūkojis, Apollions viņam prasīja:

"No kurienes tu nāc un uz kurieni ej?"

"Es nāku no Posta pilsētas, kas ir visa ļaunuma perēklis, un ceļoju uz Ciānas kalnu."

"Tad tu esi mans pavalstnieks, jo visa šī zeme pieder man; es esmu tās valdnieks un dievs. Kā tu drīkstēji bēgt prom no sava ķēniņa? Ja es vēl necerētu, ka tu griezīsies atpakaļ un turpināsi man kalpot, es tevi uz vietas nostieptu gar zemi ar vienu cirtietu."

"Es esmu gan piedzimis tavā zemē, bet tava kalpība bija smaga un no tavas algas es nevarēju dzīvot - jo grēka alga ir nāve (Rom.6:23). Tāpēc tagad, būdams pieaudzis, daru tāpat kā citi saprātīgi ļaudis - apskatos, vai citur neklājas labāk."

"Neviens valdnieks negrib tik viegli zaudēt savus pavalstniekus, un arī es to negribu. Bet tā kā tu sūdzies par smago kalpību un algu, tad nomierinies un griezies atpakaļ; ko vien mūsu zeme spēs dot, to es tev apsolu."

"Bet es jau esmu solījis kalpot citam Kungam, pašam Ķēniņu Ķēniņam," Kristietis pretojās, "ja esmu godīgs, - kā lai es tagad vairs griežos atpakaļ pie tevis?"

"Slikti gan ir, no vilka bēgdams, uz lāci tu esi uzskrējis. Tomēr diezgan bieži tie, kas saucas par Viņa kalpiem, no Viņa aizbēg un atgriežas pie manis. Dari tu tāpat, un viss būs atkal labi."

"Nē, to es nedarīšu. Esmu devis Viņam savu vārdu un zvērējis Viņam uzticību. Ja es Viņu tagad atstātu, tad jau es būtu pelnījis nāvi kā atkritējs un nodevējs."

"Gluži to pašu tu esi nodarījis man," Apollions centās Kristieti pārliecināt, "tomēr es tev to visu piedošu, ja tu griezīsies atpakaļ."

"Nebiju vēl pilngadīgs, kad tev solījos," Kristietis atbildēja, "bez tam mans Kungs var mani no šī solījuma atbrīvot, tāpat kā Viņš var man piedot visu, ko agrāk esmu darījis, tev kalpodams. Bet es teikšu visu taisnību: Viņam kalpot ir jauki, un Viņa alga, Viņa zeme un Viņa ļaudis man ir daudz mīļāki nekā tavējie. Tādēļ nemēģini mani pārliecināt; es kalpoju Viņam un arī sekošu tikai Viņam."

"Bet apdomā taču pavisam mierīgi, kas viss tev uz šī ceļa var gadīties. Tu taču zini, ka Viņa kalpi lielākoties piedzīvo bēdīgu galu tādēļ, ka tie pretojas man un manai darbībai. Cik daudzi no viņiem jau miruši kauna nāvē! Bez tam tu saki, ka labāk gribi kalpot Viņam nekā man. Bet padomā pats: Viņš taču nekad nav atstājis savu mājokli, lai kādu no saviem kalpiem izglābtu no viņu mocītāju rokām, turpretim visa pasaule zina, cik bieži es - vai nu ar varu, vai viltību - esmu izrāvis savus uzticamos kalpus no Viņa un Viņa sekotāju rokām. Tāpat es atbrīvošu arī tevi."

"Viņš savējos tagad neizglābj vienīgi tādēļ, lai pārbaudītu viņu mīlestību un uzticību. Ko tu sauc par bēdīgu galu, tas viņiem ir visjaukākais piedzīvojums. Viņi tik daudz nevēlas pilnīgu brīvību šajā dzīvē, bet daudz vairāk gaida savas īstās godības dienu, kad viņu Kungs nāks savā godībā un Viņa svētie eņģeļi līdz ar Viņu."

"Bet tu jau esi bijis Viņam neuzticīgs," Apollions smējās. "Kā tu vēl vari cerēt uz algu?"

"Kādā lietā tad esmu bijis Viņam neuzticīgs?" Kristietis jautāja.

"Jau ceļa sākumā tu zaudēji drosmi un gandrīz aizgāji bojā Mazticības purvā. Tu gāji maldu ceļus, lai mēģinātu atbrīvoties no savas nastas - kad tev mierīgi bija jānogaida, līdz tavs Kungs tevi no tās atbrīvos. Tu iegrimi grēcīgā miegā un pazaudēji sava Kunga dārgās dāvanas. Tu gribēji jau griezties atpakaļ, tikko ieraudzīji lauvas uz ceļa. Kad tu kaut ko stāsti par savu ceļojumu un saviem ceļa piedzīvojumiem, tad tu to visu dari slepenas godkāres dēļ."

"Tas viss ir taisnība, un vēl vairāk nekā tas, ko tu minēji," Kristietis atzinās. Tomēr Valdnieks, kam es kalpoju un ko es godāju, ir žēlīgs un gatavs piedot manus pārkāpumus. Bez tam visas šīs vājības mani pārņēma tavā zemē, jo tur es tās esmu piesavinājis no bērnu dienām. Es par to visu esmu daudz bēdājis un to visu nožēlojis, un mans Kungs man ir visas šīs lietas piedēvis."

Tad Apollions, ārkārtīgi saniknots, uzkliedza: "Es esmu šī valdnieka ienaidnieks, es ienīstu Viņu pašu. Viņa likumus un Viņa ļaudis. Es arī šeit esmu ieradies, lai tevi aizkavētu - ja ne citādi, tad ar varu."

"Piesargies, Apollion!" Kristietis droši atsaucās. "Es šeit esmu uz sava Valdnieka lielceļa, uz svētuma ceļa, tāpēc atjēdzies un padomā, ko tu gribi darīt!"

Tad Apollions nostājās tieši ceļa vidū, aizsprostodams visu ceļu, un uzkliedza Kristietim: "No tevis es nebīstos, sagatavojies savai nāvei! Zvēru pie visiem elles bezdibeņiem, tālāk tu vairs netiksi; uz vietas tu izlaidīsi garu!"

Tai pašā mirklī viņš zibens ātrumā meta liesmojošu bultu Kristietim tieši krūtīs. Bet pēdējais tikpat ātri aizsāva priekšā savu vairogu un tā atvairīja šo pirmo triecienu. Tūliņ viņš steigšus izrāva arī zobenu. Bija pats pēdējais laiks to darīt, jo Apollions tagad nāca virsū ārkārtīgi nikni, apbērdams Kristieti ar veselu bultu krusu. Kristietis cīnījās visiem spēkiem, tomēr vairākas Apolliona bultas to drīz vien bija ievainojušas galvā, rokās un kājās.

Ievainojumu un niknā uzbrukuma dēļ Kristietis bija spiests mazliet atkāpties. Apollions, to pamanījis, uzbruka vēl niknāk, bet arī Kristietis, saņēmis visus spēkus, cīnījās ļoti enerģiski un vīrišķīgi. Tā viņi cīnījās ilgu, ilgu laiku, līdz beidzot Kristietis sāka pagurt. Daudzo ievainojumu dēļ viņa spēki sāka izsīkt.

Tad Apollions, pamanījis izdevīgu brīdi, pēkšņi pielēca Kristietim klāt, sagrāba viņu un pēc īsas cīņas ar briesmīgu spēku trieca pret zemi. Krītot Kristietim izslīdēja no rokas zobens.

"Nu tu esi manos nagos!" Apollions gaviļēdams iesaucas un, uzmeties Kristietim virsū, sāka viņu tik neganti žņaugt, ka Kristietim sāka zust pēdējā cerība izglābties.

Tomēr Dievs bija lēmis citādi. Kad Apollions jau atvēzējās pēdējam sitienam, lai ar to nogalinātu Kristieti, Dievs Kristietim pēkšņi iedvesa jaunus spēkus. Zibens ātrumā viņš satvēra savu nokritušo zobenu. Iesaukdams: "Nepriecājies, mans ienaidniek, kaut arī esmu kritis, es atkal celšos!" (Mikus 7:8) - viņš saslējās, saņēma visus spēkus un pārsteigtajam ienaidniekam cirta tik spēcīgi, ka tas sagrīļojās un atstreipuļoja atpakaļ - kā likās, smagi ievainots. To redzēdams, Kristietis uzlēca stāvus un metās Apollionam virsū, saukdams: "Visās šinīs lietās mēs pārpārim paliekam uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs ir mīlējis." (Rom.8:37-39.) Bet Apollions, izpletis savus pūķim līdzīgos spārnus, steigšus devās prom un pēc dažiem mirkliem bija nozudis.

Kas pats nav redzējis un dzirdējis, tas nevar iedomāties, cik briesmīgi un nikni Apollions gaudoja un rēca visu cīņas laiku un, no otras puses, cik dedzīgi, no sirds, nopūtās, elsojot, un ar kādu spraigumu cīnījās Kristietis. Visā cīņas laikā pirmo un vienīgo reizi redzēju viņu pasmaidām tai brīdī, kad viņam ar savu abās pusēs griezīgo zobenu izdevās ievainot Apollionu; tad viņš ar laimīgu smaidu paskatījās uz debesīm. Šī tiešām bija briesmīgākā cīņa, kādu jebkad esmu redzējis!

Kad cīņa bija galā, Kristietis, pacēlis acis pret debesīm, sacīja: "No visas sirds es pateicos Tam, kas mani izpestījis no lauvas rīkles, kas man palīdzējis izturēt cīņu ar Apollionu!" Pateicies Dievam, viņš dziedāja:

"Sātana eņģelis briesmīgs ar varenu sparū
Mācās man virsū un draudēja izlaist man garu;
Taču dzīvs vēl Dievs!
Ļaunais ir satriekts, es – brīvs;
Drošs tālāk nu ceļot varu."

Tad it kā kāda neredzama roka pasniedza Kristietim dažas dzīvības koka lapas. Kad viņš tās uzlika uz saviem ievainojumiem, tie tūdaļ sadzija. Tad viņš uz īsu brīdi turpat apsēdās atpūsties un iestiprināties ar maizi un dzērienu, kas viņam bija iedots līdzī ceļā. Tā atspirdzinājies, viņš devās tālāk ar izvilktu zobenu rokā, jo nebija drošs no jauniem uzbrukumiem. Tomēr viņš sasniedza ielejas galu bez kādiem tālākiem Apolliona uzbrukumiem vai cīņām.

Tagad Kristietis bija nonācis pie otras ielejas, ko sauca par Nāves ēnas ieleju (Jer.2:6). Viņam neizbēgami bija jāiet tai cauri, citādi nebija iespējams, jo ceļš uz Debesu pilsētu veda pa šīs ielejas pašu vidu. Kā redzēsiet, šajā ielejā Kristietim bija jāpārvar vēl lielākas briesmas nekā cīņā ar Apollionu.

10.nodaļa

Nāves ēnas ieleja

Es redzēju savā sapnī, ka Kristietis, nonākot pie Nāves ēnas ielejas robežām, satika divus vīrus steigšus skrienam atpakaļ. Tie bija cēlušies no vīriem, kas par labo, apsolīto zemi izpauda sliktu slavu (4.Mozus 13.nod.).

"Uz kuriem tad jūs tik steidzīgi skrienat?" Kristietis tos uzrunāja.

"Atpakaļ! Atpakaļ!" tie sauca. "Ja tev dzīvība mīļa, tad nāc mums līdzī!"

"Kādēļ tad tā?"

"Kādēļ? Mēs gājām pa to pašu ceļu, pa kuru tu ej, un gājām tik tālu, cik tālu vien iedrošinājāties. Bet daudz netrūka, ka mēs vairs nebūtu dzīvi atgriezušies. Ja mēs būtu gājuši vēl tikai dažus soļus uz priekšu, mēs vairs nebūtu starp dzīvajiem."

"Bet ko tad jūs satikāt?"

"Mēs gandrīz jau bijām Nāves ēnas ielejā; te, par laimi, paskatījāties uz priekšu un pamanījām lielās briesmas savlaicīgi."

"Ko tad jūs redzējāt?"

"Ko redzējām? Mēs redzējām pašu ieleju. Tā ir tik tumša kā piķa melna nakts, tur lidinās apkārt daždažādi bezdibeņa gari, pūķi un citi nezvēri, no turienes atskan nemitīga apspiesta vaimanāšana un gaudošana, it kā tur dziļumā tūkstošiem ļaužu, iekalti važās, mocītos neapprakstāmās sāpēs un mokās. Tumši un drūmi briesmu mākoņi tur aizklāj debesis; vispār šo ieleju nemitīgi aplāj nāves ēna (Ījaba 3:5; 10:22). Vārdu sakot, tā ir īsta šausmu vieta, kur valda vislielākās briesmas un galīga nekārtība."

"Pēc visa tā, ko jūs stāstāt," Kristietis mierīgi atteica, "es saprotu un zinu tikai vienu lietu: šis ir mans īstais ceļš uz Miera zemi."

"Var jau būt! Mūsu ceļš tas nav!"

To teikuši, tie devās prom, bet Kristietis gāja uz priekšu tāpat ar izvilkto zobenu, lai būtu drošs pret varbūtējiem uzbrukumiem.

Es redzēju sapni, ka, cik tālu vien varēja saredzēt, ielejas labajā pusē stiepās ļoti dziļš bezdibenis - tas pats, kur visos laikos ir iegāzušies aklie, kam bijuši akli ceļa rādītāji; kā vieni, tā otri tur ir gājuši bojā. Ielejas kreisajā pusē stiepās ļoti dziļš mūklājs, bez jebkāda pamata vai dibena. Šajā mūklājā reiz iekrita ķēniņš Dāvids; nav šaubu, ka viņš būtu tur gājis bojā, ja vien tas, kas ir spējīgs izglābt, nebūtu viņu izvīlis no dubļiem un dūņām (Ps.69:15; 40:3).

Ceļš šeit kļuva ārkārtīgi šaurs. Kad Kristietis tumsā centās izvairīties no mūklāja vienā pusē, tad viņš gandrīz iegāzās bezdibenī ceļa otrā pusē, un otrādi. Tā viņš, smagi nopūzdamies, lēni taustījās uz priekšu, jo šeit bija tik tumšs, ka Kristietis dažreiz tiešām nezināja, kur spert nākošo soli.

Tuvu ielejas vidum pašā ceļa malā bija, kā man likās, paši elles vārti, līdzīgi varena vulkāna krāterim, no kurienes laiku pa laikam ar varenu troksni un dārdoņu izšāvās lieli dzirksteļu stabi, liesmas un dūmi. Kristietis vairs nezināja, ko nu darīt. Pret liesmām un dzirkstelēm ar zobenu nevarēja aizstāvēties, tādēļ Kristietis bija spiests zobenu bāzt makstī un tvert pēc cita - pēc pastāvīgas lūgšanas ieroča. Tā nu viņš, man dzirdot, sāka dedzīgi lūgt: "Ak, Kungs, izglāb manu dvēseli!" (Efez.6:18; Ps.116:4.)

Tā Kristietis taustījās uz priekšu ilgu laiku, liesmām laiku pa laikam ap viņu šaudoties un dūmiem kūpot. Brīžam viņš ap sevi un it kā zem sevis dzirdēja arī savādas, žēlabainas balsis un apspiestas vaimanas, brīžam viņš tumsā juta ap sevi ātri lidināties nezināmas būtnes, brīžam viņam likās, ka nupat, nupat viņu saplosīs gabalos vai arī samīdīs kā dubļus uz ielas.

Pēkšņi Kristietim likās, kā pretī nāk liels pulks svešu, naidīgu būtnu. Izbijies viņš apstājās un sāka domāt, ko nu darīt. Vai doties atpakaļ vai uz priekšu? Bet viņš taču bija jau pārspējis dažādas briesmas, tagad viņš varbūt bija jau apmēram pusceļā. Visu noieto bīstamo ceļa gabalu iet atpakaļ varēja būt vēl bīstamāk, tāpēc viņš nolēma doties uz priekšu. Ienaidnieki, likās, nāca tuvāk un tuvāk. Kad tie bija pienākuši viņam gandrīz jau klāt, viņš iesaucās skaļā balsī: "Iešu uz priekšu Kunga, sava Dieva, spēkā!" Tūdaļ visi ienaidnieki aizbēga un vairs nerādījās.

Viena lieta gan jāpiemin: Kristietis, kā es novēroju, bija tik satraukts, ka viņš aiz uztraukuma vairs nepazina pats savu balsi. Taisni tas viņam sagādāja vēl kādas citas bažas un bailes. Ap to laiku, kad Kristietis taustījās garām liesmainajam krāterim, kāda no ļaunajām būtnēm nedzirdami pienāca viņam klāt un, nemitīgi soļojot aiz muguras, čukstēja viņam ausī dažus Dievu zaimojošus vārdus un ļaunus ierosinājumus. Kristietis apmulsis domāja, ka visi šie zaimi un ierosinājumi ir viņa paša domas. Šī maldīgā apziņa - ka viņš pats neapzināti ir sācis zaimot To, ko visu laiku bija tik ļoti mīlējis - satrieca un apmulsināja viņu vēl vairāk. Viņš tiešām nezināja ko darīt, bet viņam nemaz neienāca prātā vai nu aizspiest ausis, vai arī painteresēties tuvāk, no kurienes šie zaimi nāk.

Kad Kristietis šādā nospīstā un bēdīgā garastāvoklī bija labu laiku gājis, viņam likās, it kā kaut kur sev priekšā viņš dzirdētu cilvēka balsi sakām: "Kaut es arī staigātu Nāves ēnas ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis." (Ps.23:4.)

Nu viņš bija priecīgs - vairāku iemeslu dēļ. Vispirms, Kristietis noprata, ka šai ielejā bez viņa bija vēl arī citi dievbijīgi ļaudis. Otrkārt, viņš noprata, ka Dievs bija pie šiem ļaudīm arī šeit - šai tumsā un briesmās. "Un, ja jau pie viņiem," kristietis nodomāja, "kādēļ lai Dievs nebūtu arī pie manis - kaut arī

es dažādu kavēkļu dēļ to nemanu?" (Īj.9:11.) Treškārt, viņš cerēja panākt un satikt kādu no saviem nepazīstamajiem ceļabiedriem un tā iegūt sev kādu līdzgājēju.

Tā Kristietis turpināja doties uz priekšu, vairākas reizes mēģinādams sasaukt ceļinieku, kas bija viņam priekšā un ko viņš bija dzirdējis runājam, tomēr tas viņam neizdevās. Palēnām ausa gaisma. Kristietis pateicās Dievam un sacīja: "Viņš nāves ēnu pārvērš par rīta gaismu." (Amosa 5:8.)

Tagad, kad bija uzaususi gaisma, Kristietis atskatījās - ne lai dotos atpakaļ, bet lai dienas gaismā redzētu, kādām briesmām viņš bija gājis cauri. Tikai tagad viņš īsti skaidri redzēja baigo bezdibeni ceļa vienā pusē un bīstamo muktāju otrā pusē. Viņš redzēja arī, cik šaurs bija ceļš, kas veda visām šīm vietām cauri. Tālumā viņš pamanīja nozūdām dažādos tumsas garus, biedēkļus un citas savādās tumsas būtnes (Ījaba 12:22).

Cik liksmi tagad Kristietis devās uz priekšu! Tagad gaismā viņš jutās daudz drošāks dažādo briesmu priekšā, kas bija jāsatiek uz vientuļā ceļa. Briesmas tāpēc vēl nebija zudušas, tomēr viņš tās saredzēja un tās labāk varēja pārvarēt.

Ap to laiku uzlēca saule. Tā, kā izrādījās, bija Kristieša laime.

Kaut gan Nāves ēnas ielejas pirmais posms, kam Kristietis nupat izgāja cauri, bija gaužām bīstams, tomēr otrs, atlikušais, posms, nebija nemaz labāks, ja ne vēl sliktāks un bīstamāks. No tās vietas, kur viņš pašlaik atradās, līdz pat ielejas galam ceļš bija tik pilns lamatām, cilpām, tīkliem, izraktām bedrēm un bīstamām nogāzēm, ka, tumsā šeit ejot, viņš būtu varējis vai tūkstoš reižu iet bojā. Tomēr tagad, kā jau teicu, uzlēca saule, un Kristietis liksmi sacīja: "Viņa spīdekļi spīd pār manu galvu, un Viņa gaismā es eju cauri tumsai." (Ījaba 29:3.)

Šai gaismā Kristietis nonāca līdz ielejas galam. Tur, pateicībā slavēdams Dievu, viņš dziedāja:

"Varens ir Dievs! Drošs, kas Tam uzticējies!

Slavēšu To, cik vien spēju."

11. nodaļa

Kristietis un uzticīgais

Ceļam uzvijoties kādā pakalnā, Kristietis savā priekšā ieraudzīja meklēto ceļinieku - Uzticīgo. Vairākas reizes viņš tam skaļā balsī uzsauca, lai apstājas un viņu uzgaida.

"Nekādā ziņā," Uzticīgais atskatījies atsaucās, "man jāglābj sava dzīvība, jo man seko asinsatriebējs." (4.Moz.35.nod.)

Šāda atbilde Kristietim padarīja nemierīgu. Saņēmis visus spēkus, viņš sāka soļot tik ātri, ka drīz vien ne tikai panāca Uzticīgo, bet, lai mazliet paleptos ar savu ātrumu, pat aizgāja tam garām. Tā nu pēdējais bija kļuvis par pirmo, un Kristietis jau lepnā priekā sāka smaidīt; bet pēkšņi neuzmanības dēļ viņam kaut kur aizķērās kāja un viņš sapinies pakrita tik neērtā stāvoklī, ka pats vairs nevarēja piecelties. Tā nu viņam gribot negribot bija jāgaida, līdz Uzticīgais atbrīvoja viņa kāju un palīdzēja viņam piecelties. Tad tie vienprātīgi un draudzīgi turpināja savu ceļu kopā. Protams, ka abiem bija daudz kas pārrunājams un izstāstāms.

"Mīļais draugs," Kristietis iesāka, "esmu gaužām priecīgs, ka beidzot tevi panācu un ka tagad ar Dieva palīgu varēsim būt ceļabiedri."

"Biju cerējis, draugs," Uzticīgais atbildēja, "ka varēšu iet kopā ar tevi jau no pašas pilsētas. Tomēr šajā īsajā laikā tu man biji aizgājis tālu priekšā, tāpēc man viss šis garais ceļa gabals bija jānostaigā vienam pašam."

"Cik ilgi pēc manas aizceļošanas tu vēl uzkavējies Posta pilsētā?"

"Paliku, līdz vairs ilgāk nevarēju palikt, jo tūdaļ pēc tavas aiziešanas visi par to vien sāka runāt, ka mūsu pilsētu agrāk vai vēlāk izpostīšot uguns no debesīm."

"Ko? Vai tiešām arī tavi kaimiņi runāja par to?"

"Jā gan; kādu laiku tas vien bija katram mutē."

"Tomēr vairāk neviens no gaidāmajām briesmām nebēga, ka vienīgi tu?" Kristietis jautāja.

"Kā jau teicu, visi daudz gan runāja par briesmām, tomēr, man liekas, paši runātāji maz tām ticēja. Dzirdēju, piemēram, dažu labu runājam par tavu bīstamo ceļojumu ar nicināšanu un izsmieklu."

"Vai dzirdēji kaut ko arī par kaimiņu Lokāmo?"

"Jā: jūs esot kopā aizgājuši līdz Mazticības purvam. Ļaudis runāja, ka viņš esot tur iekritis, un, lai gan viņš liedzās, tomēr man šķiet, ka viņš būs gan bijis tur iestidzis, jo viņš pārnāca viscaur notašķīties ar dubļiem un dūņām."

"Ko tagad iedzīvotāji saka par viņu?"

"Kopš viņš ir atnācis atpakaļ no sāktā ceļojuma, viņš ir kļuvis par izsmieklu visai pilsētai un visiem ļaudīm; viņu izsmej, nicina, un neviens negrib viņu pieņemt kādā darbā. Arī viņš pats tagad, kā liekas, ir kļuvis septiņkārt ļaunāks nekā agrāk, kad viņš no pilsētas nebija vēl izgājis."

"Bet kādēļ tad tie viņu tā nīst, ja arī paši nicina to ceļu, ko viņš atstāja?"

"Daži pārmet," Uzticīgais paskaidroja, "ka viņš esot glēvulis, jo neesot palicis uzticīgs savai pārliecībai un apņēmībai. Man šķiet, ka pats Dievs sacēlis viņa ienaidniekus pret viņu un padarījis viņu par apsmieklu, negodu un sakāmvārdu, tāpēc ka viņš atstājis īsto ceļu." (Jerem.29:18-19.)

"Vai tu pirms došanās ceļā neesi ar viņu runājis?"

"Es reiz viņu satiku uz ielas, bet likās, ka viņam bija no manis kauns, jo viņš skatījās uz otru pusi un izlikās mani nepazīstam; tā es nedabūju ar viņu parunāties."

"Sākumā es cerēju, ka šis vīrs izvēlēties labu, bet tagad bīstos, ka viņš ies bojā līdz ar pilsētu. Ar viņu ir noticis pēc sakāmvārda: "Suns atgriežas pie sava paša vēmekļa, un nomazgāta cūka atkal vērtās dubļos." (2.Pēt.2:22.)

"Es bīstos par to pašu," Uzticīgais nopūtās, "bet ko tur var līdzēt?"

"Lai nu paliek," Kristietis atsaucās, "labāk pastāsti, kā tev līdz šim ceļā gājis. Nevar taču būt, ka tu nebūtu sastapis nekādas grūtības; tas būtu brīnums!"

"Mazticības purvā gan es neiekritu," Uzticīgais saka stāstīt, "toties es sastapu Iekāri, un tā mani gandrīz savaldzināja."

"Labi, ka izspruki no viņas nagiem sveikā. Tā uzmācās arī Jāzepam Potifara namā, un viņš no tās izbēga tāpat kā tu, tomēr daudz netrūka, ka viņš tās dēļ būtu zaudējis dzīvību (1.Mozus 39:11-13). Ko viņa tev darīja?"

"Ja pats neesi piedzīvojis, tu nemaz nevari iedomāties, cik tai gluma mēle! Viņa man ļoti uzmācās, aicinādama sev līdz un solīdama man visvisādus priekus."

"Tomēr ne jau to prieku, ko dod skaidra sirdsapziņa, vai ne tā?"

"Protams, ka viņa varēja piesolīt tikai miesīgas baudas."

"Pateicies Dievam, ka no viņas izbēgi. Kam mūsu Kungs nav žēlīgs, tas iekrīt viņas bedrēs." (Sal.pam.22:14.)

"Vēl gan es nemaz nezinu, vai esmu no viņas pilnīgi izbēdzis."

"Kā tā? Tu taču nepadevies viņas iegribām?"

"Nekādā ziņā," Uzticīgais atbildēja. "Es atcerējos rakstu vietu: "Viņas kājas nokāpj nāvē; viņas soļi aizsniedz elli." (Sal.pam.5:5.) Tādēļ es labāk aizvēru acis, lai viņas skatieni mani neapreibinātu (Ījaba 31:1). Tad viņa sāka mani lamāt un mēdīt, bet es gāju savu ceļu."

"Vai tu piedzīvoji vēl kādus citus uzbrukumus?"

"Grūtību kalna pakājē es satiku kādu vecu sirmgalvi," Uzticīgais turpināja stāstīt, "tas man vaicāja, kas es tāds esot un kurp ejot. Es viņam pastāstīju, ka esmu svētceļnieks un ceļoju uz Debesu pilsētu. Tad vecais vīrs man sacīja: man liekas, ka tu esi godīgs cilvēks; vai tu nebūtu ar mieru par zināmu algu nākt dzīvot pie manis?" Es apjautājos par viņa vārdu un dzīves vietu. "Mani sauc par Veco Ādamu, un es dzīvoju Viltus pilsētā," (Efez.4:22) viņš man atbildēja. Tad es jautāju, kas man būs jādara un kāda būs mana alga. "Tavs darbs," viņš atteica, "būs vienīgi izpriecās, un tava alga būs tā, ka tu kļūsi par manu mantinieku." - "Cik daudz jums bērnu?" es jautāju, un viņš man atbildēja: "Man ir trīs meitas: Miesas Kārība, Acu Kārība un Lepnība (1.Jāņa 2:16). Ja tev kāda no viņām iepatīkas, tu vari to apprecēt." Es vēl jautāju, uz cik ilgu laiku viņš vēlētos, lai es pie viņa dzīvotu. "Tik ilgi, cik ilgi es dzīvošu," viņš man atteica."

"Pie kāda secinājuma tad jūs abi nonācāt?"

"Sākumā man gandrīz iepatikās iet šim cilvēkam līdz, jo likās, ka viņš runāja godīgi un saprātīgi. Bet tad sarunājoties es nejauši ieraudzīju uz viņa pieres it kā uzrakstu: "Noģērbiet veco cilvēku līdz ar viņa darbiem."

"Nu un tad?"

"Kā uguns šie vārdi iespaidās man prātā, un tagad es biju pilnīgi pārliecināts: lai šis vīrs glaimo un saka ko gribēdams - tikko viņš būs mani dabūjis pie sevis un savā varā, viņš mani noteikti pārdos par vergu. "Nekad es tavā namā savu kāju nesperšu," es viņam atteicu un pagriezos, lai ietu prom. Tai

pašā mirklī viņš lādēdamies metās man virsū, sagrāba mani, sakniebdams mani kā knaiblēs, un tad pēkšņi rāva mani atpakaļ ar tādu asu, sāpīgu rāvienu, ka man likās - nu viņš mani saplosa gabalos. Savās sāpēs es iekliedzos: "Es, nožēlojamais cilvēks!" (Rom.7:24.) Kā es no viņa nagiem atbrīvojos, pats vairs nezinu.

Tad es turpināju savu ceļu, kāpdams augšup kalnā. Kad biju apmēram pusceļā, ieraudzīju, ka kāds vēja ātrumā dzenas man pakaļ. Tas panāca mani pie lapenes."

"Taisni turpat," Kristietis domīgi piebilda, "kur es atsēdies aizmiglu un pazaudēju savu dokumentu."

"Bet paklausies tālāk. Pie lapenes mani panācis, viņš kā viesulis uzdrāžas man virsū un ar vienu sitienu notrieca zemē tā, ka gandrīz zaudēju samaņu. Mazliet atžilbis, es viņam jautāju, par ko viņš mani tik bargi soda. "Grēcinieks!" viņš man uzkliedza, "vēl joprojām tu mīli savu pasaulīgo dabu, vēl joprojām tu slepeni draudzējies ar Veco Ādamu!" To teicis, viņš atkal deva tik spēcīgu sitienu krūtīs, ka es atkritu augšpēdus bez samaņas. Otrreiz atžilbis, es gauži lūdzu viņu apžēloties par mani, bet viņš man atkliedza: "Es žēlastību nepazīstu!" - un vēlreiz notrieca mani gar zemi. Viņš būtu mani nonāvējis, ja nebūtu pienācis kāds, kas pavēlēja tam atkāpties."

"Kas tas gan bija?" Kristietis iesaucās.

"Sākumā es viņu nepazinu, bet vēlāk, kad viņš gāja man garām, es ieraudzīju viņa rokās un sānos rētas; tad es sapratu, tas bija mūsu Kungs. Tā izglābts, es beidzot sasniedzu kalna virsotni."

"Tas, kas tevi panāca, bija Mozus," Kristietis paskaidroja, "viņš nevienu netaupa un nežēlo nevienu, kas pārkāpj viņa baušļus."

"Zinu, zinu," Uzticīgais piebalsoja, "esmu viņu redzējis jau vairākas reizes. Viņš reiz atnāca pie manis, kad es vēl mierīgi dzīvoju savās mājās, un draudēja aizdedzināt manu namu, ja es tur uzkavētos vēl ilgāk."

"Bet vai tu redzēji pili Grūtību kalna virsotnē?"

"Redzēju gan, un lauvas arī. Man likās, ka lauvas pašlaik aizsnaudušas gulēja, jo bija pats pusdienas laiks. Tā kā vakars vēl bija tālu, tad es gāju vārtu sargam garām un kāpu no kalna lejā."

"Vārtu sargs man jau pateica, ka redzējis tevi paejam garām. Zēl gan, ka tu neiegriezies šajā pilī, tur tu būtu dabūjis redzēt daudzas retas un gaužām interesantas lietas, ko tu neaizmirstu visu mūžu. Bet saki, vai, nokāpjot Pazemojumu ielejā, tu vairāk nevienu nesatīki?"

"Satīku Neapmierināto, un tas gribēja mani pierunāt, lai griežos atpakaļ un eju viņam līdz. Šajā ielejā nekādu godu nevarot iegūt, bet vienīgi negodu, tāpēc gājiens pa šo ieleju būtu tiešs apvainojums maniem labajiem draugiem Lepnumam, Uzpūtībai, Iedomībai, Godkārei un vēl citiem."

"Ko tu viņam uz to atbildēji?"

"Es aizrādīju viņam, ka tie visi no dzimšanas gan ir mani radinieki, tomēr, kopš esmu uzsācis šo svētceļojumu, mēs cits no cita esam atsvešinājušies un visus draudzīgos sakarus pārtraukuši. Bez tam es norādīju, ka viņš šo ieleju ir novērtējis gluži nepareizi, jo pazemībai seko gods, bet lepnībai - krišana."

"Un ko vēl tu satīki?" Kristietis interesējās tālāk.

"Vēl es satīku Kaunu; tikai man liekas, ka no visiem, ko esmu savā ceļā saticis, viņš savu vārdu ir vismazāk pelnījis. Visus citus, ko ceļā satīku, beidzot taču kaut kā varēja aizraidīt prom, bet no šī uzbāzīgā, nekaunīgā vīra nekādā veidā nevarēja tikt vaļā."

"Ko tad viņš tev gribēja iestāstīt?"

"Vispirms viņš uzstājās pret reliģiju vispār. "Krietnam vīram," viņš sacīja, "neklājas nodarboties ar tādu zemu, nožēlojamu lietu kā reliģiju. Jūtīga sirdsapziņa ir nevīrišķīga lieta; kas gribētu palikt nomodā par katru savu vārdu un darbu un tā sev aizliegta ērto brīvību rīkoties, kā patīk, tas taču kļūtu smieklīgs sava laikmeta ļaužu acīs. Jau no senajiem laikiem," Kauns turpināja, "pa šo ceļu nav gājuši daudzi no varenajiem, bagātajiem un gudrajiem, jo kurš prāfīgs cilvēks gan riskētu to visu zaudēt gluži nezināmas nākotnes dēļ (Jāņa 7:48; 1.Kor.1:26; 3:18; Filip.3:7-9). Svētceļotāji visos laikos ir bijuši zemākie, neievērojamākie, neizglītotākie un sliktākie ļaudis. Vai tad cilvēkam nebūtu jākaunas sēdēt un klausīties sprediķi ar asarām acīs un tad nākt mājās vaidot un nopūšoties; par nieka lietām iet savam kaimiņam lūgt piedošanu vai no otra paņemt mantu rūpīgi atdot vai atlīdzināt! Kristīgā ticība un reliģija, slēdzot brālību ar vienkāršajiem ļautiņiem, atsvešina cilvēku no augstākajām ļaužu šķirām - dažreiz vienīgi dažu niecīgu grēciņu jeb cilvēcīgu vājību dēļ; vai tas nav kauns?"

"Ko tu viņam atbildēji?"

"Sākumā nezināju, ko atbildēt, un kauns man tiešām sadzina asinis vaigos. Beidzot tomēr man ienāca prātā Bībeles pants: "Kas pie cilvēkiem ir augsts, Dieva acīs ir negantība." (Lūk.16:15.) Tālāk es atcerējos, ka Kauns visu laiku runāja tikai par cilvēkiem un par to, kas ir cilvēki, bet nemaz nerunāja par Dievu un to, kas ir Dievs. Bez tam man ienāca prātā, ka pastarās tiesas dienā dzīvības vai nāves spriedums nebūs atkarīgs no tā saukto "augstāko aprindu" pasaules augstprātīgajiem ļaudīm, bet no Visaugstākā gudrības un Viņa likumiem. Tāpēc es sevī nodomāju: kaut arī visa pasaule nostātos tam pretī, taču ne es! Atzīdams, ka Dievs mums tādu ceļu liek iet, ka Dievs mīl cilvēkā jūtīgu sirdsapziņu, ka tie, kas mīl Kristu, ir bagātāki nekā pasaules ievērojamākie vīri, kas Kristu ienīst, - to visu atzīdams, es iesaucos: "Kauns, atkāpies no manis; tu esi manas pestīšanas ienaidnieks! Vai es lai padotos tev pret sava Kunga gribu? Kā tad es varēšu Viņam skatīties acīs, kad Viņš reiz atkal atnāks? Ja es tagad kaunēšos no Viņa ceļiem un Viņa kalpiem, kā tad lai es ceru uz Viņa svētību?" (Mr.8:38.)

Bet tiešām Kauns bija ļoti drošs un uzbāzīgs nekauna. Tikai ar lielām pūlēm man izdevās no viņa atbrīvoties; visu laiku no jauna viņš man uzmācās un čukstēja man ausīs dažādas lietas, kas viss esot reliģijai par negodu. Beidzot es viņam pateicu skaidri un gaiši, lai viņš nepūlas veltīgi - jo tās lietas, ko viņš tur par negodu, man ir vislielākais gods. Tā es beidzot tiku no viņa vaļā. To panācis, es priecīgi uzdziedāju:

"Jau senos laikos katru Dieva vīru, Kas sirdi, prātu centās glabāt tīru,
Ik dienas nomocīja šaubas, maldi. Tā arī tagad mums ar visu spēku
Vēl jācīnās pret uzmācīgo grēku, Mēs uzvaram, ja tu, Kungs, mūsos valdi."

"Priecājos, ka tu tik enerģiski pretojies šim uzbāzīgajam Kaunam. Viņš tiešām būtu pelnījis citu vārdu, jo viņš taču nekaunas cilvēkus vajāt ne tikai mājās, bet arī ārpus mājas un bieži cenšas radīt cilvēkā kaunu no tā, kas ir labs. Tomēr ar visu savu lielīgo izturēšanos viņš spēj apmierināt vienīgi muļķus." (Sal.pam.3:35.)

"Man šķiet, šādu grūtību brīžos mums arvien jālūdz mūsu Kunga palīdzība, tad mēs Kaunu aizdzīsim," Uzticīgais piebilda.

"Pareizi. Bet saki, vai tu nesatīki vēl kādu šai ielejā?" Kristietis iejautājās.

"Nē, vairāk nevienu. Visā atlikušajā ceļa gabalā man spīdēja saule - arī Nāves Ēnas ielejā."

"Laimīgais! Man gāja pavisam citādi. Man jau ielejā ieejot, bija jāiztur sīva cīņa ar Apollionu. Gandrīz jau domāju, ka dzīvotājs vairs nebūšu, sevišķi tad, kad viņš bija notriecis mani gar zemi un zobens bija man izkritis no rokas. Tad es piesaucu Dievu, un Viņš paklausīja un izglāba mani no briesmām. Nāves Ēnas ielejas pirmajai pusei izgāju cauri tumsā. Es baidījies, ka dabūšu galu, bet tad beidzot ausa diena, uzlēca saule, un es sasniedzu ielejas galu bez sevišķām briesmām.

12.nodaļa Pļāpa

"Es redzēju sapnī, ka tagad, abiem kopā turpinot ceļu," Uzticīgais paskatījās sāņus un ieraudzīja vēl kādu cilvēku tobrīd iznākam uz Šaurā ceļa.

Tas bija slaida auguma cilvēks un, kā izrādījās, notālēm izskatījās pievilcīgāks nekā tuvumā. Viņa vārds bija Pļāpa.

"Sveicināts, draugs!" Uzticīgais to uzrunāja. "Vai tu arī ceļo uz Debesu pilsētu?"

"Zināms," pienācējs apstiprināja, "pašlaik steidzos turp."

"Tas ir patīkami! Tad jau mēs kā draugi varēsim iet reizē."

"Labprāt jums piebiedrošos."

"Tad nāc vien tuvāk; ejot pakavēsim laiku ar derīgām sarunām," Uzticīgais viņu aicināja.

"Par derīgām lietām es labprāt runāju ar katru cilvēku. Man prieks, ka esmu saticis tādu ļaudis, kam tas patīk, jo, patiesību sakot, maz tādu gadās, kam ceļā patīk tā pakavēt laiku. Lielāka daļa runā par gluži nevajadzīgām lietām, un tas man ārkārtīgi nepatīk."

"Tas tiešām ir ļoti nožēlojami. Par ko gan cilvēka mēlei virs zemes vairāk klātos runāt, ja ne par Dievu un debesu lietām!"

"Tas bija ļoti pareizi un labi pateikts. Es vēl piebilstu: kas gan ir patīkamāk par šādām sarunām - pārrunāt dievišķīgas lietas. Ja kādam patīk runāt par noslēpumiem, brīnumiem un zīmēm - kur gan vēl citur viņš atradīs tik labu, jauku un piemērotu vielu kā Svētajos Rakstos?"

"Taisnība, tomēr vēl vairāk par jaukumu mums jācenšas, lai mūsu sarunas būtu derīgas," Uzticīgais iebilda.

"To pašu arī es saku," Pļāpa tūdaļ piebalsoja. "Bet runāt par garīgām lietām taču ir ļoti noderīgi, jo tā mēs iepazīstamies ar zemes lietu niecību un debesu lietu vērtību un krāšņumu. Tas tā vispārīgi, bet sevišķi mēs mācāmies atzīt jaunpiedzimšanas vajadzību, mūsu pašu darbu mazvērtību šai ziņā, cik vajadzīga Kristus taisnība utt. Bez tam atzīstam, ko īsti nozīmē grēku nožēlošana, lūgšana, pacietība; iepazīstamies arī ar evaņģēlija lielajiem apsolījumiem un mierinājumiem; tāpat arī iemācāmies apkarot maldīgas mācības, aizstāvēt patiesību un pamācīt neprāšas," Pļāpa jo plaši stāstīja.

"Tas viss ir patiesība," Uzticīgais atteica, "un es priecājos to no tevis dzirdēt."

"Jā, tā ir bēdīga patiesība, ka pareizas atziņas trūkums ir īstā vaina, kādēļ tik maz ir to, kas saprot viņu dvēseles vajadzību ticēt, lai tie varētu iemantot mūžīgo dzīvību. Bet tā tie savā neziņā vēltīgi nomokās ar bauslības darbiem, ar ko neviens debesu valstību nevar iemantot."

"Bet šo debesu lietu zināšana un izpratne taču ir Dieva dāvana, kas ar runāšanu nav iegūstama - un ar *runāšanu vien* jau ne tik nē," Uzticīgais aizrādīja Pļāpam.

"Zinu, zinu. Cilvēks pats nekā no šīm lietām nevar iegūt, ja tās viņam netop dotas no debesīm. Viss nāk no Dieva žēlastības; ar darbiem vien mēs nekā nespējam izdarīt. To es tev varu pierādīt vai ar simtu Bībeles vietām."

"Labi, labi," Uzticīgais sacīja, "bet par ko tad tagad runāsim?"

"Par ko tu tikai vēlies," Pļāpa žigli atsaucās. "Man vienalga; varam runāt par debesu lietām vai par zemes lietām, par tikumības mācību vai evaņģēliju, par svētām vai nesvētām lietām, par pagātni vai nākotni, par svešu zemju vai pašu māju lietām, par svarīgām vai nesvarīgām lietām - ka tikai mums nāk kāds labums."

Tagad Uzticīgais sāka brīnīties. Viņš piegāja pie Kristieša, kas visu šo laiku bija gājis viens pats, un viņam paklusi ieminējās: "Kādu gudru un dūšīgu ceļabiedru mēs esam ieguvuši! Droši vien šis vīrs kļūs par ievērojamu svētcēlnieku."

Kristietis pasmīnēja un sacīja: "Šim cilvēkam, par ko tu tā esi sajūsmināts, ir divdesmit tikpat veiklas mēles kā šī. Kas viņu nepazīst, tas, protams, sākumā ir sajūsmināts par viņu."

"Vai tad tu viņu pazīsti?"

"Labāk nekā viņš pats sevi pazīst."

"Tiešām? Tad saki, lūdzams, kas viņš ir par cilvēku?"

"Viņa vārds ir Pļāpa. Brīnos, ka tu viņu nepazīsti, jo viņš taču dzīvo mūsu pilsētā; tā, zināms, gan ir ļoti plaša."

"Kas ir viņa vecāki, un kur viņš dzīvo?"

"Viņš ir kādas Lielmutes dēls un dzīvo Tenku ielā; visi viņu tā arī sauc - par Pļāpu no Tenku ielas. Viņam gan ir veikla mēle, bet par viņa dabu labāk nerunāsim."

"Kā tā? Liekas taču, ka viņš ir ļoti patīkams cilvēks!"

"Jā gan, - tiem, kas viņu tuvāk nepazīst. No tālienes viņš ir tīrais eņģelis, bet tikai tuvumā var ieraudzīt viņa nejauko īsto dabu. Viņš ir līdzīgs dažām gleznām, kuras izskatās jaukas no tālienes, bet daudz mazāk jaukas, ja tām pieiet pavisam tuvu."

"Bet vai tu nejoko? Kādēļ tu smīni?"

"Lai Dievs pasargā - tādās lietās es nejokoju un arī nevienu neapvainoju bez pamata, kaut arī es par viņu smīnēju. Tas bija tāpēc, ka šis vīrs iederas katrā sabiedrībā un katrā sarunā. Tikpat dedzīgi kā tagad ar tevi viņš pēc piecām minūtēm var sarunāties ar saviem kroga biedriem pie glāzītes - un jo vairāk viņš iedzēris, jo veiklāk viņš runā. Reliģijai un dievbijībai nav vietas ne viņa sirdī, ne mājās, ne saskarē ar citiem cilvēkiem, bet vienīgi viņa mēles galā; par šīm lietām viņš runā tikai tādēļ, lai runātu un lielīdamies celtu troksni."

"Un to tu nopietni apgalvo? Ja tā, tad es esmu šajā cilvēkā ļoti vīlies."

"Saprotams, ka esi vīlies. Atmini vārdus: "Tie gan māca, bet paši nedara. Jo Dieva valstība stāv ne vārdos, bet spēkā." (Mat.23:3; 1.Kor.4:20.) Šis cilvēks gan runā par lūgšanu, grēku nožēlošanu, ticību un atdzimšanu, bet vairāk arī viņš nekā par šīm lietām nezina: viņš var par tām vienīgi runāt. Es pazīstu viņa ģimeni: esmu novērojis viņu kā mājās, tā ārpus mājām un tāpēc zinu, ka saku patiesību par viņu. Viņa dēļ Dieva vārds un reliģija tiek zaimoti to ļaužu starpā, kas viņu pazīst (Rom.2:23-24); viņa dēļ visai tai pilsētas daļai, kur viņš dzīvo, nav laba slava. Ļaudis par viņu saka: "Pasaules priekšā svēts, paša mājās velns." To pašu var apliecināt viņa ģimene. Sevišķi bēdīgi ir tas, ka viņš arī saviem dēliem māca sekot savam paraugam. Ja viņš tajos kādreiz pamana sirdsapziņas pamošanos - ko viņš

nosauc par "muļķīgu baidīšanos" - viņš tos dažādi izzobo un nolamā par galīgiem muļķiem. Pēc manām domām, viņš ar savu ļauno dzīvi ir jau daudziem bijis par piedauzību un par pavedinātāju uz ļaunu. Ja Dievs to neaizkavēs, viņš tādā pašā veidā aizvedīs postā vēl daudzus citus."

"Būs tiešām jāsāk tev ticēt, jo esmu pārliecināts, ka tu saki vienīgi pārbaudītu patiesību, bez ļaunprātībām."

"Ja es viņu nepazītu vairāk par tevi vai dzirdētu reliģijas pretiniekus tādas lietas stāstām—es visu to turētu par tukšām baumām un apmelošanu, kas, žēl sacīt, vēl tik bieži sastopamas. Tomēr šai gadījumā es saku, ko pats esmu novērojis un piedzīvojis."

"Tiešām, es saprotu, ka runāt nav tas pats, kas darīt, un nākotnē es rūpīgāk centīšos ievērot šo atšķirību."

"Zināms, ka runāt un darīt ir divas dažādas lietas - tikpat dažādas kā dvēsele un miesa," Kristietis turpināja. "Gluži kā miesa bez dvēseles ir mirusi, tāpat arī runāšana bez darbiem ir nedzīva. Reliģijas dvēsele ir taisni tās praktiskā daļa; īstai ticībai jāparādās darbos. "Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, un sevi no pasaules pasargāt neapgānītu." (Jēk.1:22-27.) Bet par to Pļāpa ne domāt nedomā. Viņam liekas, ka, jau Dieva vārdus klausoties un par tiem runājot, cilvēks kļūst par labu kristieti; tā viņš pats sevi pieviļ."

Lai vienmēr atceramies, ka lielajā tiesas dienā ļaudis tiks tiesāti un novērtēti pēc viņu augļiem - viņu darbiem (Mat.13:23). Tad mums nejaucās: "Vai jūs esat ticējuši?" – bet – "Vai jūs esat bijuši Dieva vārda darītāji, vai tikai klausītāji?" No tā tad būs atkarīgs spriedums. Pasaules gals būs līdzīgs mūsu rudenim -tad meklēs tikai augļus. Ar to es nedomāju, ka lielajam Tiesnesim varētu patikt arī kaut kas tāds, kas nenāk no ticības; gribēju tikai rādīt, cik nevērtīga būs Pļāpas liecība viņā dienā. Pāvils dažus cilvēkus - un arī tādus lielus runātājus - nosauc par skanīgu varu un šķindošiem zvārguļiem (1.Kor.13:1.), par lietām bez dzīvības - tas ir, bez īstās ticības un evaņģēlija žēlastības. Tāpēc tādi nekad netaps uzņemti debesu valstībā starp gaismas bērniem - kaut arī viņi runātu eņģeļu mēlēs."

"Tava stāsta sākumā man jau zuda prieks par viņa sabiedrību, bet tagad man tā ir kļuvusi taisni pretīga. Kā lai mēs no viņa atbrīvojamies?"

"Aizej pie viņa un uzsāc ar viņu nopietnu sarunu par reliģijas spēku. Bez šaubām, viņš būs gatavs tādu uzsākt. Tad uzprasi viņam tieši un skaidri, vai viņš to, ko runā, arī pats zina un dara. Tu redzēsi, cik drīz tad viņam būs apnikusi tava sabiedrība - ja vien Dievs negaidot neskars viņa sirdi un viņu neatgriezīs."

Tad Uzticīgais atkal piegāja pie Pļāpas un apvaicājās, kā viņš pašlaik jūtoties.

"Paldies, labi," Pļāpa atbildēja, "tikai es domāju, ka mēs pa šo laiku būtu varējuši labi daudz ko pārrunāt."

"Labi," Uzticīgais atsaucās, "ja vien vēlies, mēs to varam tūliņ sākt. Tā kā tu man atļāvi izvēlēties sarunas tēmu, tad es vēlētos jautāt sekojošo: kādā veidā ārēji atklājas Dieva žēlastības atjaunojošais darbs cilvēka sirdī?"

"Cik es noprotu, mums par šo lietu jārunā kā par zināmu spēku. Tas ir ļoti labs jautājums, un es to labprāt atbildēšu. Mana atbilde, izsakoties īsi, būtu šāda: kad Dieva žēlastība, kā atjaunotāja, darbojas cilvēka sirdī, tad, pirmkārt, rodas stiprs protests pret grēku; otrkārt..."

"Pag, pag," Uzticīgais viņu pārtrauca, "pārrunāsim vispirms vienu, tad otru. Man šķiet, ka būtu pareizāk teikt: tad dvēselē rodas riebums pret grēku."

"Nu, kāda tad starpība starp protestu un riebumu!"

"Ļoti liela starpība. Cilvēks var protestēt pret grēku arī bez dievišķīgā spēka, vienīgi sabiedrības paradumu dēļ; bet riebumu pret grēku var izjust tikai tad, ja Dieva spēks radījis cilvēkā dievišķīgu antipātiju jeb nepatiku pret grēku. Esmu pats dzirdējis, ka dažs labs grēku gan ārīgi nosoda, tomēr savā iekšējā dzīvē un darbos to itin viegli pieļauj. Jāzēpa pavēlniece, Potifāra sieva, kļiedza par grēku, cik spēdama - it kā viņa būtu nezin cik svēta, tomēr viņa bija laulības pārkāpēja un viņas velēšanās bija gluži pretēja viņas kļiedzieniem (1.Mozus 39:12-15). Daži peļ grēku līdzīgi mātei, kas savu bērnu klēpī sarāj par tā nerātībām, un tad tūliņ to apkāpj un noskūpst."

"Es saprotu, ka tu gribi mani ievest grūtībās," Pļāpa mēģināja taisnoties.

"Nemaz nē. Es tikai gribu lietas nolikt pareizā apgaismojumā. Bet kāda bija otrā pazīšanās zīme, ko tu gribēji minēt?"

"Evaņģēlija noslēpumu laba pārzināšana un izprašana."

"Šo pazīmi tev būtu bijis jāmin kā pirmo," Uzticīgais aizrādīja, "tomēr, kā pirmā vai kā pēdējā, arī tā ir nepareiza. Cilvēks var iegūt ļoti labas zināšanas un izpratni evaņģēlija noslēpumos, kaut arī

Dieva žēlastības darbs dvēselē vēl nebūs noticis (1.Kor.13:2). Jā gan; ar visām savām zināšanām cilvēks var palikt arī bez Dieva žēlastības un Dieva bērna tiesībām. Kad Kristus bija vaicājis saviem mācekļiem: "Vai jūs to zināt?" (Jāņa 13:12.) - un viņi atbildējuši ar "jā", tad Viņš piebilda: "Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, kad jūs to darāt." Svētība ir darišanai, nevis zināšanai. Daudziem zināšanas gan ir, bet darbu nav; ir kalpi, kas sava saimnieka gribu gan zina, bet to nedara. Cilvēkam var būt zināšanas kā eņģelim - un tomēr viņš var arī nebūt kristietis.

Kādas lietas zināšana patīk pļāpām un lielībniekiem, bet Dievam patīk darbi.

Protams, arī zināšanas ir vajadzīgas. Tomēr reliģiskajā dzīvē ir divējāda veida zināšana: viena ir tikai zināšana, otru pavada ticība un mīlestība, kas liek cilvēkam no visas sirds darīt Dieva prātu. Pirmā veida zināšana noder pļāpām, bet paties kristietis neapmierinās, kamēr nav ieguvis otru. "Dod man saprašanu, ka es tavu bauslību sargu un to turu no visas sirds." (Ps.119:34.)

"Tu atkal sāc mani gūstīt vārdos; tas neder garīgai celmei," Pļāpa uztraucās.

"Nu tad saki, lūdzu, kādu citu pazīmi, kā iekšējais Dieva žēlastības darbs izpaužas uz ārieni."

"Lai paliek; es redzu, ka mēs nesapratīsimies," Pļāpa izvairījās.

"Nu, ja tu negribi runāt, varbūt tu atļausi man izteikt savas domas?"

"Lūdzu, kā vēlies."

"Cilvēka dvēselē notiekošais žēlastības darbs parādās," Uzticīgais dedzīgi iesāka, "vai nu tam cilvēkam, kas pats to piedzīvo, vai citiem viņa apkārtnē.

Kas pats to piedzīvo, tam tas atklājas šādā veidā: viņš sāk atzīt savu grēcīgumu un sevišķi to, ka viņa iedzimtā daba ir vairāk vai mazāk samaitāta; viņš sāk atzīt arī neticības grēku un saprot, ka jau šī grēka dēļ vien viņu var pazudināt, - ja viņš caur ticību Jēzum Kristum neiegūst sev Dieva žēlastību (Marka 16:16; Jāņa 16:8-9; Rom.7:24). Šāds stāvoklis un šāda apziņa pamodina viņā arī atziņu par pasaules Pestītāju un par to, ka ir pilnīgi nepieciešami ar šo Pestītāju savienoties uz visu mūžu.

Tad viņā rodas nepārvarams izsalkums un slāpes pēc šī Pestītāja - un šādam izsalkumam un slāpēm ir arī lieli apsoliņumi (Ps.38:19; Jerem.31:19; Mat.5:6; Ap.d.4:12; Galat.1:15-16; Atkl.21:6). Līdzīgi tam, cik stipra viņa ticība savam Pestītājam, tagad tikpat stipri pieaug viņa prieks un miers, viņa mīlestība uz svētumu, viņa ilgas pazīt savu Pestītāju arvien vairāk un kalpot Viņam šai pasaulē. Tomēr arī šai stāvoklī cilvēks vēl bieži pats nemaz neapzinās, ka tas viss ir Dieva žēlastības darbs viņā - pa daļai tāpēc, ka viņam vēl pielīp grēki, pa daļai tāpēc, ka viņa prāta slēdzieni dažreiz ir kļūdaini, jo viņam vēl trūkst pilnīgākas garīgās gaismas.

Citiem cilvēkiem viss šis notikums atklājas, pirmkārt, ar to, ka atdzimušais cilvēks atklāti apliecina savu ticību; otrkārt, ar to, ka šāda cilvēka dzīve saskan ar viņa apliecināto ticību un pārliecību. Tāda cilvēka dzīve nemitīgi cenšas kļūt arvien skaidrāka un svētāka - sirdī, ģimenē (ja viņam tāda ir) un sabiedrībā. Tāds cilvēks ir mācījies ar riebumu novērsties no grēka - un slepenībā Dieva priekšā kaunēties arī pats par sevi savu grēku dēļ. Viņš ir mācījies cīnīties pret grēku savā ģimenē un centies vairot pasaulē īstu svētumu - ne tikai ar vārdiem, kā to mēdz darīt liekuļi un pļāpas, bet arī ar darbiem, mīlestībā un uzticībā padodamies Dieva vārdu spēkam un norādījumiem (Ps.50:24; Eech.20:43-44; Mat.14:15; Jāņa 14:15; Rom.10:9-10; Filip.3:17-20).

Tagad, ja tev kas iebilstams pret šo manu īso aprakstu, tad saki, ja nē, tad atļauj man uzdot tev otru jautājumu."

"Mans uzdevums pašlaik ir klausīties, nevis iebilst, tāpēc saki vien savu otro jautājumu," Pļāpa atbildēja.

"Mans jautājums ir šāds: vai tu esi piedzīvojis savā sirdī to, ko nupat sacīju par cilvēka paša piedzīvojumu, un vai tava dzīve un darbi to apliecina? Vai tava ticība un reliģija pastāv tikai vārdos un uz mēles vai arī darbos un patiesībā? Ja tu man uz to gribētu atbildēt, tad, lūdzams, nesaki nekā vairāk, kā tikai to, uz ko pats Dievs var sacīt savu "āmen" un ko var apstiprināt tava sirdsapziņa. "Jo ne tas, kas pats sevi uzteic, ir derīgs, bet tas, ko tas Kungs uzteic." (2.Kor.10:18.) Bez tam ir liela bezdievība saukties par kristietī, ja dzīve tāda nav un kaimiņi redz gluži ko citu."

Dzirdēdams šo jautājumu, Pļāpa nosarka, tomēr ātri saņēmas un atteica: "Tu tagad sāc runāt par piedzīvojumiem, sirdsapziņu un atsaucies uz Dievu kā apliecinātāju tam, kas tiks runāts. Tādu sarunu es gan nebiju gaidījis. Tu gribi mani izprašņāt kā bērnu, bet neviens tevī nav iecēlis man par tiesnesi, tāpēc es uz tādiem jautājumiem tev nemaz neatbildēšu. Bet pasaki man, kā tev ienāca prātā tādi jautājumi?"

"Tādēļ, ka tu esi tik liels runātājs, un es nezinu, vai tie nav tikai tukši vārdi. Bez tam, visu patiesību sakot, esmu dzirdējis, ka tava dievbijība pastāvot tikai runāšanā un ka visa tava dzīve esot

gluži citāda. Saka, ka tu esot par kaunu kristīgai draudzei, ka tu ar savu nesvēto dzīvi tai tikai kaitējot; ka tu jau dažu labu esot pavedis uz saviem bezdievīgajiem ceļiem, ka tava reliģiskā pārliecība gluži labi saderot kopā ar dzertuvi, mantkārību, netiklu dzīvi, meliem un citām līdzīgām lietām. Tāpēc es tev pašam par to apjautājos; ja tas ir taisnība, tad tu tiešām esi kristīgai draudzei par kaunu."

"Tā kā tu tik ātri uzklausi ļaužu atsauksmes un tik pārsteidzīgi spried, tad man jāsecina, ka tu esi vai nu pārāk īgns, vai pārāk drūmi noskaņots cilvēks, ar ko prātīgam cilvēkam nav ko sarunāties. Tādēļ - ardievu!"

"Vai es tev nesacīju, ka tā būs?" Kristietis, pienācis klāt Uzticīgajam, sacīja. "Tavi vārdi un viņa iekāres kopā nesaderēja. Viņš tāpēc labāk atstāja tavu sabiedrību nekā mainīja savu dzīvesveidu. Lai viņš iet, jo, palikdams tāds pats, kāds bijis līdz šim, viņš mūsu sabiedrībai būtu tikai par kaunu. Bez tam apustulis saka: "Atkāpies no tādiem!" (2.Tim.2:16; 3:5; Tit.3:9.)

"Priecājos, ka varēju ar viņu atklāti parunāties. Kas zina, varbūt kādreiz viņš manus vārdus atcerēsies. Lai nu kā - esmu vismaz izrunājies ar viņu skaidri un atklāti, un tāpēc nejutīšos atbildīgs, ja viņš, neievērojot manu brīdinājumu, reiz pazustu."

"Tu darīji pareizi, viņam pateikdams acīs skaidru patiesību," Kristietis atsaucās. "Mūsu laikos to reti mēdz darīt, un tāpēc tik daudzi ļaudis uz reliģiju skatās ar nicinājumu - taisni tādēļ, ka šādi pļāpas, kam dievbijība ir vienīgi uz mēles, bet dzīve gluži citāda (un tos tomēr no kristiešu sabiedrības neizslēdz) - tie rada izbrīnu pārējā sabiedrībā un sagādā kaunu un sāpes visiem patiesiem kristiešiem. Es vēlētos, kaut visi pret tādiem pļāpām izturētos tikpat noteikti, kā tu to darīji. Tad tiem būtu jāizvēlas: vai nu uzsākt kristiešiem atbilstošu dzīvi, vai arī atstāt nopietnu kristiešu sabiedrību."

Tā viņi turpināja ceļu, vērodami un pārrunādami to, ko ceļā redzēja. Viņu ceļš tobrīd kļuva diezgan grūts un garlaicīgs, jo tiem bija jāiet caur kādu plašu tuksnesi. Tomēr savstarpējās sarunās nogurums bija aizmirsts, un laiks pagāja nemanot.

13. nodaļa Neticību tirgus

Kad ceļinieki bija jau gandrīz izgājuši cauri tuksnesim, Uzticīgais, nejauši atskatījies atpakaļ, ieraudzīja kādu viņiem sekojam un to tūliņ pazina. "Vai redzi," viņš uzsauca Kristietim, "kas tur nāk?" Kristietis atskatījies priecīgā pārsteigumā iesaucās: "Tas taču ir mans labais draugs Evaņģēlists!"

"Arī man viņš ir labs draugs," Uzticīgais atsaucās, "jo viņš bija tas, kas parādīja man ceļu uz Šaurajiem vārtiem."

Pa to laiku Evaņģēlists tos panāca un apsveicināja ar vārdiem: "Miers lai ir ar jums, mīļie, un miers lai ir ar jūsu palīgiem!"

"Esi sirsnīgi sveicināts, mīlais Evaņģēlist!" Kristietis priecīgi iesaucās. "Tevi ieraugot, es tūliņ atceros tavu laipnību un nenogurstošās pūles manas mūžīgās labklājības dēļ."

"Tūkstoškārt sveicināts!" tikpat priecīgi Evaņģēlistu apsveica Uzticīgais. "Cik bezgala patīkami mums, nabaga svētceļniekiem, būt kopā ar tevi!"

"Nu, draugi, kā gan jums klājies, kopš mēs pēdējo reizi satikāmies? Ko esat ceļā piedzīvojuši un kā uzvedušies?"

Kristietis ar Uzticīgo izstāstīja viņam visus starpgadījumus, briesmas un grūtības, ko tie bija piedzīvojuši pēdējā laikā.

"Ļoti priecājos," Evaņģēlists sacīja, kad viņi bija beiguši stāstīt, "ne tādēļ, ka jums bija pārbaudījumi un kārdināšanas, bet tādēļ, ka jūs to visu esat izturējuši un pārspējuši un, neskatoties uz daudziem trūkumiem, esat tomēr ceļu turpinājuši līdz pat šai dienai.

Es ļoti priecājos kā manis, tā jūsu dēļ. Es sēju, jūs pļāvāt; reiz pienāks diena, kad, ja vien jūs izturēsiet līdz galam, "kopā priecāsies sējējs un pļāvējs" (Jāņa 4:36; Galat.6:9). Nevīstošs uzvaras vainags ir jums sagatavots; "skrieniet tā, ka jūs to dabūjat". Ir ļaudis, kas gan uzsāk ceļu lai iegūtu šo vainagu, bet, jau labu gabalu nostaiģājuši, iejaucas kāds cits un vainagu viņiem atņem. Tādēļ turiet, kas jums ir, lai neviens jūsu vainagu neatņem (Atkl.3:11). Vēl jūs neesat ārā no sātana uzbrukumu joslas; vēl jūs neesat cīnījušies pret grēku līdz asinīm. Dieva valstība lai vienmēr stāv jūsu acu priekšā un stipri uzticieties tām lietām, kas neredzamas. Neļaujiet pasaulīgajām lietām ieperināties jūsos; tomēr visvairāk sargieties paši no savas sirds, tās iegribām un dziņām, jo šīs dziņas bieži ir gaužām tumšas un

ļauņas. Dariet savu vaigu kā akmeni (Jes.50:7); turieties kā vīri un esiet stipri, jo visi debesu un zemes spēki ir jūsu pusē."

Kristietis pateicās par pamudinājumu un tad turpināja: "Pastāsti mums, lūdzu, par mūsu tālāko ceļu - par tām briesmām, kas mums vēl varētu gadīties ceļā un kā tās pārspēt." Arī Uzticīgais pievienojās šim lūgumam, un Evaņģēlists viņiem paklausīja.

"Mani garīgie bērni," viņš iesāka, "Dieva vārdos jūs esat dzirdējuši, ka jums lemts ieiet debesu valstībā caur dažādām bēdām, tāpēc jūs nevarat cerēt, ka jūs savā svētceļnieku gaitā ilgāku laiku paliksiet bez šādām vai tādām bēdām un grūtībām. Šo to jūs esat piedzīvojuši, un drīz vien piedzīvosiet vēl daudz vairāk. Kā redzat, tuksnesis drīz beigsies. Tālāk ejot, jūs nonāksiet kādā pilsētā - pēc maza brīža jūs to jau ieraudzīsiet. Tur jūs apstās nikni ienaidnieki, kas darīs visu iespējamo, lai jūs nonāvētu; un esiet droši, ka vai nu abiem, vai vismaz vienam no jums savas ticības apliecināšana būs jāapzīmogo ar savām asinīm. Tomēr esiet uzticīgi līdz nāvei, tad jūsu Valdnieks dos jums dzīvības vainagu! Tam, kam tur būs jāmirst, kaut arī briesmīgā nāvē un lielās mokās, tomēr būs labāk nekā viņa biedram - ne vien tāpēc, ka viņš nonāks Debesu pilsētā ātrāk, bet arī tāpēc, ka viņš tā izbēgs daudzām bēdām, kas otram vēl būs jāpiedzīvo tālākajā ceļā.

Kad jūs nonāksiet minētajā pilsētā un visu to piedzīvosiet, kā jums nupat sacīju, tad pieminiet savu draugu un turieties kā īsti vīri, uzticot savas dvēseles Dievam, savam uzticīgajam Radītājam."

Tā tie šķīrās.

Tālāk es redzēju sapnī, ka izgājuši cauri tuksnesim, tie tiešām ieraudzīja savā priekšā kādu pilsētu. Šīs pilsētas vārds bija Niecība, un šajā pilsētā cauru gadu atvērts ļoti plašs tirgus - tā sauktais Niecības tirgus. Tas ir nosaukts šādā vārdā tāpēc, ka pati šī pilsēta nav nekas vairāk - ja ne mazāk - kā necība. Gluži kā senatnes gudrais ir sacījis: "Viss, kas nāk, ir necība." (Sal.Māc.11:8; Jes.40:17.)

Šis tirgus nav nekāds jaunlaiku ievēdums, bet tas pastāv jau no ļoti seniem laikiem. Jau pirms daudziem gadu tūkstošiem svētceļnieki devās uz Debesu pilsētu - gluži tāpat kā tagad Kristietis ar Uzticīgo. Sātans un viņa eņģeļi, novērojuši, ka ceļš uz Debesu pilsētu ved caur Niecības pilsētu, nolēma šeit ierīkot minēto tirgu - tādu tirgu, kur cauru gadu tirgojas ar dažādām precēm - daždažādiem zemiskās dzīves niekiem.

Tur pērk un pārdod namus, zemes gabalus, amatus, godinājumus, goda amatus, ienesīgas vietas, titulus, veselus apgabalus un valstis, tāpat dažādus priekus, izprieceas un kārumus; netikles, sievas, vīrus, bērnus, kungus, kalpus, dzīvību, asinis, miesas un dvēseles, sudrabu, zeltu, pērles, dārgakmeņus un neskaitāmas citas lietas. Bez tam šai tirgū vienmēr var redzēt visādu māžošanas, krāpšanu, sacensības, spēles, ākstus un muļķus, pērtiķus, neliešus un blēžus un dažādas citas blēņas. Tur arī var iepazīties - pie tam pilnīgi bez maksas - ar zādzībām, slepkavībām, laulības pārkāpšanām, nepatiesiem zvērestiem un dažādām citām asiņainām lietām.

Kā jau katrā tirgū vai izstādē, tur ir veikalu rindas, ielas un laukumi ar īpašiem nosaukumiem, kur katrā vietā tirgojas ar zināmām precēm. Tur ir arī novietnes un laukumi, kas nodalīti un nosaukti dažādu tautību nosaukumos - piemēram, angļu iela, franču iela, tāpat arī īpašas itāliešu, spāņu, vācu un citas ielas, kur katrā vietā var dabūt noteiktu veidu necību preces. Starp citu, Romas preces un to tirdzniecība tur ir īpaši populāra.

Kā jau sacīju, ceļš uz Debesu pilsētu ved cauri šai pilsētai. Kas gribētu nonākt Debesu pilsētā, neejot cauri Niecības pilsētai, tam būtu jāiziet ārā no pasaules. Pat Ķēniņu Ķēniņam, kad Viņš dzīvoja zemes virsū, ceļā uz savu paša zemi bija jāiet cauri šai pilsētai un šim tirgum, kad tirgošanās gāja pilnā gaitā. Ja nemaldos, pats Sātans, šī tirgus priekšnieks, uzaicināja Viņu nopirkt kaut ko no šejienes necības precēm; jā, Sātans būtu pat iecēlis Viņu par tirgus īpašnieku un priekšnieku, ja tikai, ejot caur šo pilsētu, Viņš būtu Sātanu godinājis. Sātans vadāja Viņu no ielas uz ielu, un tā īsā laikā parādīja visas pasaules valstis, lai, ja tas izrādītos iespējams, iekārdinātu Augsti Slavēto piekāpties un nopirkt kaut ko no Sātana necības mantām. Bet Ķēniņu Ķēniņam nenāca ne prātā te tirgoties, un tā Viņš atstāja šo pilsētu, neiepirkdamies ne par santīmu (Mat.4:8-9; Lūk.4:5-7). Tātad šis tirgus pastāv no ļoti seniem laikiem, ir ļoti ievērojams un ļoti plašs.

Kā jau teicu, arī mūsu abiem svētceļniekiem bija jāiet cauri šim tirgum. Tie to darīja; bet tikko bija spēruši pirmos soļus šai tirgū, likās, ka ne tikai visi tirgotāji, bet vai visa pilsēta saviļņojās un sāka ap viņiem drūzmēties. Tam bija vairāki iemesli.

Pirmkārt, šo svētceļnieku apģērbs bija pavisam savādāks nekā šejieniešu apģērbs. Tāpēc ļaudis saskrēja un, acis ieplētuši, brīnījās par abiem svētceļniekiem. Daži nosauca viņus par nāvei nolemtiem (1.Kor.4: 9,13), daži par plānprātiņiem, bet vēl citi par dīvainiem ārzemniekiem.

Otrkārt, tirgotāji brīnījās par abu svētceļnieku valodu, jo tikai retais varēja to saprast. Svētceļnieki, protams, runāja Kanaāna valodu, bet tirdzinieki arī valodas ziņā bija šīs pasaules ļaudis. Tādējādi no viena tirgus gala līdz otram svētceļnieki un tirgus ļaudis savā starpā jutās kā barbari un svešinieki cits citam.

Treškārt, visvairāk tirgotāju ievēribu - gan jautrību, gan niknumu piesaistīja tas, ka šie svētceļnieki visām tirgus precēm nepievērsa gandrīz nekādu uzmanību. Viņi pat nevēlējās šīs mantas apskatīt. Kad viņus uzaicināja kaut ko nopirkt, viņi bieži, aizspieduši ausis, pacēla acis pret debesīm un iesaucās: "Novērs manas acis, lai tās neskatās uz nelietību" (Ps.119:37); skatīšanās augšup norādīja, ka viņu piederība ir debesīs (Filip. 3:20-21).

Ģadījās, ka kāds tirgotājs, novērodams viņu izturēšanos, zobodamies viņiem uzsauca: "Ko pirsiet?" Bet viņi, runātāju nopietni uzlūkodami, atbildēja: "Mēs pērkam patiesību." (Sal.pam.23:23.) Šie vārdi bija par iemeslu vēl asākām un rupjākām zobgalībām un piezīmēm. Daži asi uzbruka viņiem ar vārdiem, daži sāka saukt, lai piekautot šos svešiniekus. Beidzot troksnis un nemiers pārņēma visu tirgu, tā ka tirgus kārtība bija pilnīgi izjaukta.

Par to tūlīt paziņoja tirgus priekšniekam; tas steidzīgi ieradās un uzdeva dažiem no saviem uzticīgākajiem kalpiem svešos vīrus apcietināt un aizvest nopratināšanai – jo kā tie iedrošinājušies sacelt tādu nemieru! Tā arī tūlīt izdarīja.

Nopratināšana tiem tūlīt noprasīja, no kurienes tie nākot, uz kuriem ejot un ko viņi darot tādā savādā apgērbā.

"Mēs esam svētceļnieki un svešinieki šai pasaulē," viņi atbildēja, "un mēs ceļojam uz savu īsto tēviju - Debesu Jeruzalemi." (Ebr.11:13-16.) Ne pilsētas iedzīvotājiem, ne tirgotājiem mēs neesam devuši nekādu iemeslu mūs vajāt un aizkavēt mūsu ceļojumu. Vienīgi uz kāda tirgotāja jautājumu, ko mēs pirkšot, mēs atbildējām, ka pērkam patiesību."

Tomēr viņu pratinātāji bija pārliecināti, ka šie vīri ir vai nu prātā jukuši, vai arī tīši tirgus darbības traucētāji, kas ieradušies, lai traucētu tirgus gaitu. Tāpēc tie viņus piekāva, notriepa ar dubļiem un netīrumiem, tādus viņus ievietoja īpašā sprostā un izveda uz tirgu rādīt ļaudīm. Tur tie pavadīja ilgu laiku, pūlim viņus nemitīgi apsmejot, lamājot un aiztiekot. Tirgus priekšnieks, visu noskatīdamies, par to ar baudu nosmējās.

Kristietis ar Uzticīgo tomēr visu mierīgi pacieta. Tie neatmaksāja lamu vārdus ar lamu vārdiem, bet savus mocītājus vēl svētīja; ļaunu tie atmaksāja ar labu, un apvainojumus ar laipnību, tā ka daži saprātīgāki un mazāk aizspriedumaini vīri sāka viņus aizstāvēt pret rupjā pūļa nemitīgajiem uzbrukumiem. "Tie taču ir miermīlīgi un nopietni cilvēki, kas nevienam nekā ļauna nedomā darīt," tie aizstāvēja svētceļniekus. "Daži no mūsu tirgus ļaudīm tad jau drīzāk būtu pelnījuši cietumu vai pat kauna stabu nekā šie vīri, kam tik daudz dara pāri."

Ļaužu pūlis par to ļoti noskaitās un sāka pārmetēt šiem aizstāvjiem, ka tie esot tādi paši kā sagūstītie svešinieki; tie droši vien esot šo sazvērnieku draugi, un tāpēc arī viņi esot jāapcietina. Drīz vien uztrauktie ļaudis no vārdiem pārgāja pie darbiem, tā ka atkal izcēlās liels trācis un kaušanās.

Nabaga ceļniekus aizveda vēlreiz uz nopratināšanu, un visu vainu par šī otrā trāča izcelšanos uzvēla viņiem. Atkal viņus nežēlīgi piekāva, tad ieslēdza važās un tā vadāja apkārt pa tirgu - par biedinājumu citiem, lai neviens neuzdrošinātos tos aizstāvēt vai viņiem piebiedroties. Tomēr Kristietis un Uzticīgais izturējās tikpat mierīgi un saprātīgi kā līdz šim. Viņi pacieta visu viņiem uzvelto kaunu un negodu tik padevīgi un mierīgi, ka dažs labs no tirgus ļaudīm pārgāja viņu pusē - tomēr tas bija tikai mazums, salīdzinot ar pārējo lielo pūli. Redzēdami, ka svešiniekiem rodas draugi, pārējie saniknojās tik ļoti, ka nolēma svešiniekus notiesāt uz nāvi. Cietums un važas esot tādiem neliešiem un ļaužu padevējiem daudz par maz - tā tie draudēja - tāpēc tiem esot savi pārkāpumi jāsamaksā ar savām dzīvībām. Abus apsūdzētos atveda atpakaļ cietumā, un viņu kājas ielika siekstā; tur viņiem bija jāpaliek līdz lietas iztiesāšanai.

Te abi draugi atcerējās sava uzticamā drauga Evaņģēlista vārdus, kas tik precīzi bija līdz šim piepildījušies. Atcerēdamies arī to, ko viņš tālāk bija viņiem teicis abi jutās stiprināti ticībā un izturībā. Tagad viņi bija pārliecināti, ka vismaz vienam no viņiem būs šeit jāmirst. Atceroties Evaņģēlista aizrādījumus, tie viens otru iepriecināja ar to domu, ka tam, kam būs lemts šeit ciest un atstāt savu dzīvību, īstenībā būs lemts vislabākais, un slepenībā katrs no viņiem vēlējās, kaut viņam tas būtu lemts. Tomēr viņi padevīgi pakļāvās Visuvaldītāja gudrajai ziņai un rīcībai, pacietīgi panesot savu tagadējo stāvokli un mierīgi nogaidot, kas ar viņiem notiks tālāk.

Beidzot bija izlemts laiks, kad viņu lieta bija jāiztiesā un jāpanāk viņu nāves spriedums. Noliktajā dienā viņus atveda tiesas priekšā. Tiesas priekšsēdētāja vārds bija Dievnīdis. Apsūdzība pret abiem saturā bija apmēram vienāda, kaut gan mazliet atšķirīgā formā. Tos apvainoja: pirmkārt, ka tie esot šejienes tirdzniecības ienaidnieki un traucētāji; otrkārt, ka tie pilsētā radījuši iekšējus nemierus un šķelšanos, jo tie kādus no pilsētas iedzīvotājiem pievērsuši savai visaugstākā mērā kaitīgajai pārliecībai, apzinīgi spītējot šejienes valdnieka likumiem.

Uzticīgais uz to atbildēja, ka viņš nostājies pretī vienīgi tam, kas bijis pretī Visaugstākajam. Ķildas un nemieru viņš neceļot, jo pats esot miera mīlētājs. "Ja kāds pieslējies mums, tad vienīgi, redzot, ka mūsu pusē ir patiesība un ka mēs esam nevainīgi; ar to tie ir tikai atstājuši ļauno un pievērsušies kaut kam labākam. Jūs runājat par šejienes valdnieku. Tā kā tas ir Sātans, mūsu Kunga ienaidnieks, tad es viņu un viņa kalpus nicinu un tiem spītēju."

Tad tika nolasīts atklāts uzaicinājums: "Kam vēl, mūsu kungu un ķēniņu aizstāvēt, būtu kaut kas ko liecināt pret šo cietumnieku, kas stāv šeit tiesas priekšā, tas lai tūlīt iznāk priekšā un nodod savu liecību!"

Iznāca priekšā trīs liecinieki: Skaudība, Māņticība un Lišķis. Tiem jautāja, vai viņi pazīstot tiesas priekšā esošo cietumnieku, un kas tiem esot sakāms pret viņu par labu šejienes kungam un ķēniņam.

Skaudība iznāca priekšā un iesāka: "Cienījamais priekšsēdētāja kungs, es pazīstu šo cilvēku jau sen un varu šīs cienījamās tiesas priekšā ar zvērestu apliecināt ka viņš..."

"Pagaidi," tiesas priekšsēdētājs iesaucās, "nozvēriniet viņu!"

Viņu nozvērināja, tad viņa turpināja: "Cienīts kungs, šis cilvēks, neraugoties uz viņa labo vārdu, ir lielākais blēdis visā mūsu zemē. Viņš galīgi neievēro ne ķēniņu, ne ļaudis, ne likumus, ne ieradumus, bet cenšas cik spēdams visus cilvēkus mudināt uz savām nodevīgajām iedomām, ko viņš nosauc par īstas ticības un dievbijības pamatiem. Es uzsveru: pati savām ausīm es reiz dzirdēju viņu apgalvojam, ka īsta kristietība un mūsu pilsētas ieradumi un tradīcijas esot pilnīgi pretējas, nesaderīgas lietas un ka tās nemūžam nebūšot savienojamas. Ar tādiem pārmetumiem viņš nosoda ne vien visu mūsu teicamo iekārtu un mūsu darbus, bet arī mūs pašus, kas tā dzīvojam."

"Vai tev vēl kas sakāms?" tiesnesis vaicāja.

"Ak, cienīts kungs, es varētu pastāstīt vēl daudz, daudz vairāk, tomēr es nevēlētos godājamo tiesu ar visu to apgrūtināt un aizkavēt. Tomēr pēc tam, kad pārējie liecinieki būs nodevuši savas liecības, ja vēl kā trūks, lai viņu notiesātu, es labprāt varu savu liecību vēl papildināt."

Skaudība atkāpās pie malas; tās vietā nostājās Māņticība un pēc nozvērināšanas iesāka:

"Cienītie tiesas kungi, es šo pazīstu ne sevišķi labi, un es arī nemaz nevēlos ar viņu tuvāk iepazīties. Tomēr vismaz tik daudz es zinu, ka viņš mūsu pilsētai ir kā tīrais mēris. Es nesen ar viņu runāju un tad no viņa paša mutes dzirdēju, ka mūsu reliģija un kalpošana Dievam neesot nekas un ka ar to mēs nekādā ziņā Dievam nevarot patikt. Ar tādiem vārdiem taču skaidri un gaiši ir pateikts, ka mēs sanākam baznīcās uz svinīgiem dievkalpojumiem gluži veltīgi, ka vēl mēs esam grēkos un ka beidzot tiksīm notiesāti uz mūžīgu sodu. Tas ir viss, kas man bija sakāms."

Tālāk nozvērināja Lišķi un uzaicināja viņu sacīt, ko viņš varētu teikt sava ķēniņa labā pret šo cietumnieku.

"Ļoti godātais tiesas priekšsēdētāja kungs," Lišķis iesāka, "un ļoti godātie tiesnešu kungi! Šo cilvēku es pazīstu jau sen un esmu dzirdējis viņu runājam tādas lietas, ko gan nekādā ziņā nedrīkstētu runāt. Viņš nicina mūsu cēlo valdnieku Sātanu, tāpat arī visus viņa godājamus draugus: Veco Cilvēku, Miesas Kārību, Izšķērdīgo, Godkārigo, Visgribi, Izvirtuli un citus mūsu izcilos vīrus. Pārdrošā nekaunībā viņš apgalvo, ka tad, ja visi būtu tādās pašās domās kā viņš, nevienam no minētajiem izcilajiem vīriem vairs nebūtu vietas šajā pilsētā. Jā, viņš pat iedrošinājies nozāķāt arī jūs par bezdievi un vēl citos tamlīdzīgos nekrietnos vārdos; tāpat viņš ir nolamājis visus mūsu pilsētas izcilākos vīrus un amatpersonas."

Kad Lišķis bija beidzis, tiesnesis pagriezās pret apsūdzēto un, tikko valdīdamies, sacīja: "Nu, atkritēj, ķecerī un nodevēj, vai dzirdēji, ko šie godājamie cilvēki liecināja pret tevi?"

"Vai drīkstu sacīt kādus vārdus sev par attaisnojumu?" Uzticīgais mierīgi iejautājās.

"Nožēlojamais nelieti," tiesnesis skarbi iesaucās, "tu gan neesi pelnījis vairs ne stundu ilgāk dzīvot; tevi vajadzētu uz vietas nosist kā suni. Tomēr, lai visi ļaudis var pārliecināties par mūsu laipnību un lēnprātību pret tevi - saki, kas tev sakāms."

"Vispirms uz to, ko Skaudība par mani sūdzēja," Uzticīgais mierīgi un nopietni iesāka, "es atbildu, ka vienmēr esmu sacījis vienīgi to: visi likumi, noteikumi, ieradumi un cilvēki, kas ir pretī

Dieva vārdiem, ir pretī arī kristietībai. Ja pierādīsiet, ka esmu maldījies, tūlīt būšu gatavs visu teikto tepat jūsu priekšā atsaukt.

Otrkārt, uz Mānticības apsūdzību es atbildu, ka esmu sacījis vienīgi to: īstai kalpošanai Dievam nepieciešama dievišķīga ticība; bet bez Dieva atklāsmes par to, kas īsti ir Viņa griba un Viņa prāts, nekādas dievišķīgas ticības nevar būt. Tāpēc viss, kas kalpošanā Dievam - arī ārējā kalpošanā — ir ievests un nesaskan ar Dieva gribu, tas notiek vienīgi uz cilvēku likumu un cilvēcīgās ticības pamata - bet šāda ticība mūžīgai dzīvei nekā nedos.

Beidzot uz to, ko Lišķis sacīja, es atbildu: šis pilsētas valdnieks ar visu to augsto kungu baru, ko Lišķis nosauca vārdā, ir gan derīgāki elles sodam nekā par valdniekiem šai nabaga pilsētai un pagrīmušajai valstij."

Tiesas priekšsēdētājs tagad vērsās pie zvērinātajiem, kas visi bija uzmanīgi klausījušies. "Cienījamie kungi," viņš sacīja, "jūs redzat šo cilvēku, kas ir sacēlis tik lielu nemieru un uztraukumu visā pilsētā. Jūs dzirdējāt, ko par šo vīru liecināja šie cienījamie liecinieki; jūs dzirdējāt arī, ko viņš pats uz to atbildēja un apliecināja. No jums tagad ir atkarīgs - vai nu viņu pakārt, vai izglābt viņa dzīvību. Tomēr, man šķiet, ka šai sakarā būs derīgi atgādināt jums dažus no mūsu likumiem.

Tanīs dienās, kad valdīja Faraons Lielais, mūsu valdnieka kalps, izdeva likumu, ka ļaudīm, kam ticība pretēja mūsējai, viņu jaundzimušie zēni jāatņem un jānoslīcina upē, lai šādi ļaudis nesavairotos un nekļūtu pārāk vareni (2.Mozus 1:22). Tanīs dienās, kad valdīja Nebukadnecars Lielais, kāds cits mūsu valdnieka kalps, izdeva likumu, ka katrs, kas nenometīsies pie zemes un nepielūgs viņa zelta tēlu, iemetams degošā ceplī (Dan.3:6). Arī tanīs dienās, kad valdīja lielķēniņš Dārijs, izdeva likumu, ka katrs, kas zināmā laika sprīdī pielūgs kaut kādu Dievu, bet ne ķēniņu, iemetams lauvu bedrē (Dan.6:7).

Visu šo likumu saturu šis dumpinieks ir jau noteikti pārkāpis - ne tikai domās (arī tas jau nebūtu pieļaujams), bet arī vārdos un darbos. Tādēļ nekādā ziņā viņu nevar atstāt nesodītu. Jo, padomājiet vien labi: Faraona likums taču bija izdots pārkāpuma aizkavēšanai - bet paša pārkāpuma vēl nebija. Šeit, turpretim, mums jau darīšana ar notikušu pārkāpumu. Piemērojot otru un trešo likumu, jūs taču redzat, ka viņš atklāti nostājas pret mūsu reliģisko pārliecību. Ievērojiet šos likumus un to nodevīgo rīcību, kādā viņš jau pats atzinies - viņš ir pelnījis nāvi."

Zvērinātie tad izgāja atsevišķā istabā apspriesties. Viņu vecākais, vārdā Apstulbotais, apspriedi atklājot, sacīja: "Es skaidri redzu, ka šis cilvēks ir maldu mācības sludinātājs." "Nost ar šo blēdi! Tam jāmirst!" - sauca Negodīgais. "Ko nu!" Ļaunprātis piebilda, "ir pretīgi jau uz viņu paskatīties." Baudkārīgais noteica: "Es to vīru gan nevaru ciest!" - "Tāpat arī es nē," atsaucās Izlaidīgais, "jo viņš vienmēr mēdza nosodīt manu dzīvi." "Karātavas, karātavas, ko tur vairāk!" - Skurbulis murmināja. "Nožēlojams, nenožīmīgs nīkulis - tāda dēļ nav ko tērēt laiku," ar nicināšanu piezīmēja Augstprātis. "Es viņu nīstu no sirds dziļumiem!" Naidis iesaucās. "Viņš ir klaidonis un blēdis," Melis izteica savas domas. "Karātavas tam vēl daudz par maz," Nežēlīgais bargi noteica. "Šis vīrs nekavējoties jānogādā pie malas," ieteica Gaismas Nīdējs. Beidzot vēl Nesaticīgais skaidri pateica: "Kaut arī man dotu visas pasaules bagātības, ar šo cilvēku es nevarētu sadzīvot. Tādēļ nekavējoties nolemsim, ka viņš pelnījis nāves sodu!"

Tā viņi arī izdarīja: piesprieda Uzticīgajam nāves sodu. Pagaidām aizveduši viņu atpakaļ uz cietumu, viņi nolēma sprieduma izpildei viņu aizvest uz to vietu, kur viņš bija ieradies šajā pilsētā, un tur viņu nonāvēt tik briesmīgā nāvē, cik briesmīgu vien tie spēja izdomāt.

Kad noteiktais laiks bija pienācis, tie izveda Uzticīgo ārā un sāka viņu spīdzināt. Vispirms viņu ilgi sita ar rīkstēm, tad ar smagākiem sitamajiem; tad sadurstīja viņu ar dunciem, apmētāja akmeņiem un vēl sakapāja zobeniem. Tādā stāvoklī beidzot viņu piesēja pie staba un uz sārta sadedzināja. Tāds bija Uzticīgā gals.

Bet es redzēju, ka aiz milzīgā ļaužu pūļa tālumā stāvēja it kā ugunīgi zirgi un ugunīgi rati, kas gaidīja Uzticīgo. Tikko ienaidnieki Uzticīgo bija nonāvējuši, viņš tika uzņemts šajos ratos un, tauru skaņām pavādīts, pa taisnāko ceļu aizvests uz Debesu pilsētu.

Kristieša notiesāšanu uz kādu laiku atlika. Viņu atveda atpakaļ cietumā, un tur viņam kādu laiku bija jāpaliek. Bet tas, kas pārvalda visas lietas un kura varā stāv arī visu ienaidnieku niknums, Tas visu nokārtoja tā, ka Kristietis šajā laikā viņiem izbēga un gāja savu ceļu tālāk. Draugu pieminot, viņš godbijīgi sacīja piemiņas vārdus:

"Uzticīgais draugs, tu mierīgs gāji Gaitu pēdējo un droši liecināji — Nu tu ceļa mērķi esi sniedzis. Tumšo spēku pulks var svētkus svinēt- Uzticīgie nebeigs tavu vārdu minēt; Mirdams nemirstību esi ieguvis."

14. nodaļa Kristietis un cerētājs

Tālāk es redzēju, ka Kristietis neturpināja ceļu viens. Aizejot no pilsētas, viņam piedāvājās kāds vīrs, vārdā Cerētājs. Uz tādu rīcību Cerētāju bija pamudinājuši Kristieša un Uzticīgā vārdi un darbi, it sevišķi viņu izturēšanās lielo ciešanu un apvainojumu laikā. Šis vīrs tagad noslēdza brālību ar Kristietī un apsoliņās būt viņam par ceļabiedru. Tādējādi, vienam mirstot kā patiesības lieciniekam, cits stājās viņa vietā. Cerētājs pastāstīja Kristietim arī to, ka pilsētā esot vēl diezgan daudz cilvēku, kas nolēmuši viņiem sekot un drīz to arī darīšot.

Es redzēju, ka drīz pēc tam, kad tie bija pilsētu atstājuši, tie panāca kādu vīru. "No kurienes nākdams un kurp ceļodams?" tie viņu uzrunāja.

"Es nāku no Daiļrunas pilsētas un ceļoju uz Debesu pilsētu," svešais atbildēja, tomēr savu vārdu neteica.

"No Daiļrunas pilsētas?" Kristietis pārjautāja. "Vai tajā dzīvo arī kāds godīgs cilvēks, kam var ticēt?" (Sal.pam.26:25.)

"Nu, es domāju gan."

"Vai drīkstu jautāt, kā jūs sauc?" Kristietis apjautājās.

"Es esmu jums svešs, un jūs - man; ja jūs arī ejat pa šo ceļu, man būs liels prieks jums piedibroties; ja nē - nu, tad man jāapmierinās tāpat."

"Cik esmu dzirdējis un atceros, tad šī Daiļrunas pilsēta ir diezgan bagāta vieta, vai ne tā?" Kristietis turpināja.

"Jā gan, tā tiešām ir. Man pašam tur ir daži bagāti radi."

"Vai drīkstu vaicāt, kā jūs turienes radus sauc?"

"Taisnību sakot, gandrīz visi pilsētas dižciltīgākie iedzīvotāji ir mani radnieki, piemēram: barons Grozīgais, grāfs Laikakalps, grāfs Daiļrunātājs, no kura senčiem pilsēta dabūjusi savu vārdu; tad vēl tādi slaveni kungi kā Gludais, Izdabātājs, Visālais un Divmēlis, kas ir mūsu mācītājs un mans mātes brālis. Patiesību sakot, esmu īsts goda vīrs, taču mans vec-vectēvs bija tikai laivinieks, kas skatās uz vienu pusi, bet airējas uz otru. Es lielāko daļu sava īpašuma esmu ieguvis ar tādu pat nodarbošanos."

"Vai tu esi precējies?" Kristietis jautāja.

"Jā gan, pie tam ar ļoti tikumīgu sievieti, teicamas mātes meitu. Viņas māte bija slavenās Liekules kundzes meita. Tādējādi viņa ir cēlusies no ļoti cienījamās ģimenes un ir ļoti labi audzināta, tā ka viņa prot iztapt kā kungiem, tā zemniekiem. Reliģijas jautājumos mēs gan mazliet atšķiramies no stingri dievbijīgajiem ļaudīm, tomēr tikai divās mazās lietās: pirmkārt, mēs nekad necīnāmies pret vēju un straumi; otrkārt, mēs esam visdedzīgākie reliģijas cienītāji tad, kad tā, kā mēdz teikt, staigā sudraba korpēs. Ja saule spīd un ļaudis reliģijai piekrīt, tad arī mēs ļoti labprāt parādāmies ar savu reliģiju ļaužu priekšā."

To dzirdējis, Kristietis atkāpās mazliet sānis pie Cerētāja un tam klusi sacīja: "Man tā vien liekas, ka šis laikam būs Sānceļš no Daiļrunas pilsētas. Bet, ja viņš tas ir, tad mums pašlaik par ceļabiedru gadījies lielākais šķelms visā šajā apvidū."

"Uzprasi viņam pašam," Cerētājs ieteica. "No sava vārda viņš taču nekaunēsies."

Kristietis tā darīja. Piegājis atkal pie svešinieka, viņš sacīja: "Pēc tavas runāšanas spriežot, godātais ceļabiedrs, var domāt, ka tu esi vai gudrākais cilvēks pasaulē. Ja nemaldos, es tevi mazliet pazīstu; vai tu neesi Sānceļš no Daiļrunas?"

"Mans īstais vārds gan tas nav," svešais, manāmi sapīcis, atteica, "tā ir tikai palama, kādā mani iesaukuši mani ienaidnieki. Protams, man tas jāpacieš un jāsamierinās - tāpat kā jau daudziem labiem cilvēkiem ir bijis jāpanes savas palamas."

"Bet vai tu nekad neesi pats sagādājis ļaudīm iemeslu tevi tā saukt?"

"Nekad, it nekad! Visļauņākajā gadījumā par šādu iemeslu varbūt varētu būt tas, ka man vienmēr ir laimējies savas domas pieskaņot attiecīgā laika garam un vispārējam noskaņojumam, bet tas,

protams, man vienmēr ir atnesis tikai labumu un ir bijis ļoti izdevīgi. Un, ja man tā laimējas - tā taču ir tikai Dieva svētība; ļaunām mēlēm tur gan nebūtu man ko pārnest."

"Man tiešām liekas, ka tu esi tas pats, par ko esmu dzirdējis un ko domāju. Vaļširdīgi izsakoties, man šķiet, ka šo vārdu tu esi pelnījis daudz vairāk, nekā tu gribi to atzīt."

"Ja jau jūs abi tiešām tā iedomājaties, tad es tur nekā nevaru līdzēt. Bet, ja jūs mani pieņemtū par savu ceļabiedru, jūs pārliecinātos, ka es esmu godīgs un apzinīgs sabiedrotais."

"Ja tu gribi nākt mums līdzi, tad tev būs jāiet arī pret vēju un pret straumi," Kristietis sacīja, "bet tas, kā tu pats sacīji, esot pretēji tavai pārliecībai. Sava reliģiskā pārliecība tev jāciena arī tad, ja tā nestaigās sudraba kurpēs, bet ubaga skrandās; tev tā jāapliecina, vienalga, vai to ļaudis uz ielām slavē, vai arī tā ir slēgta važās."

"Neļaušu sev uzkraut nekādus ierobežojumus," Sānceļš atteica, "un necietīšu arī nekādu uzraudzību savai ticībai. Ļaujiet man pilnīgu brīvību, un es iešu jums līdzi."

"Ne soli mēs neiesim tālāk kopā, ja neapsoli tā ticēt un dzīvot, kā mēs ticam un dzīvojam," Kristietis noteikti atbildēja.

"Nekad es neatteikšos no saviem vecu vecajiem ieradumiem; tie it nemaz nav ļauni un pie tam ir gaužām ienesīgi un izdevīgi," Sānceļš paziņoja. "Ja jūs mani nepieņemat par savu ceļabiedru, tad es darīšu tāpat kā līdz šim: iešu viens pats savā nodabā tālāk, līdz mani panāks kāds, kas priecāsies par manu sabiedrību."

Tad es redzēju sapnī, ka Kristietis un Cerētājs viņu atstāja un paātrināja soļus. Pēc brīža atskatīdamies, tie redzēja, ka Sānceļam tuvojās trīs vīri, kas viņu ļoti godbijīgi sveicināja un izteica "savu lielo prieku par necerēto izdevību viņu satikt" un citus komplimentus. Šo vīru vārdi bija: Pasaulīgais, Naudmīlis un Skopulis. Izrādījās, ka viņi visi četri bērņībā bijuši skolasbiedri. Viņus savā laikā bija mācījis skolotājs Rāvēja kungs uzplaukstošajā Peļņas pilsētā, kas atrodas Mantkārības apgabala ziemeļos. Šis skolotājs bija viņiem labi iemācījis iegūšanas mākslas dažādos veidus -kā iegūt gan ar varu, gan krāpšanu, gan glaiem, gan meliem, gan arī zem dievbijības maskas. Visi četri draugi bija iemācījušies šo mākslu tik labi, ka katrs no viņiem būtu varējis pats atvērt tādu pašu skolu.

Tikko tie bija apsveicinājušies, Naudmīlis ievaicājās Sānceļam: "Kas tie tādi, kas iet tur mums priekšā?" Kristietis ar Cerētāju vēl bija labi saredzami.

"Tie ir svētceļnieki un nāk no tālam zemēm," Sānceļš atbildēja.

"Kāpēc tad viņi mūs nepagaida?" Naudmīlis iesaucās. "Mēs visi taču esam svētceļnieki."

"Taisnība gan," Sānceļš atteica, "bet tiem vīriem ir daudzas atšķirīgas domas un atšķirīga pārliecība, pie kā tie turas cieši jo cieši. Citu ļaužu domas viņi vērtē tik zemu, ka pat godīgāko cilvēku izstumj no savas sabiedrības, ja viņiem nepiekrīt visos jautājumos."

"Tas gan nav labi," Skopulis iesaucās, "bet gadās jau gan dzirdēt un lasīt par tādiem pārāk taisniem cilvēkiem. Tādi, gribēdami paši būt pārāk svēti un godīgi, visus citus bargi nosoda. Bet, pag, pasaki, kādās lietās tad jums trūka vienprātības?"

"Viņi ietiepjas," Sānceļš izskaidroja, "ka viņiem visu laiku esot jādodas tikai uz priekšu, lai arī laika apstākļi būtu diez cik nelabvēlīgi un pretēji. Man turpretim šķiet, ka jāpiemērojas vējam un straumei. Viņi domā, ka Dieva un Viņa darba dēļ jābūt gatavam darīt, izturēt un pat paciest visu - lai nāktu kas nākdams. Es turpretim domāju, ka jāizmanto katrs izdevīgs gadījums, lai vairotos manta un dzīve kļūtu arvien vieglāka un vairāk nodrošināta. Tie spītīgi turas pie savas pārliecības, kaut arī visi citi ļaudis būtu tai pretī; bet man labāk patīk tāda ticība, kas pieskaņojas katra laika un vietas apstākļiem, tā ka varu dzīvot mierīgi un droši."

"Pilnīgi pareizi, mīļo Sānceļ," Pasaulīgais iesaucās. "Cilvēks, kas pazaudē vai pat atstāj to, ko viņš varētu paturēt, manās acīs, ir galīgs muļķis. Būsim gudri kā čūskas! Siens jānokopj, kamēr saule spīd. Arī bites taču cauru ziemu guļ un tikai tad sāk kustēties, kad tās var sākt papriecāties un krāt mantu."

Dievs brīžam dod lietu, brīžam sauli. Ja tie kā muļķi iet arī lietū un negaisā - mēs nogaidīsim jauku laiku. Man personīgi vislabāk patīk tāda ticība, kurā droši varam izbaudīt un izlietot visas Dieva dāvanas. Dievs taču visas šīs dzīves mantas ir dāvinājis mums; kāpēc tad iedomāties, ka mums tās jālieto vienīgi Dieva godam? Ābrahams un Salamans, būdami dievticīgi, tomēr bija arī bagāti, un Ījabs saka: "Visvarenais tev būs par zeltu, un Viņš tev būs par spožu sudrabu." Bet, ja tā, tad taču mēs nedrīkstam būt tādi, kā tur tie vīri mūsu priekšā."

"Man liekas," Skopulis sacīja, "ka mēs četri šai ziņā esam pilnīgi vienprātīgi, tāpēc nav vērts par to veltīgi tērēt vārdus."

"Nudien, par to nav vērts vairāk runāt," Naudmīlis piekrita. "Ja kas netic ne Svētajiem Rakstiem, ne paša veselajam prātam - kā mēs, kas ticam abiem - tas nenojauš savas tiesības izmantot savu brīvību un dzīvē iegūstamos labumus."

Sānceļš, gribēdams apspriežamo jautājumu vēl plašāk izskaidrot, sacīja: "Mīlie brāļi, mēs visi taču esam svētceļnieki. Lai mēs visi vēl labāk un drošāk novērstos no minētajām nepatīkamajām lietām, atļaujiet man uzdot kādu jautājumu. Pieņemsim, ka kāds cilvēks - mācītājs, tirgotājs vai kas cits - redzētu izdevīgu brīdi iegūt šīs dzīves mantas, bet tas būtu iespējams vienīgi tad, ja šis cilvēks kļūtu rosīgs un dedzīgs (vai vismaz izliktos par tādu) ticības lietās, pret kurām viņš līdz šim būtu bijis pilnīgi vienaldzīgs; vai viņš nedrīkstētu šo līdzekli izmantot, tomēr nezaudējot goda vīra slavu?"

Naudmīlis priecājās par labo izdevību izklāstīt savus uzskatus. "Es saprotu šo jautājumu līdz pašiem pamatiem, tāpēc, ar jūsu laipnu atļauju, centīšos to arī pamatīgi atbildēt.

Vispirms daži vārdi par to, ko tu pieminēji vispirms. Ja kādam krietnam mācītājam ar maziem ienākumiem rastos izredzes tikt daudz bagātākā un ienesīgākā draudzē, tikai tad viņam būtu jāšāk biežāk un dedzīgāk uzstāties ar piemērotām svētrunām un, lai ievērotu savas draudzes prasības, noskaņojumu un vēlēšanās, būtu šur tur jāatkāpjas ar no savas pārliecības un jāsludina arī citādi, nekā viņš pats tic - es nesaprotu, kādēļ gan viņš nevarētu darīt to visu un vēl daudz vairāk un tomēr palikt goda vīrs? Viņš to varētu - daudzu iemeslu dēļ.

Pirmkārt, viņa tiekšanās pēc lielākiem ienākumiem ir pilnīgi likumīga, un neviens tur nevar nekā iebilst, jo Dievs pats viņam šo izdevību parādījis. Tāpēc viņš var droši izmantot šādu izdevību bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem.

Otrkārt, tiecoties pēc lielākiem ienākumiem, viņš kļūst darbīgāks savā amatā un dedzīgāks savās runās. Tādējādi viņš kļūst aizvien vērtīgāks darbinieks - un tas taču pilnīgi saskan ar Dieva prātu.

Treškārt, ja viņš, pieskaņodamies savu klausītāju noskaņojumam un paradumiem, pēc vajadzības izmaina arī savu pārliecību un pamatprincipus, tad tas tikai pierāda, ka viņš ir pašaizliedzīgs cilvēks, ka viņam ir laipna, satīcīga daba un ka viņš taisni tādēļ ir sevišķi piemērots un derīgs savam garīdznieka amatam.

Tāpat beidzot mans secinājums ir šāds: mācītājs, kas šādos apstākļos cenšas tikt labākā vietā, nekādā ziņā nebūtu nosaucams par mantkārtīgu. Ja arī viņš dažreiz ziedo savu pārliecību, kad apstākļi to prasa, tad tomēr viņš savā jaunajā darbā arvien vairāk papildinās un kļūst par vērtīgu darbinieku, tādēļ šādu mācītāju drīzāk varētu nosaukt par cilvēku, kas seko savam aicinājumam un tikai izmanto Dieva dotās izdevības.

Tagad dažus vārdus par tirgotāja stāvokli, ko tu pieminēji kā nākošo. Ja kāds nabadzīgs tirgotājs, kļūdams vismaz ārēji dievbijīgāks, ar to var savam veikalam piesaistīt vairāk pircēju (no zināmām aprindām), paplašināt savu veikalu vai varbūt pat dabūt bagātu sievu - kādēļ gan to nedarīt? Pēc manām domām, tas ir pilnīgi likumīgi un godīgi, jo, pirmkārt, dievbijība taču vienmēr ir labs tikums - vienalga, kādu iemeslu dēļ cilvēks kļuvis dievbijīgs; otrkārt, apprecēt bagātu sievu un iegūt vairāk pircēju nav nekur aizliegts - ne likumā, ne Svētajos Rakstos. Treškārt, ja šie vērtīgie rezultāti iegūti ar dievbijības palīdzību, tad taču labs ir iegūts ar laba palīdzību un arī pats cilvēks ir palicis tāds pats labs vai pat vēl labāks. Vai tāda rīcība var Dievam nepatikt? Tā ir noteikti Dievam patīkama un reizē ienesīga lieta."

Par Naudmīļa atbildi visi pārējie bija sajūsmināti un tai pilnīgi piekrita. Viņi bija pārliecināti, ka šādus pierādījumus gan neviens cilvēks nespēs atspēkot. Tā kā Kristietis ar Cerētāju vēl nebija pārāk tālu priekšā, Sānceļš ar saviem draugiem steidzās tiem pakaļ un sauca, lai tie mazliet uzgaidot. Kad Kristietis ar savu biedru bija pienācējus sagaidījuši un īsi ar tiem sasveicinājušies, Pasaulīgais (ceļā tie bija nolēmuši, ka šoreiz viņam jārunā par Sānceļa vietā) izvirzīja abiem svētceļniekiem iepriekš minēto jautājumu, minēdams arī visus savus pierādījumus, un jautāja, ko viņi uz to varot atbildēt.

"Pat galīgs iesācējs ticības dzīvē varētu atbildēt uz tūkstošiem tādu jautājumu," Kristietis atbildēja. "Ja jau nav pareizi sekot Kristum vienīgi maizes dēļ - un to pats Kristus ir uzsvēris (Jāņa ev.6:26-27) - cik daudz lielāka nekaunība ir dievbijību padarīt par masku, lai zem tās saraustu labi daudz laicīgās mantas un varētu vērienīgi dzīvot! Tā dara vienīgi pagāni un liekuļi, velni un burvji!"

Pagāniem Hamoram un Šehemam iepatikās Jēkaba meita un Jēkaba ganāmpulki. Redzēdami, ka citādi tos neiegūs, tie nolēma apgraizīties un tā arī izdarīja. Viņu īstais nolūks bija iegūt Jēkaba meitu un lopus; ticība un paklausība tās prasībām viņiem bija tikai maska un izlikšanās. Varat izlasīt visu šo stāstu 1.Moz.34:20-24.

Liekulīgajiem farizejiem bija tāda pati dievbijība. Skaitīdami garas lūgšanas, tie centās piesavināties atraitņu namus. Dievs par to ir solījis viņiem daudz smagāku sodu (Lūk.20:46-47). Arī Jūdāsam, kam sirdī valdīja velns, bija šāda dievbijība. Viņš bija dievbijīgs vienīgi naudasmaka dēļ, bet - viņš tika atmests un gāja bojā.

Burvis Sīmanis turējās pie tādas pašas dievbijības. Viņš kāroja iegūt Svēto Garu, lai ar to pelnītu naudu; apustulis Pēteris pateica īsto spriedumu par viņu (Ap.d.8:18-23).

Esmu noteikti pārliecināts, ka cilvēks, kas vienīgi pasaulīgo labumu dēļ ir pieķēries reliģijai un dievbijībai, to pašu pasaulīgo labumu dēļ būs gatavs to visu atkal tikpat viegli atnest. Jūdāsa naudas dēļ kļuva par Kristus mācekli un naudas dēļ savu Kungu atkal pārdeva. Kas tādu rīcību atzīst par labu un ieteicamu - kā nupat jūs to darījāt - tas rīkojas pagāniski, liekulīgi un velnišķīgi; tāds - tā tad arī katrs no jums - reiz saņems par šādiem darbiem pelnīto atmaksu."

Pēc šādas atbildes visi četri stāvēja kā ūdeni mutē paņēmuši un iztrūkušies skatījās cits uz citu; nevienam vairs nebija ne vārda ko atbildēt. Cerētājs piebalsoja savam biedram Kristietim, bet pārējie četri atzina par labāku sākt soļot gausāk, lai tā atbrīvotos no Kristieša un Cerētāja, kas turpināja soļot parastajā ātrumā.

"Ja jau šie cilvēki nevar pastāvēt cilvēku sprieduma priekšā," Kristietis sacīja Cerētājam, "kā tad viņi izturēs Dieva spriedumu? Ja viņi jau ir kā mēmi, kad tos uzrunā cilvēks, vienkāršs māla trauks Dieva rokās, - ko tie darīs, kad tiem izteiks pārmetumus Tas, kas ir kā neizturamas uguns liesmas?"

Kristietis ar Cerētāju turpināja ceļu, līdz tie nonāca kādā jaukā klajumā, ko sauca par Dusas klajumu. Tur viņi jutās ļoti patīkami. Tomēr šis klajums bija šaurs, tā ka tie drīz vien bija izgājuši tam cauri.

Klajuma otrā malā, netālu no ceļa, bija kāds pakalns, ko sauca par Peļņas pakalnu; tur atradās sudraba raktuves. Dažs labs no agrāku laiku svētceļniekiem, gribēdams šīs raktuves aplūkot tuvāk, bija nogriezies no ceļa un gājis uz raktuvēm. Tomēr, pienākuši par tuvu pie raktuvju malas, irdenā zemes kārtā bija nobrukusi un skatītājus nonāvējusi. Daži, kas nobrukumā bija palikuši dzīvi, tomēr bija tik nopietni ievainoti un pat sakropļoti, ka tie kļuva par invalīdiem uz visu mūžu.

Tad es redzēju sapnī, ka netālu no ceļa, iepretim sudraba raktuvēm stāvēja kāds diezgan stalta izskata vīrs, vārdā Dēma (2.Tim.4:10); tas uzaicināja garāmgājējus nākt un apskatīt raktuves.

"Nāciet šurp," viņš uzsauca arī Kristietim un Cerētājam, "es jums kaut ko parādīšu!"

"Ko tad tu mums tik vērtīgu varētu rādīt," Kristietis atsaucās, "ka būtu vērts atstāt ceļu, lai to redzētu?"

"Šeit ir sudraba raktuves, kur vairāki pašlaik rok sev bagātību. Ja nāksiet, arī jūs varēsiet šeit gluži viegli kļūt bagāti."

"Iesim paskatīsimies, kas tur īsti ir!" Cerētājs sacīja.

"Es gan neiešu," Kristietis noteikti atteica. "Par šo vietu esmu dzirdējis jau agrāk, tāpat arī to, cik daudzi te zaudējuši dzīvību. Bez tam izraktā bagātība vēlāk izrādās īstas lamatas, jo tā kavē svētceļniekus viņu gaitā."

Tad, pagriezies pret Dēmu, Kristietis tam uzsauca: "Vai šī vieta nav bīstama? Vai tā nav jau daudzus svētceļniekus aizkavējusi viņu gaitā?"

"Jābūt tikai apdomīgam, tad nekādu lielu briesmu te nav," Dēma piesarkdams atbildēja.

"Ne soli nenovirzīsīsimies sāņus," Kristietis sacīja Cerētājam, "paliksim uz mūsu ceļa!"

"Bet es galvoju," Cerētājs atbildēja, "ka, tikko ieradīsies Sānceļš un saņems to pašu Dēmas aicinājumu, viņš tūliņ dosies uz šīm raktuvēm."

"Nav šaubu par to," Kristietis piekrita, "jo tas jau saskan ar viņa pārliecību un dzīvesveidu. Tomēr es nešaubos arī par to, ka viņš no turienes vairs dzīvs neatgriezīsies."

Tad Dēma atkal sāka viņus saukt un aicināt: "Vai jūs tiešām nenāksiet pat paskatīties?"

Kristietis viņam atklāti un nopietni atbildēja: "Dēma, tu esi mūsu Kunga īstā ceļa ienaidnieks; pats tu atkrišanas dēļ esi jau sodīts; kādēļ tu arī mūs mēģini ievilināt līdzīgā pārkāpumā un sodā? Bez tam, ja mēs tomēr nogrieztos no sava ceļa, tad mūsu Kungs par to katrā ziņā uzzinātu un mums Viņa priekšā būtu jāstājas ar kaunu, bet mēs taču gribētu, viņa priekšā reiz stāties kā tādi, kam nav jākaunas."

Dēma viņiem atkal uzsauca, ka viņš esot viņu garīgais brālis; lai viņi mazliet uzgaidot, tad arī viņš ies tiem līdz.

"Kā tevi sauc?" Kristietis jautāja. "Vai es tevi nenosaucu īstajā vārdā?"

"Jā gan, mans vārds ir Dēma; es esmu Ābrahama dēls."

"Es tevi pazīstu," Kristietis sacīja. "Tavu vectēvu sauca Gehazis (2.Ķēn.5:20-27) un tavu tēvu – Jūda Iskariots (Mat.26:14-15; 27:3-5); tu pats seko viņu pēdās. Tavi vārdi ir tikai velnišķīga viltība. Tavs tēvs kā nodevējs pakārās, un arī tu nepelni neko labāku. Vari būt drošs, ka mēs, kad nonāksim pie sava valdnieka, pastāstīsim viņam par tavu izturēšanos un darbību šeit, Ķēniņa ceļa malā." Tā atbildējuši, tie turpināja savu ceļu.

Pa to laiku arī Sānceļš ar saviem biedriem pienāca pie šīs vietas, un uz pirmo mājienu tie tūlīt nogriezās no ceļa un devās pie Dēmas. Vai tie iekrita raktuvēs, vai nokāpa tur rakt sev bagātību, vai noslāpa gāzēs, kas parasti sakrājas raktuvēs - to nezina; zinu tikai tik daudz, ka no tā laika Sānceļu un viņa biedrus neviens nekad vairs nav redzējis uz Šaurā ceļa, kas ved uz Debesu pilsētu. To pieminot, Kristietis sacīja:

Sānceļš un sudraba Dēma ir draugi it labi –
Sasaucas, apspriežas, beidzot tad nolemj tie abi
Sadalīt peļņu uz pusēm. "Kam tālāk vairs doties?
Labāk dzīvot un baudīt, pēc debesīm neilgojoties!..."

Tālāk es redzēju, ka klajuma beigās ceļinieki nonāca pie kāda veca, savāda pieminekļa, kas atradās pašā ceļa malā. Tas bija savāds stabs, kas atgādināja sievietes tēlu. Abi ceļinieki labu laiku to aplūkoja, bet nevarēja izprast tā nozīmi. Beidzot Cerētājs pamanīja pusizdzisušas rakstu zīmes staba augšgalā. Piesaucot klāt arī Kristieti, kas bija labāks rakstu pratējs, viņiem kopīgi izdevās izburtot vārdus: "Pieminiet Lata sievu!" Uz to pamatodamies, tie atzina, ka tas bija tas pats sāls stabs, par ko bija pārvērsta Lata sieva, kad tā ar mantkārīgu sirdi bija skatījusies atpakaļ uz Sodomu (1.Moz.19:26; Lūk.17:32). Tagad tie vēlreiz apskatīja pieminekli ar pavisam citādu izjūtu; tas viņiem lika daudz ko pārdomāt.

"Lūk, mans brāli," Kristietis beidzot, iekšēji saviļņots sacīja, "tas ir mums brīdinājums pašā laikā - tūlīn pēc Dēmas aicinājuma iet un apskatīt Peļņas kalnu. Ja mēs būtu viņam paklausījuši - kā tu, draugs, gandrīz jau gribēji darīt - kas zina, vai arī mēs līdzīgi Lata sievai nebūtu par šādu vai tādu brīdinātāju piemiņas zīmi tiem, kas vēlāk mums sekos!"

"Nožēloju, ka biju tik vientiesīgs," Cerētājs nokaunējies atbildēja, "un man tikai jābrīnās, ka man vēl nav klājies tāpat kā Lata sievai. Jo kāda gan starpība starp viņas pārkāpumu un manējo? Viņa tikai skatījās atpakaļ, bet es vēlējos doties atpakaļ turp, uz kurieni mani aicināja. Slava Dieva žēlastībai, un kauns man, ka man vispār varēja rasties tāda vēlēšanās!"

"Vienmēr atcerēsimies šeit redzēto," Kristietis piebilda, "kā mācību nākotnei. Šī sieviete gan izbēga vienam sodam -jo tā nemira Sodomas izpostīšanās; tomēr viņu iznīcināja cits sods - pārvēršanās sāls stabā."

"Taisnība!" Cerētājs atsaucās. "Lai viņa paliek mums par biedinātāju piemēru un brīdinājumu, ka no viņas grēka jāsarģās. Reizē viņa arī liecina par neizbēgamo sodu, kas sagaida to, kurš nesarģās no grēka. Šī sieviete ir tāds pats piemērs citiem kā Korahs, Datans un Abirāms, kas līdz ar savu pulku gāja bojā savos grēkos (4.Moz.26:9-10). Tomēr visvairāk es brīnos par to, ka Dēma ar saviem biedriem var tik mierīgi un netraucēti tur meklēt mantas, kad šī sieviete jau par atskatīšanos vien tika pārvērsta par sāls stabu - jo mēs nelasām, ka viņa būtu kaut vai vienu soli spērusi atpakaļ vai sāņus no sava ceļa! Pie tam viņi nemaz nevar neredzēt šo sodīto sievieti kā biedinājumu savā acu priekšā; tikko tie paceļ acis, tie to redz."

"Protams, par to jābrīnās," Kristietis piekrita. "Tas pierāda, ka viņu sirdis ir jau pilnīgi nocietinājušās. Es nezina, kam tos labāk pielīdzināt, kā kabatas zagļiem, kas zog pat tiesas zālē tiesnešu klātbūtnē vai zog zem karātavām. Par Sodomas iedzīvotājiem ir sacīts, ka tie bijuši "ļoti grēcīgi", pie tam "Tā Kunga priekšā" (angļu tulk.) - tātad: Viņa acu priekšā un par spīti visai Viņa laipnībai pret šiem ļaudīm, jo lasām, ka Sodoma tai laikā bija "kā tā Kunga dārzs", kā Ēdene. Tādēļ arī beidzot Dieva dusmas bija sevišķi lielas un Viņa sods sevišķi bargs. No tā gluži dabīgi varam spriest, ka tāpat visi tie, kas, redzēdami brīdinošos piemērus un tiem tomēr spītēdami, tīšām grēko tālāk, savā laikā par to saņems sevišķi bargu sodu."

"Droši vien," Cerētājs atsaucās. "Kāda žēlastība, ka arī mēs - bet sevišķi es -paši nekļuvām par šādiem Dieva soda piemēriem! Lai nu šis gadījums mūs atkal māca Dievam pateikties, Viņu būties un vienmēr atcerēties Lata sievu!"

15. nodaļa Šaubu pils un milzis - izmisums

Tad es redzēju, ka Kristietis un Cerētājs nonāca pie kādas jaukas upes, ko ķēniņš Dāvids ir nosaucis par "Dieva upi", bet apustulis Jānis par "Dzīvības ūdens upi" (Ps.46:5; 65:10; Atkl.22:1; Eceh.47:1-9).

Viņu ceļš veda gar pašu upes krastu. Šeit Kristietis un Cerētājs varēja soļot ar patiesu baudu. Viņi arī dzēra šīs upes ūdeni; tas bija ļoti patīkams un atspirdzināja viņu nogurušo garu. Upes abos krastos bija daudz dažādu augļu koku, pilnu augļiem. Šo koku lapas bija labs līdzeklis pret dzīves apnikumu un dažādām kaitēm un slimībām, kas bieži piemetas ceļā sakarsušiem un nogurušiem ceļiniekiem. Visapkārt stiepās plašas zaļojošas pļavas, kā nosētas ziedošām lilijām; šīs pļavas zaļoja cauru gadu. Šeit abi ceļinieki atpūtās, jo te tie varēja netraucēti atdusēties (Ps.23:2; Jes.14:30). Viņi lasīja un baudīja dzīvības koku augļus un dzēra dzīvības ūdeni. Tā, netraucēti atpūšoties un krājot jaunus spēkus, tie pavadīja vairākas dienas un naktis. Brīžam viņi arī dziedāja seno slavas dziesmu Dzīvības ūdens upei:

"Lūk, brīnišķa straume! Lūk, dzīvības ūdens,
Kas lēnām starp ziedošām krastmalām plūst!
Te pļavas tik zaļas, kur ceļniekam dusa;
Te nepazīst sāpju, te asaras žūst.
Brīnišķā straume, ak, plūsti arvien,
Brīnišķā straume, ak, plūsti arvien!
Plūsti joprojām, ak plūsti joprojām,
Kur ziedonis mūžīgi zied!
Gods, laime un slava -
Brīnišķa, brīnišķa straume!
Neskaitāms ceļinieku pulks tev nu dzied."

Tā kā te tomēr vēl nebija viņu ceļa gals, tad pēc kāda laika tie atspirdzinājušies priecīgi turpināja savu svētceļnieku gaitu.

Tagad es redzēju sapnī, ka drīz vien viņu ceļš sāka attālināties no jaukās upes krastmalas. Par to tie ļoti noskuma, tomēr nedrīkstēja no ceļa novirzīties. Bet tad ceļš kļuva aizvien nelīdzenāks un gruvešaināks, tā ka viņu kājas, kas ceļā bija jau diezgan nogurušas un noberztas, to sajuta gaužām sāpīgi. Ceļam nemaz nekļūstot labākam, ceļiniekiem beidzot apnika šāds ceļš (4.Moz.21:5) un tie sāka ilgoties pēc labāka, ērtāka ceļa.

Drīz tie ieraudzīja, ka ceļa kreisajā pusē sākas plaša pļava, kas aiz žoga stiepjas gar ceļa malu. Pakāpjoties pa dažādiem pakāpieniem un pārejot pa īpaši pierīkotu laipu, varēja nokļūt uz šo pļavu, ko sauca par Sānceļa pļavu.

"Ja jau šī pļava atrodas blakus mūsu ceļam," Kristietis sacīja, "tad pāriesim labāk uz turieni." Pakāpies uz laipas, viņš redzēja, ka turpat žoga otrā pusē gar pļavas malu ved ērta taka - pilnīgi blakus ceļam. "Tā jau ir, kā domāju," viņš priecīgi iesaucās. "Tur otrā pusē būs daudz labāka iešana; nāc, Cerētāj, iesim pāri!"

"Bet ja nu šī taka aizved mūs prom no mūsu ceļa?" Cerētājs bažīgi jautāja.

"Par to nav ko bīties," Kristietis atteica. "Paskaties pats - taka visu laiku iet cieši blakus mūsu ceļam."

Cerētājs paklausīja Kristieša ieteikumam, un abi pārgāja pāri uz pļavu. Izrādījās, ka pa šo taku bija daudz vieglāk iet. Priekšā tie ieraudzīja kādu vīru, vārdā Pašpaļāvīgais, ejam pa šo pašu taku.

"Uz kurieni šī taka aizved?" viņi tam sauca pakal.

"Uz Debesu pilsētas vārtiem," tas atsaucās un turpināja ceļu.

"Nu, lūk," Kristietis sacīja Cerētājam, "vai es tev neteicu? Tagad mēs taču zinām, ka ejam pareizā virzienā."

Tā tie droši soļoja pakal savam vadonim Pašpaļāvīgajam. Te sāka satumst. Drīz vien palika tik tumšs, ka tie viņu vairs nevarēja saredzēt. Viņu vadonis, savukārt, tumsas dēļ nesaredzēdams vairs ceļu, pēkšņi iekrita dziļā bedrē (Jes.9:15). Izrādījās, ka šīs pļavas īpašnieks šādas bīstamas, apslēptas bedres bija tīšām izracis daudzās vietās, lai tajās iekristu iedomīgie, pašpaļāvīgie muļķi, kas nāktu pa šo pļavu.

Krītot Pašpaļāvīgais bija nāvīgi ievainots - galīgi sadragāts. Kristietis ar Cerētāju, dzirdējuši vienīgi viņa kritienu, jautāja, kas ir noticis. Atbildes vietā tie dzirdēja vienīgi it ka mirstoša cilvēka pēdējos vaidus; pēc tam viss apklusā.

"Kur gan mēs tagad esam?" Cerētājs izbijies jautāja. Bet Kristietis aiz kauna nezināja ko atbildēt, jo viņš pats taču bija savu biedru novedis no īstā ceļa.

Pa to laiku bija savilcies briesmīgs negaiss, sākās ārkārtīgas lietusgāzes līdz ar vareniem zibeņiem un dārdošiem pērkona grāvieniem. Ūdens strauji sāka pļavu appludināt.

"Ak, kaut mēs būtu palikuši uz mūsu vecā ceļa!" Cerētājs nopūtās.

"Kas to varēja iedomāties, ka šī tekā mūs novedīs no īstā ceļa?" Kristietis tikpat bēdīgi noteica.

"Es gan par to baidījos jau pašā sākumā un tādēļ tev par to arī ieminējos," Cerētājs sacīja. "Tomēr negribēju ar tevi strīdēties, jo tu esi par mani vecāks."

"Neņem ļaunā, mīļo brāli, un nedusmojies uz mani!" Kristietis, vēl vairāk noskumis, sacīja. "Man ļoti, ļoti žēl, ka esmu tevi novedis no īstā ceļa un ievēdis tādās lielās briesmās. Lūdzu piedod man; tiešām nedarīju to ļaunā nolūkā."

"Nomierinies, brāli," Cerētājs atbildēja, "es tev pilnīgi piedodu un ceru, ka arī šis bēdīgais piedzīvojums nāks mums par labu."

Šāda atbilde Kristietim kaut cik iepriecināja. "Tev ir laba sirds," viņš teica, "esmu tiešām priecīgs, ka tu esi cilvēks, kas prot arī piedot. Bet mēs nedrīkstam šeit vairs ilgāk palikt; mēģināsim doties atpakaļ!"

"Laid nu mani pa priekšu!" Cerētājs iesaucās.

"Nē, draugs," Kristietis neļāva, "tagad mans pienākums ir iet pa priekšu un pirmajam arī satikt iespējamās briesmas, jo manis dēļ taču mēs tagad esam nokļīduši."

"Nē," Cerētājs palika pie sava, "šoreiz tava vieta vairs nav priekšā. Tu tagad esi uztraukts un tāpēc viegli vari atkal pārskatīties un vēlreiz nomaldīties."

Šai brīdī tie dzirdēja it kā kāda iedrošinātājā balsi sakām: "Ņem vērā to ceļu, ko tu esi staigājis; griezies atpakaļ!" (Jer.31,21.) Bet pa to laiku ūdens līmenis bija pacēlies tik augstu, ka gājiens atpakaļ tumsā bija ļoti bīstams. (Tad es nodomāju: daudz vieglāk gan ir labo ceļu atstāt nekā to atkal atrast un uz tā atgriezties!) Tomēr viņi devās atpakaļ - lai gan nakts bija tik tumša un plūdi tik lieli, ka vismaz deviņas reizes tie tikko nenoslīka.

Visas viņu pūles nakts tumsā atrast pakāpienus un laipu, kas veda atpakaļ uz ceļa, bija veltīgas. Pēc ilgas maldīšanās tie beidzot izbrida uz kāda neliela sausa uzkalniņa, kur tie atrada kaut ko līdzīgu mazai pajumtei; zem tās palīduši, tie apsēdās gaidīt rīta ausmu. Lielā noguruma dēļ tie tomēr cieši iemiga.

Netālu no tās vietas, kur tie gulēja, atradās Šaubu pils, kur dzīvoja milzis Izmisums; abi svētceļnieki pašlaik gulēja uz viņa zemes. Agrā rītā apstaigādams savus laukus, milzis atrada abus gulētājus.

"Kas jūs esat? No kurienes jūs nākat un ko darāt šeit, uz manas zemes?" viņš, tos uzmodinājis, bargā balsī uzsaucā.

"Mēs esam svētceļnieki," viņi izbiedēti atbildēja, "un esam nomaldījušies no sava ceļa."

"Jūs šai naktī esat bez atļaujas ienākuši manā zemē, nobradājuši manus laukus un patvaļīgi pārgulējuši uz manas zemes. Šo pārkāpumu dēļ jums jānāk man līdz."

Spēcīgāks būdams, viņš tos piespieda sekot viņam. Viņiem jau arī nebija tikpat kā nekādu iemeslu ar ko aizbildināties, jo viņi apzinājās, ka visā šai lietā paši bija vainīgi.

"Milzis, dzīdams viņus sev pa priekšu, iedzina tos savā pilī un tur tos ieslodzīja ļoti tumšā, netīrā un smirdošā cietumā - tādā vietā, pret ko abiem ceļiniekiem tiešām bija riebums. Šeit tiem bija jāpavada četras dienas un nakts bez kumosa maizes un bez malka ūdens, bez gaismas un bez neviena cilvēka, kas apjautātos, kā tiem klājas. Tā nu tie šeit bija tiešām bēdīgā stāvoklī, tālu no visiem draugiem un paziņām (Ps.88:9). Kristietis tagad bija galīgi satriekts par to, ka viņa neapdomīgā padoma dēļ tie abi bija nonākuši tādā postā.

Milzim Izmisumam bija sieva, vārdā Neuzticība; tai viņš vienmēr mēdza prasīt padomu, kā rīkoties. Pēc vairākām dienām, atminējies savus gūstekņus, viņš sievai izstāstīja, kā bija abus svešiniekus sagūstījis, ko no tiem uzzinājis un kur tos ieslodzījis. Neuzticība ieteica Izmisumam vispirms mēģināt svētceļniekus pieveikt ar sitieniem un nežēlīgu varu. Tā Izmisums arī darīja. Piektās dienas rītā viņš iegāja pie abiem cietumniekiem un ar zarainu rungu tos kā suņus sita tik nežēlīgi un tik

ilgi, līdz tie palika uz netīra klona guļam un vairs nespēja pakustēties, bet vienīgi klusi vaimanāt. Tad viņš, cietumu aizslēdzis, aizgāja un atstāja tos viņu nopūtās un vaimanās.

Tās dienas vakarā Neuzticība, uzzinājusi, ka abi gūstekņi vēl dzīvi, ieteica Izmisumam izmēģināt viltu: ieteikt gūstekņiem izdarīt pašnāvību. Tā viņš arī darīja. Otrā rītā tos atkal apmeklēdams un redzēdams, ka iepriekšējās dienas sitienu brūces tiem sagādā ārkārtīgas ciešanas, viņš tiem deva padomu - vislabāk pašiem padarīt savai dzīvei galu - vai nu ar nazi, vai virvi, vai indi - jo no šī cietuma tie nekad vairs netikšot ārā. „Kādēļ gan dzīvot,” Izmisums sacīja, „ja dzīvē ir tik daudz rūgtuma un sāpju?”

Viņu vienīgā atbilde bija lūgums atlaist viņus brīvībā. Tas Izmisumu ārkārtīgi sanikvoja. Ar niknumā briesmīgi saviebtu seju viņš metās tiem virsū. Viņš droši vien būtu viņus uz vietas nogalinājis, ja viņam tai brīdī nebūtu uznākusi krampju lēkme (Izmisums slimoja ar šādām lēkmēm, kas tam uznāca sevišķi gaišā, saulainā laikā) un viņa rokas uz brīdi nebūtu krampjaini sastingušas. Atžilbis viņš tūlī aizgāja un ieteica gūstekņiem labi pārdomāt viņa padomu. Nepagāja ilgs laiks, kad abi ieslodzītie sāka par to runāt.

"Brāli," Kristietis pēc brīža ierunājās, "ko lai mēs darām? Mūsu tagadējā dzīve ir ārkārtīgi bēdīga un nožēlojama. Vai tiešām nebūtu labāk tūlīt mirt nekā vēl ilgāk dzīvot tādu dzīvi? Ījabs saka: "Mana dvēsele vēlas būt nožņaugta, labāk mirt nekā tā dzīvot." (Ījaba 7:15.) Kaps man būtu daudz mīļāks, nekā šis cietums. Vai tiešām ļausim, lai milzis mūs vēl ilgāk tā vārdzina?"

"Tas taisnība," Cerētājs atbildēja, "ka mūsu tagadējais stāvoklis ir šausmīgs, un nāve arī man būtu daudz vieglāk panesama nekā šāda nemitīga mocīšanās. Tomēr mūsu Kungs ir sacījis: "Tev nebūs nokaut." Tas nav sacīts tikai par citu nonāvēšanu, bet arī par mums pašiem. Bez tam: tas, kas nonāvē otru, var nonāvēt tikai tā miesu, bet pašnāvnieks nonāvē reizē savu miesu un dvēseli.

Tu runā par mieru kapā; bet vai tu esi aizmirsis mūžīgo soda vietu - elli, kur slepkavām noteikti būs reiz jānonāk, jo "neviens slepkavām nav mūžīgas dzīvības"?

Bez tam atcerēsimies, ka milzim Izmisumam nemaz nav tik neierobežota vara; cik man zināms, jau daži labs no gūstekņiem—tādiem pašiem ka tagad mēs - ir izbēdzis no viņa gūsta. Kas var zināt, vai Dievs, visas pasaules Radītājs, kādreiz neuzsūta šim milzim nāvi, varbūt kādreiz Izmisums aizmirst mūs ieslēgt, varbūt kādreiz viņam tāpat mūsu priekšā uznāk atkal krampju vai pat triekas lēkme, tā ka viņa locekļi sastingst. Tiešām, ja kādreiz šāda lēkme viņam atkārtosies, es saņemšu drosmi un mēģināšu darīt visu iespējamo, lai no viņa nagiem reiz tiktu vaļā. Biju muļķis, ka nepamēģināju to jau agrāk. Lai nu kā, mans draugs un brāli, vēl pacietīsimies un izturēsim! Varbūt, ka drīz vien pienāks mūsu atbrīvošanas brīdis; bet par pašnāvniekiem gan nekļūsim!"

Ap vakaru milzis atkal ienāca cietumā, lai redzētu, vai gūstekņi nebūs paklausījuši viņa padomam. Tomēr viņš atrada abus dzīvus. Dzīvus - tas arī bija viss, ko par tiem varēja sacīt, jo bada, slāpju, sāpju un ievainojumu dēļ viņi vairs tikko elpoja.

Redzēdams, ka gūstekņi nebija paklausījuši viņa viltīgajam padomam, Izmisums negantās dusmās tiem uzkliedza un draudēja tos turpmāk mocīt vēl daudz briesmīgāk. Trīcēdami un drebēdami abi klausījās niknos draudus; man šķiet, ka Kristietis pat uz brīdi zaudēja samaņu. Atžilbušam viņam no jauna uznāca domas, vai nebūtu labāk paklausīt Izmisumam un darīt sev galu. Cerētājs tomēr arī šoreiz tam noteikti pretojās.

"Mans brāli," viņš sacīja, "atceries, cik spēcīgs tu daudzkārt esi bijis. Sātana eņģelis Apollions tevi nevarēja pārspēt; visas Nāves Ēnas ielejas briesmas tevi nevarēja izbiedēt; tik daudzas un dažādas grūtības, cīņas un pārbaudījumus tu jau esi vīrišķīgi izturējis - un tagad pēkšņi tu esi tik izbijies un bailīgs! Kā redzi, es no dabas esmu daudz nespēcīgāks par tevi. Arī mani milzis ir ievainojis tāpat kā tevi, arī es neesmu baudījis ne kumosa maizes un ne malka ūdens, arī es atrodos šeit tādā pašā tumsā kā tu. Pacietīsimies taču vēl kādu brīdi!"

Atminies, cik vīrišķīgs tu biji Niecības tirgū; tad tu nebaidījies ne no važām, ne no sprosta, ne no asiņainās nāves, kas arī tev draudēja. Tagad taču būtu kauna lieta glēvi padoties un tik drīz zaudēt drosmi. Tāpēc vēlreiz saku: izturēsim!"

Vakarā apguļoties, milža sieva apjautājās vīram, vai gūstekņi paklausījuši viņu padomam. "Tie ir nepadevīgi tiepšas," Izmisums saīdzis atteica, "viņi labāk pacieš visas grūtības nekā dara sev galu."

"Nu, tad rīt ieved viņus pils pagalmā, parādi tiem viņu priekšteču atliekas un iestāsti, ka drīz vien viņi piedzīvos to pašu likteni," Neuzticība ieteica.

Kad pienāca nākamais rīts, milzis darīja, kā viņa sieva tam bija mācījusi. Ievedis Kristieti un Cerētāju kādā no Šaubu pils pagalmiem, kas bija kā sētīn nosēts cilvēku galvaskausiem un citiem

kauliem, viņš, visu izrādījis, tiem sacīja: "Arī šie cilvēki reiz bija svētceļnieki tāpat kā jūs un arī viņi reiz ienāca manā zemē tāpat kā jūs. Beidzot, kad man iepatikās, es tos saplosīju gabalos. Tāpat es pēc dažām dienām darīšu ar jums. Tagad varat vākties atpakaļ savā cietumā!"

To teicis, viņš ar nežēlīgiem sitieniem viņus iedzina atpakaļ cietumā, kur tie nespēkā nogulēja atkal visu dienu.

Tā pienāca vakars. Gulēt iedams, vecais milzis atkal ierunājās savai sievai par abiem gūstekņiem. Viņš nevarēja saprast viņu stūrgalvīgo nepadevību, ko nespēja salauzt ne sitieni, ne draudi, ne viltība. Tad viņa sieva iesaucās: "Man šķiet, ka viņi vai nu dzīvo noteiktā cerībā, ka kāds nāks viņus atbrīvot, vai arī viņiem ir kādas slepenas atslēgas, ar kā palīdzību tie cer izbēgt."

"Vai tiešām tu tā domā?" milzis pārjautāja. "Ja tā, tad rīt būs viņi vēlreiz labi rūpīgi jāpārmeklē."

Abi cietumnieki tai naktī ap pusnakti sāka dedzīgi lūgt Dievu un lūdza ilgi - līdz jau sāka aust gaisma. Tad Kristietis pēkšņi uzlēca kājās un kā neprātā iesaucās: "Ak, es muļķis, nejēga un apmātais! Kā es varēju to aizmirst! Es guļu šeit, smirdošā cietumā, kaut gan es jau sen varēju līksms un brīvs staigāt savu ceļu! Man taču ir Apsolījumu atslēga! Ar to, kā man stāstīja, varot atslēgt visas durvis - droši vien, arī visas durvis šeit, Šaubu pilī."

"Ko? Vai tiešām?" Cerētājs līksmi iesaucās. "Tā ir īsta prieka vēsts. Tad tikai žigli pie darba!"

Kristietis, sameklējis paslēpto un gluži aizmirsto Apsolījumu atslēgu, tūlīņ stājās ar to pie cietuma telpas durvīm. Un lūk - atslēga padevās, durvis atvērās, un Kristietis ar Cerētāju bija ārā no cietuma. Steigšus viņi devās tālāk, līdz nonāca pie pils ārējām durvīm, kas veda pagalmā, un arī tās izdevās atslēgt bez kavēkļiem. Tagad tie devās pie pagalma lielajiem dzelzs vārtiem, kas bija pēdējais un lielākais šķērslis. Šos vārtus bija ārkārtīgi grūti atslēgt, tomēr pēc dedzīgam un centīgam pūlēm arī šī atslēga padevās. Saņēmuši visus spēkus, viņi vēra vaļā smagos, ierūsējušos vārtus.

Tie vērās tik gausi un ar tik griezīgu čikstoņu, ka šis troksnis pamodināja milzi Izmisumu. Tai pašā brīdī, kad abi gūstekņi skrēja pa vārtiem ārā, arī milzis, ārkārtīgi saniknots, drāzās tiem pakaļ ko jaudāja. Pēkšņi lielajā satraukumā viņam uznāca krampju lēkme, un viņa locekļi krampjaini sastinga, tā ka viņš netika ne no vietas. Pa to laiku Kristietis un Cerētājs pēc uztraukuma pilna skrējiena laimīgi sasniedza milža zemes robežas un tūlīt pēc tam arī savu mīļo, veco ceļu - sava Kunga ceļu. Te tie beidzot bija milža Izmisuma varai izbēguši.

Pārgājuši pār pakāpieniem un laipu, tie brīdi atpūtās un pārdomāja, kā brīdināt citus svētceļniekus, ka tie nenonāktu uz milža zemes. Kopīgiem spēkiem viņi tai vietā uzstādīja stabu ar uzrakstu: "Šī laipa ved uz Šaubu pili, kur mājo milzis Izmisums, kas nicina Debesu Valdnieku un cenšas sagūstīt un nogalināt Debesu svētceļniekus."

Daudzi svētceļnieki, kas vēlāk viņiem sekoja, izlasījuši šo uzrakstu, izglābās no Šaubu pils briesmām.

To visu padarījuši, Kristietis un Cerētājs ar atvieglotām sirdīm soļoja tālāk, dziedādami:

"Smagas, garas izmisuma naktis
Atnesa mums maldu gājiens īss;
Nu ardievu, tumšās šaubu tekas,
Nu mūs atkal gaisma pavadīs!
Droši tālāk ejam,
Gaismai pretim ejam,
Ejam pretim Debesīm!"

16. nodaļa Iepriecinājuma kalni

Nemitīgi soļodami uz priekšu, ceļinieki drīz sasniedza Iepriecinājuma kalnus, kas pieder tā paša kalna Kungam, par ko stāstīju jau agrāk. Pamazām uzkāpdami šai augstienē arvien augstāk, tie varēja pārredzēt plašu kalnainu apgabalu ar plašiem tūrumiem, augļu un vīna dārziem un ūdens avotiem. Ceļam vijoties augšup gar atsevišķu kalnu nogāzēm, viņi satika ganus ar lieliem avju pulkiem. Pie tiem nonākuši, ceļinieki vaicāja, kam šie kalni un ganāmpulki pieder.

"Šie kalni ir Imanuela zemē, netālu no Kunga pilsētas" gani atbildēja.

"Arī šīs avis ir Viņa īpašums, par tām Viņš reiz ziedoja savu dzīvību." (Jņ.10:11-15.)

"Vai šis ceļš ved uz Debesu pilsētu?"

"Jā gan, jūs esat uz īstā ceļa."

"Vai tālu vēl būs līdz turieni?"

"Kam tālu, kam tuvu. Tiem, kas patiešām atdevuši savas dzīves Dievam, tas ir tuvu."

"Vai ceļš šai apvidū ir drošs vai bīstams?"

"Tas ir drošs tiem, kam tas lemts, bet "pārkāpēji uz tā kritīs" (Hozejas 14:10).

"Vai šeit ir kāda atpūtas vieta nogurušiem svētceļniekiem?"

"Šo kalnu Kungs mums ir devis rīkojumu "neizmirst viesmīlību"(Ebr.13:2); tāpēc viss, kas šeit dabūjams, ir jūsu rīcībā."

Es tālāk redzēju sapnī, ka gani ceļniekiem uzdeva dažādus jautājumus - par to, no kurienes tie nāk, kā tie nokļuvuši uz šī ceļa, bet it sevišķi par to, kā tiem izdevies palikt uzticīgiem šim ceļam un sasniegt šos kalnus - jo ļoti daudzi no tiem, kas uzsākuši svētceļnieku gaitu, līdz šejieni nemaz nenonāk. Abu ceļnieku atbildes ganus pilnīgi apmierināja, un tie ar sirsnīgu laipnību viņus apsveica: "Esiet sveicināti Jaukajos kalnos!"

Prātīgais, Gudrais, Modrīgais un Sirsnīgais - tā sauca šos ganus - ievada abus draugus savās teltīs un pamieļoja viņus ar to, kas tiem pašlaik bija pie rokas. Abi ar prieku pieņēma ganu ielūgumu - šeit kādu laiku vēl uzkavēties un iepazīties tuvāk ar šo kalnu jaukumiem. Tā kā bija jau vēls, tad visi devās pie miera.

Tad es redzēju sapnī, ka nākamajā rītā jau agri, gani veda Kristieti un Cerētāju apskatīt dažas no kalnu ievērojamākām vietām. Ceļnieki nevarēja beigt apbrīnot un jūsmot par kalngalu krāšņumu un lieliskajām kalnu ainavām, kas rīta blāzmas atspīdumā atvērās uz visām pusēm.

Pēc vispārējās apskates gani nolēma ceļniekiem parādīt dažas no šejienes brīnumu un neparastajām vietām. Vispirms tie viņus uzveda kāda augsta kalna virsotnē, ko sauca par Maldu kalnu. Otra puse šim kalnam bija pilnīgi stāva. Pēc ganu pamudinājuma Kristietis ar Cerētāju, uzmanīgi piegājuši pie stāvās aizs malās, dziļi, dziļi lejā ieraudzīja vairākus skeletus un sakropļotu cilvēku līķus; tie bija nogāzušies šeit lejā un tur nosītušies.

"Ko tas nozīmē?" Kristietis jautāja.

"Vai jūs neesat dzirdējuši par Himenaju un Filētu, kas bija nokļīduši no patiesības, sacīdami, ka augšāmcelšanās esot jau notikusi un tā sagrozījuši dažiem ticību (2.Tim.2,17-18)? Šeit jūs redzat viņu un viņu sekotāju atliekas. Tā tie arī ir palikuši neaprakti - par baigu piemēru un brīdinājumu katram, lai nekāptu šai kalnā pārāk augstu un nenāktu aizs malai pārāk tuvu."

Tālāk ejot, tie uzkāpa Brīdinājumu kalnā. Šī kalna pakājē viņi ieraudzīja daudzas kapu kopiņas, starp kurām nemitīgi staigāja pulciņš ļaužu. Cik varēja noprast, šie ļaudis bija neredzīgi, jo tie nemitīgi maldījās starp kapu kopiņām, bieži pār tām kļūdami, un nevarēja atrast izeju no turienes.

"Kas tie tādi?" Kristietis iejautājās.

"Tuvojoties mūsu kalniem," gani paskaidroja, "ceļa kreisajā pusē jūs droši vien redzējāt laipu, kas no ceļa ved uz kādu pļavu. No šīs laipas pāri pļavai taka ved taisni prom uz Šaubu pili, kur dzīvo milzis Izmisums. Neredzīgie, kas tur lejā maldās starp kapiem, savā laikā bija svētceļnieki, tāpat kā jūs. Ceļam kļūstot gruvešainam, viņi, nonākuši pie laipas, nogriezās no ceļa uz pļavu. Tur tos sagūstīja milzis Izmisums. Kādu laiku paturējis viņus ieslodzītus Šaubu pilī, viņš tiem beidzot izdūra acis un tad palaida brīvībā šai ielejā starp šiem kapiem, kur tie maldās līdz šai dienai. Pie viņiem piepildījušies senlaiku gudrā vārdi: "Cilvēks, kas nomaldījies no gudrības ceļiem, paliks miroņu draudzē." (Sal.pam.21:16.)

Tikko gani pieminēja laipu un Šaubu pili, Kristietis ar Cerētāju zīmīgi saskatījās. Bet, kad viņi bija dzirdējuši par nelaimīgo svētceļnieku likteni, viņi neviļus nodrebēja un tiem acīs saplūda asaras, iedomājoties neseno pagātni. Tomēr tie nesacīja ne vārda.

Tālāk es redzēju, ka gani savus viesus noveda kādā dziļā ielejā. Tur kāda stāva kalna malā tie klīnī pamanīja it kā durvis, kas, kā likās, veda kalna iekšienē un reizē dziļumā. Kad gani durvis mazliet pavēra, pa tām no tumsas spiedās ārā dūmi un savādi smacīgi tvaiki. Viņiem likās arī, it kā kaut kur tālu un dziļi lejā atskan apspiesti drausmīgi kliegzieni, gluži kā no kādas moku vietas.

"Šo vietu sauc par Blakusceļu uz elli," gani paskaidroja. "Pa šo ceļu mēdz doties liekuļi, atkritēji un nodevēji - piemēram, tādi, kas līdzīgi Ēzavam pārdod savu pirmdzimtību; kas nodod savu Kungu līdzīgi Jūdam Iskariotam; kas nicina evaņģēliju līdzīgi Aleksandram (2.Tim.4:14) vai arī melo un liekuļo līdzīgi Ananijam un Sappirai." (Ap.d.5.nod.)

Tad Cerētājs satraukts iejautājās: "Un tie visi savā laikā bija svētceļnieki līdzīgi mums?"

"Jā gan," gani atbildēja, "pie tam vēl diezgan ilgi."

"Un kādos ceļa posmos viņi ir gājuši bojā?"

"Dažādos. Daži jau bija sasnieguši šos kalnus un pat vēl tālāk, daži vēl nebija līdz šejieni tikuši."

"Tiešām, mums nemitīgi jālūdz mūsu visvarenais Kungs pēc spēka!" ceļinieki bijīgi iesaucās.

"Katrā ziņā!" gani piebalsoja. "Iespējams, jums šis spēks būs arī jālieto!"

Abi svētceļnieki vēlējās turpināt savu ceļu. Gani viņu vēlēšanos uzslavēja un pavadīja viņus līdz kalnāja beigām. Pēdējā, tā sauktā Skaidrības, kalna virsotnē tie apstājās. No šejienes ar laba tālskata palīdzību bija iespējams saredzēt Debesu pilsētas vārtus un torņus. Gani pasniedza ceļiniekiem savu tālskati, un pēdējie mēģināja ar to skatīties. Tomēr kalnos redzētas ainas bija abus tā uztraukušas, ka viņu rokas drebēja un acis nerādīja visai skaidri. Ar visiem šiem traucējumiem viņiem tomēr likās, it kā viņi būtu saredzējuši tālumā Debesu pilsētas vārtus un nedaudz no turienes krāšņuma.

Šķiroties Prātīgais pasniedza viņu tālākā ceļa aprakstu. Gudrais viņiem ieteica sargāties no Viltus Pravieša, saukta arī par Glaimotāju. Modrīgais sacīja: "Uzmanieties, ka neaizmieगत Apburtajā zemē!" Sirsnīgais novēlēja viņiem Dieva vadību visā tālākajā ceļā.

17. nodaļa Viltus pravietis un dievlūdzis

Es redzēju abus svētceļniekus dodamies lejup no Jaukajiem kalniem. Netālu no šiem kalniem plašajā līdzenumā pa kreisi no ceļa atrodas plašā Iedomu zeme. Pa kādu mazu likumainu tekni no tās var nokļūt uz Šauro ceļu, kas ved uz Debesu pilsētu. Te abi gājēji satika kādu ļoti nīpru un jautru jaunekli, vārdā Nepraša, kas tobrīd nāca no Iedomu zemes. Kristietis viņam apvaicājās, no kurienes viņš nākot un uz kurieni ejot.

"Esmu dzimis šai apgabalā, ko redzat te pa kreisi no ceļa, un ceļoju uz Debesu pilsētu," jauneklis atbildēja.

"Bet kā tu tiksi iekšā pa pilsētas vārtiem? Tev tur var rasties zināmas grūtības."

"Nav ko bēdāt," jauneklis atteica, "gan es tikšu iekšā tāpat kā visi citi godīgi ļaudis."

"Bet ko tu pie vārtiem uzrādīsi - par pierādījumu, ka tev ir tiesības tur ieiet?"

"Es zinu Dieva Kunga prātu un esmu dzīvojis godīgu dzīvi. Es dodu katram, kas tam pienākas; es lūdzu Dievu, gavēju, maksāju kā nodokli desmito daļu no saviem ienākumiem un apdāvinu trūkumcietējus. Tagad esmu atstājis savu tēviju, lai pārceļtos uz Debesu pilsētu."

"Bet tu taču neesi ienācis pa Šaurajiem vārtiem, tu ieradies šeit pa šo pašu likumaino tekni no Iedomu zemes. Es tādēļ bīstos, ka lielais Tiesnesis tevi pieskaitīs tiem, kas nosaukti par zagļiem un laupītājiem (Jāņa 10:1), un tāpēc nelaidīs tevi Debesu pilsētā."

"Kungi, jūs abi esat man pilnīgi sveši," Nepraša diezgan lepni atbildēja, "es jūs nepazīstu. Jūs varat sekot jūsu zemes reliģijai, es sekošu savējai. Es noteikti ceru, ka galu galā viss būs labi. Kas attiecas uz Šaurajiem vārtiem, tad to taču katrs cilvēks zina, ka tie atrodas gaužām tālu no mūsu zemes. Es nedomāju, ka kāds cilvēks visā mūsu zemē zinātu ceļu uz šiem vārtiem. Bet tas arī nemaz nav vajadzīgs, jo, kā redzat, mums ir koša, patīkama taka, pa kuru ērti un ātri var nokļūt uz šī ceļa."

Kad Kristietis redzēja, cik iedomīgs un pārliecināts par savu gudrību bija viņu jaunais ceļabiedrs, viņš pēc brītiņa iečukstēja Cerētājam: „No muļķa vairāk var cerēt nekā no tāda” (Sal.pam.26:12). „Lai nepraša ietu kur iedams, viņam ik uz soļa pietrūkst prāta, tā ka visi ļaudis viņā tūliņ saskata Neprašu.” (Sal.Māc.10:3).

Vai vēl turpināsim runāt ar viņu vai labāk pagaidām iesim ātrāk uz priekšu un ļausim viņam pārdomāt no mums dzirdēto? Lai viņš nāk aiz mums; laiku pa laikam mēs tad varam viņu pagaidīt un ar viņu parunāties; tad redzēsim, vai varam viņam kaut kā palīdzēt."

Cerētājs piebalsoja šim priekšlikumam. "Tikai nav nozīmes viņam to visu uzreiz pateikt, jo viņš to tikpat nespētu saprast. Labāk pagaidām iesim uz priekšu un vēlāk pamazām aprunāsimies ar viņu."

Tā viņi paātrināja gaitu, un Nepraša nesteigdamies soļoja viņiem nopakaļ. Pēc brīža tie nonāca kādā ļoti tumšā ceļa līkumā un tur satika kādu vīru, kas bija sasiets septiņām stiprām virvēm, un ko septiņi ļauni gari veda atpakaļ uz tām durvīm, ko ceļinieki nesen bija redzējuši dziļajā kalna pakājē (Mat.12:45; Sal.pam.5:22).

To redzot, Kristietis ar Cerētāju nodrebēja. Kristietis centās saskatīt nelaimīgā vīra seju, lai redzētu, vai tas nav viņam pazīstams. Kristietim likās, ka šis vīrs ir Atkritējs no Atkrišanas pilsētas.

Tomēr seja nebija skaidri saskatāma, jo gūsteknis gāja, galvu nokāris, kā noķerts zaglis. Cerētājs, noskatoties viņam pakaļ, tam uz muguras ieraudzīja uzrakstu: "Vieglprātīgs liecinieks, Nolādēts atkritējs."

Redzētais skats ceļniekos radīja nopietnas izbailes. "Tik tālu jau atnācis, un tomēr vēl var pazust?" viņi jautāja viens otram nopietnās pārdomās.

Pēc brīža Kristietis ierunājās: "Tagad man nāk prātā kāds nesen atstāstīts notikums, kas norisinājies tepat šai apvidū. Kāds lāga vīrs, vārdā Mazticīgais no Godīguma pilsētas, devās uz Debesu pilsētu, tāpat kā tagad mēs, tikai pa citu, likumainu apkārtceļu. Tuvojoties Šaurajam ceļam, viņam bija jāiet pa kādu tumšu, drūmu ceļa līkumu, kas ir iesaukts par Slepkaļu gatvi, jo tai vietā ir bieži notikuši laupītāju uzbrukumi un slepkavības. Mazticīgais, to nezinādams un nekā ļauna nedomādams, šai vietā apsēdās atpūsties un nemanot iemīga.

Gadījās, ka tai pašā laikā pa šo ceļu no Plato vārtu puses nāca trīs bīstami laupītāji. Tie bija Bezirdis, Neuzticamais un Vainīgais - trīs brāļi. Pamanījuši guļošo ceļnieku, tie tūliņ metās viņam virsū. Mazticīgais tai brīdī gan pamodās, bet, laupītāju izskata un draudu pārbiedēts, trīcēja kā apšu lapa un aiz bailēm nevarēja vairs pakustēties.

Bezirdis viņam uzsauca: "Atdod maku!" Tā kā Mazticīgais neattapās pietiekoši ātri to izdarīt, Neuzticamais pielēca viņam klāt, ātri ieņēma roku viņa kabatā un, atradis īsto vietu, izvilka viņa pilno maku ar sudraba naudu. Mazticīgais, to redzēdams, pilnā kaklā iekliedzās: "Zagļi! Zagļi! Glābiet!"

Lai viņu aplūsinātu, Vainīgais, pacēlis smagu rungu, kas viņam bija rokā, zvēla Mazticīgajam pa galvu tik spēcīgi, ka tas ar pārsistu galvu nogāzās uz ceļa. Laupītāji ieraudzīja, ka viņa galva sāk stipri asiņot. Tai brīdī, izdzirdējuši uz ceļa kādu troksni, laupītāji metās bēgt, jo baidījās, ka nācējs varētu būt Augstsirdis no Uzticības pilsētas, kas ir Ķēniņa ieceltais ceļa sargs šai apgabalā. Pēc kāda laika Mazticīgais tomēr atguva samaņu un, ar mokām pieceldamies, mēģināja klibot tālāk.

"Vai laupītāji nolaupīja viņam visu, kas tam piederēja?" Cerētājs iejautājās.

"Nē, - un tā vēl bija viņa laime. Savus nedaudzos dārgakmeņus viņš bija noglabājis citā vietā, un laika trūkuma dēļ laupītāji nespēja tos viņam atņemt. Tomēr gandrīz visa nauda viņam bija nolaupīta, izņemot dažus sīknaudas gabalus. Tā kā savus dārgakmeņus viņš ceļā nevarēja pārdot, tad tagad viņam vairs nepietika līdzekļu pat ceļa izdevumiem un pārtikai. (1.Pēt.4:18). Lai nebūtu jāmirst badā, viņam gribot negribot iznāca staigāt apkārt ubagojot. Tomēr arī tā bija grūti izdzīvot, tāpēc Mazticīgajam bieži bija jāstaigā novārgušan, izsalkušam un izslāpušam. No laimīga svētceļnieka viņš bija kļuvis par nelaimīgu ubagu."

"Bet es brīnos," Cerētājs iesaucās, "kā laupītāji neatņēma viņa svētceļnieka liecības rakstu, kas tam ir nepieciešams pie Debesu vārtiem?"

"Tas tiešām ir brīnums, un tikai laimīgs gadījums vai arī necerēta Dieva gādība, jo Mazticīgais tai brīdī vairs nespēja laupītājiem neko noslēpt, ja arī būtu to gribējis." (2.Tim.1:14; 2.Pēt.2:9.)

"Tomēr viņš varēja sevi mierināt vismaz ar to, ka nav zaudējis arī savus pēdējos dārgakmeņus."

"Ja viņš būtu pratis tos īstā veidā izlietot – pat nepārdodot, tie būtu gan viņu apmierinājuši un iepriecinājuši. Tomēr, kā man stāstīja, viņš to neesot pratis; pat otrādi: nopiests un nelaimīgs par zaudēto sudrabu, viņš pilnīgi aizmirsis savus dārgakmeņus. Ja arī viņam kādā brīdī tas ienāca prātā, tad viņš tūliņ atkal ieņēma drūmās domās par zaudēto."

"Tad tās gan ir bijušas viņam lielas bēdas!"

"Kā gan citādi! Vai mēs justos citādi, ja mums uzbruktu, mūs ievainotu un aplaupītu, pie tam vēl uz ceļa pilnīgi svešā apgabalā? Brīnums vēl, ka viņš aiz bēdām galīgi nenobeidzās! Man stāstīja, ka tad jau arī visu pārējo ceļu viņš gājis vienās bēdās un žēlabās: katram pretimnācējam stāstīdams par savu nelaimi un savām ciešanām, sūdzēdamies par laupītājiem un sīki iztēlodams, cik šausmīgi tie viņam uzbrukuši, kā viņu mocījuši, cik briesmīgi viņu ievainojuši, ka visu viņš zaudējis un ka tikai brīnuma dēļ viņš palicis dzīvs."

"Man tomēr jābrīnās," Cerētājs atkal mēģināja iebilst, "kāpēc viņš nemēģināja kādus no saviem dārgakmeņiem pārdot vai ieķīlāt, lai tā atvieglinātu savu ceļojumu."

"Nu tu gan runā kā neprašā. Kam gan viņš būtu varējis tos pārdot vai pret ko ieķīlāt? Tai apgabalā, caur kuru viņš ceļoja, viņa dārgakmeņus nebūtu atzinuši par īstiem; bez tam viņš pats taču nevēlējās meklēt palīdzību tur, kur bija piedzīvojis tik kauna pilnu aplaupīšanu. Beidzot pats svarīgākais: šie dārgakmeņi viņam bija jānogādā līdz Debesu vārtiem un tur jāuzrāda, citādi viņš nebūtu varējis saņemt mantojumu, kas viņam tur bija apsolīts, un līdz ar to būtu zaudējis turienes

pilsoņa tiesības. Tu taču saproti, ka tas būtu bijis vēl lielāks zaudējums nekā daudzu tūkstošu laupītāju uzbrukums."

"Kāpēc uzreiz tik dzelīga atbilde, brāli?" Cerētājs saudzīgi atbildēja. "Ēzavs par vienu ēdienu pārdeva savu pirmdzimtību (Ebr.12:16), un šī pirmdzimtība taču bija viņa lielākais dārgums. Un ja jau viņš - kādēļ gan lai Mazticīgais nebūtu pamēģinājis darīt to pašu?"

"Ēzavs tiešām pārdeva savu pirmdzimtību," Kristietis paskaidroja, "un tāpat dara daudzi arī mūsu dienās, tādējādi paši sevi izslēgdami no vislielākajām svētībām, kādas tie varētu piedzīvot. Tomēr ir atšķirība starp Ēzavu un Mazticīgo, tāpat arī starp viņu dārgumiem. Ēzava dievs bija viņa vēders; Mazticīgajam nē. Ēzavs nespēja skatīties tālāk par savu miesīgo vajadzību un prasību apmierināšanu; to liecina viņa vārdi: "Man taču jāmirst - ko tad man palīdz mana pirmdzimtība?" (1.Moz.25:32.)

Ar Mazticīgo tā nebija. Kaut arī viņa ticība bija niecīga, tomēr šī drusciņa ticības viņu pasargāja no šādām galējībām un mācīja viņu vērtēt savus dārgakmeņus augstāk, nekā Ēzavs vērtēja savu pirmdzimtību. Svētajos Rakstos nekur nav sacīts, ka Ēzavam būtu bijis kaut drusciņ ticības. Tāpēc par viņa rīcību nav jābrīnās, jo tāds cilvēks, kam nav ticības pretestības spēka, ir gatavs miesas prasību un dziņu dēļ pārdot kā savu pirmdzimtību, tā savu dvēseli un visu citu, kaut vai pašam sātānam. Tāds cilvēks ir līdzīgs pravieša pieminētajai mežonīgajai ēzeļu mātei, par ko ir teikts: "Kas savaldīs viņas iekāri?" (Jerem.2:24.) Kad šāda cilvēka iekāres un dziņas pret kaut ko ir iekvēlojušās, tad tie to grib panākt, lai maksātu ko maksādams.

Mazticīgais bija citādas dabas cilvēks. Viņa prāts saistījās ar debesu lietām; viņa dzīvē viņu interesēja viss garīgais un dievišķīgais. Tāpēc, ja arī kāds pircējs būtu radies - kādēļ lai viņš atdotu savus dārgakmeņus pret nevajadzīgiem niekiem? Vai kāds cilvēks pat par lētu naudu pirks sienu pats savai barībai? Vai tu vari piespiest balodi pārtikt no sprāgušu dzīvnieku gaļas kā kādu maitu ērgli? Tie, kam dievišķās ticības vispār nav, ir gatavi miesīgu baudu dēļ pārdot vai ieķīlāt it visu, kas tiem pieder. Tie, kam šāda ticība ir - kaut arī niecīgā mērā, nespēj tā rīkoties. Šeit, draugs, ir tava kļūda un nepareizais spriedums."

"Tagad es to atzīstu; tomēr sākumā tava asā piezīme mani gandrīz sakaitināja."

"Aizmirsīsim to, lai mūsu starpā atkal būtu pilnīga saskaņa."

"Bet, Kristietī," Cerētājam ienāca prātā jauns jautājums, "man šķiet, ka tie trīs uzbrucēji galu galā bija trīs bailīgi glēvuļi, jo tie jau pēc niecīga trokšņa uz ceļa aizbēga prom. Kāpēc Mazticīgais neizturējās drošsirdīgāk? Ja viņš būtu tiem pārliecinoši pretojies - kas zina, vai tie nebūtu viņu likuši mierā."

"Daudzi cilvēki vēlāk saka, ka šādi rīkojas glēvuļi, un tie ir viegli uzvarami; tomēr pašā uzbrukuma brīdī tie runā un izturas gluži citādi. Protams, Mazticīgajam trūkst drosmes. Tu pašlaik, šķiet, būtu gatavs droši stāties pretī vai veselam uzbrucēju pulkam - tagad, kad viss ir mierīgi. Bet, ja tie šai brīdī tiešām mums uzbruktu - nu, tad mēs vēl redzētu, kā tad viss norisinātos.

Tālāk, neaizmirsti, ka šie uzbrucēji ir tikai ceļmalas klaidoņi un gadījuma zagļi; tomēr tie ir lielā tumsas valdnieka kalpi, un viegli var gadīties, ka vajadzības brīdī viņš pats nāk tiem palīgā. Bet jau viņa balss vien ir līdzīga lauvas rūkoņai (1.Pēt.5:8). Man, kā zini, pašam iznāca izturēt šādu cīņu, un man jāatzīst, ka tā bija briesmīga cīņa. Ar visām savām bruņām un ieročiem es tik tikko izturēju šo cīņu. Nē, draugs, - es domāju, ka par šādām cīņām var spriest tikai tad, kad tās ir piedzīvotas un izturētas."

"Bet minētie trīs laupītāji taču aizbēga, tikko izdzirdēja kādu pa ceļu tuvojamies un domāja, ka tas varētu būt Augstsirdis!"

"Tas taisnība; no šī vīra tie bieži ir bēguši - kā viņi, tā viņu Valdnieks - bet tikai tāpēc, ka Augstsirdis ir mūsu Ķēniņa cīnītājs un ceļa sargs. Tu taču nenoliegsi, ka ir atšķirība starp kādu Mazticīgo un Ķēniņa cīnītāju. Visi mūsu Ķēniņa pavalstnieki nav Viņa izlasīti cīnītāji un izcili varoņi; visi nespēj izdarīt vienādus darbus. Vai būtu pareizi gaidīt, lai ikkatrs bērns iet un uzvar Goliātu, kā to izdarīja Dāvids? Dažs ir stiprs, dažs vājš; dažam ir liela ticība, dažam tā ir maza; šim vīram bija vāja ticība, tādēļ viņš cīņu zaudēja."

"Tie blēži gan būtu pelnījuši, ka nācējs būtu Augstsirdis un ka viņš tos būtu notvēris!" Cerētājs dedzīgi sacīja.

"Vai zini, arī Augstsirdim te būtu bijušas darba pilnas rokas, sevišķi tad, ja šie vīri būtu sākuši nikni pretoties un ja tiem būtu nācis palīgā viņu valdnieks. Augstsirdis ir veikls cīnītājs. Kamēr viņš tos būtu atturējis no sevis zobena attālumā, tikmēr viss būtu labi. Bet, ja tiem izdotos viņu sagrābt un nogāzt gar zemi, tad iznākumu būtu grūti paredzēt.

Ja tu kādreiz sastapsi Augstsirdi, ievēro cīņu rētas viņa sejā; tās tev liecinās, ka es esmu runājis patiesību. Man atstāstīja, ka reiz viņš pats atsaucies par kādu savu cīņu: "Mēs bijām dzīvības briesmās." Vai atceries, kā šie paši uzbrucēji un daži viņu biedri piespieda Dāvidu sāpēs vaimanāt un saukt uz Dievu? Pat Hiskijam un dziedātājam Heimanam (1.Laiku 16:42.), sava laika varoņiem, nācās sevi stiprināt ar lūgšanu, lai cīņā ar šiem ļaundariem izietu kā uzvarētāji. Un neskatoties uz to visu, viņi tomēr cieta. Pēteri daži sauc par drošsirdīgāko apustuli, un viņš savās cīņās ir centies darīt, ko spējis. Tomēr reiz šie uzbrucēji viņu apstrādāja tik pamatīgi, ka Pēterim beidzot bija bail no vienkāršas kalpones!

Tālāk, ļoti svarīgs ir tas apstākļi, ka šiem uzbrucējiem ļoti drīz piesteidzas palīgā viņu valdnieks. Viņš vienmēr uzmana savu kalpu palīgā saucienus un parasti tiem ātri atbild ar savu ierašanos. Bet par viņu ir sacīti šādi vārdi: "Kad viņam cērt, tad zobena asmens skar viņu tikpat maz kā šķēps. Metamais durklis vai bulta. Dzelzs viņa priekšā ir kā salmi un varš - kā sapuvis koks. Bulta viņu neaiztrieks; lingas akmeņi viņu neaiztrieks. Kā salmiņš viņam izliekas vissmagākā vāle, un tikai smaids viņā rada šķēpa trieciens." (Ījaba 41, 17-20.)

Ko vienkāršs cilvēks varētu izdarīt šādā gadījumā? Zināms, ja kādam cilvēkam būtu tāds cīņas zirgs, kādu to apraksta pravietis Ījabs, un viņš arī prastu to izlietot, tad gan viņš varētu darīt lielas lietas. Paklausies šāda cīņas zirga attēlojumu:

"Kad tas lepni šņāc, tad jāizbīstas. Viņš cērt ar kāju lejā un priecājas savā spēkā un iziet pretī apbruņotam pulkam. Viņš smejas par bailēm un netrūkstas un nebēg atpakaļ no zobena.. Kad taures skan, tad tas iezviedzas un saož kaujas troksni no tālienes, virsnieku saucienus un kara troksni." (Ījaba 39: 23-25,28.)

Bet tādi vienkārši kājnieki kā mēs? Labāk nevēlēsimies satīties ar saviem ienaidniekiem un dzirdēdami, ka kādiem cīņā klājies bēdīgi, nelielīsimies, ka mēs viņu vietā būtu spējuši daudz vairāk. Cilvēkam, kas pats lielās ar savu vīrišķību, parasti bieži jāpiedzīvo visbēdīgākie zaudējumi. Atceries Pēteri! Kas vēl lielījās vairāk par viņu, un kas gan piedzīvoja bēdīgāku zaudējumu nekā viņš?

Man tādēļ šķiet, ja dzirdam par šādiem uzbrukumiem pat uz Ķēniņa lielceļa un tā tuvumā, tad mūsu pienākums ir ievērot divas lietas. Pirmkārt: mums jāceļo apbruņotiem, neaizmirstot arī vairogu; taisni vairoga trūkums Mazticīgo iegrūda postā. Bez vairoga lai nemaz neceram izturēt lielā Leviatana uzbrukumus. Tāpēc mums ir skaidri pateikts: "Bez visa tā satveriet ticības vairogu, ar ko jūs varēsiet dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas." (Efez.6:16.)

Otrkārt: ir ļoti ieteicams lūgt Ķēniņa pavadoni ceļā. Šī apstākļa dēļ Dāvids varēja priecāties pat Nāves Ēnas ielejā. Mozus tik augstu vērtēja šo pavadoni, ka negribēja iet ne soli bez Viņa pavadības (2.Moz.33:15). Ak, brāli, ja Viņš mūs pavada, tad mums nav ko bīties, kaut arī veseli pulki nostātos pret mums! Bet bez viņa - pat mūsu lepnākie palīgi tad "kritīs starp nokautajiem." (Ps.3:6; 27:1-3; Jes.10:4.)

Kā jau teicu, es esmu pārdzīvojis šādu cīņu. Tomēr es nevaru lielīties ar savu vīrišķību; ja esmu vēl starp dzīvajiem, tad tas ir vienīgi Viņa nopelns. Es būtu laimīgs, ja tik asas cīņas vairs nebūtu jāpiedzīvo; tomēr bīstos, ka mēs visām briesmām vēl nekādā ziņā neesam garām. Tomēr, ja jau Viņš mani izglābis "no lauvas un lāča, tad Viņš mani izglābs arī no šī filistieša". (1.Sam.17:37.)

Domās nogrimuši, abi draugi mierīgi turpināja savu ceļu, un Nepraša tiem notālēm sekoja.

Pēkšņi tie nonāca krustcelēs. Viņu ceļš te sadalījās divos tik taisnos un līdzīgos ceļos, ka nemaz nevarēja atšķirt, kurš ceļš ir īsts, kurš neīsts. Abi apstājās, nezinādami ko darīt. Te viņiem tuvojās kāds vīrs ar tumšu ādas krāsu, bet tērpies tīrās, vieglās, baltās drēbēs. Viņš laipni apjautājās, kāpēc viņi šeit apstājušies. Ceļinieki atbildēja, ka viņi ejot uz Debesu pilsētu un pašlaik nezinot, kuru ceļu izvēlēties.

"Tad mierīgi sekojiet man," svešinieks sacīja, "arī es dodos uz Debesu pilsētu un ceļu labi zinu."

Ilgi neapdomājušies, Kristietis ar Cerētāju sekoja jaunajam vadonim. Pēc kāda brīža tomēr viņu ceļš lēnām sāka nogriezties arvien vairāk sāņus no Debesu pilsētas virziena, tā ka beidzot viņu sejas bija pavērstas pavisam citā virzienā. Tomēr viņi vēl joprojām sekoja šim vīram. Tad, viņiem to nemaz nemanot, svešais vadonis viņus ievēda tādā vietā, kur pār ceļu bija izstiepti sākumā neredzami tīkla pavedieni. Tie palēnām apvija ceļiniekus arvien ciešāk. Kad beidzot abi atjēdzās, viņi bija ievesti un sapinušies tādos tīklos un cilpās, ka par atbrīvošanos vairs nebija ko domāt. Tad melnais vīrs nometa savas baltās virsdrēbes. Nu tie saprata, ka viltnieks bija viņus sagūstījis.

"Ak, nu beidzot es saprotu savu briesmīgo kļūdu!" Kristietis izmisis izsaucās. "Gani atvadoties mums piekodināja sargāties no viltus pravieša. Nu mūsu ceļā uz mata ir piepildījušies gudrā vīra vārdi: "Kas otram mīksti pieglaužas, met tīklu viņa soļiem." (Sal.pam.29:5.)

"Viņi taču iedeva mums līdz arī tālākā ceļa aprakstu," Cerētājs sacīja, "bet mēs pavisam esam aizmirsuši to izlasīt. Tā nu mēs neesam izsargājušies no "pārkāpēja pēdām". Dāvids līdzīgā gadījumā bija gudrāks nekā mēs; to liecina viņa vārdi: "Cilvēku dzīves burzmā es pēc Tavu lūpu vārdiem esmu vairījies no pārkāpēja tekām." (Ps.17:4.)

Tā sevi apraudādami, viņi bija spiesti palikt tīklos un gaidīt, kas notiks tālāk. Beidzot tie ieraudzīja tuvojamies kādu spožumā tērptu vīru, kam rokā bija no auklām savīta pātaga. Pienācis pie abiem ceļiniekiem, viņš apjautājās, kas viņi ir, no kurienes viņi nāk un ko viņi te dara.

"Mēs esam nabadzīgi svētceļnieki un ceļojam uz Ciānu. Tai vietā, kur ceļš sazarojas, kāds melns vīrs, tērpts baltās drēbēs, noveda mūs no īstā ceļa. Viņš sacīja, lai mēs droši viņam sekojot, jo arī viņš ejot uz Ciānu."

"Tas ir glaimotājs un viltnieks, viltus pravietis, kas izliekas par gaismas eņģeli" (2.Kor.11:14-15), spožais vīrs sacīja, saraudams valgus, kas saistīja abus ceļiniekus. "Sekojiet man, lai es varu jūs atkal uzvest uz īstā ceļa." Viņš tos atveda atpakaļ tai vietā, kur tie bija atstājuši īsto ceļu, sekodami viltus pravietim, un tad jautāja: "Kur jūs pavadījāt pēdējo nakti?"

"Pie ganiem Jaukajos kalnos," ceļinieki atbildēja.

"Vai viņi jums neiedeva līdzīgu ceļa aprakstu?" "Iedeva gan."

"Vai tad jūs ceļā nemaz nepalasiņāt savu ceļa aprakstu un neapskatījāt uzzīmēto plānu?"

Abi atzinās, ka nav to darījuši, jo tai brīdī to pilnīgi aizmirsuši.

"Un nu sakiet vēl, vai gani jums nepiekodināja sargāties no viltus pravieša?"

"Piekodināja gan," abi atbildēja, "bet mēs nevarējām ne iedomāties, ka vīrs ar tik laipnu valodu un tik saldiem vārdiem varētu būt šis viltnieks." (Rom.16:17-18.)

Tad es redzēju sapnī, ka, parādījies viņiem lielo kļūdu, spožais vīrs viņus ar savu pātagu sāpīgi pārmācīja, lai "rādītu viņiem labo ceļu, pa kuru tiem jāstaigā" (2.Laik.6:27).

To darīdams, viņš sacīja: "Tos, ko es mīlu, es pārmācu un pamācu; tad nu iekārsies un atgriezies (Atkl.3:19)! Tagad turpiniet savu ceļu un labi ievērojiet pārējās ganu pamācības."

Viņam pateikušies, abi apdomīgi turpināja savu ceļu. Dievu slavēdami.

Pēc brīža tie priekšā uz ceļa ieraudzīja kādu vīru, kas lēniem soļiem viens pats nāca viņiem pretī.

"Vai redzi," Kristietis ierunājās, "mums pretī nāk cilvēks, kas Debesu pilsētai pagriezis muguru."

"Redzu gan." Cerētājs atteica. "Uzmanīsimies; ko var zināt, vai arī tas nav kāds glaimotājs un viltus pravietis."

Beidzot nācējs bija viņus sasniedzis. Viņa vārds bija Dievliezdīs, un viņš tūlīt apjautājās, uz kuriem abi iet.

"Mēs dodamies uz Ciānas kalnu," viņi mierīgi atbildēja.

To izdzirdis, Dievliezdīs sāka skaļi smieties.

"Kādēļ tu smeji?" ceļinieki brīnīdamies jautāja.

"Es smejos, redzēdams, ka jūs esat tik vientiesīgi ļautiņi un esat uzņēmušies tik grūtu ceļojumu, kur jūsu milzīgās pūles un grūtības arī būs jūsu vienīgā atmaksa."

"Kā tā?" Kristietis vaicāja. "Vai tu domā, ka mūs Debesu pilsētā nepieņems?"

"Viņš jautā, vai nepieņems!" Dievliezdīs, atkal skaļi iesmiedamies, izsaucās. "Visā plašajā pasaulē tādas vietas nemaz nav, par kādu jūs sapņojat!"

"Zināms, šai pasaulē nav," Kristietis atteica, "bet nākamajā ir gan."

"Arī es savā tēvijā dzirdēju par šo pilsētu," Dievliezdīs turpināja, "un devos to meklēt. Tagad esmu klīdis un meklējis jau divdesmit gadu, bet vēl nekā neesmu atradis."(Sal.Māc.10:15; Jerem.17:15.)

"Mēs abi esam daudz dzirdējuši par šo pilsētu un ticam, ka tāda ir," Kristietis sacīja.

"Arī es reiz ticēju." Dievliezdīs teica, "citādi jau es nebūtu nostaigājis tik tālu ceļu. Ja tāda pilsēta tiešām būtu atrodama, tad es būtu to atradis, jo es taču esmu bijis tālāk nekā jūs. Tomēr tagad, nekā neatradis, es dodos atpakaļ uz savu tēviju, lai vēl pamēģinātu izbaudīt tās lietas, ko es toreiz savu veltīgo debesu cerību dēļ atmetu."

"Vai tā varētu būt taisnība, ko šis vīrs saka?" Kristietis paklusu iejautājās Cerētājam.

"Sargies!" Cerētājs atteica, "šis arī ir viltnieks. Atceries, cik daudz tas mums jau ir maksājis, ka esam klausījuši šādiem cilvēkiem. Kāpēc lai Debesu pilsētas nebūtu? Vai tad no jaukajiem kalniem mēs jau neredzējām tās vārtus? Bez tam mums jādzīvo ticībā, un ne skatīšanā (2.Kor.5:7). Dosimies labāk ātrāk uz priekšu! Īstenībā tavš pienākums būtu bijis man atgādināt to pamācību, ko šoreiz es

atgādināšu tev: "Neklausī, mans bērns, mācībai, kas novērš no gudrības vārdiem."(Sal.pam.19:27; Ebr.10:30.)

Es saku, mans brāli, neklausies vairs ilgāk uz šo viltnieku; ticēsim droši mūsu dvēseļu glābšanai!"

"Nebīsties, brāli," Kristietis atbildēja, "šoreiz es tev jautāju vienīgi tāpēc, lai pārbaudītu tevi un dzirdētu tavu atbildi. Man nav ne mazāko šaubu par mūsu ticības patiesīgumu. Šo vīru, kā redzams, pasaule ir apstulbojusi. Bet mēs, draugs, dosimies tikai uz priekšu, apzinādamies, ka mēs ticam patiesībai un ka "no patiesības nenāk nekādi meli" (1.Jāņa vēst. 2:21.)

"Mani jau tagad pārņem sajūsma, domājot par brīnišķīgo Dieva godību, kurā reiz ceram nonākt!" Cerētājs liksmi iesaucās.

Tā nu viņi pagrieza Dievliedzim muguru un gāja savu ceļu; bet Dievliedzis smiedamies aizgāja savu ceļu.

18. nodaļa Apburtajā zemē

Tālāk es redzēju sapnī, ka viņi dodas arvien tālāk, līdz nonāca kādā apvidū, kur gaiss ir tāds, kas katru nepieradušu ceļotāju dara gurdenu un miegainu. Tikko viņi bija šo vietu sasnieguši, Cerētājs tūliņ kļuva tik gurdens un miegains, ka viņš tikko vēl varēja acis paturēt vaļā.

"Vai zini, draugs," viņš lūdza Kristieti, "kaut jel uz brīdi atgulsimies un nosnaudīsimies; es vairs nevaru izturēt, cik ļoti man nāk miegs."

"Nekādā ziņā mēs to nedrīkstam darīt, ja negribam aizmigt uz neatmošanos," Kristietis noteikti atbildēja.

"Kādēļ gan tā?" Cerētājs jautāja. "Pēc pūlēm taču katram cilvēkam miegs ir bezgala salds. Pēc īsa snaudiena mēs varbūt varēsim soļot tālāk daudz spirtāki, ar svaigiem spēkiem."

"Vai tad tu nemaz vairs neatceries, ka viens no ganiem sevišķi piekodināja mums sargāties no Apburtās zemes?" Kristietis atgādināja. "Ar to viņš gribēja teikt, lai šeit sargāties no gulēšanas. Tāpēc negulēsim kā pārējie, bet būsim nomodā un skaidrā prātā."(1.Tesal.5:6.)

"Atzīstu savu vainu," Cerētājs atbildēja. "Ja es būtu šeit viens pats, es droši vien būtu iemidzis nāves miegā. Redzu, ka ir taisnība gudrajam, kas saka: "Diviem ir labāk nekā vienam." (Sal.māc.4:9.) Līdz šejieni tava sabiedrība man ir bijusi tiešām par lielu svētību. Ticu, ka savā laikā tava uzticība un pūles tiks atalgotas."

Lai aizdzītu miegu, Kristietis ierosināja pavadīt laiku derīgās sarunās. Cerētājs tam labprāt piekrita.

"Ar ko sāksim?" viņš jautāja.

"Sāksim ar to, ar ko Dievs iesāka savu darbu mūsu sirdīs. Tātad - kā tas notika, ka tu ieguvī savu tagadējo pārliecību?"

"Citiem vārdiem, tu jautā, kā notika mana atgriešanās?"

"Jā gan, taisni par to es domāju," Kristietis atbildēja.

Cerētājs sāka savu atgriešanās stāstu. "Ilgu laiku man ļoti patika visas tās lietas, kas bija redzamas un pārkamās mūsu lielajā tirgū - kaut gan tagad esmu pārliecināts, ka šīs lietas ar laiku būtu novedušas mani pilnīgā garīgā postā."

"Kas bija šīs lietas, ko tu piemini?" Kristietis iejautājās.

"Dažādas pasaulīgas mantas un bagātība. Man ļoti patika arī viesībās trokšņaini liksmot un uzdzīvot, dūšīgi iedzert, lamāties un lādēties. Meli man bija pilnīgi parasta lieta. Svēto dienu es nesvētīju, bet drīzāk to sagānīju ar uzdzīvi un netiklām sievietēm. Visas tādas un vēl dažādas citas lietas, kas palēnām nonāvē dvēseli, sagādāja man lielu baudu. Bet tad no tevis un iemīlētā Uzticīgā, kas savas pārliecības dēļ mira mocekļa nāvē Niecības tirgū, es dzirdēju par dievišķīgajām lietām. Dzirdēto pārdomādams, es beidzot atzinu, ka šo lietu gals ir nāve un ka šo lietu dēļ "Dieva dusmas nāk pār nepaklausības bērniem" (Rom.6:21-23; Efez.5:6)

"Vai tu to saprati uzreiz?"

"Nē, sākumā es negribēju atzīt, ka katrs grēks ir tik liels ļaunums un ka par to var draudēt mūžīgs sods. Kad pirmo reizi mani skāra Dieva vārdi, es centos aizvērt acis un šo gaismu labāk neredzēt."

"Kādi iemesli pamudināja tevi tā izturēties pret Dieva Gara pirmo pieskārienu tev?"

"Tur bija vairāki iemesli. Pirmkārt, es jau nezināju, ka ar to bija sākusies Dieva darbība manī. Man nenāca ne prātā, ka atgriešanu no grēkiem Dievs iesāk ar to, ka pamodina cilvēkā grēka apziņu. Dažādie grēki man bija vēl ļoti mīli, un man nebija ne mazākās vēlēšanās tos atstāt. Vēl cits iemesls bija mani vecie draugi un biedri. Viņu sabiedrība un viņu rīcība man bija tik ierasta un patīkama, ka es nevarēju nemaz iedomāties, kā es viņus varētu atstāt. Beidzot, brīži, kad mani sāka tirdīt grēka apziņa, bija tika smagi, ka es tos tiešām nevarēju panest."

"Tātad brīžam tu tomēr atbrīvojies no šīm smagajām domām?"

"Jā, bet tas bija tikai uz īsu laiciņu; pēc tam manas mokas vēl pieauga."

"Kas tad tev atkal atgādināja tavus grēkus?"

"Bija daudzas tādas lietas. Tikko es satiku uz ielas kādu no jums vai citu kādu godīgu cilvēku; tikko dabūju dzirdēt kādus vārdus no Bībeles; ja mani pašu vai kādu no maniem kaimiņiem pārsteidza slimība; ja es dzirdēju kapsētā apzvanām kādu mirušo vai tikai iedomājos par nāvi, bet sevišķi tad, kad es iedomājos, ka man taču drīz jāstājas mūžīgā Tiesneša priekšā - visos šajos gadījumos manī tūlīņ pamodās ārkārtīgas bailes un nemiers."

"Bet varbūt tu varēji gluži viegli šo baiļu pilno grēcīguma apziņu atkal nokratīt?"

"Nevarēju viss; tikko to mēģināju, tūlīņ mana sirdsapziņa ierunājās vēl spēcīgāk. Ja es, no otras puses, tikai sāku domāt par pievēršanos līdzšinējiem grēkiem - kaut gan mans prāts bija jau noskaņots tiem naidīgi - tad manas mokas tikai vēl divkārt pavairojās."

"Ko tad tu darīji?" Kristietis interesējās.

"Es nolēmu mēģināt savu dzīvi labot, jo citādi, pēc manām domām, man bija noteikti lemts mūžīgais sods."

"Un vai tad tu arī mēģināji laboties?"

"Mēģināju. Es atstāju ne tikai savus grēkus, bet arī savu līdzšinējo grēcīgo sabiedrību. Es nodevos dažādiem reliģiskiem pienākumiem - sāku lasīt Svētos Rakstus, lūgt Dievu, nožēlot grēkus, runāt patiesību un darīt daudzas citas līdzīgas lietas."

"Nu, un vai tad tu biji ar sevi apmierināts?"

"Kādu laiku gan, bet beidzot mani atkal pārņēma bailes un nemiers - par spīti visiem maniem labajiem darbiem."

"Kā tā? Nu taču tu biji labojies, vai ne tā?"

"Man gadījās atrast Svētajos Rakstos noteiktus vārdus: "Visa mūsu taisnība ir kā sārņaina drēbe.. Neviens cilvēks netop taisns pēc bauslības darbiem.. Kad jūs visu, kas jums uzdots, būsiet izpildījuši, sakiet: mēs esam nederīgi kalpi," (Jes.64,6; Galat.2,16; Lūk. 17,10) - un vēl citus tiem līdzīgus."

No šī viedokļa visu pārdomājot, es spriedu tā: ja jau visa mūsu taisnība ir kā sārņaina drēbe; ja ar bauslības darbiem neviens cilvēks nekļūst taisns; ja pēc tam, kad visu esam darījuši, mēs vēl esam tikai nederīgi kalpi - tad taču ir pilnīgs neprāts mēģināt izpelnīties debesis ar bauslības darbiem. Es prātoju vēl tālāk: ja kāds ir parādā tirgotājam simts latu, bet par visu, ko pēc tam pērk, tūlīņ samaksā skaidrā naudā, - vai tad ar to viņš ir atbrīvojies no sava parāda? Vecais parāds taču tāpat ir un paliek ierakstīts tirgotāja grāmatās, un tirgotājs katrā laikā var to no parādnieka piedzīt, varbūt var pat panākt šī cilvēka apcietināšanu."

Tad es to pašu piemēroju savai garīgajai dzīvei un spriedu tā: es ar savu dzīvi esmu sakrājis, tā sakot, lielu parādu Dieva priekšā, kas ir ierakstīts Viņa grāmatās. Ja nu es arī labojos un izlaboju savu tagadējo dzīvi - kas izdeldēs manu veco parādu no Dieva grāmatas? Kaut arī es pašlaik nedarītu vairs nevienu grēku - kas izdzēsīs mani no soda par maniem agrākajiem grēkiem un pārkāpumiem?"

"Ļoti labi spriests," Kristietis piebilda. "Bet, lūdzu, turpini."

"Kāda cita lieta, kas mani nomāca, kopš biju sācis savus labošanās mēģinājumus, bija šāda: tuvāk ieskatoties pats savā dzīvē, atradu tur grēkus, atkal un atkal jaunus grēkus - pat savos labākajos darbos. Es sapratu, ka pat tad, ja mana iepriekšējā dzīve būtu bijusi gluži bez grēkiem, es tomēr taisni šajā labošanās laikā biju izdarījis pietiekami daudz grēku, lai ar to būtu izpelnījies Dieva sodu. Ja agrāk es vēl biju uzskatījis sevi par nevainojamu un labu, tad tagad es saredzēju savu bēdīgo stāvokli gluži skaidri."

"Nu, un ko tad tu darīji?" Kristietis nenocietās.

"Es tiešām nezināju, ko darīt, līdz beidzot vaļsirdīgi atklāju šo lietu Uzticīgajam, ar ko mēs bijām ļoti paziņas. Uzticīgais man sacīja: ja es nevaru iegūt sev taisnošanu no tāda vīra, kas nekad nav grēkojis, tad ne mana pašā, ne visas pasaules taisnošana nevar mani glābt."

"Vai tu varēji šādam viņa spriedumam ticēt?"

"Ja viņš man būtu to pateicis sākumā, kad es vēl biju pilnīgi apmierināts ar savu paša izlaboto dzīvi, es viņu būtu vienkārši nosaucis par muļķi. Tomēr tai laikā, kad viņš man to sacīja, es jau labāk pazinu savas vājības un grēkus, kas nemanot pavadīja pat manus vislabākos darbus. Tāpēc man gribot negribot bija viņam jāpiekrīt.

Bet kur lai es atrastu tādu pilnīgi taisnu cilvēku bez grēkiem? Tad Uzticīgais man sāka stāstīt par to, ko es meklēju. Jāatzīstas, ka sākumā tas, ko Uzticīgais stāstīja, man likās diezgan savāds un gandrīz neticams, tomēr, kad bijām visu pārrunājuši tuvāk, es pilnīgi pievienojos viņa pārliecībai."

"Tātad Uzticīgais tev minēja šī taisnā vīra vārdu un pateica arī, kādā veidā tev jātiek taisnotam?"

"Jā, gan. Viņš pastāstīja man, ka tas ir mūsu Kungs Jēzus, kas sēž pie Visaugstākā labās rokas. "Viņš vienīgais spēj tevi darīt taisnu," Uzticīgais man sacīja. "Tev jāuzticas visam tam, ko Viņš darījis tai laikā, kad Viņš dzīvoja zemes virsū, un ko cietis pie krusta." Es jautāju Uzticīgajam, kā gan viena cilvēka nopelns var attaisnot otru Dieva priekšā. Tad Uzticīgais man paskaidroja, ka šis mans taisnotājs jau ir pats Dieva Dēls, kas ir darījis visu, ko Viņš ir darījis, cietis un beidzot miris ne sevis, bet vienīgi manis dēļ.

Man bija pārāk grūti tam ticēt; man likās, ka mani gan Viņš negribēs glābt."

"Ko tad Uzticīgais tev sacīja?"

"Viņš lika man nākt pie mūsu Kunga un pašam pārliecināties. Es sacīju, ka tā būtu pārāk liela pārdošība. Uzticīgais apgalvoja, ka nē, jo arī mani Jēzus esot aicinājis nākt pie Viņa (Mat.11:28). Uzticīgais man iedeva veselu grāmatu - aprakstu par pestīšanu, ko Jēzus Kristus atnesis pasaulē, un katrs šajā grāmatā minētais vārds - tā Uzticīgais man sacīja - ir vēl drošāks nekā debess un zeme (Mat.24:35). Tālāk es jautāju, kas man jādara, kad nāku pie Kristus. Uzticīgais mani pamācīja no sirds dziļumiem lūgt Debesu Tēvu, lai Viņš man atklātu savu Dēlu un vestu pie Viņa (Ps.95:6; Jer.29:12-13). Es jautāju, kā lai izsaku Dievam savu lūgšanu un vēlēšanos.

Uzticīgais man atbildēja: "Tu Viņu atradīsi cauru gadu uz žēlastības troņa, lai dāvinātu grēku piedošanu visiem, kas pie Viņa nāk." (2.Moz.25:22; 3.Moz.16:2.) Saki Viņam: "Dievs, esi man, nabaga grēciniekam, žēlīgs! Liec man atzīt Tavu Dēlu un Viņam ticēt, jo es apzinos, ka bez Viņa taisnošanas un bez ticības Viņam esmu mūžīgi pazudis. Kungs, es esmu dzirdējis, ka Tu esi žēlīgs Dievs; ka tu savu Dēlu esi sūtījis par pasaules Pestītāju un ka tu esi gatavs Viņu nabaga grēciniekiem dāvināt - arī es esmu tāds liels grēcinieks. Kungs, te es esmu, izglāb savā lielajā žēlastībā manu dvēseli - caur savu Dēlu Jēzu Kristu. Āmen." Tad es tā arī darīju."

"Vai tad tev Debesu Tēvs atklāja savu Dēlu?" Kristietis aizkustināts vaicāja.

"Ne uzreiz. Es lūdzu un lūdzu, bet, kā likās, bez atbildes."

"Vai tad neienāca prātā domas atmest lūgšanu kā veltīgu?"

"Ak, tās man uzmācās neskaitāmas reizes. Es tomēr ticēju tam, kas man bija teikts - ka neviens cits manu dvēseli nevar izglābt un atpestīt, ka to var vienīgi Kristus. Ja es pārtrauktu lūgt, tad man būtu jāmirst - un jāmirst paša žēlastības troņa priekšā. Tas būtu pārāk briesmīgi. Tai brīdī man ienāca prātā pravieša vārdi: "Kaut gan tā kavējas, tomēr gaidi, jo tā nāktin nāks un nepaliks nepiepildīta." (Hab.2:3.) Tā es turpināju nemītīgi lūgt Dievu, līdz beidzot labais Tēvs atklāja man savu Dēlu."

"Kā tas notika?" Kristietis vaicāja.

"Protams, es neredzēju Viņu ar savām miesīgajām acīm, bet ar savām gara acīm (Efez.1:18-19).

Kādu vakaru es biju sevišķi satriekts un noskumis. Manu grēku lielums un ļaunums mani galīgi nomāca. Biju lūdzis no visas sirds, bet palīdzība nenāca. "Vai tad tiešām esmu pazudis? Vai uz visiem laikiem, Dievs, tu esi mani atmetis?" - ar tādām moku pilnām domām es aizmigu.

Sapnī es redzēju, ka debesis atvērās, Kungs Jēzus nonāca pie manis zemē un man sacīja: "Tici Kungam Jēzum Kristum, tad tu tiks pestīts." (Ap.d.16:30-31.)

"Ak, Kungs," es sacīju, "es esmu liels, ļoti liels grēcinieks."

"Mana žēlastība ir tavām vajadzībām pietiekoši liela," Viņš man atbildēja.

"Bet, Kungs," es tad vaicāju, "ko īsti nozīmē ticēt?"

"Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam," (Jāņa 6:35) Viņš man atbildēja.

Nu beidzot es sapratu, ka ticēt un nākt pie Kristus ir viens un tas pats, ka tas, kas no sirds dziļumiem ilgojas pēc Jēzus Kristus kā Pestītāja un lūgšanā nāk pie Viņa, tas patiesi Viņam tic.

Ar asarām acīs es vaicāju tālāk: "Ak, Kungs, vai tad tiešām tu vari pieņemt un darīt svētu tādu lielu grēcinieku, kāds es esmu?"

Viņš man laipni atbildēja: "Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu." (Jāņa 6:37.)

"Bet, Kungs, kā man tevi jāuzlūko un jāsaprot, lai mana ticība būtu īsta un pareiza?"

Tad Viņš sacīja: "Jēzus Kristus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Viņš ir bauslības gals un noslēgums; Viņā iegūst taisnību ikviens, kas tic. Viņš ir miris mūsu grēku dēļ un augšāmcēlies mūsu taisnošanas dēļ. Viņš mūs ir mīlējis un ir nomazgājis mūsu grēkus ar savām asinīm. Viņš ir vidutājs starp Dievu un cilvēkiem. Viņš dzīvo mūžīgi un nemitīgi aizlūdz par mums." (1.Tim.1:15; Rom.10:4; Ebr.7:24-25.)

Tai brīdī es uzmodos. Man sirds bija pilna prieka, un manas acis - pilnas asaru; es vai degu mīlestībā uz Jēzu Kristu, Viņa vārdu un Viņa ļaudīm.

Šī Kristus atklāsme manai dvēselei it ka atvēra acis. Tagad es sapratu, ka visa pasaule, neskatoties uz visu tās šķietamo taisnību, Dieva priekšā ir sodāma pārkāpēja stāvoklī. Tagad es sapratu, ka Dievs Tēvs, palikdams nelokāmi taisns, Jēzus Kristus darba dēļ tomēr var taisnot grēcinieku, kad tas nāk pie Dieva un lūdz Viņam piedošanu. Dziļi apkaunots, atskatījies uz savu dzīvi un savu lielo nezināšanu un nesaprašanu, jo līdz šim nebiju varējis ne iedomāties tādu Jēzus Kristus jaukumu un godību. Tagad es sāku kvēli ilgoties pēc svētas dzīves un pēc iespējas Viņa vārda dēļ kaut ko darīt, lai Viņu pagodinātu. Jā, katru asins pilienu savās dzīslās es tagad biju gatavs izliet un ziedot sava Kunga Jēzus labā."

Šīs atmiņas abus ceļiniekus ļoti atspirdzināja un spēcīnāja. Atskatījušies un redzēdami Neprašu tādā pašā rāmā gaitā viņiem notālēm sekojam, viņi nolēma to pagaidīt un mēģināt ar to nopietni parunāties par viņa garīgo dzīvi.

Kad Nepraša viņus bija panācis, Kristietis to draudzīgi uzrunāja: "Kādēļ tu ej viens pats un paliec arvien nopakaļ?"

"Man tā labāk patīk," uzrunātais ātri atteica, "man nepatīk biedri, kas ir pret mani."

Kristietis neļāvās atbaidīties. "Nu, labi," viņš sacīja, "kā tad tev pēdējā laikā ir klājies? Kādas, pēc tavām domām, pašlaik ir attiecības starp tavu dvēseli un Dievu?"

"Gluži labas, jo mans prāts vienmēr pilns labām domām, un tās mani ceļā stiprina."

"Ja drīkst zināt, kādas ir šīs labās domas?"

"Par Dievu un debesīm."

"Arī velni un notiesātās dvēseles par to domā."

"Bet es vēlos tās sasniegt un iegūt."

"To vēlas arī daudzi tādi, kas to nekad nerasniedz un neiegūst. "Sliņķa dvēsele gan iekāro, bet - nekā." (Sal.pam.13:4)

"Bet es, par debesīm domājot, debesu dēļ visu citu atstāju."

"Par to man gan jāšaubās," Kristietis iebilda, "jo visu atstāt ir ļoti, ļoti grūti - grūtāk nekā to daudzi iedomājas. Bet kāpēc tu esi pārliecināts, ka Dieva un debesu dēļ visu citu esi atstājis?"

"Mana sirds man to liecina."

"Gudrais Salamans saka: "Kas uz savu sirdi paļaujas, ir ģeķis." (Sal.pam.28:26.)

"Tas ir teikts par ļaunu sirdi, bet manējā ir laba."

"Kā tu to zini?"

"Tā mani iepriecina ar cerībām uz debesīm."

"Šādas cerības var būt arī pašapmāns. Dažreiz sirds mudina cilvēku cerēt uz tādām lietām, uz ko cerēt viņam nav nekāda pamata."

"Bet mana sirds saskan ar manu dzīvi un darbiem; tāpēc manas cerības ir pamatotas," Nepraša nepadevās.

"Kas tev to pierāda, ka tava sirds saskan ar tavu dzīvi?"

"Mana sirds man to liecina," Nepraša atkal atteica.

"Tas par maz. Tava sirds var liecināt, ka esmu zaglis, bet mans biedrs varēs tev apliecināt, ka es tāds neesmu. Vienīgi uz Dieva Vārda liecību cilvēks var droši paļauties; citas liecības nav pietiekami drošas."

"Bet, ja sirdī ir labas domas, vai tad tā nav laba sirds? Un, ja dzīve saskan ar Dieva baušļiem, vai tad tā nav laba dzīve?"

"Pilnīgi pareizi, tā ir. Tikai cilvēka iedomas, ka viņam esot labas domas un laba dzīve, vēl nenožīmē, ka tas viss viņam tiešām ir."

Nu tad pasaki, ko tu sauc par labām domām un par dzīvi saskaņā ar Dieva pavēlēm?" Nepraša uzstājās.

"Ir dažāda veida labas domas," Kristietis atbildēja, "labas domas par sevi, par Dievu, par Kristu un vēl par citām lietām."

"Kādas tad ir labās domas par sevi?"

"Tādas, kas saskan ar Dieva vārdiem; kad mūsu pašu spriedums par sevi saskan ar Svēto Rakstu spriedumu. Piemēram, Svētie Raksti saka, ka neviens, it neviens nav taisns, ka cilvēka sirds ir ļauna no mazām dienām. Ja arī mūsu spriedums ir tāds pats, tad tiešām mūsu domas par sevi ir labas un pareizas - saskanīgas ar Dieva vārdiem."

"Tam nu gan es nekad neticēju, ka mana sirds ir ļauna," Nepraša atcirta. "Mana sirds ir laba."

"Ja tu pats sevi turi par tik labu - kā tad tu vari ticēt Kristum? Bet iesim tālāk. Tāpat kā Dieva vārdi dod zināmu spriedumu par cilvēka sirdi, tāpat tie arī dod savu spriedumu par viņa darbiem. Ja mūsu pašu domas par savu dzīvi un darbiem saskan ar Dieva vārdu spriedumu, tad esam uz pareizā ceļa; pretējā gadījumā tā nav. Un te tev jāatceras, ko Svētie Raksti saka par cilvēka ceļiem un darbiem - ka tie ir greizi, līki un ka miera ceļu šie gājēji nepazīst (Ps.125:5; Sal.pam.2:15; Rom.3:17).

Ja tavas domas par šīm lietām saskan ar nupat teikto, tad tās ir labas un pareizas."

"Nu labi - kādas tad ir pareizās domas par Dievu?"

"Te lietojama tā pati mēraukla: mūsu pašu domām jāasaskan ar Svētajiem Rakstiem. Un tu taču zini, ko tie saka par Viņu: Viņš pazīst mūs labāk nekā mēs paši, tāpēc Viņš spēj saskatīt grēkus mūsos arī tur un tad, kad mēs to nespējam; Viņš zina mūsu slēptākās domas, un mūsu sirds dziļumi ir atsegti Viņa skatienam; visa mūsu šķietamā taisnība Viņa priekšā ir kā netīrs, samaitāts gaiss, kam katrā ziņā jātiek vai nu iztīrītam, vai apmainītam pret citu - labāku un tīrāku."

"Vai tad tu mani turi par tādu nejēgu, ka es to visu nesaprastu? Protams, ka Dievs zina un redz vairāk nekā es un ka man jātic Viņam, lai es tiktu taisnots," Nepraša uztraucās.

"Kā? Tu domā, ka tev jātic Kristum, bet pats nejūti nekādu vajadzību pēc Viņa? Tu neatzīsti, ka esi grēcinieks; tu nesaredzi ne savu grēku dziļākos cēloņus, ne to ārējās sekas; tu jūties tik labs un nevainojams, ka Kristum nav nekādas vajadzības tevi taisnot un aizstāvēt Dieva priekšā. Kā tad tu saki, ka ticot Kristum?"

"Tāpat kā visi. Es ticu, ka Kristus ir miris grēcinieku dēļ; es ticu, ka tikšu taisnots Dieva priekšā no grēku lāsta tāpēc, ka Kristus žēlīgi ir pieņēmis manu paklausību un sekošanu Viņa likumiem. Citiem vārdiem: manus dievbijīgi un godīgi darītos darbus Kristus ar savu nopelnu darīs pieņemamus sava Tēva priekšā, un tā es tikšu taisnots."

"Uz tādu tavas ticības apliecību es tev tūliņ atbildēšu," Kristietis sacīja. "Pirmkārt, tava ticība ir fantastiska, pavisam savāda ticība; Svētajos Rakstos tāda nekur nav aprakstīta.

Otrkārt, tā ir nepareiza ticība, jo bezgrēcīgā Kristus taisnību tā vienkārši pārnes un attiecina uz tevi, grēcīgu cilvēku, un tādējādi cer iegūt taisnošanu Dieva priekšā. Tādā gadījumā Kristus taisno nevis tevi pašu, bet tavus darbus, un šo savu darbu dēļ tad arī tu pats tiec taisnots. Tas ir pret bībeliski un nepareizi.

Tāpēc tāda ticība ir maldīga; ar to tu vari tikai sakrāt uz sevi visvarenā Dieva dusmas. Īstajā ticībā cilvēks vispirms atzīst savu bēdīgo stāvokli un vajadzību pēc Pestītāja. Tikai tāds izbiedēts gars un sagrauzta sirds pa īstam meklē un atrod Pestītāju. Kristus mūs taisno nevis ar to, ka Viņš mūsu darbus un nopelnus darītu pieņemamus sava Tēva priekšā, bet ar to, ka Viņš pats mūsu vietā pie krusta ir izcietis mūsu pelnīto sodu; tā nu mēs esam no soda brīvi; mums atliek tikai patiesā uzticībā un dziļā pateicībā šo taisnošanu kā dāvanu pieņemt. Tādā veidā tad mūsu dvēsele, attaisnota, skaidra un bezvainīga, var stāties Dieva priekšā.

Man tevis žēl, jaunekli. Steidzies pie Kristus - jo Viņš ir miris arī tevis dēļ, izsūdzi Viņam savus grēkus un lūdz no Viņa piedošanu. Viņš aplās tavu grēku daudzumu."

"Ko?" Nepraša iesaucās. "Uz Kristus nopelnu vien paļauties? Tad jau katrs varētu dzīvot grēkos un pēc tam meklēt pie Kristus piedošanu. Tad jau Kristus būtu grēku kalps!"

"Šī tava atbilde man pierāda, ka tu savu vārdu esi tiešām pelnījis," Kristietis nopietni atbildēja. "Tu nezini ne īsto ceļu pie Kristus taisnošanas, ne arī šī notikuma sekas cilvēka dzīvē. Ja tevī būtu kaut viena dzirkstelīte īstas ticības savam Pestītājam, tad tu zinātu, kāda mīlestības uguns iedegas atpestīta grēcinieka sirdī. Tad tas vairs nevar dzīvot vienīgi sev pašam, bet cenšas dzīvot tikai Kristum - mīlēt Viņa vārdu, Svētos Rakstus, Kristus pavēles un visus pārējos cilvēkus, bet it sevišķi pārējos nopietnos Kristus sekotājus."

"Pajautā viņam, vai viņš jebkad ir lūdzis, lai Debesu Tēvs atklātu viņam Kristu, un vai viņš kādreiz šādu atklāsmi ir piedzīvojis," Cerētājs paklusi teica Kristietim. Bet Neprašā bija to jau sadzirdējis.

"Ko?" viņš iesaucās. "Jūs spriežat par atklāsmēm un Dieva Dēla parādīšanu? Tad man ir skaidrs, ka jūs abi esat vienkārši murgotāji un arī mani gribat pārvērst par murgotāju."

"Neviens nepazīst Dēlu, kā vienīgi Tēvs - tā saka Svētie Raksti," Kristietis ļoti nopietni atbildēja. "Neviens nenāk un nevar nākt pie Kristus, ja pats Dievs viņu neaicina un nevelk. Tev gan nebūtu jārunā par šīm lietām, kas tev gluži svešas, tik pārsteidzīgi un augstprātīgi. Neesi neprašā - atjēdzies, pārdomā labi, atzīsti savu grēcīgumu Dieva priekšā un lūdz Viņa piedošanu! Atceries nopietnos vārdus: "Kas Dēlam neklausa, tas dzīvību neredzēs, bet Dieva dusmas paliek uz tā." (Jāņa 3:36.)

"Tāda varbūt ir jūsu ticība, bet manējā tāda nav," Neprašā, dusmās piesarcis, atbildēja. "Tomēr esmu drošs, ka mana ticība nav it nemaz sliktāka par jūsējo, tikai man galvā nav tik daudz traku iedomu kā jums."

Bez tam, jūs ejat tik ātri, ka man grūti tikt jums līdz. Tāpēc ejiet vien uz priekšu; es palikšu mazliet nopakaļ."

Dziļi noskumuši un satriekti par tādu sarunas iznākumu, abi ceļinieki klusēdami turpināja savu ceļu. Tikai pēc laba laika Kristietis ierunājās:

"Nu, mans draugs Cerētāj, liekas, ka mums ceļš būs jāturpina vieniem - tāpat kā līdz šim."

"Ak jā," Cerētājs nopūtās, "sirds iesāpas, atceroties, ka mūsu pašu dzimtajās pilsētās ir tik milzīgs daudzums ļaužu, kas ir pilnīgi tādā pašā stāvoklī un pārliecībā kā šis lepnais jauneklis. Cik daudz vairāk tādu būs vēl viņa dzimtenē!"

"Bet kā tev šķiet," Kristietis viņam jautāja, "vai šādiem ļaudīm nekad nepamostas viņu sirdsapziņa un nesaka viņiem, ka tie ir grēkojuši; vai viņiem ne reizes nesametas bail no sava stāvokļa un vai nekad tie nesajūt, cik bīstams ir šāds stāvoklis?"

"Atbildi šo jautājumu pats," Cerētājs atteica, "jo tev ir vairāk piedzīvojumu."

"Man šķiet," Kristietis teica, "ka viņi dažu labu reizi visu to pārdzīvo un izjūt gan. Tomēr, nezinādami un nesaprazdami, ka šie pārdzīvojumi skubina viņus veidot savu dzīvi labā virzienā, viņi visiem spēkiem cenšas šādus pārdzīvojumus apkarot un apspiest, paši sev glaimodami, ka viņi taču ir pietiekami krietni un labi un ka sirdsapziņai nav viņiem ko pārmest."

"Esmu pārliecināts," Cerētājs piebalsoja, "ka bailes no soda un vispār bijība pret kaut ko augstāku atnes cilvēkam daudz laba, dažkārt pat ierosinot viņu uzsākt svētceļnieka gaitas."

"Katrā ziņā - ja vien tas ir pareizais bijības veids. Svētie Raksti taču saka: "Tā Kunga bijāšana ir gudrības iesākums." (Īj.28:28; Ps.111:10; Sal.pam.1:7; 9:10.)

"Kādas, pēc tavām domām, ir īsto, veselīgo baiļu un bijības pazīmes?"

"Es saskatu trīs svarīgas pazīmes. Pirmkārt, šādu baiļu izcelšanās iemesls ir sava grēcīguma apzināšanās. Otrkārt, tās tuvina dvēseli Dievam un skubina to meklēt Kristū pestīšanu. Treškārt, tas rada un uztur dvēselē lielu, svētu bijību pret Dievu, Viņa vārdu un Viņa ceļiem. Šī bijība uztur cilvēkā zināmu maigumu un smalkjūtību; tā neļauj attālināties un nogriezties no Dieva ceļiem; tā attur cilvēku no visa, kas varētu sagādāt Dieva vārdam negodu, iztraucēt Dieva doto iekšējo mieru, apbēdināt Dieva Garu vai arī dot pretiniekam pamatotu iemeslu izsacīt pārmērumus."

"Labi pateikts; esmu pārliecināts, ka tas viss ir patiesība. Bet, starp citu, vai mēs nebūsim jau drīz Apburtajai zemei cauri?"

"Vai tev jau apnikušas mūsu pārrunas?"

"Nekādā ziņā nē, tikai es gribētu zināt, kur mēs pašlaik esam."

"Vēl daži kilometri, tad Apburtā zeme būs mums aiz muguras. Bet atgriezīsimies vēl pie mūsu sarunas. Tātad, nezinātājs cilvēks nezina, ka bailes no grēka atnes viņam tikai labu, tāpēc viņš mēģina tās apspiest."

"Kā tas izdarāms?"

"Te nu ir dažādas maldīgas domas par šādu baiļu izcelšanos, un šīm domām ir pieskaņoti arī dažādi līdzekļi. Pirmkārt, ļaudis domā, ka šīs bailes viņiem rada sāpans (bet īstenībā tas ir Dieva darbs); tāpēc tie visiem spēkiem cenšas tām pretoties un nepadoties, jo domā, ka tās domātas viņu samaitāšanai.

Otrkārt, viņi domā, ka šīs bailes samaitās viņu ticību — kaut gan patiesībā viņiem, nabaga ļaudīm, īstas ticības nemaz nav - un tāpēc tie nocietina savas sirdis pret šīm bailēm.

Treškārt, brīžam tiem šķiet, ka viņiem vispār nav no kā būties, un tādēļ, spītēdami šīm bailēm, tie kļūst pārāk pašpaļāvīgi. Beidzot, tie pamana, ka šīs bailes tiem atņem viņu veco, nožēlojamo pašu svētuma apziņu, un tāpēc tie pretojas cik spēdami."

"Tiešām," Cerētājs piebilda, "šai ziņā arī es pats esmu kaut ko tādu piedzīvojis - tai laikā, kad es vēl pats sevi par maz pazinu."

"Nu labi," Kristietis sacīja, "tagad beigsim šo tematu, kas saistījās ap mūsu biedru Neprašu, un parunāsim labāk par kaut ko citu."

"Piekrītu; tikai tad tev atkal jāiesāk," Cerētājs atbildēja.

"Labi. Vai pirms apmēram desmit gadiem tu pazini kādu Nogaidītāju, kas dzīvoja tavā apvidū? Toreiz viņš bija ievērojams vīrs reliģiskās lietās."

"Protams, ka pazinu," Cerētājs atbildēja. "Viņš dzīvoja Neapžēloto pilsētā, kas atrodas ne pārāk tālu no Godīguma pilsētas. Es vēl atceros, ka viņa kaimiņu sauca par Atkritēju."

"Pareizi; viņi dzīvoja zem viena jumta. Lūk, šis cilvēks reiz bija nopietni garīgi modināts; man šķiet, ka viņam jau bija gluži pareiza izpratne par grēku un grēka algu."

"Man arī tā liekas. Dažreiz viņam gadījās mani apmeklēt; tad bieži viņa acīs bija nožēlas asaras par saviem grēkiem. Es cerēju sagaidīt no viņa daudz ko labu, tomēr piepildījās vecu vecā patiesība: "Ne ikkatrs, kas uz mani saka "Kungs, Kungs!", ieies debesu valstībā!" "

"Jā," Kristietis papildināja, "reiz viņš man jau stāstīja, ka esot nolēmis doties svētceļojumā uz Debesu pilsētu. Bet tad pēkšņi viņš iepazinās un sadraudzējās ar kādu Piesardzīgo - un ar to mūsu draudzībai bija beigas."

"Ja jau esam viņu pieminējuši, tad parunāsim arī par iemesliem, kas viņu un daudzus viņam līdzīgus varēja pamudināt uz tādu atkrišanu," Cerētājs ierosināja.

"Labi; izsaki savas domas."

"Man šķiet," Cerētājs iesāka, "ka tādos gadījumos ir četri galvenie iemesli.

Viens no tiem ir pamodināta sirdsapziņa, bet nepārveidots raksturs. Viņu sirdsapziņa gan uz kādu laiku ierunājas, bet tas ir par maz. Viņu grēcīguma apziņai pamazām notrulīnāties, izbeidzas arī viņu centība reliģiskajās lietās - un, protams, tad tie atgriežas atpakaļ savos vecajos paradumos un agrākajā dzīvesveidā. Viņi karsti ilgojas pēc debesīm tikai tik ilgi, kamēr tos māc bailes no elles un mūžīgā soda. Tikko beidzas bailes no elles, beidzas arī ilgas pēc debesīm - visas viņu karstās izjūtas palēnām izdziest, un viņi ir atkal tie paši, kas bija agrāk.

Otrs iemesls - verdziskas bailes no citu cilvēku sprieduma; bet "drebēšana cilvēku priekšā ievēd valgos" (Sal.pam.29:25). Tikko pirmās bailes no elles ir norimušas, viņi nolemj, ka ir labāk gudri nogaidīt un neriskēt tik daudz, jo tā taču var nonākt ļaunu valodās - un ko tad? Tā viņi lēnām slīd atpakaļ pasaulīguma straumē.

Treškārt, kauns un apkaunojumi, kas bieži jāpiedzīvo nopietnam kristietim, ir viņiem liels piedauzīšanās akmens. Viņi ir lepni un iedomīgi, bet reliģija viņu acīs - diezgan zema, vienkārša un daudzu nicināta. Tāpēc, tikko izgaist viņu bailes, viņi uzsāk savas vecās gaitas.

Beidzot, savas vainas apziņa viņiem ir nepatīkama. Viņiem gribas iepriekš skatīties uz to postu, kāds varbūt ir viņiem priekšā; "ja pienāks, tad jau redzēs". Sākumā gan šīs pārdomas un ainas viņus rosināja doties turpat, kurp dodas visi Kristus taisnošanas meklētāji un kur tie nonāk drošībā. Bet vēlāk, tikko vainas apziņa mazinās, tie labprāt ļauj savām sirdīm nocietināties pret visiem reliģiskiem pārdzīvojumiem un paši cenšas tās nocietināt arvien vairāk."

"Tu tiešām labi trāpīji "naglai uz galvas"", Kristietis piebilda, "minot šos četrus iemeslus. Es tiem pievienotu vēl piekto - viņi vienmēr kāro pārmaiņas. Viņi ir līdzīgi noziedzniekam, kas tiesas priekšā raud un sola laboties, bet kam patiesībā ir vienīgi bailes no cilpas. Tikko viņš atkal ir brīvībā, visi viņa iedomātie labie centieni ir zuduši; viņš ir atkal tāds pats noziedznieks, kāds bija agrāk."

"Nu labi," Cerētājs sacīja "es minēju viņu atkrišanas iemeslus; pasaki tagad tu viņu atkrišanas veidus - kā tā notiek."

"Labprāt," Kristietis atbildēja, "ļauj tikai drusciņ padomāt.

Vispirms, man liekas, viņi cenšas vairs nedomāt par Dievu, nāvi un nākamo sodu. Tālāk tie sāk atmest savu personīgo kalpošanu Dievam - personīgās lūgšanas, cīņu ar ļaunajām dziņām, garīgo modrību, grēku nožēlu un līdzīgas lietas. Tad tie atstāj rosīgu un sirsnīgu kristiešu sabiedrību.

Pēc tam viņi sāk izturēties nolaidīgi arī pret ārējo, publisko kalpošanu Dievam - Dievvārdiem baznīcā, Bībeles lasīšanu, kristīgu sabiedrību un tamlīdzīgi. Tālāk sākas lielais kritizēšanas posms. Ar griezīgu, brīžam tīri velnišķīgu naidu un ironiju viņi meklē kristiešu kļūdas un vainas, paši pie tam

mēģinādami aizslēpties aiz godīguma maskas un izlikdamies, ka "viņu godīgā sirds nevar paciest tādu negodīgu rīcību kristīgajā draudzē".

Tālāk tie sāk biedroties ar dažādiem tādiem cilvēkiem, kam raksturs un tikumiskās prasības ir brīvas un zemas. Drīz vien viņi jau paši sāk slepeni nodarboties ar dažādiem netikumiem. Viņi ir sevišķi laimīgi, ja pamana arī kādu no tā sauktajiem "godīgajiem" cilvēkiem darām to pašu, jo tad viņiem ir labs iemesls aizbildināties.

Tad tie sāk sīkākus nedarbus un grēkus darīt jau atklāti. Tā pakāpeniski pie tiem pierodot un norūdoties, viņi beidzot pilnīgi atklāti parāda savu īsto dabu - kas tagad ir pilnīgā pretstatā ar to, kas bija agrāk. Tā tie peld dzīves straumē uz leju un, ja kāds Dieva žēlastības brīnums tos neizglābj, tad tie neglābjami iet bojā."

19. nodaļa

Pēdējais pārbaudījums

Debesu pilsēta

Tagad es redzēju sapnī, ka pa šo laiku ceļinieki bija nonākuši līdz Apburtās zemes robežām. Tagad tie iegāja Laulību zemē (Jes.62:4-12; Augstā.dz.2:10-12). Tur bija brīnumjauks un patīkams gaiss. Ceļojums pa šo apgabalu viņus ļoti atspirdzināja. Dabas krāšņums, puķu smarža, putnu dziesmas - viss bija tik brīnišķīgs, kā tie vēl nekur nebija piedzīvojuši.

Saule šai apvidū nekad nenoriet; tumšā Nāves ēnas ieleja ir palikusi tālu aiz mugurē; milzis Izmisums te nekad neielauzās; Šaubu pili te vairs neredz, toties sāk atmirdzēt Debesu pilsēta - visu svētceļnieku ilgu mērķis. Šeit jau šad tad sastopamas mirdzošās būtnes, jo Debesu pilsētas robežas vairs nav tālu.

Šajā zemē tiek atjaunota un galīgi noslēgta laulība starp Līgavu un Līgavaini. Dienišķās vajadzības te arvien vairāk samazinās, jo ir visa pārpilnība. Balsis no Debesu pilsētas atskan arvien biežāk. Tās ir sveicienu balsis, kas sveicina ceļotājus un sauc: "Sakiet Ciānas meitai: lūk, tava pestīšana nāk!" Šīs zemes iedzīvotāji svētceļniekus sauc par "svētiem ļaudīm, tā Kunga atpestītiem, izredzētiem" un līdzīgos vārdos.

Tuvojoties Debesu pilsētai, tie arvien skaidrāk varēja saskatīt tās krāšņumu. Celta no pērlēm un dārgakmeņiem, ar zelta ielām; kad saules stari atmirdzēja pilsētas vārtos un torņos, tad aina bija tik brīnišķīga, ka tiešām trūkst vārdu to aprakstīt. To visu redzot, ceļiniekus pārņēma bezgalīgas, neizsakāmas ilgas pēc šīs pilsētas un pēc viņu karsti iemīlētā Kunga un Pestītāja.

Ceļš kādu gabalu vijās cauri krāšņiem augļiem un vīna dārziem. Nonākuši pie kāda milzīga dārza vārtiem, kur stāvēja dārznieks, tie jautāja: "Kam pieder šie daudzveidīgie plašie dārzi?"

Dārznieks atbildēja: "Tie ir mūsu Ķēniņa dārzi, Viņa paša un svētceļnieku brīvai lietošanai un atpūtai." Dārznieks ieveda viņus dārzā, kur tie varēja atpūsties, atspirdzināties ar dārza augļiem un netraucēti uzkavēties, cik ilgi vēlējās. Viņš tiem parādīja arī saulainos un ēnainos celiņus un alejas, kur Ķēniņš klusos brīžos koku ēnā mēdza pastaigāties.

Kad tie pēc atpūtas devās tālāk, Debesu pilsēta saulē atmirdzēja tik spēcīgi, ka viņi ar neapsegtām acīm nespēja šo spožumu uzskatīt (2.Kor.3:18), tā ka tiem vēl bija jāskatās caur īpašu stiklu.

Tad tie satika divus vīrus, kam drēbes mirdzēja it kā no tīra zelta, un viņu sejas bija saules spožumā. Tie ceļiniekus sīki iztaujāja par viņu ceļojuma gaitu, pārciestajām grūtībām un briesmām, tāpat par piedzīvotajiem priekiem un jaukumiem. Beigās tie sacīja: "Vēl tikai pāris grūtību, un tad jūs būsiet sava ceļa galā - Debesu pilsētā."

"Būtu labi, ja jūs pie mums paliktu," Kristietis un Cerētājs lūdza.

"Mēs jūs noteikti pavadīsim," tie sacīja, "tomēr Debesu pilsētā jūs varat iekļūt tikai ar jūsu pašu ticības palīdzību."

Tā nu es redzēju sapnī, ka kopā tie devās tālāk, līdz nonāca pilsētai tik tuvu, ka skaidri varēja saredzēt pilsētas vārtus.

Te ceļinieki pēkšņi izbijās, ieraudzīdami savā priekšā platu un dziļu upi, kas viņus šķīra no Miera pilsētas. Ceļš veda taisni uz upi, un tilts nekur nebija ieraugāms.

"Te jums jābrien cauri - cita ceļa nav," viņu pavadoņi - eņģeļi - tiem sacīja. "Enoks un Elija no pasaules radīšanas laikiem ir vienīgie, kam ir atvērts cits ceļš; arī turpmāk, kamēr vien pasaule pastāvēs, cita ceļa cilvēkiem nebūs."

"Vai upe visur ir vienādā dziļumā?" ceļinieki jautāja. Sevišķi Kristietis bija gaužām noskumis.

"Nē," eņģeļi atbildēja, "atkarībā no jūsu ticības stipruma savam Kungam jūs upi atradīsiet gan dziļāku, gan seklāku."

Beidzot viņi bija sagatavojušies savam pēdējam gājienam un tuvojās upei. Tikko tie bija iebrīduši upē, Kristietis sāka grimt un sauca savam draugam:

"Es grimstu dziļos ūdeņos! Ūdens jau iet pār manu galvu; visi viņi un bangas gāžas pār mani."

"Esi drošs, mans brāli, es jūtu cietu pamatu zem kājām," Cerētājs atsaucās.

Bet Kristietis atkal iesaucās: "Ak vai! Nāves bailes mani sagrābušas. Es neredzēju Miera zemi!"

Tai brīdī viņu pārklāja dziļa tumsa un šausmas; vārti viņpus upes nozuda viņa skatienam; viņš gandrīz jau zaudēja samaņu. Viņš vairs neatcerējās lielo uzticību un mīlestību, ar kādu viņa Kungs bija viņu vadījis un uzturējis visā ceļojuma laikā. Visi viņa pagātnes grēki it kā pamodās un ar briesmīgu varu draudēja noraut viņu dzelmē. Brīžiem viņam likās, ka tam jācīnās arī ar dažādiem neredzamiem ienaidniekiem.

Cerētājam bija jāpieliek visi spēki, lai sava drauga galvu noturētu virs ūdens, jo tas vienmēr no jauna sāka grimt. Vēlēdamies Kristietī iepriecināt, viņš sacīja: "Mans brāli, es redzu pilsētas vārtus; tur stāv vīri spožos tērpos, kas mūs jau gaida."

"Viņi gaida tevi," Kristietis skumji atsaucās, "jo tu jau vienmēr un visur esi cerējis, kamēr vien tevi pazīstu."

"Arī tu taču neesi cerību zaudējis," Cerētājs atbildēja.

"Ak, ja es būtu taisns Viņa priekšā, Viņš droši vien nāktu man palīgā. Bet mani grēki ir pārāk lieli, un tādēļ Viņš mani atstājis."

"Nē, mans brāli," Cerētājs droši sauca, "tavs Kungs nav tevi atstājis. Viņš uz acumirkli gan ir paslēpis savu vaigu, bet Viņš tevi atkal apžēlos ar savu mūžīgo žēlastību. Neatkāpies no sava Kunga, mans brāli; piesauc Viņu briesmās - un nekas tevi nevarēs šķirt no Viņa mīlestības!"

Es redzēju sapnī, ka tagad Kristietis it kā uz mirkli iegrima domās. Cerētājs tūlī vēl dedzīgāk skaļā balsī iesaucās: "Esi drošs, Jēzus Kristus tevi dziedinās!"

"Ak, es Viņu atkal redzu," Kristietis pēkšņi izsaucās. "Es redzu savu Kungu, un Viņš man saka: "Nebīsties, jo es tevi esmu atpestījis; es tevi esmu saucis vārdā; tu esi mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, tad es būšu pie tevis, un, kad caur upēm, tad tās tevi nepārpludinās." (Jes.43:2.)

Tad viņi abi kļuva drošāki, un viņu tālākais gājienš noritēja mierīgi. Kristietis tūlī arī manīja zem kājām cietu pamatu, un vēl pēc maza brīža viņi abi laimīgi sasniedza otru krastu.

Upes krastā viņus jau gaidīja abi spožie vīri. Tie viņus priecīgi apsveica un sacīja: "Mēs esam kalpojošie gari, izsūtīti pretī tiem, kas iemanto mūžīgo dzīvību."

Upē ceļinieki bija zaudējuši visu savu ārējo zemisko ietērpu un pārvērtušies par citādām, eņģeļiem līdzīgām būtnēm. Eņģeļiem pie rokas tie, brīvi no kādreizējā zemiskā smaguma, tagad viegli lidoja cauri mākoņiem augšup, jo pilsētas vārti atradās ļoti augstā kalnā. Viņu pavadoņi ceļā tiem stāstīja par Debesu pilsētas iekārtu un krāšņumu.

"Tagad," debesu sūtņi stāstīja, "jūs esat nonākuši pie Ciānas kalna un dzīvā Dieva pilsētas, debesu Jeruzalemes, pie neskaitāmiem eņģeļu pulkiem un debesīs pierakstīto pirmdzimušo draudzes (Ebr.12:22-24). Jūs ieiesiet Dieva paradīzē; jūs redzēsiet tur dzīvības koku un ēdīsiet tā neiznīcīgos augļus. Jūs staigāsit baltās drēbēs; jūs redzēsiet savu Kungu, kas jūs atpestījis, un dzīvosiet pie Viņa mūžīgi mūžam (Atkl.2:7; 3:4-5; 22:5).

Dievs nožāvēs visas asaras no jūsu acīm; nāves vairs nebūs, ne bēdu, ne sāpju, ne slimību, jo vecās lietas ir pagājušas. Jūs redzēsiet arī senos tēvus - patriarhus, praviešus un taisnos, ko Dievs izrāvis no nelaimes un kas nu atdusas miera mājokļos."

"Un kas mums šai svētajā vietā būs darāms?" ceļinieki vaicāja.

"Šeit jūs beidzot dabūsiat algu par saviem pūliņiem zemes dzīvē. Jūsu skumjas pārvērtīsies priekos. Te jūs pļausiet, ko sējuši - visu savu lūgšanu un asaru augļus, visu bēdu augļus, kuras jūs esat izcietuši aiz mīlestības uz Debesu Ķēniņu.

Zelta vainagiem rotāti, jūs stāvēsiet sava Kunga priekšā un redzēsiet Viņu tādu, kāds Viņš ir. Jūs Viņam kalposiet Viņa namā, nemitīgi Viņu godinādami - ko jūs tik daudzkārt ilgojāties darīt, kamēr bijāt vēl svētceļnieki. Jūsu acis Viņu redzēs; jūsu ausis dzirdēs Viņa mīlestības balsi.

Un, kad reiz Godības Ķēniņš ar vēja spārniem nolaidīsies uz zemi, kad atskanēs pēdējās bazūnes skaņa, tad jūs līdz ar Viņu parādīsieties debesu godībā un Viņa lielajā tiesas dienā stāvēsiet Viņam blakus. Ar bazūņu skaņām jūs līdz ar visiem citiem atpestītiem ieiesiet Debesu pilsētā un vienmēr

būsiet pie sava Kunga mūžīgā priekā un laimē." (1.Tes.4:13-17; Jūdas 14,15; Dan.7:9-10; 1.Kor.6:2-3.)

Tā sarunājoties, viņi bija pienākuši jau gluži tuvu vārtiem, un debesu iemītņieku pulki tos ar gavilēm sagaidīja. Kā varenu ūdeņu krākšana tūlīņ atskanēja milzīgā debesu pulka apsveikuma sauciens: "Svētīgi ir tie, kas ir aicināti Jēra kāzu mielastā!" (Atkl.19,9.) Tiem pievienojās bazūnes un visās debesīs atskanēja svēto gaviļu balsis.

Kas lai apraksta ceļinieku prieku, kad tie eņģeļu un svēto vidū, debesu mūzikas pavadīti, lidoja tuvāk un tuvāk Debesu pilsētai!

Beidzot viņi bija pie vārtiem. Uz vārtiem bija uzraksts mirdzošiem zelta burtiem: "Svētīgi tie, kas Viņa baušļus dara, lai tiem būtu daļa pie Dzīvības koka un tie varētu pa vārtiem ieiet pilsētā."

Tad es redzēju sapnī, ka eņģeļi lika ceļiniekiem piekļaut pie vārtiem. Kad viņi to darīja un lūdza, lai viņus ielaistu, tūlīņ parādījās Enoks, Mozus un Elija. Eņģeļi viņiem sacīja: "Šie svētceļnieki ir nākuši no Posta pilsētas šurp; tos ir pamudinājusi to darīt viņu mīlestība pret mūsu Ķēniņu."

Abi tūlīņ uzrādīja savus svētceļnieku liecības rakstus, ko tie bija dabūjuši ceļa sākumā. Kad tos aiznesa Ķēniņam, tas sacīja: "Kur ir šie vīri?" Viņam sacīja: "Ārā pie vārtiem." Tūlīņ Ķēniņš deva rīkojumu vārtus atvērt, "lai taisnie ļaudis var ieiet - kas ticību tur" (Jes.26:2).

Es redzēju sapnī, ka tad vārti atvērās un abi ceļinieki iegāja pa tiem iekšā. Un, lūk: tikko tie bija iegājuši, tie tika pārvērsti un apskaidroti, un mirdzēja līdzīgi saulei.

Eņģeļi viņiem pasniedza kokles un zelta vainagus - kokles gaviļu dziesmām un Dieva slavēšanai, bet vainagus kā goda zīmes. Pilsētas zvani zvanīja, un visi Debesu pilsētas iedzīvotāji gaviļēja: "Ieejiet sava Kunga priekā!" Un tad es dzirdēju arī abus svētceļniekus ar neizsakāmu prieku, kokļu skaņu pavadībā, spēcīgā balsī dziedam:

"Pateicība, gods, slava un vara lai ir Tam, kas sēd goda krēslā, un tam Jēram -mūžu mūžos!" (Atkl.5:13.)

Serafi sauca: "Svēts, svēts, svēts ir tas Kungs!" Tad vārti aizvērās ciet.

Drīz pēc tam arī Neprašā pienāca pie upes. Viņš sameklēja kādu pārcēlāju, kas ar Veltas cerības laivu pārcēla viņu pāri upei. Viņš kāpa augšup uz vārtiem, bet neviens viņu nepavadīja, un neviens viņam nenāca pretī ar sveicienu.

Nonācis pie vārtiem, viņš izlasīja uzrakstu un tad sāka spēcīgi klauvēt, laikam gaidīdams, lai viņam steidzīgi atvērtu. Tūlīņ parādījās vārtu sargi un jautāja, no kurienes viņš nāk un ko viņš vēlas.

"Atveriet man vārtus, jo es esmu jūsu Ķēniņa priekšā ēdis un dzēris, Viņš mūsu ielās ir mācījis, un es Viņa vārdā esmu daudzus darbus darījis."

"Kur ir tavs svētceļnieka liecības raksts, lai mēs to varam parādīt Ķēniņam?"

Viņš meklēja visās kabatās un azotē, bet neatrada.

"Vai tad tev nav nekādas liecības zīmes?" tie viņam jautāja. Bet viņš palika kā mēms.

Par šo lietu tūlīņ ziņoja Ķēniņam. Tomēr Ķēniņš nenāca Neprašū apsveikt, bet pavēlēja abiem spožajiem vīriem, kas Kristieti un Cerētāju bija ievēduši pilsētā, Neprašam sasiet rokas un kājas un to nonest Brīdinājumu kalna pakājē pie tām durvīm, kas ievēd bezdibenī, un tur viņu iemest iekšā.

Tā es redzēju, kā pat pie Debesu vārtiem vēl ir ceļš uz pazušanu - gluži tāpat kā pie Posta pilsētas. Un tie viņu nonesa pie durvīm un iemeta iekšā!

Tad es atmodos un, lūk, - tas bija sapnis!

II daļa

1. nodaļa Sagatavošanās ceļam

Pirms kāda laika es stāstīju jums sapni par svētceļnieku Kristieti un viņa grūto ceļojumu uz Debesu pilsētu. To darot, es guvu prieku un jūs - svētības. Stāstīju jums arī par Kristieša sievu un bērniem, ka tie bija atteikušies iet viņam līdz svētceļojumā. Kristietis tāpēc bija spiests uzsākt ceļojumu viens pats, jo viņš nedrīkstēja ilgāk palikt Posta pilsētā, kurai draudēja briesmas. Tāpēc, kā jau stāstīju, Kristietis šķīrās no savējiem un devās ceļā.

Dažādu darbu daudzums mani līdz šim kavēja aizceļot uz Kristieša agrāko dzīvesvietu, tādēļ arī neko tuvāk nevarēju pastāstīt par viņa piederīgo tālāko dzīvi.

Bet pēdējā laikā man bija laba izdevība dažu darīšanu dēļ nokļūt tai apgabalā, no kurienes Kristietis bija uzsācis ceļojumu. Apmeties mežā, apmēram dažu kilometru attālumā no Kristieša agrākās dzīvesvietas, es, naktī guļot, redzēju atkal kādu sapni.

Es sapņoju, ka, man guļot, pie manis pienāca kāds pavecs vīrs. Tā kā kādu gabalu mums bija kopīgs ceļš, es uzcēlos, un mēs abi gājām kopīgu ceļu. Kā jau ceļinieki to mēdz darīt, mēs uzsākām sarunas. Gadījās, ka mēs sākām runāt par Kristieti un viņa ceļojumu. Es iejautājos vecajam vīram: "Sakiet, lūdzu, kas tā par pilsētu tur lejā, pa kreisi no mūsu ceļa?"

Gaišprātis (tāds bija viņa vārds) sacīja: "Tā ir Posta pilsēta - ļoti apdzīvota vieta; tās iedzīvotāji ir spējīgi, bet slinki un ļauni cilvēki."

"Es jau domāju, ka šī ir tā pilsēta," es sacīju. "Kādreiz pats gāju šai pilsētai cauri, tādēļ zinu, ka jūsu vārdi ir patiesi."

"Ļoti patiesi," Gaišprātis piebalsoja. "Es gan vēlētos, kaut varētu par šīs pilsētas iedzīvotājiem sacīt kaut ko labāku."

"Labi," es sacīju, "redzu, ka jūs esat cilvēks, kas visur meklē un visiem vēl labu, tādēļ jums būs patīkami sarunāties par labām lietām. Sakiet, lūdzu, vai neesat dzirdējis, kas noticis ar kādu šejienes bijušo iedzīvotāju, vārdā Kristieti, kurš nesen atstāja šo pilsētu, lai ceļotu uz kādu labāku apvidu?"

"Jā gan; esmu dzirdējis ne vien par viņu, bet arī par viņa nemieru, grūtībām, cīņām, gūstniecību, bailēm un briesmām, ko viņš ceļā pārcietis. Man jāsaka, ka viņa vārdu daudzina visā mūsu apgabalā. Būs maz tādu māju, kur nebūtu dzirdēts par viņu un viņa darbiem un kur nebūtu iespiedušās vēstis par viņa ceļojumu. Man šķiet, varu teikt, ka viņa īpatnējā rīcība un bīstamais ceļojums tomēr ieguvis daudz labvēļu. Lai gan dzīvojot visi turēja Kristieti par muļķi, tomēr tagad, kad viņš ir prom, visi viņu ciena un vērtē ļoti augsti. Stāsta, ka jaunajā dzīvesvietā viņam klājos labi; jā, daudzi, kas bija apņēmušies nekad tādās briesmās nedoties, tagad sāk domāt citādi, jo kāro Kristieša laimi."

"Var pilnīgi ticēt," es piekritu, "ka viņam tagad klājas labi, jo tagad Kristietis taču dzīvo pie paša Dzīvības Avota, un, kas tam ir, tas tam tur ir bez pūlēm un bēdām, jo bēdu un sāpju tur vairs nav. Bet sakiet, lūdzu, ko ļaudis runā par viņu?"

"Ļaudis par viņu stāsta brīnumu lietas," Gaišprātis atteica. "Daži saka, ka Kristietis tagad staigājot baltās drēbēs (Atkl.3, 4; 6, 11); viņam ap kaklu esot zelta rota un galvā - pērlēm izrotāts zelta vainags. Citi saka, ka mirdzošās būtnes, kas dažreiz viņa ceļojumā parādījušās, tagad esot pastāvīgi kopā ar viņu, un tur viņi visi dzīvojot ļoti draudzīgi kopā - gluži kā šeit kaimiņi savā starpā. Bez tam noteikti apgalvo, ka tās vietas Ķēniņš piešķīris viņam ļoti bagātu un jauku dzīvokli galmā. Katru dienu Kristietis kopā ar Ķēniņu ēdot, dzerot, staigājot, runājot un baudot šī visaugstākā Tiesneša labvēlību (Cak.3, 7; Lūk.14,15). Vēl vairāk, daži paredz, ka Ķēniņa dēls (Kungs pār to zemi) drīz nāksot šurp

noskaidrot iemeslus, kāpēc kaimiņi nicinājuši Kristieti, kad tas bijis spiests doties svētceļojumā (Jūdas 10,15).

Ļaudis saka, ka Kristietim tagad esot loti cieša draudzība ar Ķēniņu. Tāpēc Viņš visas Kristietim nodarītās pārestības uzskatot tikpat kā par sev nodarītām (Lūk. 10,16); un nav jau brīnums, jo arī Kristietis mīlestībā uz Ķēniņu atstāja visu, kas tam bija."

"Tas mani iepriecina," es sacīju. "Es priecājos par šo nabaga vīru, ka viņš atdusas no savām pūlēm (Atkl.14, 13); ka viņš tagad ar prieku plauj to, ko ar asarām sējis (Ps.126, 5 - 6), un ka nu viņš izbēdzis no saviem ienaidniekiem. Es arī priecājos, ka vēsts par Kristieti izplatījusies pa visu zemi. Iespējams, ka šīs ziņas atstāj kādu labu ietekmi uz tiem, kas atpalikuši. Bet sakiet, vai esat kaut ko dzirdējis arī par Kristieša sievu un bērniem? Nabaga dvēseles, gribētos zināt, kā gan viņiem klājas!"

"Kam? Kristietei un viņas dēliem!" Gaišprātis dzīvi iesaucās. "Tiem klāsies tikpat labi kā Kristietim. Kaut gan sākumā viņi izturējās neprātīgi, un viņus nespēja pārliecināt ne Kristieša asaras, ne lūgšanas; tomēr vēlāk viņi kļuva prātīgāki, sagatavojās un uzsāka ceļojumu, sekojot Kristietim."

"Arvien labāk," es iesaucos, "bet kā- sieva, bērni un visi?"

Gaišprātis: "Jā gan. Varu to apliecināt, jo biju klāt un redzēju izceļošanu."

"Tātad tā ir tiešām patiesība?"

"Nešaubies, tā ir skaidra patiesība, ka krietnā sieva un viņas četri dēli ir devušies svētceļojumā. Tā kā mums labu gabalu ir kopīgs ceļš, tad pastāstīšu par to tuvāk.

Kristiete (tāds bija sievas vārds, kopš tās dienas, kad viņa līdz ar dēliem uzsāka svētceļojumu) kļuva nemierīga, kad viņas vīrs bija pārgājis upi, un tā vairs nekā par viņu nedzirdēja. Pirmkārt, Kristiete bija zaudējusi vīru - mīlās, radniecīgās saites bija pārtrūkušas. Ir dabīgi, ka atmiņas par mīla cilvēka zaudēšanu ir ļoti smagas. Vīra zaudējumu Kristiete ilgi apraudāja. Bet tas nebija viss, Kristiete sāka pārdomāt, vai viņas nosodāmā izturēšanās pret vīru nav iemesls tam, ka viņa tagad ir šķirta no vīra un nespēj to vairs redzēt. Viņa atcerējās brīžus, kad viņa bija bijusi nelaipna, netaisna un bezdievīga pret savu dārgo draugu. Modās sirdsapziņas pārmetumi, un viņa jutās vainīga. Gluži sagrauzta, viņa atcerējās vīra nemitīgās nopūtas, rūgtās asaras, vaimanas un pašas cietsirdību pret vīra lūgšanām un laipno pierunāšanu iet kopīgā ceļojumā. Viss, ko Kristietis, grūtas nastas nospiests, bija runājis un darījis, tagad nāca tai atmiņā un sacēla viņas sirdī veselu vētru. Sevišķi viņas ausīs skanēja Kristieša sāpīgais izsauciens: "Kas man jādara, lai tiktu glābts?"

Pēc tam viņa sacīja bērniem: "Dēli, mēs visi ejam pretī postam. Esmu noziegusies pret jūsu tēvu, un tagad viņš ir prom. Viņš labprāt būtu ņēmis mūs sev līdzī, bet es negribēju un arī jūs no tā aizkavēju."

Zēni sāka raudāt un gribēja sekot tēvam. Kristiete teica: "Ja mēs būtu gājuši viņam līdzī, tad gan mums klātos labāk nekā tagad. Agrāk nezināšanā domāju, ka tēva grūtības ir tikai slimīgas iedomas, bet tagad es saprotu, ka viņā bija Dzīvības Gaisma, kas to izglāba no nāves." (Jēk.1, 23 - 25.) Tad viņi visi sāka raudāt un nožēloja savu izturēšanos.

Nākamajā naktī Kristiete redzēja savādu sapni. Viņas priekšā bija atvērta liela grāmata, kur bija aprakstīta visa viņas dzīve. Viņas pārskatījās ļoti melni. Miegā viņa skaļi iesaucās - Dievs, esi man, grēciniecei, žēlīgs! (Lūk. 18,13) - un viņas bērni to dzirdēja.

Pēc tam viņai likās, ka viņa redz blakus savai gultai divus ļaunus vīrus, kas sacīja: "Ko darīsim ar šo sievu? Viņa sauc pēc Dieva žēlastības kā nomodā, tā miegā. Ja atļausim viņai sākt turpināt, tad zaudēsim viņu tāpat kā zaudējām viņas vīru. Tādēļ mums jāatrod veids, kā vislabāk viņu atturēt no domām par nākotni, citādi visa pasaule viņu neatturēs no svētceļojuma."

Stipri nosvīdusi un drebēdama, viņa atmodās, bet drīz atkal iemīga. Tad viņai likās, ka viņa redz Kristieti, savu vīru, svētlaimē, daudzu nemirstīgo vidū spēlējam kokli kādai būtnei, kas sēdēja uz troņa un kam ap galvu bija varavīksne. Viņa redzēja arī, kā Kristietis noliecās līdz Ķēniņa Dēla kājām, sacīdams: "Es tev pateicos, mans Kungs un Ķēniņ, ka tu ļauj man atrasties šinī vietā." Apkārt stāvošais pulks gaviļēja un spēlēja kokles, bet neviena mirstīga būtne nevarēja to saprast - vienīgi Kristietis un viņa biedri.

Nākamajā rītā, kad Kristiete bija piecēlusies, Dievu pielūgusi un parunājusies ar saviem bērniem, kāds klauvēja pie durvīm. Viņa sauca: "Ja tu nāc Dieva vārdā, tad nāc iekšā!" Nācējs atbildēja: "Āmen!" - un, durvis atvēris, sveicināja: "Miers lai ir šim namam!" Tad Svešinieks vaicāja: "Vai zini, kādēļ es šeit esmu atnācis?" Kristiete nosarka un trīcēja, un viņas ziņkāre uzzināt, no kurienes un kādā nolūkā svešinieks atnācis, auga. Svešinieks sacīja: "Mans vārds ir Noslēpums, un es dzīvoju kopā artiem, kas augstībā. Tur man teica, ka arī tu vēloties turp nokļūt. Tu atzīstot arī savu netaisno

izturēšanos pret vīru (viņam ejot jauno ceļu) un bērniem - tos paturēdama neziņa. Apžēlotājs sūtīja mani tev pasacīt, ka Viņš ir Dievs, kas labprāt un ar prieku piedod izdarītos pārkāpumus. Viņš aicina arī tevi pie sevis godībā, pie bagāta galda, kur tu varēsi baudīt Viņa nama labumus un sentēva Jēkaba mantojumu.

Tur ir arī Kristietis - tavs nelaiķis vīrs. Viņš kopā ar daudziem skatās Tā sejā, kuru uzlūkojot vien jau rodas dzīvība. Viņi visi būs priecīgi, redzot tevi kāpjām pār tava Tēva nama sliksni."

To dzirdot, Kristiete jutās apkaunota un nolieca galvu, bet viesis turpināja: "Kristiete, es atnesu tev arī vēstuli no tava vīra Ķēniņa."

Viņa paņēma vēstuli un atvēra to. Tā jauki smaržoja un bija rakstīta zelta burtiem. Vēstulē bija rakstīts, ka Ķēniņš vēlētos, lai viņa sekotu Kristieša paraugam, jo tas esot īstais ceļš, kas aizved Ķēniņa pilsētā, kur kopā ar svētajiem var dzīvot mūžīgā priekā. To dzirdot, šī krietnā sieviete bija pilnīgi pārliecināta. Viņa izsaucās: "Kungs, vai tu ņemsi mani un manējos sev līdzī, lai arī mēs varam aiziet un Ķēniņu pielūgt?"

Sūtnis atbildēja: "Kristiete, zini, ka pirms salduma nāk rūgtums! Tev būs jāpārvar daudz grūtību - tāpat kā tavam priekšgājējam - līdz tu sasniegsi Debesu pilsētu. Tādēļ es dodu tev padomu darīt tā, kā darīja tavs vīrs. Ej uz Šaurajiem vārtiem, kas ir tur, pāri klajumam. Tur tu tiks uz tā ceļa, pa kuru tev jāiet. Es tev novēlu labu veiksmi ceļā! Uzmaniģi glabā dabūto vēstuli un lasi to kopā ar bērniem, līdz zināsi saturu no galvas. Šeit rakstītā dziesma jums jādzied visu svētceļojuma laiku (Ps.119, 54). Pie otriem vārtiem tev vajadzēs vēstuli atdot atpakaļ."

Es sapnī redzēju, ka vecais vīrs, to stāstot, pats bija aizkustināts. Viņš turpināja stāstīt, ka Kristiete sasaukusi savus dēlus un sacījusi: "Mani dēli, jūs redzat, ka esmu ļoti noskumusi kopš jūsu tēva nāves. Nešaubos par viņa laimi, jo zinu, ka viņam klājas labi. Vairāk esmu noskumusi par sevi un jums, kas no dabas esam nožēlojamā stāvoklī. Arī mana izturēšanās pret tēva bēdām ir manai sirdsapziņai smaga nasta, jo es pret viņu nocietināju savu un jūsu sirdis un atteicos ar viņu iet svētceļojumā.

Smagās domas par visām šīm lietām mani galīgi nomocītu, ja pagājušajā naktī es nebūtu redzējusi kādu sapni un šorīt svešinieks nebūtu mani iepriecinājis. Nāciet, bērni, sagatavosimies un dosimies uz Šaurajiem vārtiem, pa kuriem var nokļūt Debesu pilsētā, lai redzētu tēvu un dzīvotu mierā kopā ar viņu un viņa biedriem - pēc tās zemes likumiem."

Bērni, redzot matēs sirdi tā pārvērstu, saka aiz prieka raudat. Viņu viesis atvadījās, bet viņi sāka gatavoties ceļojumam.

Kamēr viņi gatavojās ceļam, atnāca divas Kristietes kaimiņienes un klauvēja pie viņas durvīm. Kristiete atkal sauca: "Ja jūs nākat Dieva vārdā, tad nāciet iekšā!" Kaimiņienes brīnījās par šādu valodu, jo nebija paradušas dzirdēt tādus vārdus - un vismazāk tādus vārdus viņas gaidīja no Kristietes. Viņas iegāja istabā un atrada krietno sievu gatavojamies atstāt savu namu.

To redzot, viņas vaicāja: "Sakiet, kaimiņien, ko jūs īsti gribat darīt?"

Vecākajai kaimiņienei - Bailīgajai - Kristiete sacīja: "Es gatavojos ceļojumam." (Bailīgā bija tā vīra meita, kas Kristieti satika Grūtību kalnā un, baidīdamies no lauvām, aicināja Kristieti griezties atpakaļ.)

"Kādam ceļojumam?" Bailīgā pārsteigta iesaucās.

"Manam aizgājušajam vīram pakaļ," Kristiete atbildēja un sāka raudāt.

"Nu to taču jūs nedarīsiet, labā kaimiņien. Vismaz savu nabaga bērnu dēļ nerīkojieties tik aplami. Nelauziet taču savu mātes sirdi!"

"Nē, mani bērni nāk man līdzī," Kristiete noteikti atbildēja. "Neviens no viņiem negrib atpalikt."

"Tiešām brīnos, kas jūs ir pāvedinājis uz šādām iedomām."

"Ak, kaimiņien, ja jūs zinātu to, ko es zinu, tad nešaubos, ka arī jūs nāktu man līdzī."

"Nu, nu? Kas gan tās par jaunām ziņām, kas jūs tā atsvešina no draugiem un vilina ceļot prom nez uz kādu svešu pasaules malu?" kaimiņiene jautāja jau vēsāk.

Kristiete atbildēja: "Pēc mana vīra aizceļošanas esmu daudz bēdājusies, bet sevišķi no tā laika, kad viņš pārgāja pār upi. Visvairāk skumstu par savu rupjo izturēšanos pret viņu, kad viņš pārdzīvoja lielas dvēseles bēdas. Tagad man ir ap sirdi tāpat, kā viņam bija toreiz; nekas cits man nevar palīdzēt, tāpēc es jūtos spiesta doties ceļā. Pagājušajā naktī redzēju viņu sapnī. Kā es vēlējos būt pie viņa! Viņš dzīvo pie tās zemes Ķēniņa; viņš sēž un ēd ar Ķēniņu pie viena galda; viņš ir nemirstīgo saimes dalībnieks. Greznākās pilis zemes virsū, salīdzinot ar viņam ierādīto dzīvokli, liekas tikai mēslu kaudzes (2.Kor.5:1-4). Minētās zemes Ķēniņš atsūtīja man ziņu, ka arī mani tur uzņemšot, ja es iešot.

Nupat pie manis bija Viņa vēstnesis un nodeva man aicinājuma vēstuli." To teikusi, Kristiete izņēma vēstuli, izlasīja to skaļā balsī un jautāja: "Ko tagad jūs abas teiksiet?"

"Tas taču ir tīrais ārprāts - mesties tādās briesmās!" Bailīgā iesaucās. "Jūs taču dzirdējāt, kā jūsu vīram klājās jau uz pirmā soļa. Mūsu kaimiņš Tiepīgais to var apliecināt, jo viņš kopā ar Lokāmo gāja līdzī Kristietim; tomēr, būdami prātīgi vīri, tie baidījās no briesmām un atteicās iet tālāk. Tik daudz reižu mēs esam dzirdējuši, kā viņš sastapies ar lauvām, Apollionu, nāves ēnu un daudzām citām briesmām. Neaizmirstiet arī viņa piedzīvotās briesmas uz Niecības tirgus. Ja jau viņam, vīrietim, klājās tik grūti -ko gan iesāksiet jūs, nabaga sieviete! Apdomājiet taču, ka šie četri mīlulīši ir jūsu bērni -jūsu miesa un asinis. Ja arī jūs pati būtu tik pārsteidzīga un, par sevi nedomādama, tīšu prātu dotos briesmās - tad vismaz savu dārgo bērnu dēļ palieciēt mājās!"

Bet Kristiete atbildēja: "Nekārdiniet mani, kaimiņien! Tagad man ir izdevība iegūt retu mantojumu, un es būtu lielākā mulķe, ja man trūktu drosmes šo izdevību izmantot. Grūtības, kas var gadīties ceļā, mani nebaida, jo zinu, ka rīkojos pareizi. Rūgtumam jābūt pirms saldā - tad saldais ir jo saldāks. Bet, ja jūs, kā jau sacīju, neesat nākušas pie manis Dieva vārdā, tad, lūdzu, aizejiet un mani ilgāk nekavējiet."

Tagad Bailīgā ar nicinājumu novērsās un sacīja savai draudzenei: "Nāc, kaimiņien Sirsnība, atstāsim viņu vienu, jo viņa nevēlas mūsu padomu un sabiedrību!" Tomēr Sirsnība tam pretojās, divu iemeslu dēļ nevarēdama piekrist kaimiņienes domām. Pirmkārt, viņa juta dziļu līdzjūtību pret Kristieti, tādēļ viņa domāja: ja mana kaimiņiene Kristiete katrā ziņā grib aiziet, es vismaz paiešu kādu gabaliņu līdzī un tai palīdzēšu. Otrkārt -viņa bija nemierīga par savu dvēseles stāvokli, jo Kristietes vārdi bija ietekmējuši viņu. Tādēļ Sirsnība pati sevī nosprieda: "Man vēl jārunā ar Kristieti. Ja viņas vārdos atradīšu patiesību, tad arī es iešu viņai līdzī." Tā nolēmusī, Sirsnība sacīja savai kaimiņienei Bailīgajai:

"Kaimiņien, šorīt es nācu jums līdzī apciemot Kristieti. Tā kā viņa gatavojas atstāt dzimteni, tad man gribētos viņu ceļā kādu gabalu pavadīt un tai palīdzēt." Par otro iemeslu viņa neminēja ne vārda.

"Es redzu," Bailīgā atteica, "ka arī jums patīk mulķības. Esiet uzmanīga un prātīga, jo no briesmām tik viegli nevar ārā izklūt." Tā nu

Bailīga atgriezās mājās, bet Kristiete turpināja gatavoties ceļam. Tikko pārgājusi mājās, Bailīgā ataicināja savas kaimiņienes: Pūcaci, Neapdomību, Vieglprāti un Neprašu. Kad tās bija atnākušas, viņa tūliņ sāka stāstīt par Kristieti un tās ceļojumu:

"Kaimiņienes, šorīt man bija drusku laika, tādēļ aizgāju apciemot Kristieti. Pēc mūsu paraduma piekļauvēju pie durvīm, bet viņa atbildēja: "Ja jūs nākat Dieva vārdā, tad nāciet iekšā!" Iegājusi redzēju viņu un bērnus gatavojamies ceļam. Es jautāju, ko tas viss nozīmē. Viņa īsi paskaidroja, ka nodomājusi aizceļot - tāpat kā viņas vīrs bija darījis. Viņa stāstīja arī kādu sapni, un ka tās zemes Ķēniņš, kur viņas vīrs dzīvojot, atsūtījis tai vēstuli ar aicinājumu doties uz turieni."

Nepraša iesaucās: "Bet vai viņa arī ies?"

Bailīgā: "Protams, viņa ies, lai arī gadītos diezin kādas briesmas. Es viņu brīdināju no briesmām, kas ceļā var gadīties, bet viņa nav atturama no ceļojuma. Viņa saka, ka rūgtumam jābūt pirms salduma, tad saldais esot jo saldāks."

"Tāda akla un mulķīga sieva," iesaucās Pūcace, "vai tad vīra bēdas viņu nemaz neatbaida? Ja viņas vīrs atkal būtu šeit, viņš priecātos, ka atgriezies ar veselu ādu un nekad vairs tik neprātīgā ceļojumā nedotos."

Arī Neapdomība sacīja: "Nost ar tādiem murgotājiem! Lai tie visi labāk pazūd no mūsu pilsētas! Ja viņa vēl ilgāk šeit dzīvotu ar tādām domām, kas spētu ar viņu sadzīvot? Viņa kļūtu vai nu drūma un nesaticīga, vai arī runātu par tādām lietām, ko neviens prātīgs cilvēks nevarētu izturēt. Es jau nu neskumšu, no viņas šķīroties. Lai iet, nāks labāki ļaudis viņas vietā. Nekad pasaulei nav labi klājies ar tādiem iedomīgiem nejēgām."

Vieglprātīgā piebilda: "Pietiks, nerunāsim vairs par to lietu! Es vakar biju pie Iekāres kundzes, kur mēs priecājāmies kā jaunas meitenes. Bez mums tur bija arī Miesas Kārība, trīs vai četras citas viešņas, kāds Izvirtuļa kungs, Nešķīstība un vēl daži citi. Mums bija mūzika, dejas un citas jaukas izpriecas. Jā, varu teikt, ka mana draudzene Miesas Kārība ir apbrīnojami attīstīta un labi audzināta dāma, un Izvirtulis ir tikpat jauks cilvēks."

2. nodaļa

Kristiete un viņas bērni ieiet pa šaurajiem vārtiem

Pa to laiku Kristiete bija sagatavojusies ceļam un Sirsnības pavadībā uzsāka savu tālo ceļojumu. Tā visiem kopīgi ejot, Kristiete uzsāka sarunu:

"Sirsnība, man ir liels prieks, ka tu, atstājusi savas mājas, nāc vismaz kādu gabalu mani pavadīt."

Jaunā Sirsnība (viņa vēl nebija precējusies) sacīja: "Ja es zinātu, ka mans gājiens atmaksāsies, tad es ietu tev līdzī līdz galam un pilsētā nekad vairs neatgrieztos."

"Nu tad, Sirsnība," Kristiete priecīgi iesaucās, "nāc man līdzī! Es droši zinu, kāds būs svētceļojuma gals. Mans vīrs atrodas tik jaukā vietā, ko tas nemainītu pret visas pasaules zeltu. Arī tu netiksi atraidīta, kaut arī tu nāktu, atsaukdamās uz manu ielūgumu. Ķēniņš, kas sūtījis pēc manis un maniem bērniem, ir pati žēlastība un mīlestība. Bez tam, ja tev tīk, es tevi algošu kā savu kalponi, bet visas lietas mums piederēs kopīgi; tikai nāc man līdzī!"

"Bet kā lai droši zinu, ka galā tiešām tikšu uzņemta?" Sirsnība šaubījās. "Ja man būtu šī drošā pārlicība, ne brīdi vairs neapdomātos, bet ietu, paļaudamās uz To, kas spēj palīdzēt, lai ceļš būtu diezin cik grūts."

"Labi, mīļā Sirsnība, es tev teikšu, kas darāms. Nāc man līdzī uz Šaurajiem vārtiem, tur par tevi apjautāšos tuvāk. Ja tur tu nedabūsi iedrošinājumu, tad, manis pēc, varēsi atgriezties atpakaļ. Tavu laipnību, ko tu parādīji man un maniem bērniem, mūs ceļā pavadīdama, es tev atlīdzināšu."

"Labi, iešu tev līdzī un panesīšu visu, kas ceļa gadīsies," Sirsnība apņēmās. "Lai mūsu Kungs kārtu manu dzīvi pēc sava dievišķā prāta."

Kristiete ļoti priecājās par jauniem ne vien kā par ceļa biedriem, bet arī kā par cīnītāju svēttapšanas dēļ. Tā kopīgi ejot, Sirsnība pēkšņi sāka raudāt. "Kādēļ mana māsa tā raud?" Kristiete ievaicājās.

"Ko citu gan lai daru, iedomājoties, kādā stāvoklī atrodas mani radi, dzīvojot tai grēcīgajā pilsētā! Vēl smagāk kļūst, atceroties, ka tur nav neviena, kas tos pamācītu un tiem paskaidrotu viņu rīcības sekas."

"Svētceļniekiem jābūt līdzcietīgiem, un tavas izjūtas pret taviem draugiem ir tādas pašas, kādas bija Kristietim pret mani, kad šķīrāmies. Viņš skuma, kad es viņu neievēroju un necienīju, bet viņa un mūsu Kungs šīs asaras ir sakrājis, un tagad es, tu un mani bērni - mēs visi varam baudīt svētības. Sirsnība, es ceru, ka arī tavas asaras nebūs veltīgas, jo patiesības vārds saka, ka tie, kas ar asarām sēj, ar gavilēm pļaus. Tie aiziet un raud, dārgu sēklu nesdami, bet tiešām ar prieku tie atkal nāks un nesīs savus kūlīšus." (Ps.126, 5 - 6.)

"Ak, kaut jel es tik vērta būtu,
Ka Dieva vadībā
Pie Viņa svētiem pulkiem kļūtu
Tur, Debess pilsētā!"

Mans sirmāis draugs atkal turpināja stāstīt:

"Sasniegusi Mazticības purvu, Kristiete apstājās. Viņa sacīja: "Še ir tā vieta, kur mans mīļais vīrs tikko nenogrīma muklājā." Kristiete arī manīja, ka tagad šī vieta bija vēl bīstamāka nekā agrāk, lai gan Ķēniņš bija devis rīkojumu šo vietu izlabot."

Es jautāju sirmgalvim, vai tiešām tāds rīkojums dots.

"Jā," viņš atbildēja, "tā tiešām ir patiesība. Nelaieme tā, ka daudzi šī ceļa gājēji saucas par Ķēniņa strādniekiem, kas protot Ķēniņa lielceļu izlabot, bet akmeņu vietā viņi atnes un uz ceļa sakrauj mēslus un netīrumus. Tādējādi tie ceļu nevis izlabo, bet padara to vēl sliktāku."

Šeit Kristiete ar saviem dēliem apstājās, bet Sirsnība sacīja: "Nāciet, mēģināsim soļot, tikai labi uzmanīsimies!" Uzmanīgi soļus sperot, visi laimīgi pārgāja nedrošajai vietai pāri. Kristiete gan dažas reizes iestīga, tomēr laimīgi tika galā. Tikko visi bija pāri, bija dzirdama kāda balss: "Labi tai, kas ir ticējusi, ka tas, ko Dievs licis viņai sacīt, piepildīsies." (Lūk. 1,45.)

Ceļojumu turpinot, Sirsnība sacīja Kristietei: "Ja man būtu tik daudz cerību iekļūt pa Šaurajiem vārtiem kā tev man šķiet, neviens Mazticības purvs mani neizbiedētu!"

"Nu," Kristiete atbildēja, "tu zini savu vājību, un es - savu. Labi, draudzene, pirms sasniegsim sava ceļa galu, mēs visi piedzīvosim vēl daudz grūtību. Un vai citādi maz iespējams? Cilvēki, kas

cenšas sasniegt tik brīnišķīgu godību un svētlaimi, ceļā arī spiesti pārvarēt ienaidnieku liktos šķēršļus, kārdinājumus un kavēkļus."

Tagad Gaišprātišs atstāja mani vienu, lai nosapņoju savu sapni līdz galam. Man tagad likās, ka redzēju Kristieti, Sirsnību un zēnus tuvojamies Šaurajiem vārtiem. Pienākuši pie vārtiem, visi apstājās un aprunājās, kā pieklaunēt un ko sacīt vārtu sargam. Viņi vienojās, ka Kristietei kā vecākajai jāpieklaunē un vārtu atvērējam jālūdz atļauja ieiet un atpūsties. Kristiete sāka nemitīgi klaunēt - tāpat kā viņas vīrs bija darījis. Bet atbildes vietā viņiem likās, it kā riedams tuvotos liels suns. Ceļinieki izbijās. Labu brīdi Kristiete neuzdrīkstējās klaunēt, baidīdamās, ka lielais suns neuzbrūk. Visi bija stipri uztraukti un nezināja ko iesākt. Klaunēt tie neuzdrīkstējās aiz bailēm no suņa; bet arī atpakaļ iet tie nedrīkstēja, bīdamies, ka vārtu sargs varētu viņus ieraudzīt un tādu viņu rīcību ņemt ļaunā. Beidzot tie pieklaunēja vēlreiz, pie tam stiprāk nekā sākumā. Tad vārtu sargs sauca: "Kas tur ir?" Suns mitējās riet, un vārti tika atvērti.

Kristiete, dziļi palocījiesies, sacīja: "Mūsu Kungs lai nedusmojas, ka Viņa kalpones klaunējušas pie Viņa ķēnišķīgajiem vārtiem!" - "No kurienes jūs nākat un ko vēlaties?" vārtu sargs jautāja.

Kristiete atbildēja: "Mēs nākam no tā paša apgabala, no kurienes bija Kristietis, un mums ir arī tāds pats mērķis kā viņam: ar jūsu laipno atļauju vēlamies tikt caur šiem vārtiem uz to ceļu, kas ved uz Debesu pilsētu. Esmu Kristiete, augstībā aizgājušā Kristieša sieva."

To dzirdot, vārtu sargs brīnīdamies jautāja: "Kā, vai arī tu esi kļuvusi par svētceļnieci? Vēl nesen tu taču nicināji šādu dzīvi?" Kristiete nolieca galvu un sacīja: "Jā gan, un arī mani mīļie bērni nāk man līdzi."

Vārtu sargs, satvēris viņas roku, ievēda viņu iekšā un tāpat arī bērnus, sacīdams: "Laidiet bērniņus pie manis!" - un aizslēdza vārtus. To padarījis, viņš kādam taurētajam, kas atradās vārtu augšā, uzsauca, lai saņem Kristieti ar gavilēm un tauru skaņām. Taurētājs tūlī paklausīja un ņēma rokās tauri; tūlī gaiss pildījās jaukām skaņām.

Visu laiku Sirsnība atradās viena pati ārpus vārtiem. Viņa trīcēja un raudāja, baidīdamās, ka nu viņa ir atstumta. Tomēr Kristiete, ar saviem zēniem iegājusi pa vārtiem, tūlī sāka aizlūgt arī par Sirsnību.

"Mīļais Kungs," viņa sacīja, "man līdzi ir atnākusi kāda mana biedrene tādā pašā nolūkā kā es. Viņa pašlaik atrodas ārpus vārtiem. Viņa ir ļoti noskumusi, jo tai liekas, ka viņa ir nākusi neaicināta, kamēr man bija mana vīra Ķēniņa ielūgums."

Sirsnība aiz vārtiem kļuva nepacietīga, jo katra minūte tai izlikās kā stunda. Tādēļ viņa pārtrauca Kristietes aizlūgumu, pati pieklaunēdama pie vārtiem. Viņa klaunēja tik stipri, ka pat Kristiete iztrūkās. Tad vārtu sargs jautāja: "Kas tur ir?" - "Tā ir mana draudzene," Kristiete paskaidroja.

Vīrs, atvēris vārtus, skatījās ārā, bet ieraudzīja klaunētāju nokritušu zemē bez samaņas - aiz bailēm, ka vārtus viņai neatvērs.

Vārtu sargs satvēra Sirsnību pie rokas un sacīja: "Jauniete, celies augšā!"

"Ak, mans Kungs," viņa atzīlbusi teica, "es zaudēju samaņu; esmu vēl tikko dzīva." Bet vārtu sargs atbildēja: "Kad mana dvēsele bija izmisusi, es pieminēju to Kungu, un mana lūgšana nāca pie Tevis, Tavā svētajā namā (Jon.2,8). Nebīsties, celies augšā un izstāsti, ko vēlies."

"Es esmu atnākusi neaicināta, nevis kā mana draudzene Kristiete, kam ir Ķēniņa ielūgums. Es nācu vienīgi uz viņas aicinājumu, tādēļ arī tā bīstos."

"Vai viņa tevi aicināja nākt līdzi?"

"Jā, un es viņai klausīju. Ja žēlastība un grēku piedošana vēl ir iegūstama, tad, lūdzu, neliedz to arī man, tavai nabaga kalponei."

Vārtu sargs satvēra tās roku un ievēda to iekšā, laipni sacīdams: "Es pieņemu visus, kas man tic, lai tie nāc kā nākdami." Tuvumā esošajiem viņš lika atnest Sirsnībai ožamās zāles. Viņai pasniedza mirres, sasietas pušķītī. Pēc īsa brīža viņa jau jutās pilnīgi atspirgusi.

Un tagad, ceļa sākumā, pats Kungs pieņēma Kristieti, viņas dēlus un Sirsnību un laipni artiem sarunājās. Viņas sacīja: "Kungs, mēs esam noskumušas par saviem grēkiem; lūdzu, piedod tos un pamāci mūs, kā tālāk rīkoties!"

"Es piedodu," Viņš atbildēja, "ar vārdiem un darbiem: vārdiem - ar žēlastības apsolījumu; darbiem - tai veidā, kā es šo piedošanu izcīnīju. Pirmo piedošanas veidu saņemiet, skūpstot manas lūpas; otru tā, kā tas jums atklāsies vēlāk."

Tagad es redzēju sapnī, ka Viņš laipni sarunājās ar ceļiniečiem, par ko tās kļuva ļoti priecīgas. Viņš tās uzveda arī vārtu augšā un parādīja viņām, ar kādu darbu tās pestītas. Viņš arī solīja iedot viņām līdzī redzētā attēlu par stiprinājumu tālākajā ceļā.

Pēc tam uz brīdi viņas palika vienas pieņemamajā istabā, kur tās sāka sarunāties.

"Ak, cik laimīga esmu par to, ka jau tagad tik tālu esmu nokļuvusi!" Kristiete pirmā iesaucās.

"Ne par velti; bet es it sevišķi gribētu no prieka vai palēkties!" Sirsnība atsaucās.

"Kad stāvēju pie vārtiem un jau labu brīdi biju veltīgi klauvējusi, sāku jau domāt, ka visas mūsu pūles bijušas veltīgas," Kristiete atzinās. "Sevišķi mani izbiedēja nejaukā suņa riešana."

"Bet es visvairāk uztraucos," Sirsnība atbildēja, "kad redzēju tevi pieņemtu, bet sevi ārā atstātu. Domāju, ka nu piepildījies kā rakstīts: "Divas mals dzirnavās, vienu pieņems, otru atmetīs." (Mat.24,41.) Tikko savaldījos, lai neizsauktos: pazudusi, pazudusi!"

Baidījos klauvēt vēl vairāk. Bet, redzot vārtu uzrakstu, tomēr iedrošinājos. Domāju: klauvēšu vēlreiz – ja nē, tad man jāmirst. Tad es klauvēju, bet pati vairs nezinu kā, jo mans gars cīnījās it kā starp dzīvību un nāvi."

"Tu nevarēji pateikt, kā klauvēji? Tava klauvēšana bija ļoti nopietna; tu klauvēji tik stipri, ka es satrūkos. Savu mūžu nebiju dzirdējusi tā klauvējam; likās, ka tu gribi ielauzties vai ar varu." (Mat.11,12.)

"Ak, kas manā vietā būtu varējis rīkoties citādi? Tu pati redzēji, ka durvis manā priekšā bija aizslēgtas un niknais suns bija turpat tuvumā. Vai cilvēks, kas tuvu izmisumam, gan neklauvēs ar visu savu spēku? Bet ko mūsu Kungs sacīja par šādu manu nepieklājību? Vai Viņš nedusmojās?"

"Viņš tikai laipni pavīpsnāja par tavu trokšņošanu. Man likās, ka viņam tas tīri labi patika. Es tikai brīnos, kādēļ viņš tur tādu suni. Liekas, ja iepriekš būtu zinājusi par šo suni, es nebūtu iedrošinājusies šurp nākt. Bet lai nu kā - tagad mēs esam iekšā, un es no visas sirds priecājos."

"Kad mūsu Kungs atkal atnāks, ja velies, es Viņam pajautāšu, kādēļ viņš tur tādu neglītu suni. Ceru, ka Viņš šo jautājumu neņems ļaunā."

"Paprasi gan," bērāi iesaucās, "un palūdz, lai Viņš to labāk liek pakārt; mums bail, ka, ejot prom, tas mums neiekož!"

Beidzot Ķēniņš atkal nonāca lejā pie viņām. Sirsnība noietās Viņa priekšā zemē un sacīja: "Mans Kungs, pieņem manu vājo slavu un pateicību, ko tev pienesu!"

"Miers ar tevi, celies augšā!" Viņš sacīja.

Bet viņa palika pie zemes un teica: "Tu, ak, Kungs, esi taisns, kad es ar Tevi gribētu tiesāties; tomēr par tiesu ar Tevi gribu runāt (Jer.12, 1). Kādēļ Tu savā pagalmā turi šo dusmīgo suni, kuru ieraugot vien sievietēm un bērniem aiz bailēm jābēg prom?"

Viņš atbildēja: "Šim sunim ir cits īpašnieks, un tas atrodas pavisam citā sētā; mani svētceļnieki tikai dzird šī suņa riešanu. Viņš atrodas tanī pilī, ko redzat tālumā, bet viņš var atnākt līdz šīs manas pils mūriem. Ar savu dobjo riešanu viņš dažu labu godīgu svētceļnieku ir novērsis no ļaunām domām uz labākām, īstenībā šo suni viņa īpašnieks netur labvēlībā pret mani un manējiem, bet lai iebaidītu un atturētu svētceļniekus nākt pie vārtiem klauvēt. Dažreiz suns ir arī norāvis un uzbrucis dažiem, ko mīlu, bet es visu to paciešu. Es palīdzu saviem svētceļniekiem īstajā laikā, tā ka tie nenokļūst viņa varā. Bet arī tu, manis dārgi atpirktā, taču nebūtu no suņa izbijusies, ja arī visu iepriekš būtu zinājusi!"

Ubagi, kas staigā no vienām durvīm pie otrām, drīzāk ļauj, lai suņi viņus aprej vai pat viņiem iekož, nekā pazaudē gaidāmo dāvanu. Vai gan suns citā sētā, kura riešanu es saviem svētceļniekiem vērsu par labu, varētu manus svētceļniekus izbiedēt nākt pie manis? Es izglābju savus izredzētos no lauvu un suņu varas." (Ps.22,21 - 22.)

"Es atzīstu savu nezināšanu; es runāju, ko nebiju izpratusi; es saprotu, ka tu visas lietas dari labi," Sirsnība pazemīgi sacīja.

Pēc tam Kristiete sāka runāt par ceļošanu un apjautājās par tālāko ceļu. Viņš tās pamieļoja, nomazgāja viņu kājas (pēc austrumnieku paražas) un lika tām sekot Viņa pēdās - gluži tāpat kā Viņš agrāk bija rūpējies par Kristieti, kad tas devās savā ceļojumā.

3. nodaļa

Palīgs un Izskaidrotājs

Tālāk es redzēju sapnī, ka viņas turpināja savu ceļu, un laiks nepārtraukti bija jauks.

Otrā pusē mūrim, kas stiepās gar ceļu, pa kuru Kristietei un viņas pavadoņiem bija jāiet, atradās kāds dārzs, kas piederēja niknā suņa īpašniekam. Daži dārza augļu koku zari nokārās pāri mūrim. Nogatavojušos un nokritušos augļus garāmgājēji parasti pacēla un ēda, ar to paši sev kaitēdami. Arī Kristietes zēni - kā jau zēni—priecājās par augļu kokiem un to augļiem, plūca augļus un ēda. Māte sabāra zēnus par tādu rīcību, bet viņi turpināja savu nedarbu.

"Mani dēli," māte tad sacīja, "jūs nedrīkstat šos augļus ēst, jo tie mums nepieder." Ja viņa vēl būtu zinājusi, ka tie bija viņu ienaidnieka augļi, tad viņa, kas zina, aiz bailēm būtu vai pamirusi. Tā nu viņi turpināja savu ceļu. Gabaliņu pagājušas, sievietes pamanīja, ka viņām pretī nāk divi klaidoņi. Kristiete un viņas draudzene Sirsnība aizvilka sejai priekšā plīvuru un turpināja ceļu, ejot pa priekšu zēniem. Gājēji drīz satikās. Pretimnācēji tuvojās tieši sievietēm un mēģināja tās apkampt. "Atkāpieties un ejiet savu ceļu!" Kristiete stingri uzsauca. Vīrieši tomēr nelikās dzirdam viņas vārdus, un ķērās viņām klāt. Augošās dūsmās Kristiete spēra tiem pat ar kājām; arī Sirsnība darīja ko spēja, lai atbrīvotos no uzbrucējiem. Kristiete vēlreiz sauca: "Atkāpieties un ejiet savu ceļu! Mums nav naudas, jo esam nabaga svētceļnieces, kas pārtiek no draugu labvēlības."

Tad viens no klaidoņiem iesmējās: "Naudu mēs jums neprasām; mēs tikai vēlamies, lai jūs izpildītu kādu mūsu vēlēšanos, jo tad mēs jūs tiešām aplaimotu."

Tagad Kristiete saprata viņu nodomu un atbildēja: "Mēs jūsu vēlēšanos negribam ne dzirdēt, ne piepildīt. Mums nav laika šeit uzskavēties,

jo steidzamies. Mušu ceļojums ir ārkārtīgi svarīgs; no tā ir atkarīga dzīvība vai nāve." To teikusi, Kristiete ar saviem biedriem mēģināja paiet klaidoņiem garām, tomēr tie neļāva.

"Mēs nevēlamies jūsu dzīvības, bet gan kaut ko pavisam citu," klaidoņi neatlaidās.

"Jā," Kristiete atbildēja, "jūs gribat iegūt reizē mūsu miesu un dvēseli. Bet mēs drīzāk mirstim nekā ļausim saistīties tādos tīklos, kuru dēļ varam zaudēt mūžīgo labklājību." Nu abas sievietes sāka kliegt: "Slepkavas, slepkavas!" Tomēr abi vīrieši nepārtrauca tām uzbrukt, lai nodomāto panāktu ar varu; abas sievietes savukārt sauca pēc palīga, cik skaļi spēdamas.

Tā kā ceļnieces nebija vēl visai tālu no Šaurajiem vārtiem, tad tur sadzirdēja viņu palīgā saucienus. Izskrējuši mājas priekšā, tie pazina Kristietes balsi un steidzās tai palīgā. Viņi redzēja, ka abas sievietes izmisuma spēkiem cīnījās ar uzbrucējiem, un bērni raudāja. Vīrs, kas steidzās sievietēm palīgā, uzsauca ļaundariem: "Ko jūs darāt? Vai jūs gribat spiest tā Kunga ļaudis būt par pārkāpējiem." Viņš mēģināja tos satvert, bet ļaundari aizbēga, pārlecot pār mūri kaimiņu dārzā - tajā pašā, kas piederēja niknā suņa īpašniekam; šis suns tagad bija gatavs ļaundarus aizstāvēt. Palīgs nu pienāca pie sievietēm un apjautājās, kā tām klājas. Viņas atbildēja: "Mūsu Kungam lai pateicība - mēs jūtamies puslīdz labi; mēs tikai nobijāmies. Paldies tev, ka nāci palīgā, jo pretējā gadījumā mēs būtu uzvarētas."

Palīgs turpināja: "Redzot jūs, vājas sievietes, ielaistas pa vārtiem, ļoti brīnījies, ka neesat mūsu Kungam lūgušas pavadoņi. Viņš labprāt būtu to devis, un tad jums šīs nepatikšanas un briesmas nebūtu uzbrukušas."

"Ak, mēs bijām tik ļoti aizrāvušies ar saviem tagadējiem priekiem," Kristiete atzinās, "ka pavisam aizmirsām domāt par nākotnes briesmām. Kas to būtu domājis, ka tik tuvu Ķēniņa pilij paslēpušies tādi nekrietni varmākas? Tiešām būtu bijis derīgi lūgt mūsu Kungu pēc pavadoņa. Bet mūsu Kungs taču labāk zina, ko mums vajag; brīnos, kādēļ Viņš nevienam nesūtīja mums līdzi."

"Ne katreiz der dot neizlūgtas lietas, jo tad tās bieži neprot pareizi novērtēt. Bet, ja sajūtam kādas lietas vajadzību, tad, to vēlāk ieguvuši, protam to pienācīgi novērtēt un cienīt. Ja mūsu Kungs būtu devis jums pavadoņi, tad jūs tā nenozēlotu savu bezrūpību, ka to darāt tagad. Tā jūs redzat, ka viss, kas notiek, nāk jums par labu un palīdz jums kļūt uzmanīgākām."

"Vai nebūtu labāk griezties atpakaļ pie mūsu Kunga, nožēlot mūsu rīcību un lūgt pavadoņi tālākajam ceļam?" Kristiete jautāja.

"Jūsu neapdomības atzišanu es varu viņam pateikt. Atpakaļ jums nebūtu jāiet, jo nevienā vietā, kur nonāksiet, jūs trūkumu necietīsiet. Katrā piestātnē, ko mūsu Kungs ierīkojis svētceļnieku uzņemšanai, ir viss papildnam, lai apbruņotos pret dažādām kārdināšanām. Bet, kā jau sacīju, Viņš grib, lai Viņu lūdz, pirms Viņš kaut ko dod. Lietas, pēc kā nav vērts pat lūgt, droši vien, ir pārāk mazvērtīgas." To sacījis, Palīgs aizgāja atpakaļ, bet svētceļnieces turpināja savu ceļu.

"Kāda ātra pārmaiņa!" Sirsnība iesaucās. "Es domāju, ka visas briesmas jau garām un nekādu bēdu mums vairs nebūs."

"Tavas nevainības un vientiesības dēļ tev daudz kas piedodams," Kristiete atbildēja, "bet mana vaina ir daudz lielāka. Pirms atstāju mājas, es paredzēju šīs briesmas, bet par palīdzību nerūpējos, kad tā bija dabūjama. Par to esmu ļoti vainojama."

"Kā tu varēji šīs briesmas zināt, pirms atstāji māju?" Sirsnība brīnījās. "Atklāj, lūdzu, man šo noslēpumu."

"Nu tad klausies," Kristiete sacīja, "es tev pastāstīšu. Kādu nakti pirms aizceļošanas redzēju šādu sapni: pie manas gultas stāvēja divi vīri - ļoti līdzīgi tiem, kurus satikām uz ceļa un sarunājās, kā aizkavēt manu svētīšanu. Es tev atstāstīšu tieši viņu vārdus (tas bija tai laikā, kad rūpējos par savas dvēseles glābšanu). Viens sacīja: "Ko darīsim ar šo sievu? Viņa sauc pēc žēlastības kā nomodā esot, tā guļot. Ja atļausim viņai sākt turpināt, tad zaudēsim viņu tāpat kā viņas vīru." Tagad redzi, ka man bija iemesls būt uzmanīgai un meklēt apsardzību."

"Tādā gadījumā," Sirsnība sacīja, "šis piedzīvojums mums ir parādījis mūsu trūkumus un reizē mūsu Kunga neizmērojami lielo žēlastību. Jo Viņš, kā redzi, aiz tīras žēlastības mums tik gādīgi ir sekojis un izglābis mūs no to rokām, kas par mums bija stiprāki."

Tā sarunādamās, viņas nonāca pie kāda nama pašā ceļa malā. Šis nams bija celts ceļinieku uzņemšanai un atspirdzināšanai; tas bija Izskaidrotāja nams. Nonākušas pie durvīm, viņas dzirdēja namā skaļas balsis. Viņam likās, it ka tiktu pieminēts arī Kristietes vārds. Te mums jāzina, ka ziņa par Kristietes un viņas bērnu došanos svētceļojumā bija izpaudusies jau tālu jo tālu. Šī nama iemītnieki ļoti priecājās, dzirdot, ka Kristieša sieva, kas agrāk ļoti nicināja šādu svētceļojumu, tagad pati jau iegājusi pa Šaurajiem vārtiem. Ceļnieces apstājušas dzirdēja, ka iekšā esošie ļaudis par viņām runā un viņas slavē, nemaz nezinādami, ka pieminētās personas jau stāv aiz durvīm. Beidzot Kristiete pieklauvēja - kā to bija darījusi jau pie Šaurajiem vārtiem. Kāda meitene atvēra durvis un, ieraudzījusi abas sievietes, jautāja: "Ko jūs vēlaties satikt šai namā?"

Kristiete atbildēja: "Mēs dzirdējām, ka šī vieta ierīkota svētceļniekiem, un mēs tādi esam. Mēs lūdzam, vai mēs šonakt šeit varētu apmesties. Diena jau beidzas, un mums šovakar negribētos vairs iet tālāk."

"Sakiet, lūdzu, savus vārdus, lai varu jūs savam Kungam pieteikt," meitene sacīja.

"Mans vārds ir Kristiete. Esmu tā svētceļnieka sieva, kas pirms dažiem gadiem šeit ceļoja. Šie ir viņa četri bērni. Sirsnība ir mana ceļabiedre šai svētceļojumā."

Nevainība - tā meiteni sauca-, ieskrējusi istabā, sauca: "Vai varat iedomāties, kas stāv aiz durvīm? Kristiete, viņas bērni un biedrene gaida, lai viņus ielaiž. Klātesošie vai palēcās aiz prieka un steidzās šo ziņu pateikt savam saimniekam Izskaidrotājam. Pie durvīm pienācis un ieraudzījis ceļnieces, viņš Kristietei jautāja: "Vai tu tiešām esi Kristiete, ko Kristietis, šis krietnais vīrs, atstāja mājās, aizejot svētceļojumā?"

"Jā gan, es esmu tā pati sieviete, kas bija tik cietsirdīga un ļauna pret sava vīra bēdām un ļāva viņam ceļot vienam pašam. Šie ir viņa četri bērni. Bet tagad arī es esmu nākusi pie pārliecības, ka vienīgi šis ir pareizais ceļš."

"Tātad te ir piepildījies, kas rakstīts par vīru, kurš sacīja savam dēlam: "Dēls, ej un strādā šodien manā vīna kalnā. Bet tas atbildēja: "Es negribu." Tomēr pēc tam viņam palika žēl, un viņš aizgāja." (Mat.21, 28-30.)

"Āmen, lai tā notiek," Kristiete atbildēja. "Dievs, kas šos vārdus dzirdējis, lai tos arī piepilda manā dzīvē, lai beidzot Viņš mani var atrast bez traipiem un bez vainas."

"Bet kādēļ vel stāvi pie durvīm? Nāc taču iekša, tu Ābrahama meita! Nupat mēs par tevi runājām, jo dzirdējām, ka esi kļuvusi svētceļniece. Nāciet, bērni, iekšā; nāc arī tu, jauniete, nāciet visi!" Tā viņš visus aicināja iekšā.

Istabā viņš tās lūdza apsēsties un atpūsties. Drīz pie viņām ienāca viesu saņēmēji. Visi smaidīja aiz prieka, ka Kristiete kļuvusi svētceļniece. Arī uz zēniem tie noskatījās laipni un tos draudzīgi noglāstīja. Tāpat arī Sirsnību viņi laipni uzņēma un visus sirsnīgi apsveicināja sava Kunga namā. Tā kā vakariņas vēl nebija gatavas, tad pēc kāda brīža Izskaidrotājs viņus ievada savās nozīmīgajās istabās, ko Kristietis jau agrāk bija redzējis. Te viņi redzēja vīru krātiņā, vīru ar savādo sapni, tāpat arī to, kas izlauzās cauri ienaidnieku pulkam. Tur bija arī lieliska Kristus liecinieka glezna un citas lietas, kas visas savā laikā bija ļoti noderējušas Kristietim viņa ceļojumā.

Kad svētceļnieki šīs lietas bija apskatījuši un kaut cik iegaumējuši, Izskaidrotājs viņus ievada citā telpā. Tur atradās vīrs, kas varēja skatīties tikai uz leju un kas rokās turēja mēslu grābekli. Kāds cits vīrs stāvēja augstāk par pirmo un turēja savās rokās debešķīgu vainagu, ko viņš piedāvāja pirmajam

mēslu grābekļa vietā. Tomēr šis cilvēks pat nepaskatījās augšup un arī neievēroja piedāvājumu, bet cītīgi turpināja grābstīt salmus, rugājus un putekļus uz grīdas.

Kristiete sacīja: "Man šķiet, ka drusku saprotu, ko tas nozīmē. Te bija attēlots pasaulīgs cilvēks, vai ne tā, mīļais kungs?"

"Tu esi pareizi uzminējusi. Mēslu grābeklis apzīmē viņa miesīgo prātu un domas. Tu pati redzēji, ka viņš savu uzmanību vairāk saista pie mēslu, rugāju un putekļu grābšanas uz grīdas nekā klausās tā balsi, kam rokās debešķīgs vainags. Tas rāda, ka dažam debesis izliekas kā pasaka un ka tāds tikai šīs zemes lietām piešķir paliekamu vērtību. Tu arī redzēji, ka vīrs spēja skatīties tikai uz leju. No tā var mācīties, ka laicīgās lietas, ja tās guvušas virsroku pār cilvēka prātu, spēj cilvēka sirdi pilnīgi novērst no Dieva."

"Ak, atbrīvo mani no šī mēslu grābekļa!" Kristiete iesaucās.

"Šī lūgšana," Izskaidrotājs sacīja, "tik ļoti ilgi ir bijusi neievērota, ka jau gandrīz aprūsējusi. "Bagātību nodod man" (Sal.pam.30, 8) -lūdzu tikai viens starp desmittūkstošiem. Lielākā daļa lauzu tīko pēc salmiem, rugājiem un putekļiem."

Sirsnība un Kristiete ar asarām iesaucas: "Tiešam, tā ir rūgta patiesība!"

Šīs lietas parādījis, Izskaidrotājs ieveda viesus mājās vislabākajā istabā. Tā bija ļoti krāšņa istaba. Viņš lika tām skatīties visapkārt un meklēt kaut ko sev pamācībai. Viņas skatījās ļoti uzmanīgi, bet šinī istabā nekas cits nebija redzams, kā vienīgi ļoti liels zirneklis pie sienas, ko viņas nepamanīja. Tad Sirsnība sacīja: "Kungs, es nekā neredzu!" - bet Kristiete klusēja.

Izskaidrotājs lika Sirsnībai skatīties vēlreiz. Viņa to darīja un tad sacīja: "Te taču nekā vairāk nav, kā vienīgi neglītā zirneklis pie sienas." - "Vai tikai viens vienīgs zirneklis atrodas šai plašajā, ērtajā istabā?" Izskaidrotājs jautāja. Kristietei acīs saplūda asaras, jo viņa bija apķērīga sievietē. "Nē, kungs," viņa sacīja, "šeit ir vairāk nekā viens." - "Jā, te ir zirneklī, kuru inde ir daudz kaitīgāka nekā šī zirnekļa inde." Izskaidrotājs viņu laipni uzlūkojami sacīja: "Tu pateici taisnību." Sirsnība nosarka, un zēni aizklāja sejas rokām, jo tagad viņi visi sāka saprast šo mīklu.

Izskaidrotājs turpināja: "Jūs redzat, ka zirneklis auž tīklu ar savām rokām arī ķēniņu pilis." (Sal.pam.30,28). Šeit parādīts, ka, lai cik stipri kāds arī būtu saindēts ar grēka indi, tomēr caur ticību tas spēj dzīvot Ķēniņa pils labākajā istabā."

"Kaut ko līdzīgu jau domāju, bet visu pilnīgi vēl nebiju izpratusi. Es domāju par to, ka mēs, zirneklīem līdzinādamies, arī būtu un paliktu tādi paši neglīti radījumi, lai mēs būtu cik jaukās telpās būdami. Bet tas, ka no šī indīgā un neglītā radījuma mums būtu jāmacās t i c ē t, tas man gan nenāca prātā. Kā redzu, zirneklis uzturas pat Ķēniņa pils vislabākajā istabā! Jā, Dievs neko nav radījis bez vajadzības un bez nozīmes!"

Visi bija iepriecināti; acīs tiem vēl mirdzēja asaras. Cits uz citu paskatījušies, tie palocījās Izskaidrotāja priekšā.

Tad Izskaidrotājs viņus ieveda citā istabā, kur atradās vista ar cālīšiem. Viņš lika tiem uz brīdi novērot cālīšus. Kāds cālītis gāja pie siles padzerties. Pēc ūdens iedzeršanas tas pacēla galvu un acis pret debesīm. "Redziet, ko mazais cālītis dara," Izskaidrotājs teica, "un mācieties arī jūs, visas žēlastības dāvanas saņemot, pateicībā lūkoties augšup. Bet pavērojiet vēl brīdi."

Visi skatījās un vēroja, ka vista, cālīšus saucot, lietoja četrējādas skaņas. Parasto saucienu viņa lietoja visu dienu; sevišķo saucienu tā lietoja atsevišķos gadījumos. Cālīšu sasaukšanai bija vēl savādāka skaņa, un, beidzot, briesmu brīdī tā lietoja izbaiļu saucienu (Mat.23,37).

"Tagad," teica Izskaidrotājs, "salīdziniet vistu ar Ķēniņu un cālīšus ar viņa sekotājiem. Arī Ķēniņš dažādos veidos runā ar saviem ļaudīm. Ar parasto saucienu Viņš nekā nedod; pēc sevišķā sauciena Viņš kaut ko dod. Viņam ir savs sapulcināšanas sauciens tiem, kas pulcējas zem Viņa spārniem. Ienaidniekam tuvojoties. Viņš liek atskanēt baiļu saucienam. Tieši šo telpu es izvēlējos jums parādīt, jo jums, kā jau sievietēm, šīs lietas ir labi saprotamas.

"Lūdzu, parādi mums vēl kaut ko," Kristiete lūdza. Tad Izskaidrotājs viņas ieveda kautuvē, kur kāds vīrs kāva avi. Avs bija klusa un sagaidīja nāvi pacietīgi. Šeit Izskaidrotājs sacīja: "Mācieties no šīs avs panest sāpes un netaisnību bez vaidiem un žēlabām. Redziet, kā tā bez pretošanās ļaujas nogalināties un klusi panes nāvi. Jūsu Ķēniņš jūs sauc par savām avīm."

Pēc tam viņš ceļiniekus veda savā dārzā, kur auga ļoti dažādas puķes. "Vai jūs tās redzat?" jautāja Izskaidrotājs. "Jā!" Kristiete atbildēja.

Izskaidrotājs turpināja: "Redziet, puķes ir dažādas savā lielumā, krāsā, derīgumā, smaržā un labumā, jo katra ir savādāka. Katra no tām atrodas tanī vietā, kur dārznieks tās nolīcis, un tās savā staipa neķīlidojas."

Tagad viņš aizveda ceļotājus uz lauka, kur bija iesēti kvieši un rudzi. Viņi ieraudzīja, ka vārpas kādā vietā bija nogrieztas, bet stiepri atstāti. Viņš atkal teica: "Šo lauku apmēsloja, apara un apsēja, bet vārpu nav. Ko darīt ar salmiem?" Kristiete atbildēja: "Daļu sadedzināt, bet atlikumu izmantot mēsliem." "Jā," teica Izskaidrotājs, "jūs meklējat augļus, bet, tos neatraduši, nolemjat neauglīgo audzi sadedzināt un kājām samīt. Sargieties, lai ar to jūs nenotiesājat paši sevi."

Atpakaļ nākot, tie ieraudzīja mazu sarkankrūtīti ar lielu zirnekli knābī. Viņi skatījās, un Sirsnība brīnījās, bet Kristiete teica: "Cik zemiski te rīkojas šis mazais, jaukais sarkankrūtītis, kas, liekas, taču vēlas sadraudzēties ar cilvēku daudz vairāk nekā citi putni! Visu laiku es domāju, ka tie pārtiek no maizes druskām un citas tīras barības. Tagad tie man vairs tā nepatīk kā agrāk."

Izskaidrotājs paskaidroja: "Šis sarkankrūtītis līdzinās dažam labam

kristietim. Viņiem tāpat kā sarkankrūtītim ir jauks izskats, krāsa un izturēšanās. Viņi labprāt biedrojas ar nopietniem ticīgajiem, it kā tie varētu dzīvot no dievbijīgo un labo ļaužu druskām. Viņi izliekas, ka tādēļ tie bieži uzturas dievbijīgo vidū. Bet vienatnē tie tāpat kā sarkankrūtīši ķer un aprij zirnekļus, dzīvo pavisam citādi un uzņem sevī grēku tikpat viegli kā iedzer ūdeni."

Namā iegājuši, tie redzēja, ka vakariņas vēl nav gatavas, tādēļ Kristiete lūdza, lai Izskaidrotājs parāda vai pastāsta vēl kaut ko, kas tiem varētu noderēt.

Izskaidrotājs iesāka: "Jo treknāka cūka, jo vairāk tā kāro dubļu; jo treknāks vērsis, jo priecīgāk tas iet pie kaušanas; jo veselīgāks ir dziņām padevies cilvēks, jo vieglāk viņš padodas ļaunumam.

Sievietēm ir tieksme greznoties un izrotāties; ir tiešām skaisti un gaumīgi, ja tās izrotājas ar lietām, ko Dievs vērtē augsti.

Vieglāk būt nomodā vienu vai divas nakts, nekā būt modram visu gadu; labam būt sākumā ir vieglāk, nekā tādām palikt līdz galam.

Vētras laikā katrs kuģinieks labprāt būs gatavs mest pār malu mazvērtīgākās lietas. Bet kas metīs prom vispirms labāko, vērtīgāko? Tikai tas, kas nebīstas Dievu (Mat.10:37; 13:46).

Viens vienīgs caurums kuģī var to nogremdēt; viens vienīgs grēks var iznīcināt grēkotāju.

Kas aizmirst savu draugu, ir nepateicīgs pret to, bet, kas aizmirst savu Pestītāju, ir nežēlīgs pats pret sevi.

Kas dzīvo grēkā un cer iegūt svētlaimi viņā saulē, tas ir līdzīgs cilvēkam, kas sēj nezāles, bet cer savus šķūņus piepildīt ar kviešiem un miežiem.

Kas grib dzīvot taisni, lai vienmēr patur prātā savas dzīves pēdējās dienas un ļauj tām garā būt vienmēr sev tuvumā.

Kārdināšanas un domu nepastāvība pierāda, ka pasaulē ir grēks.

Ja jau pasauli, ko Dievs sauc par niecīgu, cilvēki atzīst par jauku, kādas gan būs debesis, ko Dievs slavē?

Ja mums jau šī grūtā zemes dzīve ir tik mīļa, kāda gan būs nākamā - debesu dzīve?

Katrs slavē savu labdari; bet kas pietiekami pateicas Dievam par Viņa labdarību?

Ēdienreizē, sēžoties pie galda, mēs paēdam, un barība vel atliek. Arī Jēzū Kristū ir vairāk žēlastības un taisnības, nekā visai pasaulei vajadzīgs; tur pietiek un atliek."

Beidzot Izskaidrotājs veda svētceļniekus atkal dārzā. Viņš rādīja kādu koku, kam serde bija gluži izpuvuši un tukša, tomēr koks auga un tam bija lapas.

Sirsnība vaicāja: "Ko tas nozīmē?" - "Šo koku, kura āriene jauka, bet iekšiene izpuvuši, var salīdzināt ar daudziem Dieva dārza iemītniekiem. Ar muti tie Dievu gan slavē, bet neko negrib darīt Viņa labā. Tie, kuru lapas gan zaļas, bet sirds samaitāta, derīgi vienīgi sātanam par degli."

Tagad vakariņas bija gatavas, galds uzklāts, un visi ēdieni salikti. Visi apsēdās, pateicās Dievam un sāka ēst. Parasti Izskaidrotājs gādāja, lai, viesiem ēdot, spēlētu mūzika. Arī tagad kaut kur tuvumā atskanēja mūzika un kāds dziedāja ļoti jaukā balsī:

"Tas Kungs ir mans vienīgais atbalsts un draugs –
Pat barību gādāt Viņš prot;
Man netrūkst nenieka; mans Draugs ir tik jauks,
Ka bēdu man nav ceļojot."

Dziesmai un mūzikai beidzoties, Izskaidrotājs vaicāja Kristietei, kas viņu vispirms pamudinājis uzsākt svētceļojumu?

Kristiete atbildēja: "Vispirms manu sirdi saviļņoja vīra zaudējums, par ko es ļoti noskumu. Bet tās bija tikai cilvēcīgas jūtas. Vēlāk atcerējos arī vīra grūtības un briesmas viņa svētceļojumā un manu cietsirdīgo izturēšanos pret viņu. Grēks mani nospieda līdz izmisumam. Bet vēl īstajā laikā sapnī redzēju, ka manam vīram labi klājas un saņēmu vēstuli no tā Ķēniņa, kura valstī mans vīrs dzīvo. Sapnis un vēstule mani ietekmēja tik spēcīgi, ka nepārvaramas jūtas mani spieda uzsākt ceļojumu."

"Vai pirms izceļošanas tev negadījās arī kādi šķēršļi?"

"Jā, mana kaimiņiene Bailīgā (viņa bija radniece tam vīram, kas mēģināja manu vīru pierunāt nākt atpakaļ, satiekot ceļā lauvas) mēģināja mani atturēt. Viņa nosauca mani par muļķi iecerētā pārdrošā ceļojuma dēļ. Viņa darīja ko spēja, lai mazinātu manu drosmi. Viņa aizrādīja uz dažādām vīra ceļa grūtībām, bet to visu izturēju diezgan labi. Tikai kāds sapnis par diviem ļauniem vīriešiem, kas, kā likās, bija nodomājuši man ceļā uzbrukt, man sagādāja daudz rūpju. Jā, vēl tagad sapnis neiziet no prāta, un, kādu cilvēku satiekot, baidos no uzbrukuma un novirzīšanas no patiesības ceļa. Man jāatzīstas - lai gan negribētu, ka katrs to zina --, ka uz ceļa, starp vārtiem un šejieni, mums abām bija jāiztur ļauns uzbrukums un bijām spiestas saukt palīgu. Abi uzbrucēji bija ļoti līdzīgi tiem vīriem, ko redzēju sapnī."

Tad Izskaidrotājs teica: "Sākums tev ir labs, un beigas būs vēl labākas." Nu viņš griezās pie Sirsnības un jautāja: "Mīļais bērns, kas tevi pamudināja nākt šurp?"

Sirsnība nosarkusi nodrebēja un brīdi klusēja. Izskaidrotājs viņu drošināja: "Nebīsties, tici tikai man un pastāsti savas domas."

Sirsnība iesāka: "Tiešām, kungs, mani piedzīvojumi ir ļoti niecīgi; tādēļ labāk gribu klusēt; vēl arvien baidos arī par to, vai beigās tikšu pieņemta. Nevaru jums stāstīt par atklāsmēm un sapņiem kā mana draudzene Kristiete; nav man arī jānožēlo cietsirdīga izturēšanās pret maniem piederīgajiem."

"Bet kas tad, labā sirds, tevi pamudināja tā rīkoties?" Izskaidrotājs jautāja.

"Kad mana draudzene gatavojās atstāt mūsu pilsētu, es ar kādu citu gāju viņu apciemot. Piekļauvējām pie durvīm un iegājām. Redzējām, ka viņa gatavojas ceļam, tādēļ apjautājāmies par aizceļošanas iemeslu. Kristiete atbildēja, ka esot aicināta iet pie sava vīra. Viņa stāstīja, ka sapnī redzējusi savu vīru brīnišķā vietā starp nemirstīgajiem ar vainagu galvā un kokli rokā ēdam un dzeram pie Ķēniņa galda, dziedam slavas dziesmas utt. Viņai to stāstot, mana sirds degtin dega, un es sev sacīju: ja tā ir patiesība, tad esmu gatava atstāt savu tēvu, māti un dzimto zemi, lai Kristietei ietu līdzi, ja drīkstētu."

Tad jautāju, vai šīm lietām varu pilnīgi ticēt un drīkstu iet viņai līdzi? Redzēju, ka, ilgāk paliekot Posta pilsētā, man būtu jāiet bojā. Ceļojumu uzsākot, man bija smaga sirds - ne tādēļ, ka negribētu iet, bet ka mani radi palika mājās. Ar karstām ilgām sirdī esmu nākusi uz šejieni un, ja atļauts, gribu iet arī tālāk kopā ar Kristieti pie viņas vīra un viņa Ķēniņa."

"Tu esi labi darījusi, patiesībai godu dodama," Izskaidrotājs viņu uzslavēja. "Tu līdzinies Rutei, kas, mīlot Naomiju un Kungu, savu Dievu, atstāja tēvu, māti un dzimto zemi un pievienojās nepazīstamai tautai. "Lai tas Kungs tev atmaksā, ko tu darījusi, un tava alga lai ir pilnīga no tā Kunga, Izraēla Dieva, zem kura spārniem tu esi nākusi dabūt patvērumu." (Rutes2, 12.)

Vakariņas bija paēstas, un visi gatavojās doties pie miera. Katrai sievietei bija atsevišķa gulta, un zēniem bija ierādīta atsevišķa istaba. Sirsnība apgūlusies aiz prieka nemaz nevarēja aizmigt. Viņas šaubas bija tā izklīdinātas, kā vēl nekad. Guļot viņa pateicās Dievam un slavēja To par Viņa lielo žēlastību un labvēlību pret viņu.

Rītā, saulei lecot, ceļinieki piecēlās un sagatavojās ceļam. Izskaidrotājs gribēja, lai tie vēl brīdi uzkavējas, jo gribēja tos izvadīt ar pienācīgu godu. Tad viņš sacīja jaunavai, kas viesiem bija atvērusi durvis: "Ved mūsu viesus dārzā pie ūdens, lai tīri nomazgā ceļā sakrātos putekļus." Nevainība ievēda viešņas dārza mazgātuvē un paskaidroja, ka viņas Kungs vēloties, lai visas sievietes - svētceļnieces, kas apciemo šo māju, te rūpīgi nomazgātos. Sievietes tā arī darīja—tāpat arī zēni. No ūdens izkāpuši, tie bija ne vien tīri, bet arī atjaunoti un spēcīnāti sadraudzībā. Ienākuši namā, tie izskatījās daudz glītāki nekā pirms mazgāšanās.

Pēc mazgāšanās dārzā Izskaidrotājs, tos ieraudzījis, sacīja: "Spodri un skaisti kā mēness!" (Augstā dz.6,10.) Tad viņš lika atnest zīmogu, ar ko viņš mēdza apzīmogot tos, kas mazgājušies šejienes ūdenī. Ar atnesto zīmogu viņš katru apzīmogoja, lai tos varētu pazīt tajās vietās, kur tie vēl nonāks. Zīmogs attēloja Lieldienu jēru, ko Izraēla bērni ēda, izceļojot no Ēģiptes (2.Mozus 13,8-10). Šo zīmogu tiem uzspieda uz pieres. Zīmogs darīja viņu sejas skaistākas, it kā apgarotākas un nopietnākas, līdzīgākas eņģeļiem.

Tad Izskaidrotājs sacīja Nevainībai: "Aizej uz ģērbtuvu un izmeklē šiem ļaudīm drēbes!" Viņa aizgāja, izmeklēja un atnesa baltas drēbes, un tās nolika viņu priekšā. Pēc īsa brīža uz Izskaidrotāja rīkojumu visi bija pārgērbusies jaunajās svētceļnieku drēbēs. Jaunais apģērbs bija pagatavots no smalka, balta audekla. Uzģērbusies jaunos tērpus, sievietes viena otru apbrīvoja, jo katra pati savu košumu neredzēja tik labi kā otras. Tādēļ tagad viņas sāka viena otru cienīt vairāk nekā pašas sevi. "Tu esi skaistāka nekā es," sacīja viena. "Nē, tu esi daiļāka par mani," atbildēja otra. Ari bērni stāvēja un brīnījās par jauko māmiņu.

4. nodaļa

Drošsirdis un grūtību kalns

Tad Izskaidrotājs atsauc Drošsirdi - vienu no saviem kalpotājiem, lika tam apbruņoties ar zobenu, vairogu un bruņucepuri un sacīja: "Pavadi šīs manas meitas līdz Jaukuma pilij, kur tās lai atpūšas." Tad tie šķīrās. Drošsirdis apbruņojās un gāja ceļiniecēm pa priekšu. Izskaidrotājs novēlēja viņiem visiem dievpalīgu; arī pārējie šīs saimes locekļi deva līdzīgu ceļā savus labākos novēlējumus. Tad ceļinieki dziedādami turpināja savu ceļu.

Es nu redzēju sapnī, ka ceļinieki, sekojot Drošsirdim, beidzot nonāca tai vietā, kur Kristietim novēlās smagā nasta no muguras un ieritēja kapā. Šeit visi apstājās un slavēja Dievu. "Tagad man nāk prātā," Kristiete teica, "tas, ko mums sacīja pie Šaurajiem vārtiem, - ka piedošana mums jāiegūst ar vārdiem un ar darbiem. Ar vārdiem - tas ir, ar apsolījumu; no tā es jau kaut cik zinu. Bet ko īsti nozīmē dabūt piedošānu ar darbiem - to es vēl nesaprotu. Jūs taču droši vien to zināt labāk, tādēļ, ja jums nav nekas pretī, lūdzu, paskaidrojiet man to."

"Piedošana ar darbu ir tāda piedošana," Drošsirdis sacīja, "ko kāds nopelnījis cita vietā. Persona, kam piedošana vajadzīga un kas to arī dabū, nav to nopelnījusi, bet saņem to kā dāvanu no tā, kas piedošānu ieguvis ar savu darbu, saviem nopelniem. Tātad - skaidrāk sakot -piedošana, ko tu, Sirsnība, un zēni esat saņēmuši, nav jūsu nopelns, bet kāda cita - mūsu Kunga un Ķēniņa, kas jūs sagaidīja pie Šaurajiem vārtiem. Viņš to ieguvis divējādi: Viņš izpildījis visu patiesību, lai arto jūs un jūsu pārkāpumus apsegtu, un, otrkārt, Viņš izlējis savas asinis, lai jūs tajās kļūtu skaidri."

"Bet, ja Viņš mums atstāj savu taisnīgumu un skaidrību, kas paliks pāri Viņam pašam?" Kristiete vientiesīgi iejautājās.

"Viņam ir visa taisnība un skaidrība, daudz vairāk neka tev vai citam, vai Viņam pašam vajadzīgs," Drošsirdis atbildēja.

"Lūdzu, paskaidro to tuvāk!"

"Labprāt. Bet, pirms runājam tālāk, man tūliņ jāuzsver, ka Viņam, par ko runājam, nav otra līdzīga. Mūsu Kungs ir viena persona ar divējām dabām - dievišķo un cilvēcīgo. Šīs dabas ir dažādas, bet neatdalāmas viena no otras. Katrai no tām ir sava taisnība: mūsu Kunga dievišķajai dabai - Viņa dievišķā taisnība, Viņa cilvēcīgajai dabai - cilvēcīgā taisnība.

Mums, mirstīgajiem cilvēkiem, nav iespējams iegūt nevienu no šīm atsevišķajām taisnībām - ne pilnīgu dievišķo, ne pilnīgu cilvēcīgo taisnību.

Tālāk, mūsu Kungam ir vēl cits uzdevums: būt par starpnieku starp Dievu un cilvēku. Kā šādam starpniekam, Viņam ir arī trešā - svētā starpnieka taisnība; tā Viņam vajadzīga, lai Viņš spētu izpildīt tik augstu uzdevumu - vest sakarā Dievu ar cilvēku. Jūs jau sapratīsiet, ka arī šo taisnību mums, mirstīgajiem grēciniekiem, nav iespējams iegūt.

Tāpēc Viņš mums ir izgādājis vēl kādu citu taisnību, kas ir nosaukta Svētajos Rakstos par paklausības taisnību. "Jo kā ar viena cilvēka nepaklausību neskaitāmi kļuvuši grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka paklausību neskaitāmi kļūs taisni." (Rom.5, 19.) Lūk, šo taisnību Viņš spēj dot mums, grēciniekiem; arto Viņš apsedz mūsu grēkus!"

"Bet vai Viņa pārējiem taisnības veidiem nav nekādas nozīmes mūsu dzīvē?"

"Ir gan, kaut gan netieši. Tieši Viņš tos nevar dot mums, bet tie ir nepieciešami Viņam pašam, lai Viņš varētu mūs atpestīt. Viņa dievišķīgā taisnība dod nozīmi Viņa paklausībai; Viņa cilvēcīgās taisnības dēļ Viņa paklausība spēj mūs taisnot; Viņa starpnieka taisnība dara šo taisnošanu pieņemamu un derīgu svētā Dieva priekšā.

Tātad, paklausības taisnība mūsu Kungam Kristum nav vajadzīga. Viņam kā Dievam to nevajag, jo Viņš ir Dievs arī bez tās. Arī Viņam kā cilvēkam tā nav vajadzīga, jo kā cilvēks Viņš ir bez grēka.

Viņam, kā Dievcilvēkam, kā starpniekam jau, protams, tā nav vajadzīga, jo Viņam taču nav sevi vairs jāsavieno ar Dievu.

Tā tad, te nu beidzot ir taisnība un taisnošana, ko Viņš var dot mums, grēcīgiem cilvēkiem, un Viņš mums to arī dod - kā dāvanu. Tādējādi jūs, Kristiete un Sirsnība, un visi pārējie, varat dabūt šo piedošanu un taisnošanu ar darbu - taisnību, ko Kristus ir ar savu darbu nopelnījis, izgādājis un mums dāvinājis.

Bet, lai saņemtu piedošanu. Dievam kaut kas jāatnes par izpiršanas maksu, tāpat arī jāsagatavo kaut kas, kas mūs un mūsu grēkus pilnīgi aplāj. Grēks mūs ir nolīcis zem taisnīgās bauslības taisnīgā lāsta, I .ai tiktu no šī lāsta brīvi, mums jātiek atpirktiem, atlīdzinot ļaunumu, ko mēs ar saviem grēkiem esam padarījuši. Lūk. to ir izdarījis mūsu Kungs, nostādamies mūsu vietā un mirdams mūsu vietā mūsu grēku dēļ (Rom.4. 25). Tādējādi Viņš arī jūs ir izpircis no jūsu pārkāpumiem ar savām asinīm un apsedzis jūsu aptraipītās dvēseles ar savu taisnību (Gal.3:13). Šī Viņa darba dēļ Dievs ies jums garām un jūs nesodīs, kad Viņš reiz nāks pasauli tiesāt."

"Tas ir tiešām jauki!" Kristiete iesaucās. "Tagad saprotu, ka mums bija kaut kas jāamācās, kad mums apsoltāja piedošanu ar vārdu un ar darbu. Mīlā māsa, būsim rūpīgas, lai to neaizmirstu: un arī jūs. bērni, paturiet to prātā! Bet sakiet, lūdzu, vai arī tā nebija piedošana, kas lika Kristieša nastai nokrist no pleciem, par ko viņš aiz prieka vai palēcās?"

"Jā gan. tā bija ticība tam, kas spēj pārgriezt tādas saites, ko nekas cits nespēj. Kristietim bija jānes sava nasta līdz krustam, lai tur tas būtu par pierādījumu šai patiesībai."

"Tā jau domāju," Kristiete priecājās. "Lai gan mana sirds bija viegla un priecīga, tomēr tagad tā ir vēl desmitreiz vieglāka un priecīgāka. Neesmu daudz piedzīvojusi, bet esmu pārliecināta: ja cilvēks pat ar vissmagāko nastu pasaulē atnāktu šeit un ticētu kā es. viņa sirds kļūtu priecīga un apskaidrota."

"Aplūkojot un pārdomājot šo notikumu pie krusta, ne tikai mūsu nastas kļūst vieglākas, bet mūsos iedegas arī sirsnīga mīlestība un apgarotība. Pārdomājot saprotam, ka piedošana nav tikai apsoltājums vien. bet arī liels mīlestības darbs: un. aprīnojot lielo pestīšanas darbu, iedegamies mīlestībā uz šīs pestīšanas devēju," Drošsirdis piezīmēja.

"Tiešām, sirds man asiņo," Kristiete turpināja, "domājot par to, ka Viņš manis dēļ izlējis savas asinis. Ak. mīlestības pilnība! Ak, lielais Želotājs! Tu esi pelnījis, lai Tev piederu, jo Tu mani esi atpircis. Tev vienīgajam man pilnīgi jāpieder, jo Tu par mani esi maksājis desmitūkstošreiz vairāk, neka esmu vērtā. Nav brīnums, ka, šādu mīlestību redzot, mana vīra acis pildījās asarām un viņš jo vairāk sāka steigties ceļā. Esmu pārliecināta, ka viņš gribēja, lai es dotos viņam līdz, bet es biju ļauna un liku viņam iet vienam pašam. Ak, Sirsnība, kaut šeit būtu tavi vecāki un Bailīgā! Tiešām, no visas sirds vēlos, lai arī Iekāre būtu šeit. Droši vien viņu sirdis kļūtu tā aizkustinātas, ka bailes un izpriecu vara tās nespētu aizvilkt atpakaļ, bet tās kļūtu labas svētceļnieces."

"Tagad tu runā jūtu uzplūdamā," Drošsirdis rāmi iebilda. "Vai tu domā, ka tā būs vienmēr? Bez tam tādas izjūtas nav visiem, pat ne katram, kas redzējis Jēzu asiņojam. Daži stāvēja Viņam blakus, kad tam no sirds plūda asinis, tomēr savās sirdīs tie bija tālu no krusta. Tie smējās par Viņu, kad tiem būtu bijis jāraud; tie apcietināja savas sirdis pret Viņu, kad tiem būtu bijis jāklūst par Viņa mācekļiem. Šī brīnišķīgā izjūta, mīlās ceļnieces, jums radusies no dievišķīgajām pārdomām par maniem vārdiem. Atceraties, kā jums jau stāstīts, ka vista ar parasto saucienu neaicina cāļiņus pie barības. Arī šis piedzīvojums ir īpašas Dieva žēlastības dēļ."

Tagad es redzēju sapnī, ka, ceļojumu turpinot, tie nonāca tai vietā, kur Kristietis redzēja ceļmalā guļam trīs ceļotājus: Vientiesi, Sliņķi un Pārgalvi. Drusku tālāk, sāņus no ceļa, tie tagad bija iekalti važās un pakārti.

"Kas šie tādi ir, un kādēļ viņi pakārti?" Sirsnība izbijusies jautāja savam pavadonim.

"Tie bija ļauni palaidņi. Paši tie negribēja būt svētceļnieki, bet citus tie kavēja, cik spēdami. Viņi bija ļoti slinki un neprātīgi un, kuru varēja pierunāt, to padarīja sev līdzīgu. Bez tam viņi mēģināja tādām iestāstīt, ka beigās tomēr viss būšot labi. Kristietim garām ejot, tie gulēja, bet tagad jūs redzat tos pakārtus."

"Vai tie spēja kādu pārliecināt?"

"Jā gan, tie vairākus ir novērsuši no ceļa. Tā, piemēram, viņi pierunāja Gauso. Tāpat viņi dabūja savā pusē Piekusušo, Bezsirdi, Prieku Mednieku, Mieguli; arī kāda jauna sieviete - Īsprāte kļuva viņiem līdzīga. Arī jūsu Kungam tie cēla ļaunu slavu, stāstīdami ļaudīm, ka Viņš ir cietsirdīgs. Par apsoltīto zemi tie stāstīja, ka tā neesot ne uz pusi tik laba, kā to apgalvojot. Viņi sāka nievāt arī Viņa

kalpus, pat labākos no tiem viņi saukāja par uzbāzīgiem un nemiera cēlējiem cilvēkiem. Vēlāk Dieva maizi tie sauca par blēņu barību, Dieva bērnu prieku par muļķīgām iedomām, svētceļnieku darbu un ceļošanu par neprātu.”

"Nē, ja tie tādi bijuši, tad nav jānožēlo, ka tie tālāk nav tikuši. Tie dabūjuši, ko pelnījuši. Man šķiet, tas tiešām ir pareizi, ka tie karājās lielceļa tuvumā un ir par brīdinājumu citiem. Vai nebūtu labi, ja viņu noziegumus iegravētu kādā metāla plāksnē un piestiprinātu to tieši šeit, kur pārkāpumi izdarīti?"

"Tas jau ir izdarīts." Drošsirdis atteica, "pieejot tuvāk mūrim, tu to tūliņ redzēsi."

"Nē, nē," Sirsnība iesaucās, "lai viņi karājas, un viņu vārdi lai iznīkst, jo viņu pārkāpumi tiks vienmēr daudzīnāti. Labi, ka viņi miruši, pirms mēs atnācām. Kas zina, ko tie būtu dalījuši mums, vājām sievietēm?"

Dziedādami ceļinieki gāja tālāk, līdz sasniedza Grūtību kalnu. Šeit viņu labais draugs Drošsirdis atkal pastāstīja, kas Kristietim bija atgadījies uz šī ceļa. Vispirms viņš veda ceļiniekus pie avota. "Redziet," viņš sacīja, "šī avota ūdeni Kristietis dzēra pirms kalnā kāpšanas. Toreiz tas bija tīrs un labs, bet tagad tas ir saduļķots. Daži to brādājuši kājām, lai svētceļnieki nedabūtu atspirdzinājumu." (Eech.34,18.)

"Bet kādēļ viņi tik skaudīgi?" jautāja Sirsnība.

"Nekas," Drošsirdis teica, "gan to varēs atkal dzert. Ja ūdeni iesmeļ tīrā, labā traukā, tad netīrumi nostājas dibenā un ūdens kļūst tīrs."

Kristiete un viņas biedri tā darīja. Viņi iesmēla ūdeni mālā traukā un nolika to mierīgā vietā, lai nostājas; pēc tam tic dzēra.

Nu pavadonis tiem rādīja kalna pakājē abus sānceļus, pa kuriem Formālists un Liekulis bija aizgājuši bojā. "Jā," Drošsirdis teica, "tie ir tiešām bīstami ceļi. Kristietim šeit garām ejot, divi ceļinieki tika aizturēti. Lai gan šie ceļi, kā redzat, ir aizsprostoti važām, stabiem un grāvjiem, tomēr ir tādi, kas labāk izvēlas šo ceļu nekā iet taisno grūtību ceļu kalnā."

"Pārkāpēju ceļš ir grūts." (Sal.pam.13, 15 - angļu tulk.) -Kristiete ieminējās. "Brīnos, kā viņi nokļūst uz šiem ceļiem, nenolauzdami kaklu."

"Tomēr viņi iet pa šiem ceļiem. Ja gadās, ka Ķēniņa kalpi tos ierauga un stāsta, ka tie atrodas uz nepareiza ceļa un ir briesmu apdraudēti, tad tie zobgalīgi atbild: "To, ko tu mums esi sacījis tā Kunga vārdā, mēs negribam klausīt: bet mēs, protams, darīsim to, ko mēs paši esam sacījuši." (Jer.44:16-17.) Tuvāk šos ceļus aplūkojot, mēs redzam, ka tie nostiprināti ne vien ar stabiem, grāvjiem un ķēdēm, bet tiem ir arī žogs apkārt tomēr daži ceļinieki šo ceļu izvēlas."

"Tie ir kūtri, jo baidās no grūtībām. Tiem nepatīk kāpt taisni kalnā. Šeit piepildījušies vārdi: "Sliņķa ceļš ir kā ērkšķu krūms." (Sal.pam.15:19.) Tie labāk iet valgā nekā kāpj augšā, turpinādami ceļu uz Debesu pilsētu."

Tad viņi visi sāka kāpt kalnā. Drīz vien Kristiete sāka smagi elpot un sacīja: "Patiesi, šis ir augsts kalns. Nav brīnums, ka tie, kas vieglāku dzīvi vairāk mīl nekā savas dvēseles, izvēlas vieglāko ceļu."

Arī Sirsnība teica: "Man jāapsēžas!"

Bērni sāka raudāt.

"Nāciet, nāciet!" Drošsirdis teica, "šeit nesēdiet; vēl drusciņ augstāk mēs atradīsim Ķēniņa celto lapeni." Viņš paņēma mazo zēnu pie rokas un veda to augšup.

Pie lapenes nonākuši, visi vēlējās atpūsties, jo bija sakarsuši un noguruši. "Cik salda ir atpūta nogurušiem un bēdīgiem!" (Mat.11,28.) Sirsnība sacīja, "Un cik labs ir mūsu Ķēniņš, ka Viņš ierīkojis ceļiniekiem šādas atpūtas vietas! Es biju daudz dzirdējusi par šo lapeni, bet nebiju to redzējusi. Sargāsimies šeit no iemigšanas, jo, kā dzirdēju, Kristietim tā dārgi maksājusi."

Drošsirdis sacīja mazajiem: "Nu, zēni, kā jums klājas? Ko tagad domājat par svētceļojumu?" - "Kungs," mazākais sacīja, "man tikko elpas nepietrūka, bet paldies, ka īstā brīdī satvērāt manu roku. Tagad atceros mātes stāstījumu, ka debesu ceļš esot stāvs kā trepes, bet ceļš uz elli stāvs uz leju. Bet es labāk gribu kāpt pa stāvo dzīvības ceļu augšup nekā doties lejup nāvē."

Sirsnība piebilda: "Bet sakāmvārds teic, ka lejup ejot viegli." Bet Jēkabs (tā šo zēnu sauca) atteica: "Es domāju, drīz pienāks diena, kad lejup doties būs ļoti grūti." - "Tu esi dūšīgs zēns," viņu vadonis sacīja, "tu devi viņai pareizo atbildi." Sirsnība par to pasmaidīja, bet zēns nosarka.

"Vai atpūšoties negribat drusku ieēst? Man te ir granātābola gabals, ko šķiroties man iedeva Izkaidrotājs. Viņš iedeva man arī drusciņ tīra medus un pudelīti ar spēcinošu dzērienu." - "Es jau tūliņ domāju, ka viņš tev kaut ko dos," Sirsnība sacīja, "kad viņš tevi pasauca sāņus." - "Jā, tā viņš darīja,"

viņa atbildēja. "Bet, Sirsnība, es palieku pie tā. ko runājam ceļa sākumā: tu būsi dalībniece visam tam labumam, ko saņemšu, jo tu labprātīgi man piebiedrojies." To teikusi, Kristiete pasniedza Sirsnībai un zēniem, un viņi visi ēda. "Vai arī jūs negribat iestiprināties?" Kristiete jautāja Drošsirdim. Bet viņš atbildēja: "Jūs ejat svētceļojumā, bet es drīz griezišos atpakaļ. Ēdiet veseli. Es jau baudu to mājās katru dienu."

5. nodaļa

Milzis Niknums un Jaukuma pils

Kad viņi bija paēduši, padzēruši un sarunādamies atpūtušies, viņu pavadonis tiem sacīja: "Diena tuvojas beigām; ja jums nav nekas pretī, tad celsimies." Tā viņi piecēlās un turpināja savu ceļu. Zēni soļoja pa priekšu. Te Kristiete atcerējās, ka bija aizmirsusi lapenē savu dzēriena pudeli, tādēļ viņa aizsūtīja mazo zēnu atpakaļ, lai to atnes. Sirsnība teica: "Te laikam gan ir īsta nozaudēšanas vieta. Kristietis šeit pazaudēja savu svētceļnieka liecības rakstu, un nupat Kristiete ir aizmirsusi savu pudeli. Sakiet, kāds tam iemesls?" - "Iemesls ir vai nu miegainība, vai aizmāršība," vadonis atbildēja. "Daži guļ, kad tiem jābūt nomodā, un citi aizmirst, kad tiem jāatceras. Taisni šī iemesla dēļ dažiem ceļotājiem atpūtas vietas ir par ļaunu. Svētceļniekiem jābūt modriem un jāatceras, ko tie ieguvuši lielajos prieka un garīga baudījuma brīžos. To neievērojot, viņu prieki dažu labu reizi beidzas asarās un viņu saules spožums mākoņos. Atceries Kristieša piedzīvojumus šai vietā!"

Nonākuši tai vietā, kur Kristietis satika Neuzticīgo un Bailīgo, kas, baidīdamies no lauvām, aicināja griezties atpakaļ, viņi ieraudzīja paaugstinājumu. Paaugstinājuma priekšā - ceļa pusē - bija izlikts liels plakāts ar uzrakstu un paskaidrojumu, kādēļ tas viss te uzcelts. Tur bija rakstīts:

"Garāmgājēj, piesargies,
Mācies savu mēli valdīt,
Vairāk domā, klusē, nekad nebaidies!"

Zem šī uzraksta bija šādi paskaidrojuma vārdi:

"Šis paaugstinājums uzcelts, lai tur sodītu tos, kas aiz bailēm vai neuzticības nogriežas no pareizā ceļa un savas svētceļnieka gaitas pārtrauc. Uz šī paaugstinājuma savu sodu saņēma arī Neuzticīgais un Bailīgais, jo tie apzināti mēģināja aizkavēt Kristieti viņa ceļojumā."

Sirsnība sacīja: "Šis uzraksts atgādina vārdus: "Ko viltīga mele tev dos, vai ko viņa tev pieliks? Tā ir kā varoņa asas bultas, kā degošu paegļu ogles."(Ps.120.3-4.)

Visi soļoja tālāk, līdz beidzot ieraudzīja lauvas. Drošsirdis bija stiprs vīrs. tādēļ viņš no lauvām nebijās. Lauvām tuvojoties, zēni, kas bija gājuši pa priekšu, tagad aizslēpās Drošsirdim aiz muguras, jo baidījās no zvēriem. Viņu vadonis par to pasmaidīja un sacīja: "Kā tā, zēni? Kad briesmu nav, tad jūs ejat kā pirmie, bet, tikko parādās lauvas, jūs slēpjaties aizmugurē!"

Tālāk ejot, Drošsirdis izvilka zobenu, lai atbrīvotu ceļu, ja lauvas traucētu. Pēkšņi uz ceļa parādījās kāds milzis. Kā likās, viņš gribēja palīdzēt lauvām aizsprostot svētceļniekiem ceļu. Šī milža vārds bija Niknums; viņu sauca arī par Asiņaino, jo viņš diezgan bieži svētceļniekus nogalināja.

"Ko jūs te meklējat?" milzis bargi uzsauca.

"Šīs sievietes un bērni ir svētceļnieki. Pa šo ceļu viņiem ir jāiet, un pa to viņi arī ies, spītējot tev un lauvām," Drošsirdis noteikti atbildēja.

"Šis nav viņu ceļš. un pa to viņi neies," Niknums atcirta, "Es atnācu, lai tos tālāk nelaistu, un tāpēc palīdzēju lauvām."

Tiešām, pēdējā laikā ceļš šeit bija aizaudzis ar zāli. Reti kāds vairs pa to gāja, jo baidījās no lauvām un viņu palīga Niknuma.

Tad Kristiete sacīja: "Lai gan lielceļi bija klusi un ceļotāji gāja pa blakusceļiem, tomēr tā vairs nebūs, kopš ir cēlusies kāda māte Izraēlī." (Soģu 5, 6-7.)

Niknums zvērēja pie lauvām, ka tas tomēr tā būs, un pavēlēja ceļiniekiem iet no ceļa nost, jo viņš tos tālāk nelaidīšot. Bet Drošsirdis tūlī uzbruka Niknumam un lika viņam sava zobena asumu just tik stipri, ka Niknums bija spiests mazliet atkāpties.

Niknums iesaucās: "Vai tu gribi mani nonāvēt uz mana paša zemes?"

"Šis ir Kēniņa lielceļš, nevis tavs īpašums. Tu ar savām lauvām esi novietojies uz Viņa ceļa. Bet šīm sievietēm un bērniem, kaut arī tie ir nespēcīgi, jātiek pa šo ceļu tālāk pilnīgi neaizskartiem,"

Drošsirdis atbildēja. To teicis, viņš atkal cirta Niknumam tik spēcīgi ar zobenu, ka tas nokrita uz ceļiem. Ar šo pašu cirtieni viņš bija pāršķēlis Niknuma bruņucepuri. Ar nākošo, vel spēcīgāku cirtieni Drošsirdis nocirta Niknumam vienu roku. Milzis, manīdams nāvi tuvojamies, aiz sāpēm un dusmām rēca tik mežonīgi un drausmīgi, ka sievietes bija pārbijušās. Tomēr viņas bija priecīgas, redzēdamas milzi guļam zemē agonijā. Lauvas bija piekēdētas, tādēļ tās nevarēja uzbrukt. Pēc nedaudziem mirkļiem milzis Niknums izlaida garu. Tagad Drošsirdis teica ceļiniekiem: "Nāciet, sekojiet man; lauvas jums nekā nedarīs." Lauvām garām ejot, sievietes trīcēja, un arī zēni izskatījās, it kā tie ietu pretī nāvei; tomēr visi pagāja lauvām garām pilnīgi sveiki un veseli. Drīz tie ieraudzīja vārtu sarga namiņu un tam tuvojās. Viņi steidzās vairāk nekā parasti, jo gājiens nakts laikā bija bīstams. Vadonis pie vārtiem pieklauvēja. Vārtu sargs jautāja: "Kas tur ir?" Bet tikko Drošsirdis atsaucās, viņš tūlīnāca ceļiniekus ielaist, jo viņš pazina Drošsirža balsi, tādēļ ka Drošsirdis atveda šeit svētceļniekus diezgan bieži. Vārtus atvēris un ieraudzījis vienīgi Drošsirdi -jo citi stāvēja tumsā aiz viņa-, vārtu sargs iesaucās: "Ē, Drošsirdi, ko tu tik vēlu te dari?" - "Es atvedu dažus svētceļniekus," Drošsirdis atbildēja, "un pēc mana Kunga rīkojuma tiem jāpaliek šeit pa nakti. Mēs būtu ieradušies daudz agrāk, ja mūs ceļā nebūtu aizturējis milzis Niknums, šis lauvu palīgs. Pēc ilgās un grūtas cīņas es milzi nogalināju un ceļiniekus atvedu šeit."

"Vai nenāksiet iekšā, lai paliktu šeit līdz rītam?" vārtu sargs viņu uzaicināja.

"Nē, man vēl šovakar jātiek atpakaļ pie sava Kunga," Drošsirdis atbildēja.

"Mīļais kungs," Kristiete sacīja, "es nemaz nezinu, kā lai jūs atlaižu. Jūs bijāt mums uzticīgs un mīļš vadonis; jūs varonīgi cīnījāties mūsu dēļ; jūs bijāt arī sirsnīgs padomdevējs. Nekad jūsu laipnību neaizmirsīšu!"

Sirsnība tūlīnāca piebilda: "Kaut mēs varētu ceļot jūsu vadībā līdz ceļojuma beigām! Kā mēs, vājas sievietes, uz šī grūtā ceļa iztiksim bez drauga un aizstāvja?"

Jaunākais zēns Jēkabs sacīja: "Lūdzu, kungs, nāciet ar mums un palīdziet mums, jo mēs esam vāji un ceļš ir bīstams!"

Bet Drošsirdis bija noteikts. "Es esmu sava kunga kalpotājs," viņš sacīja. "Ja mans kungs man pavēlēs jūs pavadīt līdz galam, tad to labprāt darīšu. Bet šai lietā jūs paši esat vainojami. Kad viņš man pavēlēja jūs pavadīt līdz šejieni, jūs varējāt lūgt, lai viņš man atļauj jūs pavadīt līdz ceļa galam - un viņš nebūtu atteicies. Man žēl, bet tagad man jāiet. Laba Kristiete, Sirsnība un zēni, dzīvojiet sveiki un veseli!"

Vārtu sargs Modrīgais jautāja kristietei par viņas dzimteni un piederīgajiem. Kristiete atbildēja: "Es nāku no Posta pilsētas. Esmu atraitne. Manes vīrs ir miris, viņu sauca par svētceļnieku Kristieti." -"Kā, - Kristietis Baja tavš vīrs?" Modrīgais iesaucās. "Jā," Kristiete atbildēja, "un šie ir viņa bērni. Ari šī jaunieta Sirsnība ir no mūsu pilsētas."

Vārtu sargs tūlīnāca pazvanīja, kā jau parasti šādos gadījumos. Pie durvīm pienāca jaunieta Pazemība. Viņš tai sacīja: "Ej namā un pasaki, ka Kristiete - Kristieša sieva - ar bērniem savā svētceļojumā ir šeit iegriezusies." Pazemība iegāja un šo ziņu pavēstīja. Tikko padzirdējuši Kristietes vārdu, visi priecīgi uzgavilēja.

Visi tūlīnāca priecīgi steidzās pie vārtu sarga, jo Kristiete vēl stāvēja pie vārtiem. Daži ievērojamākie viņai sacīja: "Nāc iekšā. Kristiete, sava labā, visu iemīlētā vīra, sieva; nāc iekšā, tu, svētītā sieva, nāc, ar visiem savējiem!" Tā nu Kristiete ar bērniem un ceļa biedreni iegāja Jaukuma pilī. Viesus ieveda kādā lielā telpā, kurtiem lika apsēsties, kamēr atnāk nama kungs ar tiem apsveicināties. Nama kungs viesus apsveica ar skūpstu un sacīja: "Esiet sveicināti, jūs Dieva žēlastības trauki; esiet sveicināti šeit pie mums, jūsu draugiem!"

Bija jau vēls vakars. Bailes no milža un lauvām un arī pats ceļojums ceļotājus bija stipri nogurdinājis, tādēļ šai vakarā tie vēlējās doties drīzāk pie miera. "Nē," mājinieki tomēr sacīja, "vispirms jums jāatspirdzinās ar barību." Izrādījās, ka viesiem bija sagatavots jērs, līdz ar visu, kas tur pieder klāt (2. Mozus 12. 8; Jāņa L 29), jo vārtu sargs jau agrāk bija uzzinājis par viesu nākšanu un šo ziņu pateicis saimniekam. Paēduši, pielūguši Dievu un nodziedājuši pateicības dziesmu, tie gatavojās doties pie miera. "Ja atļauts izvēlēties," Kristiete teica, "tad, lūdzu, ļaujiet mums pārgulēt tai pašā istabā, kur gulēja Kristietis, Šeit būdams!" Viesus uzveda augšā, un visiem vienā istabā saklāja gultas. Apgūlušās Kristiete un Sirsnība vēl brīdi pārrunāja šai dienā piedzīvoto.

"Manam vīram aizejot svētceļojumā, es gan nedomāju, ka kādreiz viņam sekošu," Kristiete domīgi ieminējās.

"Un vēl mazāk tu domāji." Sirsnība piebilda, "ka dabūsi gulēt tai

pašā istabā un gultā, kur viņš."

"Vēl mazāk es cerēju redzēt viņu atkal reiz vaigu vaiga un kopīgi pielūgt lielo Ķēniņu, bet tagad ticu, ka tas notiks."

"Klau, vai tu nedzirdi kādas skaņas?" Sirsnība iesaucās.

"Jā, man šķiet, ka tā ir gaviļu mūzika par to, ka mēs šeit esam ieradušies."

"Brīnišķīgi! Mūzika mājās, mūzika sirdī, mūzika debesīs, aiz prieka, ka mēs esam šeit!" Sirsnība priecājās.

Brīdi parunājušas, tās iemiga. No rīta uzmostoties, Kristiete jautāja Sirsnībai: "Kāpēc tu šonakt miegā smējies? Man liekas - tu kaut ko jauku sapņoji."

"Jā, es redzēju varen jauku sapni. Bet vai tiešām es miegā smējos?"

"Jā gan, tu smējies ļoti sirsnīgi. Lūdzu, pastāsti man savu sapni!"

Sirsnība sāka stāstīt: "Es sapņoju, ka sēžu vientuļā vietā un apraudu savu nocietināto, nejūtīgo sirdi.

Pēc maza brīža ap mani sapulcējās daudz ļaužu, lai mani redzētu un klausītos, ko teikšu. Ļaudis klausījās, bet es turpināju nožēlot savu nejūtīgo sirdi. Par šādu manu rīcību daži smējās, bet citi mani sauca par muļķi un sāka mani grūstīt. Tai brīdī pacēlu acis augšup un ieraudzīju kādu spārnotu būtni lidojam pie manis. Tieši pie manis pielidojis, debesu vēstnesis man jautāja: "Sirsnība, kas tev kait?" Viņš maigi noslaucīja manas asaras un ietērpa mani sudrabā un zeltā. Viņš aplika man brīnišķīgu kaklarotu, ausīs ielika auskarus un galvā uzlika skaistu vainagu (Eceh.6,10 - 12). Tad viņš mani ņēma pie rokas un sacīja: "Sirsnība, nāc man līdzi!" Viņš gāja, un es tam sekoju, līdz sasniedzām zelta vārtus. Te viņš piekļāvēja. Vārtiem atveroties, viņš gāja iekšā un es tam sekoju. Mēs nonācām pie troņa, uz kura sēdēja kāds, kas man sacīja: "Esi sveicināta, mana meita!" Šī vieta bija gaiša un mirdzēja it kā zvaigžņu mirdzumā, nē, labāk sakot, it kā saules spožumā. Man likās, ka redzēju arī tavu vīru. Tad es atbildēju: "Bet vai es patiesi smējos?"

"Protams, ka smējies! To jau arī varēji, redzot sevi tik brīnišķīgi ietērtu. Es ticu, ka tas bija labs sapnis; un, tā kā sapņa pirmā puse ir patiesa, tad piepildīsies arī otrā puse. Daudzreiz, cilvēkam guļot dziļā miegā, redzam atklāsmes un sapņus, kuros dažreiz runā pats Dievs, tikai cilvēks tos neņem vērā (Ījaba 33,14-16). Dievs var uz mums runāt arī tad, ja neesam nomoda. Viņš var mūs apciemot, kad guļam, un likt mums dzirdēt savu balsi. Daudzreiz guļot mūsu sirdis ir nomodā un Dievs var ar mums runāt gan vārdiem, gan līdzībām, gan zīmēm un dažādām ainām tikpat labi kā tad, ja mēs būtu nomodā."

"Jā, es priecājos par savu sapni, jo es ceru, ka tas drīz piepildīsies, un tad varēšu smieties īstenībā."

"Man šķiet, būs laiks celties un uzzināt, kas mums šodien darāms,"

Kristiete atgādināja.

"Ja viņi mūs aicinātu šeit kādu brīdi palikt, lūdzu, neatraidi tādu piedāvājumu. Es ļoti labprāt vēl kādu laiciņu te paliktu, lai labāk iepazītos ar šīm meitenēm. Sevišķi jaukas un mīļas man liekas Gudrība, Dievbijība un Mīlestība," Sirsnība sacīja.

"Redzēsim, ko viņi darīs." Piecēlušies un apģērbušies viesi nonāca pils apakšstāvā. Tur viņi ar mājiniekiem cits citam apjautājās, kā tie gulējuši

un vai labi atpūtušies.

Sirsnība tūliņ atbildēja: "Es gulēju ļoti labi. Šī bija viena no visjaukākajām naktīm manā mūžā."

Gudrība un Dievbijība sacīja: "Ja jums patiktu šeit kādu laiciņu vēl padzīvot, mēs jūs labprāt uzņemsim ar visu to, kas mums pie rokas."

"Jā, ļoti labprāt, no sirds," Mīlestība vēl piebilda. Viņi vienojās un palika šeit apmēram mēnesi, un bija cits citam noderīgi. Kādā reizē Gudrība vēlējās pārbaudīt, kā Kristiete uzaudzinājusi savus bērnus, un tāpēc lūdza atļauju tos drusku izjautāt, ko māte labprāt atļāva.

Tad Gudrība iesāka: "Nu, Jēkab, vai vari man pateikt, kas tevi radījis?"

"Dievs Tēvs, Dievs Dēls un Dievs Svētais Gars," Jēkabs braši atbildēja.

"Labi. Bet vai vari pateikt, kas tevi atpestījis?"

"Dievs Tēvs, Dievs Dēls un Dievs Svētais Gars."

"Vēl labāk atbildēts. Kā gan Dievs Tēvs tevi pestīja?"

"Ar savu žēlastību."

"Un kā tevi pestī Dievs Dēls?"

"Caur savu taisnību, nāvi, asinīm un augšāmcelšanos."

"Bet kā Dievs Svētais Gars?"

"Apgaismojot, atjaunojot un pasargājot."

Tad Gudrība sacīja Kristietei: "Tu esi slavējama matē, ka savus bērnus esi tādus izaudzinājusi. Liekas, nebūs nozīmes pārējos izjautāt ar līdzīgiem jautājumiem, kad jau jaunākais prata tik gudri atbildēt. Bet gribu drusku izjautāt nākošo pēc vecuma."

"Tā tad, Jāzep," Gudrība ierunājās ar nākošo zēnu, "vai negribi ar mani drusku parunāties?"

"Labprāt."

"Kas ir cilvēks?"

"Saprātīgs radījums, ko Dievs radījis, kā jau mans brālis teica."

"Ko nozīmē vārds "atpestīts"?"

"Ja cilvēka sirds atbrīvota no grēka gūsta un posta."

"Ko nozīmēja sakām, ka trīsvienīgais Dievs cilvēku atpestījis?"

"Grēks ir tik liels un spēcīgs, ka neviens cits to nevar pārvarēt; vienīgi Dievs, kas ir labs un mīļš pret katru cilvēku un grib katram palīdzēt, vienīgi Viņš var mūs izglābt."

"Kāds ir Dieva nodoms, cilvēku atpestot?"

"Lai Viņa vārds, žēlastība un taisnība tiktu pagodināti un Viņa radītais cilvēks iegūtu mūžīgu laimi."

"Kā var tikt atpestīts?"

"Tas, kas pestīšanu pieņem."

"Redzu, Jāzep, ka arī tevi māte ir ļoti labi mācījusi un tu to esi lieliski iegaumējis."

Tagad Gudrība pievērsās Samuelam, nākošajam pēc vecuma: "Nu, Samuel, vai arī tu būsi ar mieru, ja tev kaut ko jautāšu?"

"Jā, lūdzu, ja tas jums patīk."

"Kas ir debesis?"

"Laimīga vieta un laimīgs stāvoklis, jo tur ir Dievs."

"Kas ir elle?"

"Visnelaimīgākā vieta un nelaiimes stāvoklis, jo tur ir grēks, sātans un nāve."

"Kādēļ tu gribētu nonākt debesīs?"

"Lai redzētu Dievu un Tam nemitīgi kalpotu; lai redzētu Kristu un to mūžīgi mīlētu; lai manī būtu Svētā Gara pilnība, ko šeit man nav iespējams piedzīvot."

"Ļoti labi, dēls, arī tu esi labi mācījies."

Nu Gudrība vērsās pie vecāka dēla Mateja un sacīja: "Vai arī tevi drīkstu pārbaudīt?"

"Jā, ļoti labprāt!"

"Vai ir bijusi kāda no Dieva neatkarīga būtne?"

"Nē, jo Dievs ir mūžīgs. Nekas cits nav bijis pirms radīšanas dienas, izņemot Viņu pašu. "Jo sešās dienās Viņš radījis debesis, zemi un visu, kas tanī.""

"Ko tu domā par Bībeli?"

"Tie ir Dieva svētie vārdi."

"Vai tur nav nekā tāda, ko tu nesaprotu?"

"Ir gan; es vēl ļoti daudz ko no Bībeles nesaprotu."

"Ko tu dari, ja atrodi nesaprotamas rakstu vietas?"

"Es domāju, Dievs taču ir gudrāks par mani, tādēļ es lūdzu, lai Viņš man palīdz saprast to, kas derīgs manai svēttapšanai."

"Ko tu domā par mirušo augšāmcelšanos?"

"Es ticu, ka tie celsies augšā ar to pašu dabu kā aprakti, bet atjaunotā, neiznīcīgā miesā. Tam es ticu divu iemeslu dēļ: pirmkārt, Dievs to ir apsoliļjis; otrkārt, Dievs ir spējīgs to izdarīt."

Tagad Gudrība sacīja visiem zēniem: "Jums arī turpmāk sava māte jāklausa, jo viņa vēl vairāk jums var mācīt. Visu labo, ko dzirdat arī no citiem, vienmēr paturiet prātā, jo dažs labs jūsu dēļ pārrunā derīgas lietas. Rūpīgi vērojiet arī to, ko debess un zeme jums māca, bet sevišķu uzmanību pievērsiet tai grāmatai, kas jūsu tēvu pamudināja kļūt par svētceļnieku. Es no savas puses gribu jūs mācīt cik spēšu, kamēr šeit būsiet. Būšu priecīgajā man jautāsiet dažādus jautājumus par visām tādām lietām, kas noder garīgai pieaugšanai un celšmei."

Kad svētceļnieki šeit bija nodzīvojuši vienu nedēļu, Sirsnību sāka apciemot kāds jauns cilvēks, vārdā Veiklais, kas par viņu nopietni interesējās. Veiklais bija diezgan izglītots un dievbijīgs, tomēr vēl cieši turējās pie pasaules. Vairākas reizes apciemojis Sirsnību, viņš tai atklāja savu mīlestību. Sirsnībai bija skaista seja, tādēļ Veiklajam viņa likās sevišķi pievilcīga.

Viņa bija arī ļoti strādīga. Kad tai aprūka savu darbu, tā strādāja citu labā.

Pašas pagatavotus apģērba gabalus viņa izdalīja trūkcūcietējiem. Veiklais nezināja, kur Sirsnība liek gatavos darbus, bet priecājās, viņu nekad neatrazdams bez darba. "Viņa būs man laba mājas saimniece," viņš nodomāja.

Šo lietu Sirsnība uzticēja citām meitenēm Jaukuma pilī un apjautājās par Veiklo, jo tās viņu pazina labāk. Meitenes stāstīja, ka viņš esot čakls un dievbijīgs cilvēks, tikai viņas bīstoties, ka tuvāka draudzība ar Dievu viņam gan esot sveša.

"Nē, ja tā," Sirsnība sacīja, "tad es uz viņu vairs nelūkošos. Esmu apņēmusies nepieņemt savai dvēselei akmeni, kas to vilktu lejup!"

Godrība sacīja, ka bez sevišķām pūlēm šo jaunekli varot padarīt mazdūšīgu un domīgu. Ja Sirsnība turpinās strādāt trūkcūcietējiem. Veiklā dedzība drīz vien atdzīs.

Nākamajā reizē atnācis, Veiklais atkal atrada Sirsnību pie parastā darba- šujot apģērba gabalus. "Kā," Veiklais jautāja, "vēl aizvien pie šī darba?" - "Jā," Sirsnība atbildēja, "vai nu sev vai citiem." - "Un cik tu dienā nopelni?" Veiklais jautāja tālāk. - "Es to daru, lai kļūtu bagāta labos darbos un lai uzkrātu labu mantas pamatu nākotnes īstajai dzīvībai." (1. Tim.6,17-19.)

"Kā tā? Ko tad tu ar to dari?" Veiklais turpināja vaicāt.

"Apģērbju kailos," Sirsnība mierīgi atbildēja.

Veiklajam seja tūlīt aptumšojās. Turpmāk viņš vairs šajā namā nerādījās, un Sirsnību vairs neapciemoja. Kad viņam jautāja, kāpēc tā, viņš paskaidroja, ka Sirsnība esot gan skaista jauniene, bet ar pārspīlētiem uzskatiem. Kad nu Veiklais tādējādi bija Sirsnību atstājis, Godrība Sirsnībai sacīja: "Vai tev iepriekš jau nesacīju, ka Veiklais tevi drīz atstās? Vēl vairāk: viņš tev cels arī neslavu. Neskatoties uz viņa šķietamo dievbijību un ārējo mīlestību uz tevi, jūs abi esat tik dažādi savos raksturos, ka jūs nekad kopā nesaderētu."

"Arī agrāk es jau būtu varējusi dabūt sev vīru," Sirsnība atteica, "bet nevienam nav patikuši mani uzskati, kaut arī manī pašā tie citādi nekā vainojama neatrada. Tomēr es ar viņiem neesmu varējusi saprasties."

"Par tuvāku mīlestību runājot, mūsu dienās visi parasti paliek pie jaukiem, tukšiem vārdiem. Ļoti reti ir tie, kas cenšas savam tuvākam palīdzēt praktiskos darbos, kā tu to dari."

"Labāk tad dzīvošu mūžu un nomiršu neprecēta, bet neiešu pie tāda vīra, ar ko nevaru saprasties," Sirsnība noteikti sacīja. "Savu raksturu es nevaru mainīt un esmu apņēmusies nekad sava dzīve neiet pie pretēja rakstura vīra. Mana māsa Labdare apprecējās ar ļoti šaursirdīgu vīru. Nekad viņi nav varējuši saprasties, jo apprecējusies mana māsa turpināja gatavot un izdalīt dāvanas trūkcūcietējiem, par ko viņas vīrs vienmēr dusmojās, tad sāka celt viņai neslavu un beidzot izdzina viņu no mājas."

"Un tomēr viņš saucās par kristīgu cilvēku?"

"Protams. Ar šādiem "kristīgiem cilvēkiem" jau ir pilna visa pasaule. Es no tādiem negribu nevienu."

Šai laikā Kristietes vecākajam dēlam M; m sākās stipras sāpes vēderā. Tuvumā dzīvoja izveicīgs, piedzīvojis un mīts ārsts Tiklais. Uz Kristietes vēlēšanos viņu ataicināja pie slimnieka, un viņš atnāca. Ārsts, ienācis istabā un zēnu izmeklējis, atrada, ka tas slimo ar vēdera graizēm. Ārsts jautāja mātei: "Ko zēns nesen ir ēdis?"

"Nekā neveselīga viņš nav ēdis," māte atteica.

"Zēna kuņģa sienās aizķērušies atrodas kāda nesagremojama viela. Ja šo vielu nevarēs atdalīt no organisma, tad zēnam jāmirst."

"Māt, māt, kas tas bija, ko brālis lasīja un ēda, tikko bijām izgājuši pa vārtiem ceļa sākumā? Atceries, ceļa kreisajā pusē aiz mūra bija augļu dārzs. Daži zari pārkārās pāri mūrim, un brālis ēda šos augļus!" Zāmuels iesaucās.

"Tev taisnība, mans bērns," Kristiete atcerējās, "tā tas bija. Es arī rāju zēnu, bet viņš mani neklausīja."

"Es jau nopratu, ka viņš ir ēdis neveselīgu barību," ārsts sacīja. "Minētie augļi ir ļoti neveselīgi. Tie ir Belcebula dārza augļi. Brīnos, ka neviens jūs nav brīdinājis no šiem augļiem, jo daudzi, kas tos ēduši, ir miruši."

Kristiete sāka raudāt un vaimanāt: "Ak, nerātnais zēn! Vai man, bezrūpīgai mātei! Ko lai nu daru sava dēla labā?"

"Neesiet tik izmisusi." ārsts viņu mierināja. "Zēns vēl var izveseļoties, bet viņam jādzer zāles."

"Lūdzu, lūdzu, ārsta kungs, mēģiniet vislabāko, ko spējat, lai tas maksā ko maksādams!"

Ārsts apsolīja, ka maksa nebūšot liela. Tad viņš sagatavoja zāles. Pirmās zāles (Ebr.9,13) izrādījās par vājām. Tad ārsts pagatavoja citas, spēcīgākas zāles – ex carne et sanguine Christi - (Ehr.9:14; Jāņa 6:54 - 57; Marka 9,29; Jerem.30,17). Tas bija jādzer trīs reizes diena, rūpīgi gavējot un nožēlojot. Kad sagatavotās zāles atnesa zēnam iedzert, viņš pretojās, lai gan sāpes arvien pastiprinājās.

"Nu, draugs, šīs zāles tev jādzer!" ārsts skubināja.

"Bet man tās riebjas!" zēns pretojās.

"Es gribu, lai tūtās noteikti iedzer!" māte neatlaidās.

"Es tās atkal izvemšu!" zēns žēlojās.

"Sakiet, labais ārsta kungs, kā tās zāles garšo?" Kristiete jautāja ārstam.

"Tām nemaz nav tik slikta garša," ārsts paskaidroja un deva Kristietei zāles nogaršot. "Ak, Matej," viņa nogaršojusi iesaucās, "šis maisījums jau ir saldāks par medu. Ja tu mīli savu māti, savus brāļus, Sirsnību un pats savu dzīvību, tad katrā ziņā iedzer šīs zāles." Vēl pēc īsas pretošanās zēns beidzot, izlūdzies Dieva svētības, zāles iedzēra. Tās tūliņ spēcīgi iedarbojās. Zāles atbrīvoja organismu no kaitīgajām vielām, deva veselīgus sviedrus, atņēma sāpes un beidzot sagādāja patīkamu, veselīgu miegu.

Pēc neilga laika zēns jau piecēlās un, uz nūjas atspiedies, staigāja pa istabām un sarunājās ar Gudrību, Dievbijību un Mīlestību par savu slimību un izārstēšanos.

Kad zēns bija izveseļojies, Kristiete jautāja ārstam: "Cik man jāmaksā par mana zēna izārstēšanu?"

"Pēc mūsu noteikumiem atlīdzība tev jāsamaksā visas ārstēšanas iestādes priekšniekam, jo mēs esam tikai viņa mācekļi." (Ebr.13:11-15.)

"Sakiet, ka vēl šīs atlikušas zāles var izlietot?"

"Šīs zāles derīgas katrai slimībai, kas var ceļā gadīties. Ja tās labi pagatavotas, tad tās uzglabājas nebojātas ļoti ilgi."

"Tad, ārsta kungs, lūdzu, sagatavojiet man divpadsmit porciju šo zāļu. Ja jau varu dabūt šīs zāles, tad citas vairs nekad nelietošu."

"Šīs zāles ne tikai izdziedina, bet arī pasargā no slimībām. Jā, varu pat apgalvot, ka ikviens, kas šīs zāles pareizi un pietiekami daudz lieto, iegūst mūžīgu dzīvību (Jāņa 6,50 - 51). Bet šīs zāles drīkst lietot tikai tā, kā rakstīts, nevis citādi; pretējā gadījumā tās nelīdz." Ārsts tad pagādāja un iedeva šīs zāles Kristietei, viņas zēniem un Sirsnībai, pamācīja Mateju sargāties no kaitīgiem, negataviem augļiem; tad, sirsnīgi atvadījies un tos noskūpstījis, viņš devās tālāk.

Kā jau sacīts, Gudrība bija uzaicinājusi zēnus tai jautāt, ja tiem kas nesaprotams. Viņa centīšoties atbildēt.

Tagad Matejs, kas bija slimojis, pirmais sāka jautāt: "Kādēļ gandrīz visas zāles ir rūgtas?"

Lai rādītu, ka šis vārds, spēcīgi iedarbodamies, šķīsta sirdi un prātu, atjauno miesu un garu."

Ko lai mācāmies, redzot, ka uguns liesmas vijas augšup, bet saules staru laipnais siltums plūst lejup?"

"Uguns liesmai augšup paceļoties, varam mācīties ar karstām, sirsnīgām ilgām tiekties pēc debesīm. Saules siltajiem stariem virzoties lejup uz mūsu /cmi, varam mācīties, ka arī Pestītājs, lai gan ir tik liels un varens, savā mīlestībā un žēlastībā nonāk pie mums zemē."

"No kurienes mākoņos rodas ūdens?"

"No jūras."

"Ko no tā varam mācīties?"

"Ka Dieva vārda kalpiem savas mācības jāņem no Dieva."

"Kādēļ mākoņu saturs nolīst uz zemi?"

"Lai rādītu, ka Dieva vārda kalpiem jādod pasaulei tas, ko tie no Dieva saņēmuši."

"Kādēļ varavīksnes rašanās atkarīga no saules?"

"Lai rādītu, ka Dieva žēlastības derība mums ir apstiprināta Kristū."

"Kādēļ avoti mums atnes ūdeni no jūras, lauždamies cauri zemei?"

"Lai rādītu, ka Dieva žēlastība nāk pie mums caur Kristus miesu - tas ir, ar Kristus kā Dievecilvēka starpniecību."

"Kādēļ daži avoti iztek no augstu kalnu virsotnēm?"

"Lai rādītu, ka žēlastības gars darbojas kā lielos un slavenos, tāpat arī nabadzīgos un vienkāršos cilvēkos."

"Kādēļ uguns liesma turas pie degļa?"

"Lai rādītu: ja mūsu sirdīs nedeg īstā žēlastība, tad nespējam izstarot patieso dzīvības gaismu."

"Kādēļ jāsaded visai svecei - ka taukiem, tā deglim - ,lai uzturētu gaismu?"

"Lai rādītu, ka mūsu miesai, dvēselei un visam pārējam jābūt tās Dieva žēlastības rīcībā, kas mīt mūsos."

"Kādēļ pelikānu māte ar pašas knābi saplosa sev krūtis?"

"Lai barotu savus mazuljus ar savām asinīm. Arī Kristus savus ļaudis mīl tik ļoti, ka Viņš tos ar savām asinīm izglāba no nāves."

"Ko varam mācīties no gaiļa dziedāšanas?"

"Varam arvien atcerēties Pētera grēku un viņa nožēlu. Gaiļa dziedāšana pavēsta arī dienas tuvošanos. Bez tam - lai gaiļa dziedāšana tev atgādina pēdējo briesmīgo tiesas dienu."

Patīkamais viesošānās mēnesis tuvojās beigām, tādēļ ceļinieki atgādināja mājiniekiem, ka viņiem pienācis laiks posties tālākajā ceļā.

Pirms aiziešanas Jāzeps vēl atgādināja mātei:

"Lūdzu, māmiņ, neaizmirsti aizsūtīt lūgumu Izskaidrotāja kungam, lai viņš mums atkal dod Droširdi par pavadoni tālākajā ceļā."

"Labi, dēls," Kristiete sacīja, "es būtu to pavisam aizmirsusi." Viņa tūliņ uzrakstīja lūgumu un lūdza vārtu sargu Modrīgo, lai tas aizsūta šo ziņu viņas draugam Izskaidrotājam. Lūgumrakstu saņēmis un izlasījis, Izskaidrotājs vēstnesim sacīja: "Ej un pasaki viņiem, ka es to sūtīšu!"

Kad ģimene, kurā Kristiete viesojās, redzēja savus viesus pošamies tālākajam ceļam, tie saaicināja visus Jaukuma pils iedzīvotājus kopā, lai pateiktos Ķēniņam, kas viņiem piesūtījis tādus krietnus viesus. Pēc tam tie sacīja Kristietei: "Vai tu nevēlies, lai mēs, kā to esam paraduši, tev šo to parādām, par ko ceļā pārdomāt?" Ceļinieki, protams, ar prieku piekrita. Tad turienieši ievada savus viesus kādā istabā un tiem rādīja vienu no tā koka augļiem, kurus Ieva bija ēdusi un arī devusi savam vīram, par ko abus izdzina no paradīzes. Viņi vispirms jautāja Kristietei, kas tas pēc viņas domām esot. Kristiete nezināja ko teikt. "Laikam tas ir vai nu ēdiens, vai kāda inde," viņa beidzot teica. Kad tie viņai pastāstīja, kas tas ir, Kristiete aiz brīnumiem sasita rokas.

Tālāk tie aizveda Kristieti citā vietā un rādīja tai Jēkaba trepes. Tai brīdī daži eņģeļi pa trepēm kāpa augšup. Kristiete un pārējie ar labpatiku noskatījās šai kāpšanā. Kad visi taisījās iet tālāk, lai redzētu vēl kaut ko citu, mazais Jēkabs sacīja mātei: "Lūdz viņus, lai paliek šeit drusku ilgāk, jo skats ir tik brīnišķīgs." Visi apgriezās un vēl brīdi pakavējās pie laukā skata (1. Mozus 28:12; Jāņa 1:51).

Tālāk ejot, viņi nonāca telpā, kur karājās neliels zelta enkurs. Viņi sacīja Kristietei: "Noņem šo enkuru un paturi to sev. Tas tev ļoti nepieciešams ceļā, lai tu varētu ieiet priekškara iekšpusē (Ebr.6,19) un lai tu varētu izturēt un pastāvēt vētrās un negaisos." (Joela 3,16.) Ceļinieki ļoti nopriecājās par šo dāvanu.

Tagad ceļiniekus uzveda augstajā kalnā, kur sentēvs Ābrahams gribēja upurēt savu dēlu Izāku. Šeit ceļinieki redzēja altāri, malku, uguni un nazi. jo šīs lietas vēl tagad tur redzamas (1. Mozus 22, 9). To redzot, tie brīnījās un priecājās par izdevību tur būt. Viņi apbrīvoja Ābrahama lielo pašai dziedību un mīlestību uz Dievu.

Kad visas šīs lietas bija apskatītas, Gudrība ievada viesus ēdamistabā, kur atradās labas ērģeles. Viņa spēlēja un dziedāja par to, ko nupat bija redzējuši:

"No Ievas augļa piesargies,
Ko nupat redzēji;
Uz debess trepēm lūkojies,
Kur staigā eņģeļi.
Tam enkuram, ko dabūji,
Tam briesmās uzticies,
Un esi gatavs pilnīgi
Tam Kungam ziedoties!"

Kāds klauvēja pie vārtiem. Vārtu sargam atverot vārtus, ienāca Drošsirdis. Viņu ieraugot, visi ļoti nopriecājās. Tiem tūliņ nāca prātā, kā nesen

Drošsirdis tūliņ teica Kristietei un Sirsnībai: "Mans kungs sūta jums katrai pudeli vīna. dažas karašas un augļus: zēniem viņš sūta vīģes un rozīnes, lai jums būtu atspirdzinājums ceļā."

Beidzot sakārtojušies un sirsnīgi atvadījušies, viņi atkal uzsāka ceļojumu; Gudrība un Dievbijība viņus pavadīja. Pie vārtiem Kristiete jautāja vārtu sargam, vai pēdējā laikā kāds nav gājis garām pils vārtiem.

"Nē." vārtu sargs atteica, "labi sen gan reiz kāds man stāstīja, ka uz Ķēniņa lielceļa, pa kuru jāiet arī jums, esot notikusi liela laupīšana. Laupītāji tomēr esot jau notverti, un tie drīz tikšot sodīti ar nāvi."

Par šo ziņu Kristiete un Sirsnība izbijās, bet Matejs sacīja: "Māt, kamēr atkal Drošsirdis mūs vada, tikmēr mums taču nav ko bīties."

Tad Kristiete pateicās vārtu sargam: "Es jums ļoti pateicos par to laipnību un mīlestību, kādu šeit parādījāt man un mani bērniem. Es nezinu, kā jūs laipnību atlīdzināt, bet kā manas cieņas zīmi pret jums, lūdzu, pieņemiet šo mazumiņu." To sacījusi, viņa iespieda vārtu sarga rokās zelta naudas gabalu. Palocījies vārtu sargs to saņēma un teica: "Lai tavas drēbes vienmēr ir baltas un tavai galvai netrūkst svaidīšanas! Lai Sirsnība dzīvo vēl ilgi un nemirst un lai viņai daudz darba! Un jūs, zēni, bēdziet no jaunības iekārēm; tiecieties jo cītīgāk pēc dievbijības un biedroieties ar tādiem, kas dzīvo nopietni un saprātīgi; tā jūs iepriecināsiet mātes sirdi, un visi saprātīgie ļaudis jūs slavēs."

Vēlreiz pateikušies vārtu sargam, ceļinieki aizgāja.

6. nodaļa

Pazemojumu un nāves ēnas ielejā

Tad es redzēju sapnī, ka tie gāja tālāk. Kad viņi bija nonākuši pie kāda pakalna, Dievbijība, kaut ko atcerēdamās, izsauca: "Ak, es pavisam aizmirsu iedot Kristietei un viņas biedrenei kaut ko līdz, ko biju jau sagatavojusi. Es aizskriešu atpakaļ un to tūliņ atnesīšu." Viņa aizskrēja. Kad viņa bija prom, Kristietei likās, it kā tuvējā mežā, ceļa labajā pusē, kāds jaukā balsī dziedātu dziesmiņu:

"Vienmēr savu žēlastību
Tu no jauna rādi man -
Vai ar tādu pavadību
Varu nomaldīties gan?"

Klausoties tai likās, ka dzird vēl otru dziesmiņu - atbildi pirmajai:

"Jā, teicama ir mūsu Dieva labprātība,
Un Viņa žēlastība mūžam nebeidzas,
Un viņa uzticība, mīlestība,
Ar katru dienu jauna parādās."

Kristiete vaicāja Gudrībai, no kurienes šīs dziesmas atskan.

"Tās ir šīs zemes putnu dziesmas," Gudrība paskaidroja. "Viņi dzied diezgan reti. Pavasaros, puķēm ziedot un siltai saulei spīdot, tad gan šīs dziesmas var dzirdēt cauru dienu (Augstā dz.2, 11 - 12). Bieži tad eju ārā tās klausīties. Daudzreiz turam šos putnus arī mājās. Sevišķi labi biedri tie mums ir bēdīgos brīžos. Arī meži, gravas un vientuļas vietas kļūst patīkamas, ja dzird jaukā dziesmas."

Pa to laiku Dievbijība bija atkal klāt. Viņa teica Kristietei: "Es atnesu tev to lietu attēlus, ko tu mūsu pilī redzēji. Kad tev liekas, ka tu sāk aizmirst redzēto - paskaties uz šiem attēliem; tos apskatot, tava dvēsele atkal atspirs."

Tad ceļinieki sāka kāpt lejup Pazemojumu ielejā. Ceļš bija stāvs un slidens. Viņi gāja ļoti uzmanīgi, tādēļ sasniedza ieleju bez starpgadījumiem. Dievbijība sacīja Kristietei: "Šai vietā Kristietis sastapa ļauno Apollionu un ar to briesmīgi cīnījās. Domāju, tu par šo cīņu būsi dzirdējusi. Bet esi droša! Kamēr Drošsirdis tevi vada, tev nav ko bīties." Te abas meitenes atvadījās un devās atpakaļ, atstājot ceļiniekus viņu labā vadoņa vadībā. Drošsirdis tagad soļoja pirmais, un pārējie viņam sekoja.

"Mums no šīs ielejas nemaz nav tik ļoti jābīstas," Drošsirdis sacīja. "Te nekā pārāk briesmīga nav, ja vien paši neesam sev kādas briesmas sagādājuši. Kristietis gan satika šeit Apollionu, ar ko tam

bija tik nikni jācīnās, bet tas bija tādēļ, ka, lejup nākot, viņš bija spēris daudz greizu soļu. Tur nepareizi sperti soli noteikti sagādā briesmas arī šeit; tādēļ šī ieleja arī dabūjusi tādu ļaunu slavu. Parastais ļaužu pūlis, dzirdot par kādu notikušu nelaimi, tūliņ domā, ka tai vietā atrodas kāds briesmīgs ienaidnieks vai ļauns gars. Bet notikusī nelaime bieži vien ir pašu cilvēku rīcības sekas.

Pazemojumu ieleja pati par sevi ir auglīga un veselīga vieta. Ja mums tikai laimētos atrast īsto vietu, mēs tepat kaut kur noteikti varētu redzēt kādus norādījumus uz tiem iemesliem, kādēļ Kristietis šeit sastapās ar dažādām grūtībām."

"Rau," Jēkabs iesaucās, "tur stāv kāds stabs, un liekas, ka tur ir kaut kas uzrakstīts. Aiziesim palūkot, kas tur ir!"

Piegājuši stabam klāt, tie atrada tur šādu uzrakstu: "Lai Kristieša kļūdas, pirms viņš atnāca šeit, un viņa cīņas šai vietā ir par brīdinājumu visiem, kas pēc viņa nāk pa šo ceļu!"

"Nu," vadonis sacīja, "vai es jums neteicu, ka te jūs atradīsiet dažus iemeslus, kādēļ Kristietim šai ielejā bija ļoti smagas cīņas?" Pret Kristieti pagriezies, viņš turpināja: "Kristieša negods gan nav lielāks par to, kāds bijis citiem ar tiem pašiem piedzīvojumiem un to pašu likteni. Šai kalnā ir vieglāk uzkāpt nekā no tā nokāpt - un to var sacīt tikai par ļoti reti kalniem visā pasaulē. Bet liksim mierā šo krietno vīru, jo viņš tagad atdusas; bez tam viņš arī guva vērtīgu uzvaru pār savu ienaidnieku. Lūgsim, lai tas, kas augšā, arī mums palīdz pārvarēt ļauno kārdināšanu brīžos.

Bet parunāsim vēl drusku par šo Pazemojumu ieleju. Šeit ir vislabākā un auglīgākā vieta visā apkārtnē. Zeme te ir trekna, un jūs redzat, cik te daudz pļavu. Ikviens, kas šeit ceļo vasarā, kā mēs tagad, kam patīk jauki skati un kas agrāk tādus nav redzējis, tas būs patiesi sajūsmināts par šejienes dabas košumu. Redziet, cik šī ieleja zaļa un bagāta skaistām lilijām (Augstā dz.2:1)! Es pazīstu vairākus strādniekus, kas šinī ielejā ieguvuši jaukus īpašumus. Dievs lepniem stājas pretī, bet pazemīgiem dod žēlastību (Jēk.4, 6; 1. Pēt.5, 5). Patiesi, tā ir apbrīnojami auglīga zeme un dod ļoti bagātīgu ražu. Dažs jau tādēļ ir vēlējis, lai no šejienes pa tuvāko ceļu varētu tieši nokļūt Tēva mājās un nebūtu vairs tālāko ceļojuma grūtību, kāpjot pa citiem kalniem un pakalniem. Tomēr šis ceļš nu reiz tāds ir, un te tas vēl nebeidzas."

Ejot un sarunājoties, tie ieraudzīja zēnu, kas ganīja sava tēva avis. Zēns, kas bija ļoti vienkārši ģērbies, savrup sēdēdams, kaut ko dziedāja un izskatījās ļoti spirts un patīkams. "Klausieties," Drošsirdis teica, "ko ganu zēns dzied!" Visi uzmanīgi klausījās zēna dziesmā (Filip. 4,12 -13):

"Kur pazemība sirdi valda,
Tur tīk man kavēties,
Tur mājō prieks un laime salda,
Ko vien var vēlēties.

Es esmu mazs, un maz man avju,
Bet esmu pieticīgs.
Ja Dievs dod daudz vai mazumiņu –
Es esmu pieticīgs.

Man plecus nespiež bagātība
Kā dažam ceļniekam,
Bet Debess Tēva mīlestība
Dod mantu nabagam."

"Vai jūs dzirdat?" Drošsirdis jautāja. "Es esmu pilnīgi pārliecināts, ka šis vienkāršais zēns ir pricīgāks un sevī nes vieglāku sirdi nekā bagātnieki, kas tērpjas zīdā un samtā. Bet nu turpināsim mūsu sarunas!"

Šai ielejā mūsu Kungs agrāk kādu laiku uzturējās un labprāt pastaigājās šejienes jaukajās pļavās un svaigajā gaisā. Bez tam šeit uz brīdi var būt brīvs no dzīves steigas un trokšņiem; tie visi paliek tālu prom no šejienes. Visur citur ir trokšņi un nemieri, tikai mušu Pazemojumu ieleja ir klusa un vientuļa. Te cilvēku, kas iegrimis nopietnās pārdomās, neviens netraucē un nekavē, kā tas ir citās vietās. Šai ielejā parasti satiekam! tikai tie, kas mīl svētceļnieku dzīvi. Lai gan Kristietim šeit bija smags pārbaudījums, satiekoties ar Apollionu, tomēr man jāsaka, ka agrāk ceļinieki šai ielejā ir satikuši arī eņģeļus, atraduši arī pērles un dzīvības vārdus (Hoz.12, 4-5; Mat.13,46; Ps.119,25 un71).

Es jau jums stāstīju, ka agrāk mūsu Kungam šeit bija savs īpašums, kurtam bieži patika uzkavēties. Man jāpaskaidro, ka tiem ļaudīm, kas šeit dzīvo un staigā, mūsu Kungs atvēlējis gada ieņēmumus, ko tie saņem noteiktos laikos, lai tiem būtu uzturs un iedrošinājums viņu turpmākajā ceļojumā."

Kad viņi jau labu gabalu bija nogājuši, Samuels jautāja Drošsirdim: "Es zinu, ka šai ielejā mans tēvs cīnījās ar Apollionu, bet kurā vietā šī cīņa notika? Ieleja ir liela, bet es gribētu to zināt."

"Tava tēva cīņa ar Apollionu notika vēl kādu gabalu uz priekšu no šejienes, kādā ļoti šaurā ejā tūliņ aiz Aizmirstības klajuma. Tiešām, tā ir visbīstamākā vieta visā šai apgabalā. Uzbrukums ceļiniekiem arvien noticis tad, kad tie aizmirsuši saņemtās svētības un to, ka viņi paši nav bijuši cienīgi tās saņemt. Šai vietā daudzi piedzīvojuši neveiksmes. Tai vietā nonākuši, runāsim par to vairāk, jo domāju, ka tur būs redzamas kādas cīņas pēdas un piemiņas zīmes."

"Man šķiet," Sirsnība ierunājās, "ka man šai ielejā klājas tikpat labi kā citās vietās mūsu ceļojumā; šī vieta ir taisni pēc mana prāta. Man patīk tādas vietas, kur nedzird ratu rīboņu un riteņu čīkstoņu. Šeit katrs var netraucēti pārdomāt, kas viņš ir, no kurienes nācis, ko darījis un kādam uzdevumam Ķēniņš viņu aicinājis. Šeit, sevī iegremdējoties, vai" iegūt salauztu sirdi, satriektu garu, kamēr acis pārplūst kā Hesbonas dīķis (Augstā dz.7,4). Labi tiem, kas caur šo ieleju iet taisnīgi; tie to sev dara par avotainu zemi, un lietus to pušķo ar svētību; tie iet no spēka uz spēku (Ps.84,7-8).

Par šo ieleju mūsu Ķēniņš sacījis, ka Viņš tai došot vīna dārzus un katrs, kas te staigāšot, tas dziedāšot - kā arī Kristietis darīja, pirms satika Apollionu." (Hoz.2,15.)

"Tas taisnība," Drošsirdis teica, "esmu vairākas reizes pa šo ieleju gājis, bet nekur neesmu juties labāk kā šeit. Vairāki svētceļnieki, kurus esmu pavadījis, ir teikuši to pašu. "Uz to es lūkošos," saka mūsu Ķēniņš, "kas ir nabags, kam satriekts gars un kas manu vārdu bīstas" (Jes.66:2)."

Tagad tie nonāca tieši tai vietā, kur bija notikusi cīņa. "Šī ir tā vieta," Drošsirdis sacīja Kristietei, bērniem un Sirsnībai. "Šai vietā Kristietis stāvēja un cīnījās ar Apollionu. Lūk. šeit uz akmens vēl redzamas tava vīra asins zīmes. Apskaties, ka šur tur vēl redzamas Apolliona bultu paliekas. Redziet, kā viņi savām kājām zemi izmīdījuši, kad viņi saķērušies cīnījās! Pat akmeņi cīņā saskaldīti! Patiesi, šeit Kristietis ir cīnījies kā vīrs, kā lielākais varonis, kapāts Simsons! Kad Apollions bija uzvarēts, viņš atkāpās tuvējā ielejā, ko sauc par Nāves Ēnas ieleju, kur arī mēs drīz nonāksim.

Redziet, tur ir arī piemineklis, uz kura atzīmēta Kristieša cīņa un uzvara viņam par godu visos laikos." Piemineklis atradās viņiem taisni priekšā blakus ceļam, tādēļ tie piegāja klāt un izlasīja tur šādu uzrakstu:

Šai vietā notika
savāda un nikna cīņa:
Kristietis un Apollions
mēģināja viens otru pārspēt.
Kristietis, cīnījies kā varonis,
piespieda pretiniekus bēgt –
to mūžam lai apliecina šis piemineklis.

Izgājuši cauri Pazemojumu ielejai, tie nonāca pie Nāves Ēnas ielejas robežām. Šī ieleja bija garāka nekā iepriekšējā; pie tam šo vietu apdzīvo daudzas dažādas ļaunas būtnes, kā to daudzi var apliecināt. Tomēr šīs sievietes un bērni šai vietai izgāja cauri pavisam laimīgi, jo bija diena un Drošsirdis viņus vadīja.

Iegājušiem ielejā, tiem likās, it kā tie dzirdētu mirēju vaimanas. Atskanēja arī tāli kliegzieni un gaudas - it kā no lielām mokām. Zēni sāka trīcēt, sievietes izskatījās bālas un nobijušās, bet Drošsirdis viņus mierināja un iedrošināja.

Tālāk ejot, tiem likās, it kā zeme zem viņu kājām sāktu trīcēt un līgoties. Tie dzirdēja arī čūsku šņākšanu, bet nekā neredzēja. Tad zēni jautāja: "Vai vēl šai briesmu vietai nav gals?" Atkal Drošsirdis tos iedrošināja un ieteica uzmanīt savus soļus, lai neiekāptu kāda cilpā vai lamatās.

Tad Jēkabam kļuva nelabi - laikam aiz bailēm. Māte viņam iedeva drusku no spēcinošā dzen ēna, ko tā bija dabūjusi Izskaidrotāja namā, un dažus pilienus no ārsta iedotajām zālēm. Pēc tanī zēns atkal atspirga. Tā tie gāja arvien tālāk, līdz nonāca ielejas vidū. Te Kristiete iesaucās: "Man šķiet, ka es redzu uz ceļa kaut ko savādu, ko es vēl nekad neesmu redzējusi."

"Kas tas ir, māt?" Jāzepts jautāja.

"Kaut kas pēc izskata ļoti nejauks; bet es nezinu, kam tas pielīdzināms. Tagad tas vairs nav tālu."

"Tagad," Drošsirdis uzsauca, "kam visvairāk bail, tas lai turas cieši aiz manis." Ienaidnieks tuvojās, un Drošsirdis jau stājās tam pretī; bet, pienācis pavisam tuvu, ienaidnieks, visiem redzot, pēkšņi nozuda. Tad viņi atcerējās, ko bija agrāk dzirdējuši: "Stājieties velnam pretim, tad viņš bēgs nojums." (Jēk.4, 7.)

Nu viņi atkal drusku drošāki gāja tālāk. Bet pēc brīža, kad Sirsnība atskatījās, viņa ieraudzīja kaut ko līdzīgu lauvam, kas lieliem soļiem tuvojās un dobji rūca. Rūkšana atbalsojās visā ielejā, un ceļotāju sirdis nodrebēja; vienīgi Drošsirdis neizbijās. Nezvērs nāca arvien tuvāk. Tagad Drošsirdis lika svētceļniekiem iet pa priekšu, un viņš gāja aiz tiem, jo gatavojās cīņai (1.Pēt.5, 7-8). Tomēr nezvērs, pamanījis, ka pretinieks nolēmis ar to cīnīties, atkāpās un tuvāk vairs nenāca.

Atkal tie gāja tālāk Drošsirdža vadībā. Te viņi nonāca tādā vietā, kur ceļu šķērsoja plata bedre. Pirms tie paspēja tikt tai pāri, uznāca bieza migla un tumsa, tā ka nevarēja vairs neko redzēt.

"Ak!" ceļinieki iesaucās, "ko nu iesāksim?" Bet Drošsirdis teica: "Nebīstieties; stāviet gluži mierīgi, un jūs redzēsiet, ka arī šīm lietām drīz būs beigas." Visi palika šeit stāvot, jo viņu ceļš bija aizsprostots. Viņiem likās, it kā tie skaidri dzirdētu ienaidnieku troksni un trakošanu. Ari bezdibeņa uguni un dūmus varēja skaidri redzēt. Tad Kristiete teica Sirsnībai: "Tagad redzu, ko visu mans nabaga vīrs pārcietis. Es biju daudz par šo vietu dzirdējusi, bet nekad agrāk nebiju to redzējusi. Mans nabaga vīrs nāca šeit viens pats naktī, un gandrīz viss viņa ceļš bija tīts tumsā; arī ļaunie nezvēri un tumsas spēki viņam sekoja, gribēdami viņu vai gabalos saplosīt. Daudz ir stāstīts par Nāves Ēnas ieleju, tomēr neviens nespēj īsti saprast, ko šī vieta nozīmē, kamēr pats tanī nav bijis. "Vienīgi sirds pati zina savas pašas bēdas, un svešinieks nezina tās priekus." Ir gan briesmīgi šeit atrasties!"

Tad Drošsirdis sacīja: "Tas ir tikpat kā cīnīties ar lieliem ūdeņiem un tajos nogrimt; tas ir tikpat kā atrasties jūras dzelmē vai zemes dziļumos pie kalni pamatiem. Tad liekas, ka zeme kā varens cietums ar aizbultētām un noslēgtām durvīm mūs apņēmusi un ieslēgusi uz visiem laikiem. Bet - "kas tumsībā staigā, kur gaismas nav, tas lai paļaujas uz tā Kunga vārdu un cer uz savu Dievu" (Jes.50,10). Par sevi pašu esmu jau jums sacījis, ka es jau daudzkārt esmu gājis pa šo ieleju un esmu piedzīvojis daudz grūtākus brīžus nekā tagad; un tomēr, kā redzat, es dzīvoju. Negribu lielīties, jo neesmu pats sevi izglābis. Bet esmu drošs, ka mēs laimīgi tiksīm atbrīvoti. Lūgsim gaismu no Tā, kas var mūsu tumsu apgaismot un ar kaunu aizdzīt ne tikai šejienes briesmoņus, bet arī visus velnus ellē."

Tā nu viņi no visas sirds lūdza Dievu, un Dievs sūtīja gaismu un atbrīvošanu. Nu vairs nekādi kavēkļi nestāvēja viņiem ceļā, pat tur nē, kur nupat tos bija aizkavējusi bedre. Tomēr vēl viņi nebija ielejai tikuši cauri.

Tālāk ejot, tos ļoti apgrūtināja neįēdzīga smaka. Tad Sirsnība sacīja Kristietei: "Šeit gan nav tik patīkami kā pie Šaurajiem vārtiem vai Izskaidrotāja namā, vai Jaukuma pilī, kur mēs nupat bijām."

"Nekas," viens no zēniem sacīja, "vienreiz iziet cauri šai vietai nav tik ļauni kā pastāvīgi šeit dzīvot. Man šķiet, ka viens iemesls, kāpēc mums jāiet uz sagatavoto vietu pa šo ceļu, ir tas, lai mūsu jauno tēviju padarītu mums vēl patīkamāku."

"Pareizi, Samuel," Drošsirdis sacīja, "tagad tu runā kā vīrs."

"Ja es kādreiz no šīs vietas tikšu ārā," zēns sacīja, "tad es gaišu un patīkamu ceļu pratīšu daudz augstāk cienīt un vērtēt nekā līdz šim."

"Nu, gan mēs savā laikā tiksīm ārā," Drošsirdis mierīgi noteica.

Tie gāja aizvien uz priekšu, līdz Jāzeps sacīja: "Vai tad vēl nevar saredzēt šīs ielejas galu?"

"Skaties labāk uz savām kājām, jo mēs tūliņ nonāksim starp valgiem un lamatām," Drošsirdis atbildēja. Viņi tā darīja, tomēr valgi tiem sagādāja daudz rūpju un pūļu. Staigādami starp valgiem, tie pēkšņi ieraudzīja kreisajā grāvi guļam kāda cilvēka liķi, kas bija pilnīgi saplosīts un sakropļots. Drošsirdis sacīja: "Tas ir kāds Nevēlīgais, kas ari" gājis pa šo ceļu; viņš jau ilgi te gulējis. Viņa ceļabiedrs Vēlīgais paguva uzbrucējiem izbēgt. Jūs nemaz nevarat iedomāties, cik daudz cilvēku šai apvidū ir dabūjuši galu; tomēr ļaudis vēl joprojām ir tik neprātīgi pādroši, ka tie vieglprātīgi uzsāk svētceļnieku gaitas bez kāda padomdevēja un bez vadoņa. Nabaga Kristietis! Tiešām brīnums, kā viņš šeit ticis cauri sveiks un vesels. Bet viņš bija savam Dievam mīļš, un viņam pašam bija droša sirds, citādi viņam nekādā ziņā tas nebūtu izdevies."

Tad tie tuvojās ielejas galam. Taisni tai vietā, kur Kristietis, garām ejot, bija redzējis alu, tagad no šīs alas iznāca milzis, vārdā Āmurs. Ar saviem melniem, nepamatotu kritiku un veiklu prātošanu viņš pavināja un samaitāja daudzus jaunus svētceļniekus. Viņš uzrunāja Drošsirdi vārdā un tam bargi uzsauca: "Cik daudz reižu tev gan nav liegts šādas lietas darīt!"

"Kādas lietas?" Drošsirdis jautāja.

"Kādas lietas?" milzis atcirta. "Tu gan gluži labi zini, kādas lietas. Tagad es tavam amatam darīšu galu!"

"Lai notiek," Drošsirdis atsaucās, "tomēr, pirms cīnāties, vispirms parunāsim, kādēļ to darīsim!" Sievietes un bērni stāvēja trīcēdami un nezināja ko darīt.

Tad milzis sacīja: "Tu šinī zemē laupi, pie tam vēl kopā ar visļauņākajiem zagļiem."

"Tas ir pārāk vispārīgi teikts," Drošsirdis atteica, "runā skaidrāk."

Tad milzis sacīja: "Tu nodarbojies ar dvēseļu pārdevēja amatu. Tu pielabini sievietes un bērnus un vadi tos prom uz svešu zemi, tā vājinot mana kunga valsti un tai kaitējot."

Bet Drošsirdis mierīgi atbildēja: "Es esmu visaugstākā Dieva kalps; mans uzdevums ir vadīt grēciniekus pie atgriešanās no grēkiem. Man ir pavēlēts nebīties ne no kādām grūtībām, lai vīrus, sievietes un bērnus no garīgas tumsas vadītu gaismā un no sātana varas pie Dieva. Ja tas ir tavš īstais iemesls šai ķildai un cīņai, tad, manis dēļ, varam sākt cīņu uz vietas."

Milzis tūliņ tuvojās, un Drošsirdis izgāja tam pretī. Iedams viņš izvilka savu zobenu, bet milzim rokās bija liela runga. Bez kādas tālākas runāšanas tie sāka cīņu. Milzis tūliņ ar pirmo sitienu notrieca Drošsirdi zemē, tā ka tas paklupa uz vienu celi. Sievietes un bērni izbailes iekliedzas. Tomēr Drošsirdis tūliņ atkal uzlēca kājās un ārkārtīgi sparīgi uzbruka ienaidniekam, ievainodams to rokā. Veselu stundu tie dedzīgi cīnījās, tā ka beidzot no milža nāsīm plūstošā karstā elpa plūda šņākdama kā no tvaika katla. Tad uz brīdi tie aprima, lai mazliet atvilktu elpu. bet Drošsirdis šai starplaikā lūdza Dievu. Ari sievietes un bērni visu cīņas laiku ar asarām acīs lūdza Dievu pēc palīdzības un spēka.

Mazliet atpūtušies, tie uzsāka cīņu no jauna. Nu Drošsirdis cirta ar tādu sparību, ka milzis nogāzās gar zemi.

"Pag, ļauj jel man atkal piecelties!" milzis kliedza. Drošsirdis viņam to atļāva, un cīņa turpinājās. Tad milzim izdevās veikls un ļoti spēcīgs sitiens ar savu rungu. Ja viņš nebūtu tikai drusciņ kļūdījies, tad ar šo rungas sitienu būtu pāršķēlis Drošsirdi galvu. Bet Drošsirdis, vēl pēdējā mirklī to pamanījis, veikli palēca sāņus. Tūliņ nākošajā mirklī viņš pats ar visu sparību uzbruka milzim un smagi ievainoja to sānos. Milzis sāka streipuļot un grīloties un nevarēja vairs savu rungu novaldīt. Tad Drošsirdis ar otru veiklu un ļoti spēcīgu zobena cirtienu nocirta milzim galvu. Sievietes un bērni par to uzgavilēja. Arī Drošsirdis slavēja Dievu par dāvāto uzvaru. Kad tas bija noticis, ceļinieki uzcēla stabu un piestiprināja pie tā milža galvu. Apakšā tic parakstīja sekojošus vārdus, lai garāmgājēji tos varētu lasīt:

"Milzis Āmurs,
kā galvu te apskatīt varat,
Debesu ceļiniekus gūstīt un aplaupīt mēdza -
līdz savam laikam.
Varonis Drošsirdis
Debesu Valdnieka spēkā
varenā cīņā šeit salauza varmākas varu -
slava lai Dievam!"

7. nodaļa

Godīgais un Izmisuša dzīvesstāsts

Tālāk es redzēju, ka svētceļnieki devās uz kādu pakalnu, kas bija uzņemts, lai ceļinieki varētu aplūkot apkārtni. Tā bija tā pati vieta, kur Kristietis pirmo reizi ieraudzīja Uzticīgo. Pakalnā ceļinieki apsēdās un atpūtās; šeit viņi ēda, dzēra un priecājās, ka bija izglābti no ļoti bīstamā ienaidnieka. Ēdot Kristiete apjautājās vadonim, vai tas nav kaut kur ievainots. "Nekas," Drošsirdis atbildēja, "man ir tikai kāds niecīgs ievainojums, ko biju pavisam aizmirsis. Bet šī brūce lai ir kā mazs mīlestības pierādījums manam Kungam un jums, par ko dzīves beigās saņemšu atmaksu."

"Vai tev nemaz nebija bail, kad ienaidnieks tev uzbruka ar smago rungu?" (2.Kor.4.nod.) Kristiete jautāja.

"Es nepaļaujos uz savu spēku, bet uz To, kas ir spēcīgāks par visu un par visiem!" Drošsirdis atbildēja.

"Bet ko tu domāji, kad ar pirmo sitienu ienaidnieks tevi nogāza gar zemi?"

"Es domāju, ka manam Kungam tāpat klājies un ka beigās Viņš tomēr uzvarēja."

Tad Matejs sacīja: "Sakiet, ko gribat, bet man šķiet, ka Dievs ir bijis brīnišķīgi labs pret mums, jo Viņš mūs ne vien izvedis no šīs ielejas, bet arī izglābis mūs no ienaidnieka rokām. No savas puses varu sacīt, ka man vairs nav neviena iemesla Dievam neuzticēties - pēc tam, kad Viņš tagad un tādā vietā kā šī ieleja ir devis mums šādu savas mīlestības pierādījumu."

Tad viņi piecēlās un devās tālāk. Netālu viņu priekšā stāvēja kāds ozols. Pie tā nonākuši, tie atrada ozola paēnā kādu vecu svētceļnieku, cieši aizmigušu. Ka viņš bija svētceļnieks, to varēja spriest pēc viņa apģērba, jostas un spieķa. Drošsirdis viņu pamodināja. Vecais vīrs, tikko acis atvēris, izsaucās: "Kas ir? Kas jūs tādi? Ko jūs te gribat?"

"Nu, nu, draugs," Drošsirdis viņu mierināja, "neesi tik karstasinīgs. Mēs visi esam draugi." Tomēr vecais vīrs, piecēlies, ātrāk nelikās mierā, līdz dabūja zināt, kas tie tādi bija.

Vadonis sacīja: "Mans vārds ir Drošsirdis; es esmu šo svētceļnieku vadonis, un tie ceļo uz Debesu pilsētu."

Tad Godīgais (tā sauca veco vīru) sacīja: "Lūdzu piedošanu. Es baidījos, vai tikai jūs neesat no tās bandas, kas Mazticīgajam nesen nolaupīja visu naudu. Tagad, labāk apskatoties, gan redzu, ka jūs esat godīgi ļaudis."

"Nu, ko tad tu būtu darījis, ja mēs tiešām būtu tās bandas dalībnieki?" Drošsirdis jautāja.

"Ko es būtu darījis? Es būtu turējies pretī līdz pēdējam elpas vilcienam. Esmu pārliecināts, ka tādā gadījumā jūs man neko nebūtu varējuši padarīt, jo kristietis nekad nav uzvarams, ja vien viņš pats nepadodas.

"Pareizi sacīts!" Drošsirdis iesaucās. "No tā es zinu, ka tu esi īsts svētceļnieks, jo tu sacīji patiesību."

"No taviem vārdiem es savukārt redzu, ka tu zini, kas ir īsta svētceļnieka gaita - jo visi citi parasti domā, ka svētceļnieki ir uzvarami vieglāk par visiem citiem."

"Nu, ja jau tā laimīgi esam satikušies, tad pasaki mums, lūdzu, savu vārdu un vietu, no kurienes tu nāc."

"Savu vārdu nevaru teikt, bet es nāku no Aklības pilsētas; tā atrodas četru dienu gājuma attālumā no Posta pilsētas."

"Ak, tu esi no turienes?" Drošsirdis teica. "Tad es tavu vārdu jau pa pusei varu uzminēt. Tevi laikam sauc par veco Godīgumu, vai ne tā?"

Vecītis nosarka un sacīja: "Nē, ne par Godīgumu, tādā vispārīgā, abstraktā vārdā; mans vārds ir Godīgais; es vēlos, lai arī mana dzīve saskanētu ar manu vārdu. Bet kā tu to varēji uzminēt, tikko pieminēju, no kurienes esmu nācis?"

"Es biju dzirdējis par tevi jau agrāk no sava Kunga un Valdnieka, jo Viņš zina visu, kas notiek vīrs zemes. Bet es dažu labu reizi esmu par to brīnījies, ka arī no tavas pilsētas kāds izceļojis, jo tā taču ir ļaunāka par pašu Posta pilsētu."

"Jā gan," Godīgais atbildēja. "Mēs dzīvojam tālāk no saules un tādēļ arī esam aukstāki un bezjūtīgāki. Tomēr kaut arī kāds cilvēks atrastos ledus kalna vidū - kad pār viņu uzlec Patiesības Saule, tad viņa sastingusī sirds atkūst. Tāpat ir noticis ar mani."

"To es pilnīgi ticu, tēt; zinu, kātā ir patiesība."

Tad vecais vīrs apsveicināja visus svētceļniekus ar svētu mīlestības skūpstu un apvaicājās par viņu vārdiem un par to, kā viņiem līdz šim klājies ceļojumā.

"Manu vārdu jūs, droši vien, būsiet jau dzirdējis," Kristiete viņam atbildēja. "Labais Kristietis bija mans vīrs, un šie četri zēni ir viņa bērni."

Cik ārkārtīgi priecīgs kļuva vecais vīrs, dabūjis to zināt! Viņš aiz prieka palēcās, gaviļēja un smaidīdams apsveica viņus ar tūkstoškārtīgiem laimes un svētību novēlējumiem, sacīdams: "Esmu daudz, daudz dzirdējis par tavu vīru, par viņa ceļojumu un cīņām, ko viņš savā laikā izcieta. Tev par prieku varu sacīt, ka tava vīra vārdu godam piemin visās pasaules malās; viņa ticība, viņa drosme, viņa izturība un viņa sirsnība ir padarījušas viņa vārdu slavenu."

Tad Godīgais vērsās pie zēniem un vaicāja, kā tos sauc. Zēni viņam pateica savus vārdus. Tad viņš sacīja: "Tu, Matej, paliec līdzīgs muitniekam Matejam - ne grēkā, bet tikumos (Mat.10,3). Samuel, esi līdzīgs pravietim Samuelam - esi īsts ticības un lūgšanas vīrs (Ps.99,6). Jāzep, kļūsti līdzīgs Jāzepam Potifara namā - esi šķīsts un bēdz no kārdināšanām (I. Mozus 39.nod.). Un tu, Jēkab, esi līdzīgs Jēkabam Taisnajam un Jēkabam, mūsu Kunga brālim (Ap.d.1:13 -14)."

Tad pārējie viņam pastāstīja par Sirsnību - kā viņa atstājusi savu tēvijū un savus tuviniekus, lai nāktu līdz Kristietei un viņas bērniem. To dzirdējis, Godīgais sacīja: "Sirsnība ir tavs vārds? Tad mūsu

Kunga sirsnība, mīlestība un žēlastība tevi arī uzturēs, iznesīs un izvadīs cauri visām grūtībām un bēdām, kas tev uzbruks ceļā, līdz beidzot tu nokļūsi tur, kur ar prieku varēsi skatīt visas žēlastības un sirsnības Avotu vaigu vaigā."

Svētceļnieku vadonis Drošsirdis par to visu tiešām ļoti priecājās un, Godīgajam runājot, vairākkārtīgi viņam uzsmaidīja.

Tālāk, turpinot ceļu visiem kopā, Drošsirdis jautāja vecajam vīram, vai viņš nepazīstot kādu Izmisušo, kas it kā devies svētceļojumā no tā paša apgabala.

"Jā gan, pazīstu viņu ļoti labi," Godīgais atbildēja. "No dabas viņš bija krietns vīrs, bet kā svētceļnieks un ceļabiedrs viņš sagādāja daudz rūpju un apgrūtinājumu; šai ziņā otru tādu savā mūžā neesmu redzējis."

"Redzu, ka tu viņu tiešām pazīsti, jo tu ļoti pareizi viņu raksturoji."

"Kā lai viņu nepazītu!" Godīgais turpināja. "Ilgu laiku biju viņa ceļabiedrs; mēs lielu gabalu gājām kopā. Es biju pie viņa arī tai laikā, kad viņš pirmo reizi sāka pārdomāt, kas nākotnē reiz ar mums visiem notiks."

"Es biju viņa vadonis no Izskaidrotāja nama līdz Debesu pilsētas vārtiem," Drošsirdis piebilda.

"Nu, tad tu pietiekami labi zini, kādas pūles bija ar viņu."

"Bija gan, bet es ar viņu sadzīvoju tīri labi, jo man bieži jāpavada viņam līdzīgi ceļinieki."

"Nu labi, tad pastāsti arī mums par viņu kaut ko tuvāk, tāpat par to, kā viņš izturējās tavā vadībā."

"Viņš pastāvīgās baidījās," Drošsirdis iesāka stāstīt, "ka viņš nerasnējis savu kāroto mērķi. Viss, par ko viņš dzirdēja kādu stāstām, viņu ļoti izbiedēja, tikko tur kaut mazliet bija pieminētas grūtības vai briesmas. Esmu dzirdējis, ka viņš veselu mēnesi esot raudādams nogulējis Mazticības purva priekšā un nav iedrošinājies iet pāri, lai gan redzējis daudzus pārejam un vairāki viņam pat piedāvājušies palīdzēt."

Griezties atpakaļ viņš arī negribēja. Viņš nomiršot, ja netikšot līdz Debesu pilsētai - tā viņš daudzreiz mēdza sacīt; tomēr viņš bija galīgi izmisis par katru grūtību un klupa pār katru salmu, ko viņam kāds nolika ceļā.

Tā ilgu laiku, kā jau teicu, pie purva nodzīvojies, viņš kādā jaukā, saulainā rītā bija tomēr mēģinājis tikt tam pāri, un tas viņam arī laimīgi izdevies. Tiešām nezinu, kā viņš to beidzot bija iedrošinājies! Pāri pārnācis, viņš pats tikko varējis tam ticēt.

Man liekas, ka arī viņa pašā bija tāds mazticības purvs, ko viņš nēsāja sev visur līdz - citādi viņš nebūtu varējis būt tāds, kāds viņš bija.

Nonācis pie Šaurajiem vārtiem, kas atrodas šī ceļa sākumā, viņš arī tur nostāvēja ilgu laiku, neuzdrīkstēdamies piekļauvēt. Katreiz, kad vārtus kādam atvēra, viņš atkāpās un deva vietu citiem, teikdams, ka viņš neesot cienīgs tur iēiet. Lai gan viņš pie vārtiem pienāca agrāk nekā daudzi citi, tomēr daudzi no tiem iegāja pa vārtiem agrāk par viņu.

Tā šis nabaga vīrs tur stāvēja trīcēdams un drebēdams; tiešām sirds iesāpējās, viņu tur tā redzot. Tomēr arī griezties atpakaļ viņš negribēja.

Beidzot reiz viņš satvēra āmuru, kas karājās pie vārtiem, un vienu vai divas reizes pavisam viegli, bailīgi piekļauvēja. Vārtus atvēra, bet viņš atkal atrāvās atpakaļ tāpat kā agrāk. Tad vārtu atvērējs iznāca pie viņa ārā un sacīja: "Tu, drebošais, ko tu vēlies?" Bet Izmisušais nokrita zemē kā miris. Vārtu atvērējs pabrīnījās, redzēdams viņu tik vāju un nedrošu; tad viņš sacīja: "Miers ar tevi! Celies augšā, jo es tev vārtus esmu atvēris; nāc iekšā, jo arī tu esi svētīts."

Tad Izmisušais beidzot piecēlās un trīcēdams iegāja iekšā; bet, iekšā iegājis, viņš kaunējās rādīt savu seju.

Kad viņš tur kādu laiku bija uzņemts gluži tāpat kā visi, kā jūs to jau zināt, viņam deva padomu doties tālāk un parādīja arī ceļu, pa kuru jāiet. Tad viņš turpināja iet, līdz nonāca pie mūsu nama. Tomēr tāpat kā viņš bija izturējies pie Šaurajiem vārtiem, taisni tāpat viņš izturējās arī šeit, pie mana saimnieka Izskaidrotāja nama durvīm. Viņš atkal labu laiku gulēja ārā, salā un aukstumā (tai laikā naktis bija aukstas un garas), jo neiedrošinājās pieteikties - bet doties atpakaļ vairs negribēja. Vēl vairāk: viņam bija līdzīgs labs ieteikuma raksts, adresēts manam saimniekam, lai viņu uzņemtu un sagādātu viņam visas šī nama ērtības un labumus; tāpat lai viņam dotu līdzīgu krietnu un stipru pavadoni, jo viņam pašam jau nebija vairāk drosmes kā cālītim. Bet ar visu to viņš tomēr baidījās piekļauvēt!

Tā šis nabaga vīrs tur klejoja gar mūsu namu un aiz bada un sala bija jau tuvu nāvei. Jā, viņa mazdūšība bija tik liela, ka viņš neuzdrīkstējās piekļauvēt, kaut gan redzēja citus piekļauvējam un ieejam namā.

Beidzot, ja nemaldos, es reiz nejausi paskatījos pa logu un, ieraudzījis kādu vīru ārā durvju priekšā šurp un turp staigājam, izgāju ārā un vaicāju, kas viņš tāds ir. Nabaga vīram bija pilnas acis asaru, bet viņš klusēja. Tad es nopratu viņa vēlēšanos. Iegāju iekšā un pastāstīju to savam saimniekam. Viņš mani izsūtīja atkal ārā, lai aicinot svešo iekšā, bet jāatzīstas, man bija lielas pūles, līdz viņu iedabūju iekšā. Beidzot Izmisušais tomēr ienāca mūsu namā, un mūsu saimnieks - gods, kam gods nākas - uzņēma viņu apbrīnojami sirsnīgi. Uz galda stāvēja garšīgi ēdieni, un nu ar visiem tiem Izmisušo pamieloja.

Kad viņš bija nodevis savu ieteikuma rakstu, mans saimnieks to izlasīja un apsolīja rakstā prasīto labprāt izpildīt.

Kādu laiku mūsu namā uzkavējies, Izmisušais, likās, kļuva mazliet drošāks. Jums jāzina, ka mans saimnieks ir ļoti laipns, bet it sevišķi pret šādiem izmisušiem un bailīgiem ļaudīm. Viņš tādēļ darīja visu iespējamo, lai Izmisušo iedrošinātu un iepriecinātu. Kad pēdējais visu ievērojamo un derīgo mūsu namā bija redzējis un bija gatavs doties tālākajā ceļā uz Debesu pilsētu, mans saimnieks viņam - tāpat kā reiz Kristietim - iedeva līdzīgu pudeli ar stiprinošu dzērienu un dažus citus atspirdzinājumus. Tā mēs devāmies ceļā, un es gāju viņam pa priekšu. Tomēr mans vadāmais bija ļoti mazrunīgs; viņš tikai visu laiku skaļi un smagi nopūtās.

Kad bijām nonākuši tai vietā, kur bija trīs pakārtie, Izmisušais sacīja, ka droši vien arī viņam būšot tāds pats gals. Vienīgi tad viņš kļuva priecīgs, kad ieraudzīja Krustu un Kapu. Jāatzīst, ka tur viņš pats gribēja kādu brīdi uzkavēties un pēc tam kādu laiku bija cik necik priecīgāks. Pie Grūtību kalna viņš neapstājās un arī nebaidījās no lauvām. Par tādām lietām viņš nerūpējās; viņa galvenās rūpes un bailes bija tās, ka viņu ceļa galā nepieņemšot.

Es viņu ievēdu Jaukuma pilī, man šķiet, pirms viņš vēl par to bija domājis un to vēlējās. Tūlīt iepazīstināju viņu arī ar turienes meitenēm, bet viņš jutās pārāk bailīgs un kautrīgs šādā sabiedrībā. Viņš ļoti vēlējās būt vienatnē, tomēr viņam patika prātīgas sarunas, un daudzkārt viņš tās klausījās, paslēpies aiz aizkariem. Viņam patika arī apskatīt dažādas senlaiku lietas, un par tām viņš labprāt daudz pārdomāja. Vēlāk viņš man pateica, ka abās pēdējās vietās - tas ir, pie Šaurajiem vārtiem un Izskaidrotāja namā - viņam esot ļoti patīcis; viņš labprāt būtu tur uzkavējies vēl ilgāk, bet neesot iedrošinājies to lūgt.

Kad mēs tālāk no Jaukuma pils kāpām pa kalnu lejup Pazemojumu ielejā, viņš soļoja tik dūšīgi, kā es reti kādu esmu redzējis šai vietā ejam. Viņam bija pilnīgi vienalga, cik zemā stāvoklī viņš atradās, ja tikai viņš beidzot varētu nokļūt svētlaimē. Jā, man šķiet, ka viņš un Pazemojumu ieleja ļoti labi saderēja kopā, jo visā ceļojuma laikā es nekur viņu neesmu redzējis tik priecīgu kā šinī ielejā. Dažreiz viņš pat nometās tur zemē, apkampa to, cieši pie tās piegludies, un skūpstīja puķes, kas tur auga (Raudu dz.3,27 - 29). Ik rītu, saulei lecot, viņš jau bija piecēlies un pastaigājās pa ieleju.

Bet, kad mēs nonācām pie Nāves Ēnas ielejas, tad es domāju, ka savu vīru pazaudēšu. Nevis tādēļ, ka viņš būtu gribējis griezties atpakaļ - to viņš nekad negribēja -, bet viņš gribēja vai nomirt aiz bailēm. "Ak, Kungs, ak, Kungs! Ļaunie gari mani sagrābs, ļaunie gan mani nožņaus!" viņš nemītīgi kļiedza, un es viņam nekādi nevarēju to izdabūt no prāta. Viņš sacēla tādu troksni un tā kļiedza, ka visi ļaunie gari viņam tiešām būtu iedrošinājušies uzbrukt, ja tie to būtu dzirdējuši.

Kad mēs beidzot devāmies ielejā iekšā, tad es ievēroju, ka ieleja tai reizē bija tik klusa un mierīga, kā es to vēl nekad nebiju piedzīvojis. Man liekas, mūsu Kungs laikam bija uz brīdi tā sasaistījies naidīgās varas, kas mājō šai ielejā, ka tās nespēja darboties, kamēr Izmisušais nebija izgājis ielejai cauri.

Iznāktu pārāk garš stāsts, ja es mēģinātu izstāstīt jums visu šo ceļojumu, tāpēc pieminēšu vēl tikai dažus gadījumus šai ceļā. Kad nonācām Niecības tirgū, Izmisušais tik tikko nesāka kauties ar visiem tirgotājiem. Es jau sāku baidīties, ka viņi mums abiem iedauzīs galvas - tik dedzīgi Izmisušais uzstājās pret visām šī tirgus niecības precēm un tirgotāju ālēšanos.

Arī Apburtajā zemē viņš bija ļoti spīrgts. Bet, pienācis pie upes un neatradis tiltu, viņš atkal nonāca galīgā izmisumā. "Tagad," viņš kļiedza, "tagad es nogrimšu mūžīgi un nekad neredzēšu Tā vaigu, ko skatīt esmu nācis jūdžēm tālu."

Un te nu es atkal novēroju kādu brīnišķīgu parādību: ūdens līmenis upē bija tik zems, kā to savu mūžu nebiju vēl redzējis. Tā Izmisušais pārgāja pāri, gandrīz vienīgi kājas saslapinājis. Kad viņš devās pa kalnu augšup uz vārtiem, es no viņa atvadījos un novēlēju viņam labu uzņemšanu. "Gan es tur iekļūšu!" viņš tagad tīri droši izsaucās, lād mēs šķīrāties, un es viņu vairs neredzēju."

"Tātad liekas, ka beigās viņam tomēr izgājis labi?" Godīgais ievaicājās.

"Noteikti labi," Drošsirdis atteica, "par to es arī nekad nešaubījos. Viņš bija reti vērtīga, savdabīga rakstura cilvēks, tikai vienmēr ļoti drūmā un nospiebtā garastāvoklī, tuvu izmisumam, par sevi domādams vienīgi ļaunu - un šo iemeslu dēļ viņa dzīve bija nasta kā viņam pašam, tā citiem. Viņš vienmēr bija ļoti jūtīgs pret grēku. Viņš tik ļoti rūpējās par to, lai tikai kādam nenodarītu sāpes vai nebūtu par piedauzību, ka viņš bieži atturējās pat no atļautām lietām – lai tikai kādam nebūtu par piedauzību (Rom.14:21; 1.Kor.8:13.)"

"Bet kāda iemesla dēļ gan tādai labai dvēselei visu savu mūžu bija jāpavada tikpat kā vienā tumsā – tikai tumšos un smagos bēdu brīžos?" Godīgais ievaicājās.

"Es tur saskatu divējāda veida iemeslus," Drošsirdis atbildēja. "Viens iemesls ir tas, ka gudrais Dievs ir tā dzīvē izkārtojis, ka vieni stabulē, bet otri raud (Mat.11:16,17). Izmisušais, lūk, bija viens no tādiem cilvēkiem, kas, tā sakot, spēlēja basu. Viņš un viņam līdzīgi ļaudis, varētu teikt, pūš viszemāko basa tauri, kas dod viszemāko skaņu starp pārējiem pūšamajiem instrumentiem. Daži mēdz sacīt, ka bass esot pamata balss un pamata skaņa mūzikā. Es no savas puses atzīstu par ļoti mazvērtīgu tādu atgriešanos un tādu garīgo pārliecību, kas nesākas ar iekšēju smagumu un iekšējām skumjām. Mūziķi uzskāņojot instrumentu stīgas, dažkārt vispirms mēdz pieskarties basa stīgai. Arī Dievs, kad Viņš cilvēka dvēseli grib noskaņot sev, vispirms mēdz pieskarties šai stīgai. Mūsu Izmisušā trūkums bija tas, ka viņš visu savu mūžu, tā sakot, spēlēja tikai uz šīs stīgas.

Iedrošinos runāt par šīm lietām, lietodams tādu līdzību, vienīgi tādēļ, lai mani jaunie draugi mani labāk saprastu. Arī Jāņa atklāsmes grāmatā milzīgais svēto pulks ir salīdzināts ar mūziķiem un dziedātājiem, kas koklē uz savām koklēm un dzied jaunu d/iesmu Dieva troņa priekšā (Atkl.14,2-3)."

"Pēc tava stāsta var spriest." Godīgais piebilda, "ka Izmisušais ir bijis ļoti dedzīgs cilvēks. No grūtībām, lauvām un Niecības tirgus viņš nemaz nav baidījies. Vienīgi grēks, nāve un elle iedvesuši viņam šausmas, tādēļ ka viņš vēl šaubījies par to, vai viņu uzņems Debesu pilsētā."

"Tev taisnība." Drošsirdis atbildēja, "tās bija galvenās lietas, kas viņu biedēja. Šo baiļu cēlonis, kā tu pats būsi sapratis, bija galvenokārt viņa nespēcīgais prāts un vājās zināšanas par šīm lietām, nevis garīgais nespēks pašā svētceļnieka dzīvē. Man šķiet, viņš būtu bijis gatavs iet pat caur uguni, ja tā būtu bijusi viņam ceļā. Viņu nospieda tādas lietas, ko vēl neviens cilvēks nav varējis nokratīt no sevis pilnīgi bez jebkādam grūtībām."

"Šis stāsts par Izmisušo man ļoti noderēja," tagad arī Kristiete ierunājās. "Līdz šim es domāju, ka nevienam neklājas tā kā man. Tagad es atrodu dažu labu līdzību starp minēto vīru un mani; mēs atšķiramies tikai divās lietās. Viņa nemiers bija tik liels, ka tas lauzās uz ārieni, bet es savu nemieru vienmēr slēpu sevī. Bailes viņu tā nospieda, ka viņš svētceļnieku atpūtas vietās neuzdrošinājās pieklauvēt; bet mani bailes piespieda klauvēt stiprāk."

"Ja es drīkstu izsacīt savas domas," Sirsnība piebilda, "tad man jāatzīst, ka arī manī ir kaut kas radniecīgs šim cilvēkam. Man arvien ir bijušas daudz lielākas bailes no uguns jūras soda vietā un no tā, kaut es nezaudētu savu vietu paradīzē, nekā no kaut kā cita vai dažādiem citiem zaudējumiem. Man vienmēr bija jādomā: ak, kaut man būtu tā laime reiz dzīvot tur, laimes vietā! Ar to man pilnīgi pietiktu, kaut arī tad man būtu jāzaudē vai visa pasaule!"

"Bailes arī mani mocīja, un es atzinu, ka esmu vēl tālu no tām lietām, kurām jāamājo atpestītā cilvēkā," Matejs sacīja. "Bet, ja šim lāga cilvēkam beigās gāja tik labi, kādēļ gan lai arī man neietu tikpat labi?"

Jēkabs ieminējās: "Kur nav baiļu, tur nav arī žēlastības. Lai gan visur tur nav žēlastība, kur ir bailes no elles, tomēr esmu drošs, ka tur, kur nav bijības pret Dievu, nav arī žēlastības."

"Pareizi sacīts, Jēkab," Drošsirdis teica, "jo dievbijība ir visas gudrības iesākums. Skaidrs, ka tiem, kam nav sākuma, nav arī vidus un gala. Bet tagad būs diezgan runāts par Izmisušo, teiksim viņam ardievas.

Izmisušais, ar bijību biklu

Nāci tu Dieva, Visvarenā, priekšā -

Ko dara citi?

"Ak, manas rokas lai tīras no grēka!"

Sauci tu izmisis dvēseles bailēs -

Ko saka citi?

"Bīstos no soda par grēkiem, ko nīstu!

Kā savu ceļu lai turu es šķīstu?

Rādi, Dievs, tumsā man gaismu jel īstu!"

Asarām ritot, dvēselei smeldzot,
Nevienam neredzot, ilgās tu lūdzies.
Ko dara citi?

Tagad redzēju, ka tie savas sarunas turpināja. Kad Drošsirdis bija nobeidzis pārrunas par Izmisušo, Godīgais sāka stāstīt par kādu citu vīru, vārdā Pašprāti. "Viņš pats sevi sauc par svētceļnieku," Godīgais iesāka, "bet esmu pārliecināts, ka viņš nav iegājis pa Šaurajiem vārtiem ceļa sākumā."

"Vai kādreiz esi ar viņu par to runājis?" Drošsirdis jautāja.

"Esmu runājis vairāk nekā vienreiz vien," Godīgais atbildēja, "bet viņš vienmēr palika tāds, kāds viņam vārds - Pašprātis. Viņš nelikās ne zinis par citiem cilvēkiem, ne par pierādījumiem, ne par paraugiem; ko viņš gribēja, to viņš darīja un ne uz ko citu viņu nevarēja piedabūt."

"Varbūt zini teikt, kāds pamats bija tādai viņa rīcībai?"

"Viņš domāja," Godīgais paskaidroja, "ka var droši sekot arī svētceļnieku kļūdām, ne tikai viņu tikumiem. Kas darīšot abus, tas noteikti tikšot atpestīts un no soda izglābts."

"Kā tā?" Drošsirdis iesaucās. "Ja viņš būtu teicis, ka arī vislabākais cilvēks var dažreiz izdarīt tās pašas svētceļnieku kļūdas, bet reizē ar to viņā var būt arī svētceļnieku labie tikumi - tad es vēl neko neteiktu. Taisnību sakot, mēs taču nekad neesam pilnīgi droši un pasargāti ne no viena netikuma; vienīgā iespēja to panākt - ja vienmēr esam nomodā un cīnāmies. Bet viņš, ja pareizi esmu tevi sapratis, taču tā nedomāja; viņš bija pārliecināts, ka ir atļauts tā darīt."

"Jā, tā es domāju; un tā viņš ticēja un dzīvoja."

"Kāds pamatojums bija šādām viņa domām?"

"Viņš atsaucās uz Svētajiem Rakstiem."

"Pastāsti, lūdzu, par to kaut ko tuvāk."

"Labprāt!" Godīgais atbildēja. "Viņš minēja veselu rindu Bībeles piemēru. Dāvidam esot bijuši sakari ar citu vīru sievām, un tomēr viņš bijis "vīrs, pēc Dieva sirds"; tādēļ arī viņš tā varot darīt. Salamanam bijušas vairākas sievas - arī viņš tā varot darīt."

Zāra un dievbijīgās bērnu saņēmējas Ēģiptē esot melojušas; to darījusi arī Rāhaba un tomēr tikusi izglābta - arī viņš tā varot darīt. Mācekļi uz sava Kunga pavēli aizgājuši un paņēmuši cita ēzeli - tādēļ arī viņš tā varot darīt. Jēkabs sava tēva mantojumu ieguvis ar viltību - tādēļ arī viņš tā varot darīt."

"Paskat, cik augstus pamatojumus šis vīrs atradis! Bet vai esi drošs, ka viņš tiešām nopietni tā domāja?"

"Es daudzkārt esmu dzirdējis viņu šīs domas aizstāvam, nopietni minam šos šķietamos pierādījumus no Svētajiem Rakstiem, meklējam arī citus pierādījumus un tamlīdzīgi."

"Tās taču ir domas, kurām nepiekritīs neviens īsti prātīgs cilvēks visā pasaulē!" Drošsirdis dedzīgi iesaucās.

"Tev tikai mani pareizi jāsaprot," Godīgais turpināja. "Pašprātis neapgalvoja, ka katrs varot tā darīt. Tikai tiem tas esot atļauts, kam ir arī to cilvēku tikumi, kas tādas lietas darījuši."

"Bet kas gan var būt vēl nepareizāks kā tāds spriedums!" Drošsirdis izsaucās. "Tas ir tas pats, kā kad sacītu: tādēļ ka dievbijīgi ļaudis ir grēkojuši aiz vājības, drīkst grēkot arī tīšā prātā. Vai arī: tādēļ ka bērns, spēcīgas vēja brāzmas pagrūsts, klupis pār kādu akmeni, pakritis un notašķījies dubļiem, tādēļ cilvēks drīkst arī tīšā prātā nogulties dubļos un vārtīties kā cūka. Kas to būtu varējis iedomāties, ka tumšās kaisles un dziņas var cilvēku tik tālu apstulbot!"

Bet jāpiepildās tam, kas ir rakstīts: "Tiem tas ir par piedauzību, kas neklausa vārdiem - kam tie arī ir nolemti." (1.Pēt.2:8.)

"Bez tam, ja Pašprātis domā, ka tādiem cilvēkiem, kas cītīgi nododas dievbijīgo vīru netikumiem, varbūt arī viņu tikumi, tad tas ir tikpat rupjš pašapmāns kā iepriekšējais. Kas "ēd tā Kunga ļaužu grēkus" (Hoz.4, 8 - angļu tulk.), tas ir un paliek tālu no viņu tikumiem. Tādam cilvēkam, kam šādas domas, nav ne ticības, ne mīlestības.

Bet es jau zinu, ka tu esi stipri iebildis pret šādām viņa domām; kā tad viņš sevi aizstāvēja?"

"Viņš mierīgi atbildēja, ka tā darīt pārliecības dēļ esot daudz godīgāk nekā tā darīt, pieturoties pie pretējas pārliecības."

"Aukstasinīga un nekaunīga atbilde! Ir jau ļauni, savām kaislēm un iekārēm ļaut vaļu, kad paša pārliecība runā pretī; bet grēkot un mierīgi apgalvot, ka to darīt ir pilnīgas tiesības, ir vēl ļaunāk. Pirmā

cilvēka rīcība ir šajos atsevišķajos gadījumos ļaudīm par piedauzību; bet otrs tos apzinīgi ved valgos un māca uz ļaunu."

"Ir daudz tādu, kas domā tāpat kā Pašprātis, bet kas to tik atklāti neizsaka," Godīgais sacīja. "Tādēļ jau arī svētceļnieka gaitas ir tik maz iecienītas, kā tas mūsu laikos novērojams."

"Diemžēl tā ir patiesība. Tomēr, kam ir bijība pret Paradīzes Ķēniņu, tie no visa tā izbēgs."

"Pasaulē ir daudzas un dažādas pārliecības," Kristiete ieminējās. "Pazīstu kādu cilvēku, kas sacīja, ka atgriezties no grēkiem esot diezgan laika tad, kad cilvēks taisoties mirt."

"Nevar gan teikt, ka tas būtu diezin cik gudri," Drošsirdis sacīja. "Ja kādam cilvēkam nedēļas laikā būtu kājām jānoiet divdesmit jūdžu, tad gan viņš šo savu gājienu negribētu atlikt uz šīs nedēļas "pēdējo stundiņu.""

"Tev gan taisnība," Godīgais atbildēja, "un tomēr lielākā daļa no tiem, kas sevi tur par svētceļniekiem, taisni tā dara - viņi atliek šīs lietas līdz pēdējam brīdim. Kā redzi, es esmu jau vecs vīrs. un uz šī ceļa esmu jau daudz ko piedzīvojis un piedzīvoto ievērojis."

Esmu redzējis ļaudis, kas, aizejot svētceļnieku gaitās, ir rīkojušies tā, it kā viņi gribētu sev līdzī aizdzīt vai visu pasauli - un tomēr tie ir pēc dažām dienām miruši, tāpat kā tie, kas gāja bojā tuksnesī un apsolīto zemi nekad neredzēja. Turpretim daži, par ko varēja domāt, ka tie neizturēs pat vienu dienu, ir pierādījušies par ļoti krietniem svētceļniekiem."

Esmu redzējis dažus, kas sākumā skriešus devās uz priekšu, pēc īsa laika tikpat ātri skrienam atpakaļ. Daži sākumā runāja par svētceļnieka dzīvi visu labāko, bet pēc maza brīža atkal visu ļaunāko. Esmu dzirdējis dažus, dodoties ceļā uz paradīzi, droši liecinām, ka tāda vieta ir; bet tad, kad tie jau gandrīz bija to sasnieguši, tie nāca atpakaļ, sacīdami, ka tādas vietas neesot. Daudzi lielīdamies stāstīja, ko visu viņi darīšot, tiklīdz sastapšoties ar kādiem kavēkļiem; bet jau padzirdējuši pirmās baumas un pirmo veltīgo trauksmi, tie aizbēga, atstādami savu ticību, svētceļnieka gaitu un visu citu."

8. nodaļa

Gāja nams un jaunie ceļabiedri

Kad tie tā sarunādamies turpināja savu ceļu, viņiem pēkšņi kāds vīrs skrēja pretī un kļiedza: "Vīri un jūs, vājākie ļaudis, ja jums dzīvība mīļa, tad glābieties, jo priekšā uz ceļa jums uzglūn laupītāji!"

Drošsirdis mierīgi noteica: "Tie laikam būs tie paši trīs, kas bija uzbrukuši Mazticīgajam. Labi, mēs esam gatavi viņus satikt."

Tā viņi gāja tālāk. Ceļa līkumos tie gan labi palūkojās visapkārt, vai nesatiks minētos uzbrucējus. Tomēr, vai nu pēdējie bija dzirdējuši par Drošsirdi, vai arī atraduši sev citu laupījumu - mūsu ceļinieki tos nesatika.

Kristiete tagad vēlējās sev un saviem bērniem atrast kādu mājvietu, kur atpūsties, jo tie bija noguruši. Tad Godīgais ieminējās, ka netālu atrodoties neliels nams, kur dzīvojot kāds ļoti godājams Kristus māceklis, vārdā Gajs (Rom.16, 23). Tā viņi nolēma tur iegriezties - sevišķi vēl tādēļ, ka vecais vīrs atsaucās par Gāju tik labi.

Pie Gaja nama piegājuši, tie gāja iekšā bez piekļauvēšanas, jo Gāja nams bija kaut kas līdzīgs svētceļnieku viesnīcai, un pie viesnīcas durvīm ļaudis nemēdza kļauvēt. Viņi vaicāja pēc namatēva, un viņš pie tiem ieradās. Viņi tūliņ apjautājās, vai viņi varētu šeit pārgulēt.

"Jā, godātie viesi," Gajs viņiem atbildēja, "ja jūs esat godīgi ļaudis; mans nams ir ierīkots vienīgi svētceļniekiem."

Kristiete, Sirsnība un zēni sevišķi nopriecājās par to, ka namatēvs ir svētceļnieku draugs. Tad viņi apjautājās par telpām. Gajs tūliņ viņiem ierādīja divas istabas - vienu Kristietei, Sirsnībai un bērniem, otru Drošsirdim un vecajam vīram.

"Kas tev labs vakariņās, mīļais Gaj!" Drošsirdis apjautājās. "Šie ceļinieki šodien ir nogājuši lielu ceļa gabalu un ir noguruši."

"Ir jau vēls," Gajs atbildēja, "mums būtu grūti atrast, kur nopirkt pārtiku; bet to, kas man mājās pie rokas, labprāt celšu jums priekšā, ja jūs to ņemsiet par labu."

"Mēs pilnīgi būsīm apmierināti ar to, kas tev ir mājās," Drošsirdis atbildēja, "jo, cik es tevi pazīstu, tev vienmēr ir viss, kas vajadzīgs."

Tad Gajs nogāja lejā un aprunājās ar savu pavāru (ko sauca Baudi Labo), lai tas sagatavotu vakariņas uzdotajam svētceļnieku skaitam. To nokārtojot, viņš uznāca atkal augšā un sacīja: "Mīļie

draugi, esiet mīļi sveicināti manā namā; es tiešām priecājos, ka man ir nams, kur jūs uzņemt. Kamēr pagatavos vakariņas, ja jums nekas nav pretī, mēs varam cits citam pakavēt laiku ar derīgām un labām sarunām." Visi tam piebalsoja.

Tad Gajs iejautājās: "Kā sieva ir šī cienījamā kundze, ja drīkstu vaicāt, un kā meita šī jaunie?"

"Šī kundze ir Kristieša - kāda agrāka svētceļnieka sieva, un šie ir viņu četri bērni," Drošsirdis paskaidroja. "Jaunie ir kāda viņas paziņa, kuru viņa pārliecinājusi nākt līdzī šai svētceļojumā. Visi šie zēni ir līdzīgi savam tēvam un cenšas sekot viņa pēdās. Jā, jau ieraugot vien kādu vietu, kur šis vecais svētceļnieks ir atradies, vai kādas viņa iemītas pēdas, vai piemiņas zīmes, tie ir ļoti iepriecināti un sajūsmināti, tā ka tie nolemj gan uzturēties tajās pašās vietās, gan staigāt tos pašus ceļus."

"Tātad šī ir Kristieša sieva, un tie ir viņu bērni? Es pazinu tava vīratēvu, jā, pat viņa vectēvu. No šīs cilts ir cēlušies daudzi krietni ļaudis; viņu senči dzīvoja vispirms Antiohijā (Ap.d.11:26). Šie Kristieša senči (es ceru, viņš būs tev par tiem stāstījis) bija ļoti godājami vīri. Tie ir bijuši sevišķi izcili labos tikumos un drosmē, ko tie veltījuši visu svētceļnieku Kungam, Viņa ceļiem un visiem tiem, kas Viņu mīl. Esmu dzirdējis par daudziem tava vīra radniekiem, kas patiesības dēļ ir izcietuši un izturējuši visādus pārbaudījumus.

Stefanu, kas bija viens no tava vīra cilts pirmajiem senčiem, nomētāja akmeņiem (Ap.d.7,59 - 60). Jēkabu, kādu citu šīs pašas cilts sentēvu, nonāvēja ar zobenu (Ap.d.12,2). Nemaz nerunājot par Pāvilu un Pēteri, sensenajiem tava vīra cilts locekļiem, tur piederēja arī Ignātijs, ko meta lauvām priekšā, un Polikarps, kas drošsirdīgi mira uz sārta. Citus īpašā, kurvim līdzīgā sprostā izlika saulē, lai lapsenes tos nodzeltu; vēl citus iebāza maisos un noslīcināja, iemetot jūrā.

Nav nemaz iespējams pieminēt visus šīs cilts locekļus, kas cietuši pārestības, kaunu un nāvi tādēļ, ka tie mīlēja savu svētceļnieka dzīvi un palika tai uzticīgi. Tādēļ es varu tikai priecāties par to, ka tavš vīrs atstājis aiz sevis četrus tādus zēnus. Es ceru, ka viņi darīs godu sava tēva vārdam, staigās sava tēva pēdās un arī beigs savu dzīvi līdzīgi tēvam."

"Tiešām," Drošsirdis piebalsoja, "tie ir zēni, no kā var sagaidīt daudz laba; liekas, ka viņi tiešām no sirds ir izvēlējušies staigāt sava tēva ceļus."

"Es domāju tāpat," Gajs sacīja. "Tādēļ ir gaidāms, ka Kristieša ģimene nākotnē izplatīsies pa visu pasauli un kļūs liela un plaša. Lai tikai Kristiete jau laikus izraugās piemērotas meitenes, kas varētu viņas dēliem derēt par sievām, lai viņu tēvu un sentēvu vārds pasaulē nekad netiktu aizmirsts."

"Tiešām, būtu ārkārtīgi žēl, ja šī ģimene izmirtu," Godīgais piebilda.

"Izmirt tā nevar," Gajs teica, "bet samazināties gan. Tomēr, ja Kristiete paklausīs manam padomam, tad viņas cilts nezudīs. Jā, Kristiete," viņš turpināja, uzrunādams tieši Kristieti, "es priecājos, redzot jūs abas ar Sirsnību, tik patīkamu draudzeņu pāri, šeit savā namā. Un -ja drīkstu tev dot padomu - nodibini ar Sirsnību tuvāku radniecību. Ja viņa to vēlēsies, neliedz viņai savu vecāko dēlu Mateju par vīru. Tas būs īstais ceļš, kā uzturēt savu cilti dzīvu un nodrošināt sev pēcnācējus."

Gaja vārdi piepildījās. Tā kā Sirsnība ar Mateju jau bija labi draugi, tad drīz vien viņi saderinājās un vēlāk arī apprecējās. Bet vairāk par to dzirdēsīm vēlāk.

Gajs turpināja: "Es tagad gribētu teikt dažus vārdus sievietēm par labu, lai tās attaisnotu no tiem pārmetumiem, kas tām veltīti.

Ja ir taisnība pārmetumam, ka sievietes dēļ pasaulē ienāca nāve un lāsts (1.Mozus 3.nod.), tad tikpat nenoliedzams ir tas, ka arī dzīvību un pestīšanu pasaulei atnesa sieviete, jo: "Dievs sūtīja savu Dēlu, dzimušu no sievas." (Galat.4,4.)

Lai rādītu, cik ļoti Ievas meitām nepatika savas cilts mātes rīcība, viss viņu dzimums Vecās Derības laikā sevišķi ilgojās pēc bērniem, slepeni cerot, ka varbūt viena vai cita sieviete reiz varētu kļūt par pasaules Pestītāja māti. Un, kad Pestītājs bija nācis pasaulē, vispirms par viņu priecājās sievietes -kad vēl neviens vīrietis, ne eņģeļi nebija to darījuši (Lūk.1,42 - 26).

Es neatrodu Svētajos Rakstos, ka kāds vīrietis būtu mušu Kungam iedevis kaut vismazāko naudas gabalu; bet sievietes sekoja Viņam un "gādāja Viņam uzturu no sava padoma" (Lūk.8, 2 - 3).

Tā bija sieviete, kas slacināja Viņa kājas savām asarām un kas svaidīja Viņa miesas bēru dienai (Lūk.7,37-50). Sievietes raudāja, kad Viņš devās uz krustā sišanas vietu (Lūk.23,27); sievietes pavadīja Viņu, kad Viņš bija noņemts no krusta, un sievietes apsēdās iepretī Viņa kapam, kad Viņš bija guldīts kapā (Mat.27, 55 - 56; Lūk.23, 55). Tās bija sievietes, kas bija pirmās pie Viņa augšāmcelšanās rītā un pirmās pavēstīja Viņa mācekļiem par Viņa augšāmcelšanos (Lūk.24 l; 23 - 24). Tādējādi varam teikt, ka sievietes ir celtas augstā godā, un visas šīs lietas pierāda, ka tās ir "dzīvības žēlastības līdzmantnieces" (1.Pēt.3,7)."

Pavārs ziņoja, ka vakariņas gatavas, un lika uzklāt galdu un uzlikt traukus, sāli un maizi.

Tad Matejs ieteicās: "Ieraugot uzklātu galdautu, traukus un visu citu sagatavošanos vakariņām, man rodas daudz lielāka ēstgriba nekā līdz šim."

Gajs viņam atbildēja: "Tāpat arī lai visas kristīgās mācības šai dzīvē rada tevī arvien karstāku vēlēšanos būt reiz dalībniekam lielā Ķēniņa mielastā Viņa valstī; jo visa Dievvārdu sludināšana, labas grāmatas un raksti, tāpat arī visi sakramenti šeit virs zemes ir tikai kā galda uzklāšana un sāls un maizes uzlikšana, salīdzinot arto mielastu, ko mūsu Kungs mums sagatavos, kad nonāksim Viņa namā."

Tad ienesa ēdienu. Vispirms viņiem pasniedza "cilājamo plecu" un "krūtis" (3.Mozus 7, 34), lai rādītu, ka maltīte jāiesāk ar Dieva pielūgšanu un pateicību. Tā Dāvids pacēla savu sirdi pret Dievu lūgšanā, un viņa krūtis kustējās dziesmās, kad viņš spēlējot un dziedot noliecās pār savu kokli. Abi šie ēdieni bija spēcīgi un labi, un viņi visi ēda ar labu ēstgribu.

Tad atnesa pudeli vīna, kas bija sarkans kā asinis (5.Mozus 32,14; Soģu 9,13; Jāņa 15,5-9).

"Varat dzert to droši," Gajs sacīja, "tā ir īsta vīnogu sula, kas iepriecina sirdi." - Tad viņi dzēra un bija priecīgi.

Tālāk atnesa kādu piena ēdienu - vārītu pienu ar tajā iedrupinātu maizi.

Gajs teica: "To lai zēni ņem sev, lai tas palīdz tiem izaugt lieliem (1.Pēt.2:1,2)."

Tad nāca sviests un medus. Gajs sacīja: "Ēdiet, cik vien sirds kāro, jo šis ēdiens iepriecina un stiprina atziņu un saprašānu. Tas bija arī mūsu Kunga ēdiens bērnībā, jo ir rakstīts: "Sviestu un medu viņš ēdīs, lai viņš zina, kā atnest ļaunu un izvēlēties labu." (Jes.7,15 - angļu tulk.)

Tad viņiem atnesa trauku ar āboliem, ļoti garšīgiem augļiem. Matejs jautāja: "Vai drīkstam ēst ābolus - ar āboliem taču čūska pievīla mūsu pirmo māti?"

Gajs viņam atbildēja:

"Ābola dēļ mēs piekrāpti tikām,
Tomēr ne ābols, bet grēks
Bij' vainīgais īstais.
Aizliegtais auglis mums asinis maitā;
Atļautam auglim ir spēks
Daudz laba mums darīt.

"Man tas ienāca prātā tādēļ," Matejs teica, "ka es nesen no augļiem paliku slimš."

"Tikai aizliegtie augļi dara slimu," Gajs paskaidroja, "bet ne tie, ko mūsu Kungs mums atvēlējis."

Tiem vēl runājot, atnesa trauku ar riekstiem (Augstā dz.6,11).

Daži no tiem, kas sēdēja pie galda, sacīja:

"Rieksti bojā vājus zobus, sevišķi bērnu vārīgos zobņus." Gajs, to dzirdējis, sacīja:

"Grūts rakstu vārds ir līdzīgs cietam riekstam –
Salds kodols paslēpts tur aiz biezās čaumalas;
Nāc, pārkod čaumalu, lai visi redzam
To reto gardumu, kas paslēpies aiz čaulas."

Viņi visi jutās ļoti liksmi un sēdēja pie galda ilgu laiku, sarunādamies par dažādām lietām. Tad Godīgais ierunājās: "Labo saimniek, kamēr mēs te kožam jūsu riekstus, ja jums nekas nav pretī, uzminiet šo mīklu:

"Reiz bija vīrs - to turējām par ģeķi:

Viņš deva daudz, bet vairāk atdabūja."

Visi uzmanīgi gaidīja, ko Gajs atbildēs. Brīdi klusējis un pārdomājis, viņš atteica:

"Kas savu mantu dalīs nabagiem, To atdabūs ar mēriem desmitkārtīgiem."

"Tiešām," Jāzepe iesaucās, "es nedomāju, ka jūs to uzminēsiet!"

"Ko nu," Gajs atbildēja, "šai lietā es esmu bijis spiests vingrināties diezgan bieži. Nekas nemāca tik labi kā piedzīvojumi. No sava Kunga esmu mācījies laipnību un labdarību un esmu piedzīvojis, ka es ar to esmu tikai ieguvis. "Cits izkaisa un tam vēl krājas; cits taupa pārlietu, bet tikai uz trūkumu. Cits lielās, ka bagāts, bet tam nav nenieka; cits izturas kā nabags, bet tam ir liela manta." (Sal.pam.11,24; 13,7.)"

Tad Samuēls iečukstēja savai mātei Kristietei: "Šis ir ļoti laba vīra nams; paliksim šeit ilgāku laiku; pirms ejam tālāk, mans brālis Matejs var te ar Sirsnību apprecēties."

Gajs, to padzirdējis, sacīja: "Labprāt, no visas sirds, mans bērns!"

Tā viņi palika šeit ilgāk par mēnesi, un Sirsnība apprecējās ar Mateju. Šeit uzturēdamās, Sirsnība, kā jau paradusi, gatavoja dažādus apģērba gabalus trūkcūcietējiem. Ar to tā sagādāja labu slavu visiem svētceļniekiem.

Bet atgriezīsimies pie mūsu stāsta. Pēc vakariņām un ciemošanās zēni beidzot vēlējās iet gulēt, jo tie bija ceļā noguruši. Gajs tiem parādīja viņu istabu un gribēja tos arī apguldīt, bet Sirsnība piedāvājis to izdarīt. Apguldīti viņi tūliņ cieši aizmiga un gulēja ļoti saldi.

Pieaugušie palika visu nakti nomodā, jo Gaja sabiedrībā viņi jutās tik labi un tādā saskaņā, ka viņi cits no cita nevarēja nemaz izšķirties. Kad tie ilgi bija runājuši par savu Kungu, paši par sevi, savu ceļojumu, tad vecais Godīgais sāka mazliet snaust.

"Ko, vecais draugs," Drošsirdis iesaucās, "vai jau snaudiens klāt? Tad sapurinies un aizdzēn miegu; tādām nolūkam man ir kāda laba mīkla."

"Saki vien, es jau klausos," Godīgais teica. Tad Drošsirdis sacīja:

"Kas nāvēt grib, tam vispirms pašam jāmirst;

Kas arī dzīvot grib, tam dzīvība ir mājās jāatstāj."

"Nu, vai zini!" Godīgais iesaucās, "tas ir grūts uzdevums: grūti uzminams un vēl grūtāk realizējams dzīvē. Bet, mīļo namatēv, es labprāt vēlētos redzēt tevi savā vietā. Mēģini tu izskaidrot šo mīklu; es gribu dzirdēt tavas domas."

"Nē," Gajs nepiekāpās, "tev šis uzdevums uzdots, un no tevis mēs arī gaidām atbildi."

Tad vecais vīrs sacīja:

"Tu grēku vari uzvarēt tik tad,

Ja žēlastība vispirms uzvar tevī pašu;

Un - lai tu būtu īsti dzīvs -

Tavs "es" lai mirst vispirms."

"Tā ir patiesība," Gajs sacīja, "to pašu liecina arī pareiza mācība un piedzīvojumi. Jo, pirmkārt, kamēr žēlastība neparādās un ar savu spēku un krāšņumu pilnīgi nepārvar cilvēka dvēseli, cilvēkam nav nekāda spēka pretoties un to uzvarēt. Bez tam, tā kā grēks ir sātana valgs, ar ko tas sasaista cilvēku - kā lai cilvēks spētu pretoties, kamēr viņš nav atbrīvots no sava nespēka? Otrkārt; katrs, kas pazīst vai nu patiesību, vai žēlastību, sapratīs, ka tāds, kas ir pats savas samaitātās dabas vergs, nevar būt dzīvs dievišķīgās žēlastības pieminekļis.

Nupat man nāk prātā kāds stāsts, ko gribu jums pastāstīt un ko ir vērts dzirdēt. Divi vīri gāja svētceļojumā; viens uzsāka ceļojumu jaunībā, otrs—vecumā. Jaunajam bija daudz cīņu ar sevi pašu un savām ļaunajām kārdināšanām, bet vecajam tādu nebija. Jaunais gāja svētceļojumā tikpat pastāvīgi un ātri uz priekšu kā vecais. Kurā no viņiem gan parādījās lielāks žēlastības spēks - kad abi taču likās gluži vienādi sekmīgi?"

"Bez šaubām, jaunajā bija lielāks spēks," Godīgais atbildēja. "Tas, kas pārspēj vislielākās grūtības, ar to vislabāk pierāda, ka viņš ir visspēcīgākais, sevišķi tad, ja tas soļo blakus tādām, kam daudz grūtību ceļā - kā tas ir veciem cilvēkiem. Esmu novērojis, - ka bieži vien ļaudis maldīdamies novērtē sevi pārāk augstu, iedomādamies, ka viņi ir varoņīgi uzvarējuši kārdināšanas tur, kur īstenībā pati daba tos vairs tā nekārdina uz ļaunu kā jaunos. Patiesībā, vecie ļaudis, kas paši piedzīvojuši Dieva žēlastības iedarbību, vislabāk spēj jaunajiem dot padomu, jo tie visvairāk redzējuši pasaulīgo lietu niecību un tukšumu. Bet, ja vecs un jauns reizē uzsāk svētceļojumu, tad jaunais žēlastības darbu pie sevis izjutīs skaidrāk un spēcīgāk, bet vecais mazāk, jo pēdējais tiek mazāk kārdināts grēkot."

Tā sarunādamies, tie sēdēja līdz rītausmai. No rīta, ģimenei kopā sanākot, Kristiete uzaicināja savu dēlu Jēkabu lasīt kādu nodaļu no Bībeles. Viņš lasīja Jesajas 53.nodaļu. Kad viņš bija pabeidzis, Godīgais jautāja, kādēļ sacīts, ka Glābējs nāks no sakaltušas zemes un viņā nebūs nekāda jaukuma?

Drošsirdis atbildēja: "Jautājuma pirmajai pusei varu atbildēt šādi: tādēļ, ka jūdu tauta, no kuras Kristus cēlās, tolaik bija pazaudējusi visu savu dzīvības sulu - t.i., īstās dievbijības garu. Bet jautājuma otra puse teikta no neticīgo ļaužu viedokļa, jo tie nespēj ieskatīties Ķēniņa sirdī, bet vērtē to pēc nožēlojami vienkāršā ārējā izskata. Viņi ir līdzīgi tādiem ļaudīm, kas nezina, ka dārgakmeņi mēdz būt pārklāti ar samērā nevērtīgu kārtu. Atraduši dārgakmeni, tie aizmet to atkal prom, jo domā, ka tas ir vienkāršs akmens."

"Klausieties," Gajs sacīja, "kad nu jūs reiz esat šeit. un Drošsirdis, kā es zinu, prot labi lietot savus ieročus - vai tagad pēc šīs atpūtas jūs nebūtu ar mieru iziet drusku paklejojot pa laukiem; varbūt, ka mums izdodas izdarīt kādu labu darbu. Ne visai tālu no šejienes dzīvo milzis Tikumu Slepka, kas visā šai apgabalā Ķēniņa lielceļu padara nedrošu. Es zinu viņa paslēptuvi. Viņš ir lielas laupītāju bandas vadonis. Būtu ļoti labi, ja mēs varētu šo apgabalu atbrīvot no ļaundariem!"

Visi tam ar prieku piekrita un tūliņ devās ceļā - Drošsirdis, apbruņojies ar savu zobenu, bruņu cepuri un vairogu, bet pārējie - ar pīķiem un nūjām. Nonākuši zināmajā vietā, tie atrada milža nagos kādu Vājsirdi, ko milža kalpi bija uz ceļa sagrābuši un pie viņa atvilkuši. Milzis pašlaik gribēja Vājsirdi galīgi aplaupīt un pēc tam apēst, jo viņš bija cilvēkēdējs.

Ieraudzījis Drošsirdi ar draugiem apbruņojušos alas priekšā, viņš uzsauca, ko tie gribot.

Drošsirdis atteica: "Mēs gribam tevi; mēs esam nākuši atriekt to daudzo svētceļnieku nāvi, ko tu uz Ķēniņa lielceļa esi nonāvējis, tādēļ nāc ārā no savas alas!"

Milzis tūliņ apbruņojās un iznāca ārā. Viņi uzsāka cīņu un nikni cīnījās vairāk par stundu; pēc tam tie atpūtās.

"Kādēļ jūs nācāt manās robežās?" milzis jautāja.

"Lai atriektu svētceļnieku asinis - kā jau tev sacīju," Drošsirdis atkal atteica.

Tie atkal sāka cīnīties, un milzis spieda Drošsirdi atkāpties. Bet Drošsirdis tūliņ metās tam atkal virsū un cirta tik dūšīgi ar savu zobenu pa milža galvu un sāniem, ka tam beidzot ieroči izkrita no rokam. Tad viņš milzi galīgi notrieca zemē, nocirta viņam galvu un aiznesa to uz mājām. Viņš aizveda sev līdzī uz mājām arī atrasto svētceļnieku Vājsirdi. Pārņākuši mājās, tie parādīja ģimenei milža galvu, un tad uzsprauda uz mieta - kā tie bija darījuši arī citās reizēs - par brīdinājumu tiem, kas turpmāk mēģinātu darīt līdzīgus varas darbus.

Tad tie jautāja Vājsirdim, kā tas iekļuvis milža nagos.

Vājsirdis sāka stāstīt: "Kā redzat, esmu slimīgs cilvēks. Tā kā nāve katru dienu piekļāvēja pie manām durvīm, es domāju, ka mājās nekad veselāks nepalikšu, tādēļ uzsāku svētceļojumu. Es nāku no Nedrošās Zināšanas pilsētas, kur es un arī mans tēvs esam piedzimuši. Neesmu spēcīgs ne miesā, ne garā, bet gribu turpināt svētceļojumu - ja ne citādi, tad kaut vai rāpus. Kad es pienācu pie Šaurajiem vārtiem ceļa sākumā, tās vietas Kungs mani laipni ielaida iekšā. Viņš nepievērsa uzmanību ne manam nespēcīgajam izskatam, ne manam garīgajam nespēkam, bet deva man līdzī ceļā nepieciešamās lietas un iedrošināja mani cerēt līdz pat galam. Izskaidrotāja namā mani uzņēma ļoti laipni. Šaubīdamies, vai Grūtību kalnā spēšu uzkāpt, kāds turienes kalpotājs uznesa mani kalnā nesus. Tiešām, arī visi citi svētceļnieki man ir laipni palīdzējuši, lai gan neviens nav gribējis iet tik lēni, kā es esmu spiests to darīt. Tomēr, garām iedami, tie arvien mani iedrošināja un sacīja, ka iepriecināt bailīgos (1.Tes.5,14) esot mūsu Kunga prāts; tad tie gāja tālāk savu ceļu. Nonācis pie Uzbrukumu gatves, satiku šo milzi. Viņš uzaicināja mani uz cīņu, bet man, vārgulim, drīzāk būtu bijis vajadzīgs kāds sirdi stiprinošs līdzeklis. Tā viņš pienāca un mani sagrāba. Es tomēr cerēju, ka viņš mani nenogalinās. Arī tad, kad viņš mani bija iavedis jau savā alā, es vēl joprojām cerēju izklūt atkal ārā, jo labprātīgi nebiju gājis viņam līdzī. Biju dzirdējis, ka pēc dievišķās aizgādības likumiem neviens ceļinieks, kas varmācīgi sagūstīts un kura sirds paliek uzticīga Ķēniņam nevar tikt nonāvēts. To gan domāju, ka tikšu aplaupīts - un tā arī notika. Tomēr dzīvs esmu palicis, par ko pateicos savam Kungam, kā palīdzības sagādātājam, un jums, kā Viņa ieročiem. Es sagaidu vēl daudz uzbrukumu, bet esmu apņēmies skriet, kamēr spēšu, iet, kad vairs nespēju skriet, un rāpot, kad vairs nespēju iet. Galvenajā lietā esmu skaidrībā - par to lai pateicība Tam, kas mani mīlējis. Ceļš man ir vēl priekšā, bet mans gars

atrodas jau viņpus tas straumes, kam nav tilta, lai gan, ka redzat, esmu ļoti vājš."

Godīgais ievaicājās: "Vai pirms kāda laika tu nepazini kādu svētceļnieku, vārdā Izmisušais?"

"Pazīstu viņu. Viņš nāca no Aklības pilsētas, kas atrodas uz ziemeļiem no Posta pilsētas un tikpat tālu arī no manas dzimtās pilsētas. Es pazinu viņu ļoti labi, jo viņš bija mana tēva brālis. Mums abiem ir stipri līdzīgas dabas; tikai viņš bija augumā drusku mazāks par mani, bet citādi mēs esam pēc sejas ļoti līdzīgi."

"Redzu, ka tu viņu tiešām pazīsti, un ticu arī. ka jūs esat radinieki, jo tev irtas pats viņa bālais izskats, tāds pats acu skatiens, un tava valoda līdzinās viņa valodai," Godīgais apstiprināja.

"Jā, tā saka gandrīz visi, kas mūs abus pazīst; un, ko es viņa sirdī lasīju, to atradu arī pats savējā."

Gajs apsveica jauno viesi savā namā: "Mans draugs, esi sveicināts manā namā. Ko vien vēlies, to bez bailēm paprasi maniem kalpotājiem, un tie tev labprāt tūliņ pagādās vai izdarīs."

"Tā ir tiešām necerēta laipnība," Vājsirdis atbildēja, "gluži kā saules stari pie tumšajiem mākoņiem. Vai milzis gan to domāja, mani sagrābdams? Vai viņš gan domāja, mani aplaupīdams, ka es no turienes došos pie šī mīļā namatēva? Tomēr tā ir noticis."

Gajam un Vājsirdim tā runājot, pēkšņi kāds atskrēja un pie durvīm stāstīja, ka pusotras jūdzes attālumā zibens esot ķēris svētceļnieku Netaisno un viņu uz vietas nospēris.

"Ak," iesaucās Vājsirdis, "vai viņš tiešām nosperts? Pirms dažām dienām viņš mani panāca un piedāvājās par pavadoni. Viņš bija pie manis arī tad, kad milzis Tikumu Slepka mani sagūstīja, bet viņš ar savām vieglajām kājām ātri aizbēga. Bet nu iznāk, ka viņš izbēga, lai saņemtu nāvi; bet es tiku sagūstīts, lai dzīvotu."

Ap šo laiku Matejs un Sirsnība apprecējās. Arī Jēkabs, Mateja brālis apprecējās; Gajs deva savu meitu Foibu viņam par sievu. Pēc kāzām ceļinieki nodzīvoja Gāja namā vēl apmēram desmit dienu, laiku pavadot tā, kā jau svētceļnieki to mēdz darīt.

Kad ceļinieki gatavojās šķirties, Gajs tiem sarīkoja atvadu mielastu. Visi ēda, dzēra un līksmojās. Beidzot pienāca šķiršanās stunda. Drošsirdis prasīja rēķinu, bet Gajs atbildēja, ka viņš no svētceļniekiem neņemot maksu par uzturēšanos viņa namā. Viņš labprāt uzturot svētceļniekus šeit veselu gadu, bet samaksu viņš gaidot no Žēlsirdīgā Samarieša, kas apsolījis, atpakaļ nākot, visus izdevumus samaksāt (Lūk.10,34-35).

Tad Drošsirdis viņam sacīja: "Ar uzticību tu visu esi darījis brāļiem un turklāt vēl svešiniekiem, kas liecinājuši par tavu mīlestību draudzes priekšā. Tu darīsi labi, tos izvadīdams tā, kā tas ir cienīgi Dieva priekšā." (3.Jāņa 5-6.)

Pēc tam Gajs no viņiem atvadījās, arī no savas meitas, bet sevišķi no Vājsirža, kam uz ceļa viņš iedeva līdzī arī kādu dzērienu. Pa durvīm ārā ejot, Vājsirdis it kā vilcinājās. To pamanījis. Drošsirdis teica: "Nāc, mīļais draugs, mums līdzī un nebīsties, es būšu arī tavs vadonis, un tev klāsies tikpat labi kā pārējiem."

"Ak, man vajag man piemērotu ceļabiedru. Jūs visi esat veseli un spēcīgi, bet es, kā redzat, esmu vājš, tādēļ es labāk ceļā dotos jums mazliet nopakaļ, lai nekļūtu par nastu sev pašam un jums. Kā jau teicu, es esmu cilvēks ar nespēcīgu garu un viegli maldos un piedauzos pie tā, ko citi spēj panest Man nepatīk smiekli, tāpat arī grezni, lepmi apģērbi un tukši, nenozīmīgi jautājumi. Esmu pat tik vājš, ka brīžam jūtos sāpināts par to, ko citi drīkst darīt. Es vēl atzīstu un saprotu patiesību visai nepilnīgi; esmu vēl ļoti nezinošs kristīgs cilvēks. Dažreiz, redzot, kā citi priecājas savā Kungā, es noskumstu, tādēļ ka es tā nespēju priecāties. Man klājas kā vājam spēcīgo vidū, kā slimniekam veselo starpā vai kā neievērotai, niecīgai svecītei, jo tāds ir ikviens nespēcīgais stiprā acīs. Tiešām nezīnu, ko lai tagad daru!"

"Bet, brāli," Drošsirdis laipni atbildēja, "mans uzdevums ir iedrošināt bailīgos un palīdzēt vājajiem (1.Tes.5,14). Tev katrā ziņā jānāk mums līdzī. Mēs tevi uzmanīsim un tev palīdzēsim. Tevis dēļ mēs atturēsimies no domām un darbiem, kas tev liekas piedauzīgi (Rom.8.n.; 1.Kor.8.n.). Mēs tevi neapgrūtināsim ar apšaubāmiem un šaubīgiem jautājumiem un piezīmēm; mēs labāk piemērosimies tev (1.Kor.9,22) nekā atstāsim tevi vienu."

Tie vēl aizvien stāvēja Gāja durvju priekšā. Sarunu visdedzīgākajā brīdī gāja garām Klibkājis ar kruķiem rokās. Arī viņš gāja svētceļojumā.

"Kā tu te atklūvi?" Vājsirdis pārsteigts iejautājās. "Es nupat žēlojos, ka man nav piemērota ceļabiedra, bet tu esi īsti pēc manas vēlēšanās. Esi sveicināts, Klibkāji, esi sveicināts; es ceru, ka mēs viens otram varēsim palīdzēt."

"Priecājos par tavu sabiedrību, mīļais Vājsirdi," Klibkājis priecīgi atteica, "un, ja mēs, tik laimīgi sastapušies, atkal šķiramies, tad jau es labāk aizdošu tev vienu no saviem kruķiem."

"Ļoti pateicos par tavu laipnību un labo gribu, bet, kamēr vēl neesmu klibs, nedomāju viss klibot. Tomēr labi arī tā - vajadzības brīdī tas man var noderēt pret suņiem."

"Labais Vājsirdi, katrā laikā es ar saviem kruķiem esmu tavā rīcībā, kad vien varu tev ar tiem noderēt."

Nu tie sāka virzīties uz priekšu. Drošsirdis ar Godīgo gāja pirmie, tad nāca Kristiete ar bērniem un aizmugurē Vājsirdis un Klibkājis ar kruķiem.

Godīgais ierunājās: "Nu, mīļais Drošsirdi, tagad, kad esam atkal ceļā, pastāsti mums kaut ko derīgu par tiem, kas agrāk gājuši savas svētceļnieku gaitas pa šo pašu ceļu."

"Labprāt. Ceru, ka esi dzirdējis par Kristieša satikšanos ar Apollionu Pazemojumu ielejā un par viņa grūtībām Nāves Ēnas ielejā. Varbūt esi dzirdējis arī par to, kā Iekāre, Vecais Ādams, Neapmierinātais un Kauns - šie četri bīstamākie nelieši šajā ceļā - kārdinājuši Uzticīgo."

"Jā, biju gan par tiem dzirdējis," Godīgais atteica. "Bet visgrūtākā cīņa Uzticīgajam bija ar Kaunu. Tas gan bija uzbāzīgs."

"Jā, pilnīgi pareizi šis svētceļnieks par Kaunu ir sacījis, ka tam esot pilnīgi nepiemērots vārds, jo tas ir ārkārtīgi nekaunīgs un uzbāzīgs."

"Bet kur Kristietis un Uzticīgais sastapās ar Plāpu? Tas arī bija tīrais negantnieks?"

"Iedomīgs, pašapzinīgs muļķis - un tomēr daudzi viņam seko, staigādami tos pašus viņa ceļus."

"Viņš tikko nepievīla Uzticīgo," Godīgais domīgi noteica.

"Nekas," Drošsirdis atteica, "toties Kristietis tam ātri norāva masku."

Tā ejot, tie beidzot nonāca tai vietā, kur Evaņģēlists satika Kristieti un Uzticīgo un tiem pastāstīja, kādas briesmas tie piedzīvos Niecības tirgū.

"Jā, šai vietā Evaņģēlists viņiem pasludināja viņu gaidāmo likteni," vadonis sacīja.

"Tā gan viņiem bija grūta mācība," Godīgais atsaucas.

"Tev taisnība, tomēr viņš tos arī iestiprināja. Bet ko nu par viņiem runāt- tie jau bija spēcīgi kā lauvas. Viņu sejas bija kā kramā izcirstas. Vai atceries, cik droši tie stāvēja tiesas priekšā?"

"Jā, Uzticīgais cieta kā varonis!"

"Ne mazāk vērtīgas bija arī šo ciešanu sekas, jo, cik zinu, pēc Uzticīgā nāves Cerētājs un vēl vairāki citi atgriezās."

"Turpini vien; tev jau šie notikumi labi zināmi," Godīgais lūdza.

"No visiem, ko Kristietis satika pēc Niecības tirgus, visviltīgākais un tātad bīstamākais bija Sānceļš."

"Sānceļš? Kas tas tāds ir?"

"Ļoti viltīgs blēdis, ārkārtīgs liekulis. Ar savu ticību viņš prata vienmēr un visur veikli piemēroties un izbēgt visām nepatīkšanām un ciešanām. Kā mainījās apstākļi, tā mainījās arī viņa ticība, viņa reliģiskā pārliecība. Pie tam viņa sieva tādās lietās bija tikpat veikla kā viņš. Sānceļš vienmēr mēdza piekrist te vienām, te citām domām, un katrā gadījumā viņš prata arī lieliski aizstāvēties. Cik man zināms, viņam tomēr bijis bēdīgs gals. Esmu arī dzirdējis, ka īsti dievbijīgie ļaudis nekad nav cienījuši viņa bērnus."

Beidzot tie bija pienākuši pie Niecības pilsētas, kur pastāvīgi tiek noturēts Niecības tirgus. Nu ceļinieki nopietni apspriedās par to, kā tikt pilsētai cauri. Viens teica šo, cits to. Pēdīgi Drošsirdis teica: "Jūs zināt, ka jau dažu labu reizi esmu izvedis ceļiniekus cauri šai pilsētai. Šai pilsētā pazīstu kādu vecu mācekli - Mnasonu no Kipras. Viņa namā mēs varēsim pārnakšņot." (Ap.d.21:16.)

Šim priekšlikumam piekrita visi, arī Vājsirdis.

Pilsētu viņi bija sasnieguši vakara krēslā. Tagad, pilsētā ieejot, bija jau gluži tumšs, tomēr Drošsirdis zināja ceļu. Kad viņi bija nonākuši pie Mnasona durvīm, Drošsirdis uzsauca. Tikko izdzirdis viņa balsi, vecais vīrs to pazina. Viņš tūliņ atvēra durvis, un ceļinieki iegāja iekšā.

Mnasons tūliņ apjautājās, cik tālu tie šodien nākuši.

"No mūsu visu drauga Gaja nama," tie atbildēja.

"Tad jūs gan esat labu gabalu gājuši un esat noguruši," Mnasons teica un laipni uzaicināja viņus apsēsties un atpūsties.

Viņi apsēdās, un Drošsirdis piebilda: "Mīlie draugi, šeit varat justies kā mājās, jo esmu drošs, ka manam draugam jūs esat patīkami ciemiņi."

"Es tiešām jūs apsveicu savā namā. Ko vien vēlaties - sakiet; mēs darīsim visu iespējamo, lai jums nekā netrūktu," Mnasons sacīja.

"Nupat mūsu lielākā vēlēšanās bija pēc pajumtes un labas sabiedrības - un tagad mūsu vēlēšanās piepildījies," Godīgais piebilda.

"Pajumti jūs redzat paši savām acīm, bet kāda būs jūsu sabiedrība, tas pierādīsies pārbaudījumos."

"Nu labi," Drošsirdis ieteicās, "vai tagad neierādīsi ceļiniekiem viņu telpas?"

Mnasons ierādīja viņiem vīnu istabas un pēc tam viesus ievada lielā, glītā ēdamistabā, kur tie varēja paēst vakariņas un uzturēties pārējo laiku, līdz tie devās pie miera.

Kad tie bija apsēdušies ērtos sēdekļos un atspirdzinājušies pēc tālā ceļojuma. Godīgais ievaicājās namatēvam, vai pilsētā esot daudz krietnu ļaužu.

"Ir gan kādi; tomēr, salīdzinot ar pretējā virziena ļaudīm, to ir ļoti maz."

"Vai nebūtu iespējams tos satikt? Svētceļojumā ieraudzīt krietnus cilvēkus ir svētceļniekiem tikpat patīkami, kā jūrniekam nakts tumsā ieraudzīt mēnesi un zvaigznes."

Mnasonš piekļāvēja ar kāju pie grīdas un no apakšējā stāva tūliņ uznāca viņa meita Žēlastība. Viņš tai sacīja: "Noej pie maniem draugiem- Satriektā, Svētā, Dievbijīgā, Melu Nīdēja un Atgriezīgā - un pasaki tiem, ka pie manis atnākuši daži draugi, kas vēl šovakar vēlas tos redzēt."

Žēlastība izdarīja, kā bija teikts. Mnasona draugi tūliņ atnāca un apsveicinājušies kopā ar citiem sēdās pie galda. Namatēvs Mnasonš sacīja: "Mīļie kaimiņi, kā redzat, manā namā ir ieradies pulciņš svešinieku. Tie ir svētceļnieki, kas nākuši no tālienes un ceļo uz Ciānas kalnu. Bet ko domājat, kas šī tāda?" viņš jautāja, norādīdams uz Kristieti. "Šī ir slavenā svētceļnieka Kristieša sieva. Kristietim un viņa garīgajam brālim Uzticīgajam mūsu pilsētā bija jāizcieš ļoti lielas briesmas un mokas."

Par šādām ziņām kaimiņi ļoti brīnījās un sacīja: "Tas ir tiešām ļoti priecīgas ziņas. Kad Žēlastība mūs aicināja šurp, mums ne prātā nenāca šeit satikt Kristieti." Tie arī apjautājās par viņas labklājību un par to, vai šie jaunekļi ir Kristietes dēli. Dzirdot, ka tie ir viņas dēli, kaimiņi viņiem teica: "Tas Ķēniņš, ko jūs mīlat un kāmjus kalpojat, lai palīdz jums kļūt līdzīgiem savam tēvam un aizvada jūs tur, kur viņš tagad atrodas savā mierā."

Kad visi bija apsēdušies, Godīgais vaicāja Atgriezīgajam un pārējiem turieniešiem, kāds pašlaik ir pilsētas stāvoklis.

Atgriezīgais atbildēja: "Protams, tirgus laikā mēs vienmēr esam lielā steigā un burzmā. Ir grūti paturēt sirdi un prātu labā noskaņā, kad cilvēks ļoti aizņemts ar visādām darīšanām. Kas dzīvo tādā vietā kā mēs un kam jāsatiekas ar tādiem ļaudīm kā mums, tam vajag sevišķas uzmanības, lai katru acumirkli sevi ņemtu vērā."

"Vai jūsu kaimiņi tagad izturas kaut cik mierīgi?" Godīgais vaicāja.

"Tagad tie ir daudz mierīgāki nekā agrāk. Jūs taču zināt, kā Kristietim un Uzticīgajam klājās mūsu pilsētā. Pēdējā laikā, kā jau teicu, tie ir daudz mērenāki. Es domāju, ka Uzticīgā asinis vēl kā smaga nasta gulstas uz viņu apziņas. Kopš Uzticīgo sadedzināja, viņiem ir bijis kauns vēl kādu citu sadedzināt. Tai laikā mēs baidījāmies pat pa ielām staigāt, bet tagad mēs rādāmies droši. Tolaik Dievvārda kalpus ienāda, tagad dažās pilsētas daļās (kā zināt, šī ir liela pilsēta) dievbijība ir cieņā un godā. Bet sakiet jūs, kā jums ir klājies svētceļojumā? Vai dažās vietās ceļojums nav pārāk grūts?"

Godīgais atbildēja: "Mums klājās kā daždien ceļiniekiem: dažreiz mūsu ceļš ir tīrs, dažreiz dubļains; drīz jākāpj kalnā, drīz atkal lejā; mēs reti zinām, kas priekšā sagaidāms. Vienmēr vējš nav aiz muguras; katrs ceļinieks arī nav mūsu draugs. Esam piedzīvojuši vairākus niknus uzbrukumus; kas vēl stāv priekšā, to nezinām. Gandrīz vienmēr ir piepildījies senlaiku teiciens, ka "labam cilvēkam daudz jācieš."

"Kādus uzbrukumus esat jau izturējuši?"

"Par to labāk jautā mūsu vadonim Droširdim; tas tev par šīm lietām labāk pastāstīs."

Droširdis iesāka: "Mums uzbruka kādas trīs vai četras reizes. Vispirms Kristietei un viņas bērniem uzbruka divi nelieši, kas gribēja tiem dzīvību atņemt. Pēc tam cīnījāmies ar milžiem: Niknumu. Amūru un Tikumu Slepkaavu. Pēdējam gan vairāk mēs uzbrūkam nekā viņš mums. Tas notika tā: kad kādu laiku bijām nodzīvojuši Gāja namā (kas ir mans un arī visas draudzes namatēvs), mūs ierosināja iet izmēģināt savus ieročus pret svētceļnieku ienaidniekiem. Dzirdējām, ka tai apkārtnē uzturas kāds ļoti bīstams svētceļnieku ienaidnieks. Gajs zināja viņa paslēptuvi labāk nekā es, jo arī viņš bija izjutis šī milža darbību. Mēs ilgi meklējām alas ieeju, bet to atraduši, bijām priecīgi un gatavi cīņai. Piegājuši alai tuvāk, redzējām, ka milzis varmācīgi savos tīklos bija sagūstījis nabaga Vājsirdi un tobrīd gribēja to nonāvēt. Pēkšņi, ieraudzījis mūs, viņš atstāja nabaga laupījumu alā. bet pats iznāca ārā, cerēdams iegūt jaunu laupījumu. Nu mēs ar visu sparū tam metamies virsū, nometām to zemē, nocirtām tā galvu un novietojām to uz mieta ceļa malā, lai visiem ļaundariem tas būtu par brīdinājumu. Tā ir patiesība, jo šis vīrs pats to var apliecināt. Tai brīdī viņš bija kā jērs, kas izrauts no lauvas rīkles."

"Tas gan tiesa," Vājsirdis tūliņ teica, "ka vispirms es piedzīvoju bailes, bet vēlāk priekus. Tai brīdī, kad milzis gatavojās mani nogalināt, parādījās Droširdis ar saviem draugiem un mani izglāba."

Tad Svētais teica: "Jā, svētceļniekiem nepieciešamas divas lietas: drosme un skaidra, neaptraipīta dzīve. Ja tiem trūkst drosmes, tie ceļojumā netiek uz priekšu; ja viņu dzīve nav skaidra, tad svētceļnieka vārdu tic padara smirdošu."

Dievbijīgais piebilda: "Ceru, ka jums šīs pamācības nebūs vajadzīgas. Bet tiešām - pa svētceļnieku taku staigā daži svešinieki, kam svētceļnieku dzīve gluži sveša."

"Tas taisnība," Melu Nīdējs sacīja, "tiem nav ne svētceļnieku izskata, ne svētceļnieku drosmes. Tie neiet taisni, bet vienmēr greizi. Viena kurpe tiem nošķiebta uz vienu, otra uz otru pusi, un bikšu gali velkas pa zemi. Vienā vietā plīsums, otrā skranda - un tas viss mūsu Kungam par kaunu."

"Par šīm lietām tiem vajadzēja noskumt," Atgriezīgais teica, "jo, kamēr svētceļnieks nav atbrīvojies no dzīves traipiem un nespodrības, lai viņš necer saņemt Dieva žēlastību un svētību ne sev, ne savai svētceļnieka gaitai."

Tā sarunājoties, laiks pagāja ātri. Vakariņas jau bija uzliktas galdā. Ceļinieki atspirdzinājās un devās pie miera. Šai tirgū, Mnasona namā, ceļinieki palika labu laiku. Mnasona meita Žēlastība kļuva Samuela sieva, bet Marta - Jāzēpa sieva.

Tagad bija citādāki laiki nekā agrāk, tādēļ ceļinieki šeit palika ilgāk. Šai pilsētā mūsu svētceļnieki iepazinās ar daudziem labiem ļaudīm, kas tiem parādīja daudz laipnības. Arī šeit Sirsnība daudz strādāja nabagu labā, par ko viņu visur svētīja un mīlēja. Viņa bija īsts paraugs savā darbā. Arī pārējās jaunās sievas: Žēlastība, Foiba un Marta bija ļoti labsirdīgas un darīja daudz laba katra savā vietā. Viņu ģimenes vairojās, tā ka Kristieša vārdam, acīm redzot, nebija lemts izzust, bet gan dzīvot.

Kādu dienu no tuvējā meža pēkšņi iznāca savāds Nezvērs un nogalināja daudzus pilsētas iedzīvotājus. Viņš aiznesa arī daudzus bērnus un mācīja tiem zīst no viņa krūtīm. Visi pilsētas ļaudis bēga, tikko izdzirda Nezvēra tuvošanos, jo neviens neuzdrošinājās tam stāties pretī. Šis nezvērs nebija līdzīgs nevienam radījumam uz zemes. Viņa miesa bija līdzīga pūķa miesai; tam bija septiņas galvas un desmit ragu. Viņš briesmīgi trakoja bērnu vidū, tomēr kāda sieviete to savaldīja (Atkl.17, 3). Šis nezvērs ļaudīm lika priekšā noslēgt ar viņu zināmu vienošanos jeb līgumu.

Tie, kam dzīvība bija mīļāka par dvēseli, pieņēma viņa noteikumus, noslēdza ar viņu līgumu, un viņš valdīja pār tiem.

Tad Drošsirdis kopā ar tiem, kas atnāca apciemot svētceļniekus Mnasona namā, nolēma iet cīnīties ar Nezvēru, lai atbrīvotu pilsētas iedzīvotājus no briesmīgā pūķa nagiem un zobiem.

Tad Drošsirdis, Satriektais, Svētais, Dievbijīgais, Melu Nīdējs un Atgriezīgais izgāja viņam pretī ar ieročiem. Sākumā nezvērs bija lielīgs un savus pretiniekus uzlūkoja ar nicinājumu. Bet tie, būdami krietni karavīri, drosmīgi cīnījās un tā savu pretinieku apstrādāja, ka piespieda viņu atkāpties. Tad tie atkal atgriezās Mnasona namā.

Nezvēram bija noteikti laiki, kad tas iznāca, lai uzglūnētu iedzīvotāju bērniem. Šajās reizēs mūsu drosmīgie cīnītāji to uzmanīja un katru reizi viņam dedzīgi uzbruka. Šie uzbrukumi bija tik spēcīgi, ka ar laiku Nezvērs dabūja ne tikai sāpīgus ievainojumus, bet kļuva arī gluži klibš. Tagad viņš vairs nebija tik bīstams pilsētas bērniem un tiem vairs neuzbruka kā agrāk. Daudzi ticēja, ka savu ievainojumu dēļ Nezvērs drīz miršot.

Šie notikumi sagādāja Drošsirdim un viņa biedriem pilsētā lielu slavu. Daudzi ļaudis tagad meklēja viņu padomu dažādās lietās, jo tos cienīja un godāja. Tādēļ arī svētceļniekiem šeit saka klāties labāk. Taisnība, bija arī tādi zemiski ļaudis, kuru redzes spēja nebija lielāka kā kurmim un kam saprašanas nebija vairāk kā nesaprātīgam lopam; šiem ļaudīm nebija nekādas cieņas pret mūsu krietnajiem vīriem, un tie arī neņēma vērā viņu cēlo drosmi un krietnos darbus.

9. nodaļa

No Šaubu pils līdz Jaukajiem kalniem

Tuvojās laiks, kad mūsu ceļiniekiem bija jādodas tālākajā ceļā, tādēļ tie sagatavojās aizceļošanai. Tie ataicināja savus draugus un apspriedās artiem; tie izmantoja atlikušos brīžus, lai viens otru novēlētu Ķēniņa apgādībā. Atnāca arī tādi, kas no savām mantām atnesa tiem lietas, kas varēja noderēt gan vājiem, gan stipriem, sievietēm un vīriem. Ceļiniekus bagātīgi apgādāja ar visu, kas tiem bija vajadzīgs (Ap.d.28:10).

Tad viņi atkal devās ceļā, un viņu draugi tos pavadīja, cik tālu vien spējami. Vēlreiz novēlējuši cits citu sava Kunga apsardzībā, tie šķīrās.

Svētceļnieku grupa ar Drošsirdi priekšgalā gāja tālāk. Tā kā sievietes ar mazākajiem bērniem nevarēja tik ātri paiet, tad Klibkājim un Vājsirdim lēnā gaita bija ļoti pa prātam.

Drīz ceļinieki nonāca tai vietā, kur Uzticīgais bija miris mocekļa nāvē. Tur viņi apstājās un pateicās Tam, kas Uzticīgajam deva spēku panest savu krustu tik droši un varonīgi. Tie sevišķi pateicās Dievam vēl tādēļ, ka izjuta, kādas svētības paši bija guvuši, pārdomājot šīs varonīgās ciešanas.

Tālāk ejot, tie runāja par Kristieti un Uzticīgo un par to, kā drīz pēc Uzticīgā nāves Cerētājs piebiedrojies Kristietim. Nemanot tie bija pienākuši pie Peļņas pakalna, kur bija sudraba raktuves, kas savā laikā novilināja Dēmu no svētceļnieka gaitām un kur, kā daži domā, starp daudziem citiem iekritis un miris arī Sānceļš. Šo vietu tie tādēļ aplūkoja tuvāk. Tad tie pienāca pie sensenā pieminekļa - sālstaba, kas stāvēja pakalam iepretim, Sodomas un Nāves jūras tuvumā. Tie to apbrīvoja un tāpat kā Kristietis pārdomāja, kā gan cilvēki ar tādām zināšanām un tik attīstītu prātu varēja būt tik apmāti, ka tie griezās atpakaļ un dabūja galu. Viņi nāca pie atziņas, ka cilvēka daba nav izmācama ar cita cilvēka nelaimi, un sevišķi tad nav panākumu, ja kāda pievilcīga lieta vilina viņu kārās acis.

Tad es redzēju, ka tie nonāca pie upes, kas tek šaipus Jaukajiem kalniem. Upes abos krastos auga jauki koki, kuru lapas derīgas slimību ārstēšanai. Pļavas tur zaļo cauru gadu, un tur droši var atpūsties (Ps.23.n.). Upes krastos un pļavās bija arī teltis un kūtis avīm. Viens nams bija uzcelts tieši mazajiem jēriņiem - tiem bērniem, kuru mātes atradās svētceļojumā. Par viņiem rūpējās Kāds, kas varēja iežēloties par nezinātajiem un maldīgajiem (Ebr.5,2) un kas varēja sapulcināt šos jērus savās rokās, nest savā klēpī un lēnītiņām vadīt grūtās avju mātes (Jes.40,11). Visām četrām vedeklām Kristiete deva padomu atstāt savus maziņos šī Cilvēka Dēla uzraudzībā, lai tie varētu uzaugt pie šiem ūdeņiem, kur tie atrastos drošā vietā, labā apgādībā, un viņu nākotne būtu nodrošināta. Ja kāds jērs nomaldās vai pazūd, tad gans to atnes atpakaļ, pārsien ievainojumus un dziedina slimos (Ech.34,11-16; Jer.23,4). Šeit tiem nekad netrūkst barības, dzēriena un apģērba. Šeit tie ir droši pret zagļiem un laupītājiem, jo šis vīrs drīzāk mirst nekā ļauj kādam no saviem jēriem iet bojā. Šai vietā viņiem ir laba audzināšana un mācīšana, un viņiem vēlāk parāda patiesības ceļu, kas ir ļoti liela žēlastība. Te ir arī veselīgi ūdeņi, jaukas pļavas, smaržīgas puķes, dažādi koki un veselīgi augļi. Šie augļi nav tādi, kādus ēda Matejs pie Belcebula dārza žoga; šie augļi stiprina un vairo veselību, kur tā jau ir, un dod to, kurtās nav. Mātes bija ar mieru uzticēt Viņam savus mazos. Vēl vairāk viņas iedrošināja tas, ka par šo iestādi rūpējās pats Kēniņš un sedza arī visus izdevumus šai bērnu un bāreņu namā.

Tie gāja tālāk un drīz nonāca Sānceļa klajumā. Kad šeit Kristietis ar Cerētāju pārgāja kādai laipai, milzis Izmisums tos sagrāba, saistīja un ieslodzīja Šaubu pilī. Svētceļnieki šeit apsēdās un pārrunāja, ko darīt tālāk. Tā kā viņi bija diezgan stipri un viņu vadonis bija Drošsirdis, tad radās doma uzbrukt šim milzim, izpostīt viņa pili un, ja pilī būtu kādi svētceļnieki, tos atbrīvot. Pārrunājot viens sacīja to, cits atkal taisni pretējo. Kāds jautāja, vai likums atļauj iet uz nesvētu zemi; cits teica, ka to drīkstot, ja vien mērķis labs. Bet Drošsirdis sacīja: "Lai gan pēdējais apgalvojums visos gadījumos nav pareizs, tomēr mans uzdevums ir cīnīties ar grēku, uzvarēt ļauno, cīnīties labo ticības ciņu. Sakiet, ar ko gan tad lai cīnos, ja ne ar šo milzi Izmisumu? Gribu mēģināt viņu nonāvēt un izpostīt Šaubu pili. Tātad: "Kas nāks man līdz?" (1.Jāņa 2,13- 14.)"

"Es iešu!" Godīgais tūliņ iesaucās.

"Arī mēs iesim!" iesaucās Kristietes četri dēli: Matejs, Samuels, Jēkabs un Jāzeps, jo tie bija jauni un stipri. Tie atstāja savas sievas uz ceļa, bet Vājsirdis un Klibkājis ar kruķiem palika pie viņām par sargiem, jo uzturēšanās šai vietā bija droša (Jes.11, 6). Arī cīņas vieta bija tuvu, un tie cerēja drīz atgriezties atpakaļ.

Drošsirdis, Godīgais un četri jaunie vīrieši devās uz Šaubu pili uzmeklēt milzi Izmisumu. Pienākuši pie pils vārtiem, tie neparasti stipri pieklauvēja. Tūliņ pie vārtiem pienāca vecais milzis, un viņam sekoja tā sieva Pašneuzticība. "Kas tas tāds, kas iedrošinās traucēt un apgrūtināt milzi Izmisumu?" milzis sauca.

Drošsirdis atbildēja: "Es tas esmu - Drošsirdis, Debesu pilsētas Kēniņa kalps un ceļinieku vadonis. Es uzaicinu tevi atvērt vārtus un sagatavoties cīņai, jo esmu atnācis, lai tev nocirstu galvu un izpostītu Šaubu pili."

Milzis Izmisums bija lepns uz savu milža augumu un domāja, ka neviens cilvēks to nespēj uzvarēt. "Savā laikā pat eņģeļus esmu pārspējis -un tagad lai bītos no šī Drošsirdža?" viņš nodomāja. Milzis apbruņojās un izgāja cīnīties. Viņa galva bija aplāta ar tērauda cepuri, krūtis apjoztas ugunīgām bruņām, kājās uzvilktas dzelzs kurpes, un rokās tam bija liela runga. Mūsu seši vīri tūliņ metās tam virsū no priekšas un muguras. Kad milža sieva Pašneuzticība pienāca klāt, lai palīdzētu Izmisumam, vecais Godīgais ar vienu cirtienu to notrieca gar zemi. Cīņa bija ļoti sīva, uz dzīvību un nāvi, bet beidzot tomēr viņiem izdevās milzi nogāzt zemē. Tomēr vēl viņš nebija miris. Milzis cīnījās

izmisuma spēkiem, un viņam bija, kā saka, tik daudz dzīvību kā kaķim. Bet Drošsirdis ātrāk neatlaidās, līdz bija nocirtis tā galvu.

Nu viņi gatavojās izpostīt Šaubu pili, ko arī netraucēti varēja izdarīt, jo pils kungs bija miris. Tā viņi strādāja septiņas dienas. Pils pagrabos tie atrada svēceļnieku Grūsirdi, kas tikko nebija nomiris badā, un viņa meitu Izbiedēto; tiem abiem viņi vēl izglāba dzīvības. Bet jūs būtu pabrīnījušies, redzot, cik daudz līku atradās vairākās vietās pils pagalmā un ka pagrabs bija pilns cilvēku kauliem.

Kad šis varoņdarbs bija izdarīts, Drošsirdis un viņa biedri ņēma sava apsardzībā Grūsirdi un viņa meitu Izbiedēto, jo tie bija godīgi ļaudis, lai gan varmākas Izmisuma gūstekņi. Mūsu varoņi paņēma milža galvu (viņa miesas tie apraka zem akmeņu kaudzes) un nesa to uz ceļa, lai parādītu to biedriem un pastāstītu par cīņas gaitu. Ieraudzījuši milža galvu, Vājsirdis un Klibkājis kļuva ļoti priecīgi. Tā kā Kristiete prata spēlēt vijoli, bet Sirsnība kokli, tad šai prieka brīdī viņas sāka spēlēt kūdu jautru mūzikas gabalu, bet Klibkājis, paņēmis Izbiedēto pie rokas, sāka uz ceļa dejot. Klibkājis dejoja, kā prata, vienā rokā turēdams kruķi, tomēr gāja itin labi, arī meitenei veicās labi, un viņas soļi pieskaņojās mūzikas taktij. Grūsirdi mūzika gan necik nesaistīja; viņam ēdiens pašlaik patika daudz labāk nekā dejas, jo viņš tikko nebija nomiris badā. Vispirms Kristiete tam deva padzerties no viņas dzēriena pudeles, lai viņš atspirgtu un tikai tad sagatavoja ēdienu, īsā laikā vecais vīrs atspirga un kļuva pavisam jautrs.

Tad es redzēju sapnī, ka pēc visiem šiem notikumiem Drošsirdis paņēma milža Izmisuma galvu un novietoja to uz staba lielceļa malā, tieši pretī tam stabam, ko Kristietis bija uzcēlis ceļiniekiem par brīdinājumu, lai nenokļūst uz milža zemes. Apakšā uz marmora plāksnes vēlāk uzrakstīja šādus vārdus:

"Šī ir tā galva, kuras vārdu minot,
Jau ceļnieki aiz bailēm drebēja.
Nu var tie droši ceļot, zinot,
Ka viņš un viņa sieva galu dabūja.
Ja vēl kāds ceļā šaubās nonāktu –
Lai redz šeit Izmisuma galvu nocirstu."

Pēc šī slavenā darba visi devās tālāk, līdz nonāca pie Jaukajiem kalniem, kur Kristietis un Cerētājs bija atspirdzinājušies šīs vietas jaukumos. Viņi iepazinās arī ar laipnajiem ganiem, kas agrāk Kristietis bija sirsnīgi uzņēmuši šais kalnos. Ieraudzījuši savu labo paziņu Drošsirdi ar lielu pavadītāju pulku, viņi sacīja: "Mīļais draugs, tev līdzī nāk prāvs pulciņš ceļotāju. Saki, lūdzu, kur tu tos atradi?"

Drošsirdis pa kārtai izstāstīja visu ceļojuma gaitu un lūdza, vai šeit viņi varētu dabūt naktsmājas.

Gani priecājās par jauko sabiedrību un sacīja: "Esiet sveicināti mūsu namā, jo mēs uzņemam kā nespēcīgos, tā spēcīgos. Mūsu Ķēniņš redz arī to, ko darām vismazākajam (Mat.25:40), tādēļ vājības nevienam neaizkavē pie mums ienākt."

Tie aizveda savus viesus pie mājvietas durvīm un sacīja: "Nāc iekšā, Klibkāji, nāc, Vājsirdi, nāciet arī jūs, Grūsirdi un Izbiedētā! -Redzi Drošsirdi," gani vērsās pie vadoņa, "šos mēs saucam vārdā, jo viņi vairāk izbijušies un ir bailīgāki, bet tev un pārējiem, kas esat stipri, mēs atļaujam pašiem darīt, kā jums patīk."

Drošsirdis atbildēja: "Šodien tiešām redzu, ka jūsu sejās ir dievišķīgs mirdzums un ka esat patiesi mūsu Ķēniņa gani, jo neesat atstājuši vājos un nespēcīgos (Eceh.34,21), bet mūsu ceļu uz šejieni kaisījuši puķēm."

Vājie un nespēcīgie gāja iekšā pirmie, bet Drošsirdis ar pārējiem tiem sekoja. Kad visi bija apsēdušies, gani jautāja vājākajiem: "Ko jūs vēlaties? Šeit dabūjamās visas lietas - gan tādas, kas nespēcīgos stiprina, gan tādas, kas pārdošos brīdina."

Gani sagatavoja maltīti no viegli sagremojamiem, garšīgiem un spēcinošiem ēdieniem. Pēc maltītes katrs devās norādītajā istabā pie miera.

Ausa jauks rīts. Kad ceļinieki bija sakārtojušies un atspirdzinājušies, gani, kā paraduši, veda ceļiniekus uz vairākiem kalniem šajā augstienē un rādīja tiem vispirms to, ko jau agrāk Kristietim bija rādījuši. Bez tam šos ceļiniekus viņi aizveda arī dažās citās vietās. Vispirms tie nonāca uz Brīnumu kalna, kur no tālienes tie aplūkoja cilvēku, kas jau ar vārdiem vien spēja kalnus pārstātīt. Viņi jautāja ganiem, ko tas nozīmē? Gani paskaidroja, ka tas esot Augstsirža dēls (par ko stāstīts jau Kristieša ceļojuma aprakstā). Viņš nolikts, lai ceļiniekiem rādītu, ka ar ticību pārspējami visi šķēršļi, kas ceļā varētu gadīties." (Marka 11,23 - 24.)

"Es pazīstu viņu, jo viņš ir pārāks par ļoti daudziem," teica Drošsirdis.

Tad tie kāpa Nevainības kalnā. Šeit bija redzams cilvēks, tērpts viscaur baltā apģērbā, un vēl divi citi - Aizspriedums un Ļaunprātība - kas pirmo pastāvīgi apmētāja dubļiem. Bet tie varēja mest cik gribēdami -pēc maza brīža dubļi atkal nokrita, un drēbes bija tikpat tīras kā agrāk.

"Ko tas nozīmē?" ceļinieki jautāja.

"Šis ir Dieva cilvēks. Viņa baltās drēbes norāda uz viņa bezvainīgo dzīvi. Dubļu metēji ienīst viņa labos darbus, bet, kā redzat, netūrumi nepaliek pie viņa drēbēm. Tā klājas tiem, kas grib dzīvot pasaulē bezvainīgi. Kaut arī šie nelabvēļi pūlētos visiem spēkiem kādu padarīt netīru, tomēr viņu pūles ir veltīgas, jo Dievs pēc īsa brīža liks atspīdēt savējo taisnībai kā gaismai un viņu tiesai kā dienas spožumam." (Ps.37:6.)

Tad ceļiniekus uzveda Mīlestības kalna, kurtiem radīja cilvēku.

kā priekšā bija auduma baķis, ko tas sagrieza trūkcietējiem, kas stāvēja apkārt. Tomēr, sadalot audumu, baķis nemaz nekļuva mazāks.

"Ko tas nozīmē?" ceļinieki jautāja.

"Tas rāda," gani teica, "ka tam, kas labprātīgi no sirds dod nabagiem no sava darba augļiem, tam nepietrūks nenieka. Kas citus ēdina un dzirdina, tiks arī pats ēdināts un dzirdināts. Atraitne ēdināja pravieti, tomēr miltu viņas tīnē nekļuva mazāk." (1.Ķēn.17, 8 - 16.)

Citā vietā tie redzēja Neļēgu un Negudro, kas abi mazgāja nēģeri, lai tas kļūtu balts; bet, jo vairāk tie to mazgāja, jo melnāks tas kļuva.

Gani atkal paskaidroja: "Tā klājas ļaunajam. Visi līdzekļi, ko tas izlieto, lai kļūtu izskatīgāks, padara to vēl neglītāku. Tā klājas farizejiem, un tā klāsies visiem liekuļiem."

Tad Sirsnība sacīja Kristietei, savai vīramātei: "Māt, es labprāt gribētu redzēt tā kalna alu, ko ikdienā sauc par Blakus ceļu uz elli."

Kristiete šo vēlēšanos pateica ganiem. Tad viņi gāja pie ieejas, kas atradās kalna nogāzes malā, un, to mazliet pavēruši, lika Sirsnībai kādu brīdi paklausīties. Viņa klausījās un dzirdēja kādu balsi kaut kur dziļumā kliezdam: "Nolādēts lai ir mans tēvs, kas mani atturēja no miera un dzīvības ceļa!" Kāds cits vaimanāja: "Ak, kaut būtu labāk gabalos saplosīts, nekā zaudēju savu dvēseli, gribēdams glābt savu dzīvību!" Trešais kliezda: "Ja spētu dzīvot zemes virsū, cik labprāt ziedotos citu labā, lai tikai nononāktu šai moku vietā!" - Likās, it kā visa zeme zem jaunās sievietes kājām aiz bailēm drebētu un vaidētu. Sirsnība bija bāla. trīcēdama tā atkāpās un sacīja: "Svētīgi tie, kas izglābti no šīs moku vietas!"

Kad viss bija parādīts, gani veda svētceļiniekus atpakaļ viņu mājvietā un pamieloja tos ar visu, kas viņu namā atradās. Bet Sirsnība, kā jau daudzas jaunas sievas, kaut ko vēlējās, bet kautrējās to pateikt. Viņas vīramāte apjautājās, kā tai trūkstot, jo viņa izskatoties neapmierināta. "Manas domas saistās pie tā spoguļa, kas karājas ēdamistabā pie sienas," Sirsnība atzinās, "man šķiet, ka man neklāsies labi, ja neieģūšu šo spoguļi."

"Labi, es tavu vēlēšanos pateikšu ganiem, un tie neliegs tev spoguļi."

"Man kauns, ka tie uzziņās manu vēlēšanos."

"Nē, mana meita, tas nav kauns, bet tikums - iekārot šādu lietu."

"Nu tad, māt, ja vari, pajautā ganiem, vai tie nevarētu spoguļi pārdot."

Tas bija ļoti rets spoguļis. Vienā pusē tas ļoti skaidri rādīja paša skatītāja seju, bet otrā pusē bija redzams svētceļnieku Ķēniņa vaigs (Jēkaba 1, 23; 1.Kor.13, 12). Esmu dzirdējis dažus stāstus, ka tie šai spoguļī redzējuši Ķēniņa galvā pat ērkšķu vainagu, naglu zīmes rokās un kājās un ievainojumu sānos (2.Kor.3,18). Šim spoguļim ir brīnišķīga īpašība. Tajā skatoties, redzam mūsu Ķēniņu tādā stāvoklī, kādā vēlamies to redzēt: dzīvu vai mirušu, zemes virsū vai debesīs, pazemojumā vai godībā, kā cietēju vai kā valdītāju.

Kristiete piegāja pie ganiem. Tie bija: Prātīgais, Gudrais, Modrīgais un Sirsnīgais. Pasaukuši viņus sāņus, tā sacīja: "Man šķiet, kāda mana meita, jauna sieva būdama, ļoti ilgojas pēc kādas lietas, ko tā šai namā redzējusi. Viņa domā, ka tai labi neklāsies, ja tā to neieģūs."

Prātīgais atbildēja: "Aicini viņu šurp. Tā dabūs visu, ko spēsīm dot."

Sirsnību atsauca un tai jautāja, kas tā par lietu esot, ko tā vēloties.

"Lielo spoguļi, kas karājas ēdamistabā pie sienas," Sirsnība nosarkusi atzinās.

Sirsnīgais tūliņ atnesa spoguļi un ļoti labprāt to pasniedza Sirsnībai. Palocījusi galvu, viņa no sirds pateicās un sacīja: "Šī dāvana pierāda man jūsu lielo labvēlību pret mani."

Arī pārējās jaunās sievas dabūja, ko tās vēlējās, bet viņu vīri ieguva lielu slavu par to, ka kopā ar Drošsirdi bija nonāvējuši milzi Izmisumu un izpostījuši Šaubu pili.

Kristietei un viņas četrām meitām gani uzdāvināja kaklarotas, auskarus un dārgakmeņus pieres izrotāšanai.

Kad tie gribēja atkal iet tālāk, tos atlaida ar mieru. Tās pamācības, kādas bija dotas līdz Kristietim un viņa biedriem, tagad gani nesacīja, jo šos ceļiniekus jau vadīja Drošsirdis, kas visas vietas labi pazina un īstajā laikā, briesmām tuvojoties, varēja tos pamācīt. Lai gan Kristietis un viņa biedrs saņēma no ganiem labas pamācības, tomēr īstajā laikā, kad vajadzēja tās pielietot, pamācības bija aizmirstas. Tātad šai ceļotāju grupai bija vēl viena priekšrocība vairāk. Tā tie dziedādami turpināja savu ceļu.

10. nodaļa Sastapšanās ar kareivi

Šķīrušies no ganiem, drīz tie nonāca tai vietā, kur Kristietis satika Atkritēju no Atkrišanas pilsētas. To atgādinādam, Drošsirdis sacīja: "Šai vietā Kristietis satikās ar Atkritēju, kam uz muguras bija viņa atkritēja zīme. Šis cilvēks nepieņēma nevienu padomu. Lai arī viņš bija tuvu krišanai, tomēr neviens to nespēja atturēt." Nonācis tai vietā, kur bija Krusts un kaps, kāds biedrs tam uzsauca: "Skaties šeit!" Bet viņš grieza zobus, mīnājās kājām un sacīja, ka esot apņēmies iet atpakaļ uz savu pilsētu. Pirms tas nokļuva pie vārtiem, viņš satikās ar Evaņģēlistu, kas mēģināja tam rokas uzlikt un aicināt griezties atpakaļ. Bet Atkritējs tam pretojās un visam par spīti pārlēca pār mūri un aizbēga.

Ceļinieki gāja tālāk. Taisni tai vietā, kur agrāk bija aplaupīts Mazticīgais, stāvēja vīrs ar izvilktu zobenu rokā un asinīm apraipītu seju. Drošsirdis jautāja, kas viņš esot. Svešinieks atbildēja: "Mani sauc par Patiesības Kareivi. Esmu svētceļnieks un ceļoju uz Debesu pilsētu. Ceļā satiku trīs vīrus, kas man lika izvēlēties vienu no trīs priekšlikumiem: vai nu kļūt viņiem par biedru, vai iet atpakaļ, no kurienes biju nācis, vai uz vietas mirt (Sal.pam.1:10 - 14). Uz viņu priekšlikumiem atbildēju šādi: pirmkārt, visu mūžu esmu bijis godīgs cilvēks, tādēļ jūs nemaz nedrīkstat man prasīt, lai kļūstu zagļiem par biedru. Otrkārt, to vietu, no kurienes nāku, nekad nebūtu atstājis, ja tā nebūtu bijusi ļauna un man nepiemērota. Treškārt, mana dzīvība ir pārāk dārgi atpirkta, lai to tik viegli atdotu. Bez tam - jums nemaz nav tiesību man šādas prasības izvirzīt. Arī jūs varat iekļūt briesmās, ja sāksiet ar mani cīnīties. Tad visi trīs - Trakgalvis, Neapdomīgais un Ātrais - metās man virsū, bet es pret tiem izvilku zobenu. Tā es viens pret trim cīnījos veselas trīs stundas. Kā redzat, dūšīgi cīnoties, viņi atstājuši man piemiņas zīmes, bet arī no manis tie dažu labu paņēma

līdzī. Viņi nupat ka aizgāja. Man šķiet, ka tie izdzirda jūsu tuvošanos, tādēļ tik žigli aizbēga."

"Patiesi, tā ir bijusi nevienāda cīņa - trīs pret vienu!" Drošsirdis izsaucās.

"Tas gan taisnība, bet, kas cīnās par patiesību, tam daudzums nav svarīgs. "Kaut arī pulki pret mani apmetas," saka Dāvids, "taču mana sirds nebīstas: kad karš pret mani ceļas, tad es paļaujos uz Viņu." (Ps.27, 3.) Esmu lasījis, ka viens cilvēks cīnījies pret veselu armiju, un cik daudzus Simsons nonāvēja ar vienu ēzeļa žokļa kaulu!"

"Bet kādēļ tu nesauci pēc palīga?"

"Es saucu savu Kēniņu, un es zināju, ka Viņš mani varēja dzirdēt un atsūtīt man neredzamus palīgus, ar to man pietika."

"Kareivi, tu esi drosmīgi cīnījies! Parādi, lūdzu, man savu zobenu!"

Drošsirdis paņēma zobenu savās rokās un, to aplūkojis, sacīja: "Tas ir īsts Ciānas zobena asmens." (Jesajas 2:3.)

"Tā ir," Kareivis apstiprināja. "Ja cilvēkam ir šķēps un ari rokas, kas to prot vadīt, un izveicība ar to rīkoties, tad tas var sākt cīņu pat ar pārdabiskām būtnēm un eņģeļiem. Par neizturēšanu te nav ko bīties; cilvēkam tikai jāzina, kur un kā šo ieroci lietot. Šī zobena asmens netop neass. Tas pāršķēļ miesu, kaulus, dvēseli, garu un visu." (Efez.6, 12 -17; Ebr.4, 12.)

"Brīnos, ka neesi vēl noguris, jo esi ilgi cīnījies!" Drošsirdis teica.

"Es cīnījos, kamēr mana roka ap šķēpu sastinga. Tie turējās abi kopā, it kā šķēps būtu no manas rokas izaudzis. Kad asinis sāka tecēt no maniem pirkstiem, es cīnījos visdūšīgāk."

"Tu esi labi darījis. Tu esi cīnījies pret grēku līdz asinīm (Ebr.12, 4). Tev jāpaliek pie mums un tālāk jāceļo mūsu sabiedrībā."

Viņi nomazgāja tā brūces, deva atspirdzinājumus un tālāk ceļoja visi kopā. Jaunais biedrs Drošsirdim ļoti patika, jo viņš mīlēja krietnus cīnītājus, un tagadējā sabiedrībā Kareivis bija ļoti

vajadzīgs, tādēļ ka viņu vidū bija daudz vāju un nespēcīgu. Vispirms Drošsirdis tam jautāja, kur ir viņa dzimtene.

"Es nāku no Tumsas valsts. Tur esmu dzimis, un tur vēl tagad dzīvo mans tēvs un mana māte."

"Tumsas valsts?" Vai tā neatrodas ne visai tālu no Posta pilsētas."

"Jā, tā ir. Uzsākt svētceļojumu mani piespieda kāda dzirdēta ziņa. Reiz mūsu apvidū atnāca kāds Patiesības Mīlētājs un mums stāstīja par Kristieša darbiem. Viņš esot izgājis no Posta pilsētas, atstājis pat sievu un bērnus un uzsācis svētceļojumu. Viņš nogalinājis arī čūsku, kas tam stājusies ceļā, un beidzot sasniedzis, ko gribējis. Viņš stāstīja arī par Kristieša uzņemšanu Ķēniņa dzīvokļos - sevišķi pie Debesu pilsētas vārtiem. Tur mirdzošas būtnes viņu sagaidījušas ar mūzikas skaņām, visi pilsētas zvani priecīgi zvanījuši, un Kristietis ticis ietērpts zelta apģērbā. Dzirdēju vēl daudz jauku lietu, bet, vārdu sakot, šis vīrs Kristieša ceļojumu atstāstīja tā, ka mana sirds iedegās un nolēmu viņam sekot. Ne tēvs, ne māte nespēja mani no šī ceļojuma atturēt. Tā, no viņiem aizgājis, esmu atkļuvis līdz šai vietai."

"Tu taču ienāci pa Šaurajiem vārtiem, vai ne tā?"

"Jā, protams. Šis vīrs arī stāstīja, ka viss ceļojums esot veltīgs, ja neieejot pa vārtiem." (Jāņa 10, 1.)

"Redzi, Kristiete, tava vīra ceļojums un viņa nopelns pazīstams tuvumā un tālumā!"

"Kā, vai šī ir Kristieša sieva?"

"Jā, tā ir viņa, un šie ir viņu četri dēli."

"Kā, un visi ir svētceļnieki?"

"Jā, viņi visi iet tēva pēdās."

"Par to mana dvēsele bezgala priecājas. Cik liksms gan būs labais vīrs, kad ieraudzīs tos, kas ar viņu kādreiz negribēja iet kopā, bet pēc viņa tomēr ienāks Debesu pilsētā!"

"Bez šaubām, viņam būs ļoti liels prieks Debesu pilsētā satikt savu sievu un bērnus."

"Ja jau esam par to ierunājušies, gribētos dzirdēt tavas domas. Zinu, ka daži šaubās par to, vai Debesīs mēs viens otru pazīsim."

"Ja viņi tic, ka paši sevi viņi pazīst un priecāsies par savu svēttapšanu - kādēļ tie netic, ka pazīst arī citus un priecāsies par viņu laimi? Un kādēļ lai mēs necerētu debesīs satikt un pazīt savus piederīgos - jo tad taču mūsu laime būtu daudz pilnīgāka!"

"Paldies, tagad zinu, ko tu par to domā. Vai tev būtu vēl kāds jautājums par manu ceļojumu?"

"Jā. Saki, vai tavs tēvs un tava matē bija labvēlīgi tavam svētceļojumam?"

"Ak, nē! Viņi darīja, ko spēja, lai mani paturētu mājās."

"Kādēļ? Kādus iebildumus viņi cēla?"

"Viņi sacīja, ka tā esot slinku dzīve. Ja es pats nebūtu slinks, tad es svētceļojumu nemaz neuzsāktu."

"Ko vēl tie sacīja?"

"Nu, tie teica arī to, ka šis ceļš esot ļoti bīstams. Svētceļnieku staigātais ceļš esot visbriesmīgākais visā pasaulē."

"Vai viņi arī paskaidroja, kas tās par briesmām?"

"Jā, tie stāstīja man daudzas savādas lietas."

"Nosauc kādas!"

"Tie stāstīja par Mazticības purvu, kur Kristietis tikko nenomirts; par strēlniekiem Belcebula pilī, kas apšaudot tos, kas piekļauvē pie Šaurajiem vārtiem. Tie stāstīja par mežiem un tumšiem kalniem, par Grūtību kalnu, lauvām un trim milžiem: Niknumu, Āmuru un Tikumu Slepkaavu. Pazemojumu ielejā mājot ļauns gars, kas Kristieti gandrīz nogalinājis. Arī Nāves Ēnas ieleju pieminēja, jo tur mājot spoku gari, gaismas vietā tur esot tumsa, un ceļi esot pilni cilpām, bedrēm un lamatām. Tie stāstīja arī par milzi Izmisumu un Šaubu pili, kur ceļinieki ejot bojā. Tālāk man būšot jāiet arī pa Apburto zemi un beigās es nonākšot pie upes, kurai neesot tilta, un šī upe esot tieši starp ceļinieku un Debesu pilsētu."

"Vai tas bija viss?"

"Nē, viņi arī stāstīja, ka šis ceļš esot pilns klaidoņiem, kas gribot godīgos svētceļniekus aizvilināt prom no īstā ceļa."

"Bet kā tie to izdarot?"

"Pasauļes gudrinieks gaidot ceļiniekus uz ceļa, lai tos pieviltu. Patstāvīgi uz ceļa esot arī Formālists un Liekulis. Ja arī no šiem izmuktu, tad Sānceļš, Dēma un Pļāpa mani savaldzināšot savos

tīklos. Varbūt Viltus pravietis vai Nepraša mani sasaistīšot un pa Blakus ceļu uz elli es aiziešot galīgi bojā."

"Es saprotu," Drošsirdis teica, "ar to pietiek, lai cilvēku padarītu šaubīgu. Bet vai viņi vēl ko stāstīja?"

"Man vēl stāstīja par daudziem ceļiniekiem, kas jau senatnē diezgan tālu šo ceļu nostaigājuši, jo gribējuši redzēt to godību, par ko daudzi runājuši. Tomēr tie atgriezušies atpakaļ un saukušies par muļķiem, kas velti gājuši izdaudzināto ceļu. Apkārtējie ļaudis uzņēmuši šīs ziņas ar lielu patiku un prieku. Viņi pieminēja pat dažu šo ceļotāju vārdus, kā: Lokāmo, Neuzticīgo, Bailīgo, Atkritēju, veco Dievliedzi un citus. Neviens no tiem neesot guvis tos labumus, par ko agrāk bijis dzirdējis."

"Vai tie vēl vairāk stāstīja, lai tevi izšaubītu?"

"Jā, tie stāstīja arī par svētceļnieku Izmisušo, kas savā ceļojumā nepiedzīvojis neviena priecīga brīža. Grūtsirdis tikko nenomiris badā. Ak, gandrīz piemirsās: viņi stāstīja arī par pašu Kristieti. Tas gan izdarījis daudzus varoņdarbus, lai sasniegtu Debesu pilsētu, tomēr droši vien beigās būšot upē noslīcis un tur palicis. Viņa cīnītāji tikai gribot to slēpt."

"Vai kāda no šīm lietām tevi nenobiedēja?"

"Nē, man likās, ka tas viss nav nekas."

"Kā tas bija iespējams?"

"Es vairāk ticēju tam, ko Patiesības Mīlētājs bija stāstījis. Tas mani pacēla visam pāri."

"Tātad tava ticība guvusi uzvaru."

"Tā bija. Es ticēju un tādēļ devos ceļojumā, pārspēju visu, kas mani ceļā kavēja, un ticot esmu nokļuvis jau līdz šejieni."

11. nodala Aizmigušie Apburtajā zemē

Pa to laiku ceļinieki bija nonākuši pie Apburtās zemes, kur vienmēr valda gaiss, kas ceļiniekus padara miegainus. Šai apgabalā parasti auga tikai dažādi dzeloņu augi un sīki krūmi, izņemot to vietu, kur atradās apburtā lapene.

Šādas lapenes bija sastopamas šur un tur. Stāstīja, ka tas, kas tādā lapenē apsēžoties un iemiegot, dažreiz vairs neatmostas. Pa šo zemi ejot, viņi turējās cieši kopā. Viņu vadonis Drošsirdīgais gāja grupas priekšgalā, bet Kareivis - pašās beigās, lai ceļiniekus pasargātu no katra ienaidnieka, pūķa, milža vai laupītāja varbūtējiem uzbrukumiem. Ejot katrs vīrs turēja rokā izvilktu zobenu, jo zināja, ka šī ir bīstama vieta. Cik spēdami ceļinieki cits citu iedrošināja un iepriecināja. Vājsirdim bija jāiet tūlīn aiz Drošsirdža, bet Grūtsirdim jāpaliek pie Kareivja.

Kad tie bija mazu gabaliņu pagājuši, uznāca bieza migla un tumsa, tā ka tie tikko varēja cits citu saredzēt. Lai sazinātos savā staipa, tie laiku pa laikam sasaucās, cits citu saukdami vārdā, jo viņi "nestaigāja skatīšanā" (2.Kor.5,7). Katrs var iedomāties, ka pat spēcīgajiem tas bija grūts gājiens - kur nu vēl sievietēm un bērniem, kam sirdis un kājas bija nespēcīgākas. Tomēr, Drošsirdža un Kareivja uzmudināti un paskubināti, tie palēnām virzījās uz priekšu puslīdz labi.

Iešanu ļoti apgrūtināja dubļainais un slidenais ceļš. Visā šai apgabalā nebija arī nevienas viesnīcas, kur vājākie ceļinieki būtu varējuši atspirdzināties. Šajā ceļa gabalā tāpēc bija dzirdami tikai rūpju pilni izsaucieni un nopūtas. Kamēr viens pakrita pār kādu krūmu, cits iestīga dubļos, un bērni mūklājā pazaudēja kurpes. Te viens iesaucās: "Es pakritu!" - te otrs: "Ē, kur tu esi?" - bet trešais: "Es sapinos krūmos un netieku vairs vaļā!"

Tad tie pienāca pie kādas lapenes, kur bija silti un patīkami. Lapenes augšā bija glīti izpīta un izrotāta zaļumu vītņēm; atpūtai te bija nolikti ērti atzveltnes krēsli un soli. Te bija arī mīksta kušete, kur nogurušajiem atgulties un atpūsties. Tas viss ceļiniekus ļoti vilināja, jo grūtajā ceļojumā tie bija sākuši pagurt, bet neviens no viņiem neizrādīja ne mazāko vēlēšanos te uzkavēties. Cik es novēroju, tie vienmēr ļoti paklausīja vadoņa padomiem un norādījumiem. Tikko tuvojās briesmas, viņš ne tikai viņiem to atgādināja, bet arī pastāstīja, kādas šīs briesmas būs. Tāpēc taisni tad, kad briesmas bija vistuvāk, viņiem arī bija vislielākais spars un drosme tās saņemt, un tie cits citu uzmundrināja būt gataviem nepadoties miesas iegribām. Šo lapeni sauca par Kūtro Dusu, un tā bija ierīkota, lai ievilinātu nogurušos ceļiniekus atpūsties.

Tad es redzēju sapnī, ka tie turpina savu gājienu caur šo vientuļo apgabalu, līdz nonāca kādā vietā, kur ļoti viegli varēja apmaldīties. Gaišā laikā vadonis būtu pietiekami labi saredzējis nepareizos ceļus un būtu varējis no tiem izvairīties, bet tumsā tas nebija iespējams. Labi vēl, ka viņam kabatā bija karte, kur bija redzami visi ceļi, kas aizveda uz Debesu pilsētu, un arī, kas nāca no Debesu pilsētas. Tādēļ vadonis uzšķīla uguni (jo bez šķiltavām tas nekad nedevēs ceļā) un, uzmanīgi aplūkojis karti, redzēja, ka jānogriežas pa labi. Ja vadonis šeit nebūtu parūpējies paskatīties kartē, tad viegli iespējams, ka tie visi būtu gājuši bojā mūklājā, jo netālu, sausā ceļa galā, atradās neizdibināmi dziļa bedre, kam nebija dibena un kas bija pilna dubļainām dūņām. Tā te bija ierīkota ar nolūku, lai svētceļnieki tajā ietu bojā.

Es domāju: kuram svētceļniekam gan nevajag tādu karti? Katrā šaubīgā vietā un ceļa jūtīs viņš tad var paskatīties savā kartē, pa kuru ceļu jāiet.

Ejot tālāk pa Apburto zemi, tie nonāca pie otras lapenes, kas atradās tieši lielceļa malā. Tajā gulēja divi vīri - Bezbēdis un Pārgalvis. Tik tālu tie jau bija nonākuši, bet šeit, būdami noguruši, tie bija apsēdušies atpūsties un tā arī aizmiguši.

Ceļinieki, ieraudzījuši gulētājus, apstājās un noskuma, jo zināja, cik bīstamā stāvoklī tie atrodas. Viņi aprunājās, ko darīt: turpināt ceļu un atstāt viņu guļam, vai mēģināt tos uzmodināt. Viņi apņēmas darīt pēdējo (ja tas vēl būtu iespējams), bet ļoti uzmanīgi, lai arī paši neapsēstos un nepadotos šīs vietas vilinātāja spēkam.

Svētceļnieki iegāja lapenē un sauca aizmigušos vārdā, jo Drošsirdis tos pazina; tomēr tur nebija "ne balss, ne atbildes". Drošsirdis sāka tos purināt, lai viņus pamodinātu. Tad viens no gulētājiem sacīja miegā: "Es tev aizmaksāšu, kad dabūšu naudu." Vadonis bēdīgi papurināja galvu. Tad otrs miegā iesaucās: "Es cīnīšos, kamēr vien spēšu zobenu noturēt rokās!" Kāds no bērniem, to dzirdēdams, iesmējās, un Kristiete jautāja: "Ko tas nozīmē?"

"Tie runā miegā," Drošsirdis atbildēja. Ja arī jūs viņus sistu, grūstu vai vienalga ko citu viņiem darītu, viņi atbildēs jums tikai tādā veidā - miegā murgojot. Tas ir tāpat kā kāds senos laikos, būdams tikpat kā jūras vidū masta galā iemidzis, sacījis: "Kad uzmodīšos, sāksu atkal no gala." (Sal.pam.23,34-35.)

"Jūs jau zināt, pa miegam cilvēki izrunā dažādas lietas, bet viņu vārdi ir bez jēgas un arī nenāk no ticības. Šo vīru nupat sacītajiem vārdiem ir tikpat maz sakara kā viņu rīcībai: sākt svētceļojumu un tomēr apsēsties šeit. Ir tīrais posts, ja neuzmanīgi ļaudis uzsāk svētceļojumu; tikpat kā droši var teikt, ka visiem tādiem klāsies tāpat kā šiem diviem. Apburtā zeme ir viens no pēdējiem līdzekļiem, ko svētceļnieku ienaidnieks izlieto. Tādēļ arī, kā redzat, tas ir iekārtots pašā ceļa malā un tāpēc ir visgrūtāk uzvarams. "Jo, kad gan šie nevēlas vairāk kāros atpūtu, ja ne tad, kad tie ir noguruši? Un kad ceļinieks ir vairāk noguris, ja ne ceļa malā?" tā domā ienaidnieks. Tādēļ šī Apburtā zeme ir tik tuvu Laulību zemei un tik tuvu svētceļnieku ceļa galam.

Šo iemeslu dēļ katram svētceļniekam jābūt par sevi nomodā, lai tiem neklātos tāpat kā šiem, ko nevarējām uzmodināt."

Ceļinieki nodrebēdami vēlējās iet tālāk un lūdza vadoni iešķīlīt uguni un aizdegt lukturi, lai atlikušo ceļa gabalu varētu iet luktura gaismā. Viņš uzšķīla uguni, un ar tā palīdzību tie gāja tālāk, lai gan visapkārt bija dziļa tumsa (2.Pēt.1,19).

Bērni sāka nopietni pagurt, tādēļ lūdza To, kas visus ceļiniekus mīl, lai tas viņiem ceļa grūtības atvieglotu. Tādēļ, kad tie bija pagājuši drusku tālāk, sacēlās vējš, kas izklīdināja miglu, un gaiss noskaidrojās. Tomēr tiem vēl ilgi bija jāiet līdz Apburtās zemes robežām; tikai tad tie varēja labāk redzēt cits citu un tāpat arī ceļu, pa kuru tie gāja.

Kad tie jau bija gandrīz pāri Apburtās zemes robežām, tie izdzirda savā priekšā kādu svinīgā balsī ļoti nopietni kaut ko runājam. Tie gāja tālāk, un sava priekša uz ceļa ieraudzīja viru, kas bija nometies ceļos, acis un rokas pacēlis augšup, un nopietni runāja ar To, kas mājā augstībā. Ceļinieki pienāca tuvāk, bet nevarēja saprast, ko tas sacīja. Viņi lēnām gāja uz priekšu. Pabeidzis savu lūgšanu, tas sāka skriešus skriet Debesu pilsētas virzienā.

Drošsirdis tam uzsauca: "Pagaidi, draugs, būsime ceļabiedri, jo, kā man liekas, arī tu steigies uz Debesu pilsētu!"

Vīrs apstājās un pārējie pienāca pie viņa.

Tikko Godīgais svešo ieraudzīja, viņš iesaucās: "Šo vīru es pazīstu!"

"Kas viņš ir?" iejautājās Kareivis.

"Šis cilvēks," Godīgais paskaidroja, "nāk no tā paša apgabala, kur es dzīvoju. Viņa vārds ir Nešaubīgais, viņš ir tiešām krietns svētceļnieks."

Kad abi bija satikušies, tūliņ Nešaubīgais uzrunāja veco vīru: "Ko, tev Godīgais, vai tu šeit?"

"Jā gan," uzrunātais atbildēja, "gluži tāpat kā tu."

"No visas sirds priecājos, ieraudzīdams tevi uz šī ceļa," Nešaubīgais sacīja.

"Tāpat arī es priecājos, ieraudzīdams tevi uz ceļiem."

Nešaubīgais nosarka un jautāja: "Kā, vai tu mani redzēji?"

"Redzēju, un šis skats iepriecināja manu dvēseli."

"Ko tad tu domāji?" Nešaubīgais jautāja.

"Ko es domāju?" vecais vīrs iesaucās, "ko gan es būtu varējis domāt? Es domāju, ka ceļā esam sastapuši krietnu vīru un drīz dabūsim to par savu ceļabiedru."

"Būtu ļoti laimīgs, ja tu savās domās nebūtu maldījies. Bet, ja es neesmu tāds, kādam man jābūt, tad man vienam pašam tas jāpacieš."

"Tas taisnība. Bet tavas bailes tikai apstiprina to, ka starp tavu dvēseli un Ķēniņu ir laba saskaņa, jo ir sacīts: "Svētīgs, kas Dievu bīstas vienmēr." (Sal.pam.28:14.)

Tad Kareivis iejautājās: "Bet, brāli, saki, kādēļ taisni šai brīdī tu atradies uz ceļiem? Vai tev varbūt kādas sevišķas saņemtas Dieva žēlastības dēļ bija īpašs pienākums to darīt, vai kā citādi?"

Nešaubīgais sāka stāstīt: "Ceļodams viens pa Apburto zemi, es pārdomāju, cik šis ceļa gabals bīstams un cik daudz svētceļnieku šeit

apstājušies un gājuši bojā. Irs arī pārdomāju, kāda nāve šeit ceļiniekus sagaida. Šeit nemirst grūtā slimībā; nē, nāve te pienāk ļoti viegli un nemanāmi. Kas šeit iemieg, uzsāk jaunu, patīkamu, līksmu ceļojumu. Jā, daži pat labprātīgi dodas šai miegā."

"Vai tu tos divus redzēji lapenē guļam?" Godīgais, viņu pārtraukdams, iejautājās.

"Jā, es tur redzēju Bezbēdi un Pārgalvi, un, cik man zināms, tie tur gulēs līdz satrūdēs (Sal.pam.10,7). Bet atļauj man stāstu turpināt. Kamēr tā pārdomāju, nāca kāda paveca sieviete, nostājās manā priekšā un piedāvāja trīs lietas: sevi pašu, savu naudu un savu mīlestību. Jāatzīstas, es biju noguris un miegains, un esmu arī nabags kā baznīcas žurka. Laikam šī ragana to zināja. Es viņu atraidīju vienreiz un otrreiz, bet par manu atraidīšanu viņa tikai pasmaidīja. Es sāku dusmoties, bet viņa par to nebēdāja. Tad viņa man no jauna piedāvājās un sacīja: ja es iešot viņai līdzī un darīšot, ko viņa vēlas, viņa padarīšot mani slavenu un laimīgu. "Es esmu pasaules valdniece," viņa teica, "un padaru cilvēkus laimīgus." Es vaicāju pēc viņas vārda. Viņa atbildēja, ka to saucot par Ziepjū Burbuļa kundzi. Tad viņa vēl vairāk man apriebās, tomēr nekas nelīdzēja--viņa ar saviem vilinājumiem neatlaidīgi man sekoja. Tad es metos uz ceļiem un paceltām rokām lūdzu To, kas spēj palīdzēt. Tobrīd, kad jūs nācāt, šī sieviete aizgāja savu ceļu. Es vēl turpināju pateikties par manu izglābšanu, jo es ticu, ka viņai nekas cits nebija padomā, kā pārtraukt manu ceļojumu."

"Bez šaubām, viņai bija ļauns nolūks," Godīgais teica. "Bet pag, tev par viņu runājot, man tīri liekas, it kā es būtu viņu kaut kur redzējis vai par viņu ko lasījis."

"Varbūt tu viņu pazīsti abējādi?"

"Ziepjū Burbuļa kundze? Vai viņa nav slaika, glīta izskata dāma. drusku patumšu seju?"

"Pareizi, taisni tāda viņa izskatās!"

"Vai viņa nerunā ļoti laipni un pēc katra teikuma neuzsmaida?"

"Tev atkal taisnība. Taisni tā viņa izturējās."

"Vai viņa pie sāniem nenēsā lielu naudasmaku, un vai bieži viņas roka makā nerotaļājas ar naudu - it kā tas būtu viņas lielākais prieks?"

"Patiesi, tā ir! Ja viņa visu šo laiku būtu mums blakus stāvējusi, tu nebūtu varējis viņu labāk aprakstīt."

"Tātad tas, kas ir pagatavojis viņas portretu, ir bijis labs zīmētājs, un tas, kas viņu aprakstījis, ir teicis taisnību," Godīgais noteica.

Tagad Drošsirdis sāka savu raksturojumu: "Šī sieviete ir ragana, un vienīgi viņas burvības spēks ir šo zemi apbūris. Kas savu galvu ieliek viņas klēpī, tas ir tikpat kā galvu nolīcis uz bluķa, pār kuru karājas cirvis, un kas savas acis vērs uz viņas skaistumu, tas ir pieskaitīts Dieva ienaidniekiem (Jēk.4,4). Viņa irtā, kas visus svētceļnieku ienaidniekus uztur savā varā un godā. Jau dažu labu svētceļnieku viņa ir novirzījusi no šī ceļa (1. Jāņa 2,15). Viņa ir liela plāpa; vai nu viņa pati, vai viņas meitas pastāvīgi ir uz ceļa un uzmācas ceļiniekus, piedāvājot tiem šīs dzīves jaukumus. Viņa ir droša un nekaunīga sieviete un brīvi uzrunā katru vīrieti. Nabadzīgus ceļiniekus tā nicinādama izsmej, bet

bagātos slavē. Ja kāds prot veikli un nekaunīgi vienmēr kaut kur dabūt naudu, tad viņa to slavē no mājas uz māju. Viņai patīk uzdzīvot un mieloties, un viņa redzama gandrīz pie katra pilna galda. Dažās vietās tā uzdodas par dievieti, tādēļ daži to arī pielūdz. Zināmos laikos atklātās vietās tā krāpj cilvēkus, apzvērējama, ka neviens cits nevarot uzrādīt tādu bagātību, kāda esot viņai. Viņa solās palikt pat pie bērnu bērniem, ja tikai viņu mīlēs un cienīs. Dažās vietās un dažiem ļaudīm viņa izkaisa savu zeltu kā puteklus. Viņai patīk, ka to apmeklē, labu par to runā, un labprāt tā pieglaužas pie daža laba krūts. Nekad viņa nenogurst savas mantas ieteikt; un visvairāk viņa mīl tos, kas par viņu domā labu. Viņa sola vainagus un ķēniņu valstis tiem, kas klausīs viņas padomus, bet daudzus tā ir novedusi pie bendes cilpas un tūkstošiem dvēseļu aizvedusi ellē."

"Ak, kāda Dieva žēlastība, ka spēju viņai pretoties, -jo diezin kur viņa citādi būtu mani aizvedusi!" Nešaubīgais izsaucās.

"Kur? To tikai Dievs zina!" Droširdis atbildēja. "Bet viens ir skaidrs, ka viņa tevi būtu ievilinājusi daudzās bezprātīgās un laicīgās iegribās, kas gāž cilvēkus postā un iznīcībā." (1.Tim.6,9.)

Viņa bija tā, kas pamudināja Absalomu sacelties pret savu tēvu un Jerobeamu pret savu kungu. Viņa pierunāja Jūdu Iskariotu pārdot savu Kungu, un nevilināja Dēmu atstāt dievbijīga svētceļnieka dzīvi. Neviens nespēj aprakstīt to postu, ko tā ir padarījusi. Viņa sacel nemieru starp valdniekiem un pavalstniekiem, starp vecākiem un bērniem, starp kaimiņu un kaimiņu, starp vīru un sievu, starp miesu un Dieva Gani, jā, arī pašā cilvēkā viņa rada iekšēju nesaskaņu un nemieru. Tādēļ, mīļlais draugs, Nešaubīgais, esi tāds, par kādu tavs vārds tevi apzīmē: stāvi drošs un nešaubies!"

Pēc šīs sarunas ceļinieku sirdīs prieks jaucās ar bailēm, bet beidzot visi vienojās dziesmā:

"Cik daudz ir briesmu ceļniekam -

Kas to gan izteikt spēs?

Tik dažādi grēks uzglūn tam -

Kā viņš to uzvarēs?

Vai tas var būt, ka Jēzus gan

Spēj visur spēku dot?

Mans Pestītāj, tas jātic man,

To vēlos piedzīvot!"

12. nodaļa

Ceļa gals un ieeja Debesu pilsēta

Pēc tam es redzēju, ka tie nonāca Laulību zeme, kur saule spīd nakti un dienu. Tā kā ceļinieki bija noguruši, tie šeit brīdi atpūtās. Tā kā šī zeme pieder visiem svētceļniekiem, bet augļu un vīna dārzi pieder Debesu pilsētas Ķēniņam, tad viņiem katram bija atļauts ņemt no šīm Viņa mantām cik gribējās. Pēc īsa brīža tie jau bija atspirdzinājušies. Zvanīja zvani, un no tāienes nepārtraukti atskanēja tik jaukas tauru skaņas, ka tie nevarēja gulēt, un tomēr tie sajūtās tā atspirguši un atpūtušies, it kā tie būtu ilgu laiku mierīgi gulējuši. Ielās dzirdēja saucam: "Vairāki svētceļnieki ienākuši pilsētā!" Un kāds cits atbildēja: "Un daudzi šodien pārgājuši pāri upei un ielaisti pa zelta vārtiem." - Vēl cits sauca: "Pašlaik atkal pilsētā ieradies pulciņš Spīdošo; tas liecina, ka pa ceļu tuvojas vēl vairāki svētceļnieki, jo Spīdošie šeit ierodas tos sagaidīt, tiem kalpot un tos iepriecināt pēc viņu lielajām bēdām."

Tad mūsu svētceļnieki piecēlās un izgāja pastaigāties. Bet tagad viņu ausis jau dzirdēja debešķīgas balsis, un viņu acis ielīksmojās, redzot debešķīgus skatus un vīzijas. Šai zemē viņi nedzirdēja, neredzēja, netaustīja, nesmaržoja un nebaudīja neko, kas viņu miesai vai garam nebūtu patīkams. Tikai nogaršojot tās upes ūdeni, pār kuru tiem bija jāiet, tas likās mazliet rūgts, bet norīts tas bija salds.

Šai vietā tika uzglabāti visu svētceļnieku saraksti - pat no senseniem laikiem, tāpat arī visu viņu ievērojamo darbu vēsture. Tie bieži pārrunāja arī to, ka, dažiem pāri brienot, upe uzplūduši, bet dažiem - tā izsīkusi. Citiem upe pārplūdusi pāri krastiem, bet citiem tā kļuvusi gandrīz pavisam sausa.

Šai vietā pilsētas bērni mēdza iet Ķēniņa dārzā plūkt puķes, lai savā bērnišķā priekā tās pasniegtu svētceļniekiem. Te auga arī nardes, vīraka krūmi, mirres un alfejas, un daždažādas citas jaukas zāles. Ar šīm zālēm izkvēpināja ceļinieku istabas (kamēr tie te uzturējās) un svaidīja viņu miesas, lai tos sagatavotu iešanai pār upi, kad viņu stunda būs pienākusi.

Viņiem šeit uzturoties un gaidot labo stundu, kādu dienu pilsētā atskanēja ziņa, ka no Debesu pilsētas pienākusi ļoti svarīga vēsts Kristietei, svētceļnieka Kristieša sievai. Par viņu apjautājās un uzzināja namu, kur viņa dzīvoja. Tad vēstnesis, viņu atradis, pasniedza tai vēstuli ar šādu saturu: "Esi sveicināta, krietnā sievietē! Es tev nesu vēsti, ka tavs Kungs tevi aicina un sagaida, lai tu stāvētu Viņa vaiga priekšā nemirstības drēbēs desmit dienu laikā."

Izlasījis šo vēstuli Kristietei priekšā, vēstnesis tai pasniedza arī zīmi, ka viņš ir īstais vēstnesis, sūtīts paskubināt viņu steigties. Zīme bija bulta, kuras gals bija uzasināts ar mīlestību; tā lēni iespidās viņas sirdī un to lēnām sagatavoja tā, lai noteiktajā laikā viņa būtu gatava iet upei pāri.

Kad Kristiete redzēja, ka viņas laiks ir pienācis un tai pirmajai no viņu pulciņa jāiet pāri upei, viņa ataicināja pie sevis savu vadoni Drošsirdi un pastāstīja tam par savu stāvokli. Viņš atbildēja, ka par šādu vēsti no sirds priecājos un būtu laimīgs, ja šāda vēsts būtu viņam pienākusi. Kristiete viņam apjautājās, kā sagatavoties šim ceļojumam.

Drošsirdis tai visu sīki izstāstīja un solījās kopā ar pārējiem viņu pavadīt līdz upes krastam.

Tad Kristiete ataicināja savus bērnus, svētīja tos un sacīja, ka viņa priecājas, redzēdama zīmes uz viņu pierēm, priecājas arī par to, ka tie ir šeit pie viņas un ka tie savas drēbes ir uzturējuši tik baltas. Beidzot savas nedaudzās mantas viņa novēlēja trūkumcietējiem un pieteica saviem dēliem un meitām būt gataviem, kad vēstnesis ieradīsies arī pie viņiem.

Atvadījusies no sava vadoņa un bērniem, viņa aicināja pie sevis Kareivi un tam sacīja: "Tu visās lietās esi bijis drošs un stiprs. Esi uzticīgs līdz nāvei, tad mans Ķēniņš tev dos dzīvības vainagu (Atkl.2:10). Gribētu tev arī lūgt pieskatīt manus bērnus; ja kādreiz redzi tos zaudējam spēku, tad iedrošini un iestiprini viņus. Manas meitas, manu dēlu sievas, ir bijušas uzticīgas, un tādēļ viņām dotie apsolījumi savā laikā ir piepildāmi.

Nešaubīgajam viņa uzdāvināja gredzenu. Tad viņa pasauca veco Godīgo un tam sacīja: "Redzi, patiesi izraēlietis, kurā nav viltības!"

Godīgais viņai atbildēja: "Es tev noveļu jauku dienu, kad tu kāpsi Ciānas kalnā, un būšu priecīgs, redzēdams tevi ejam pāri upei sausām kājām."

Kristiete atbildēja: "Lai slapjš, lai sauss -es ilgojos aiziet! Lai laiks manā ceļojumā būtu kāds būdams - kad es tur nonāksu, man būs laika diezgan atpūsties un izžāvēties."

Arī labais Klibkājis ienāca Kristietei apciemot. Viņa tam sacīja: "Līdz šim tavs ceļš bijis grūts, bet par to dusa tev būs jo saldāka. Esi nomodā un gatavs, jo vēstnesis var atnākt tādā stundā, kad tu to negaidīsi."

Pēc Klibkāja ienāca Grūsirdis ar savu meitu Izbiedēto. Arī viņus Kristiete iepriecināja, sacīdama: "Jums vienmēr ar pateicību jāatceras izglābšana no milža Izmisuma rokām un no Šaubu pils. Vienīgi Dieva žēlastība ir jūs atvedusi līdz šejieni. Esiet modri un atmetiet visas bailes; esiet skaidrā prātā un ceriet līdz pat pēdējam brīdim."

Vājsirdim viņa teica: "Tu tiki izglābts no Tikumu Slepavas, lai tu mūžīgi dzīvotu Dzīvā gaismā un ar prieku skatītu mūsu Ķēniņu. Tikai vienu padomu es tev dodu: pirms Viņš tevi aicina pie sevis, nožēlo savu bailību un šaubas par Viņa laipnību, lai šīs vainas dēļ tev nebūtu jākaunas, stājoties Viņa priekšā."

Tad pienāca diena, kad Kristietei bija jāaiziet. Iela bija pilna ļaužu, kas gribēja redzēt viņu aizceļojam. Upes otrā pusē krasts bija pilns zirgiem un ratiem, kas bija nonākuši no augšienes, lai pavadītu Kristietei līdz pilsētas vārtiem. Tā nu viņa devās uz priekšu un gāja upē iekšā, ar roku vēl pavēcinādama pēdējos sveicienus tiem, kas bija nākuši viņu līdz upmalai pavadīt. Pēdējie vārdi, ko no viņas dzirdēja, bija: ".Kungs, es nāku, lai būtu pie tevis un tevi slavētu!"

Kristietes bērni un draugi griezās atpakaļ, jo tie, kas Kristietei sagaidīja, bija jau viņu saņēmuši un aizveduši prom, tā ka tie viņu vairs neredzēja. Sasniegusi vārtus, Kristiete līdz ar saviem pavadoņiem iegāja Debesu pilsētā. Tur viņu uzņēma ar tādām pašām gaviļēm kā savā laikā viņas vīru.

Šķīroties Kristietes bērni raudāja, bet Drošsirdis un Kareivis aiz prieka spēlēja cimboli un kokli. Tad visi atgriezās katrs savā vietā.

Pēc kāda laika vēstnesis atkal ieradās pilsētā un atnesa vēsti Klibkājim. To uzmeklējis, vēstnesis sacīja: "Es nāku pie tevis Tā vārdā, ko tu esi mīlējis un kam esi sekojis, kaut arī uz kruķiem. Mans uzdevums ir tev pavēstīt, ka dienu pēc Lieldienām Ķēniņš tevi gaida pie sava galda, lai kopā ar Viņu turētu vakarēdienu Viņa valstībā. Tādēļ sagatavojies ceļam."

Vēstnesis deva viņam arī zīmi, ka viņš ir īstais vēstnesis, sacīdams: "Tavu sudraba virvi es esmu atraisījis, un tavu zelta trauku salauzis." (Sal.māc.12:6.)

Klibkājis tad sasauca savus ceļabiedrus un tiem sacīja: "Man jau ir atsūtīts pakal, un Dievs arī jūs droši vien aicinās mājās." Viņš ataicina pie sevis Kareivi, lai tam izteiktu savu pēdējo vēlēšanos. Tā kā viņai nekā cita nebija, ko atstāt, kā vienīgi kruķi un visa laba novēlējumi, tā viņš sacīja: "Šos kruķus es atstāju savam dēlam, kas staigās manās pēdās pie tam novēlot, lai viņš būtu labāks svētceļnieks, nekā es biju."

Tad Klibkājis pateicās Drošsirdim par vadīšanu un laipnību un taisījās ceļā. Nonācis upmalā, viņš sacīja: "Tagad man šos kruķus vairs nevajag, jo otrā krastā mani sagaidīs ar zirgiem un ratiem." Viņa pēdēji vārdi bija: "Sveicināta dzīvība!" Tā viņš aizgāja.

Pēc tam Vājsirdis saņēma ziņu, ka vēstneša taure atskanēju: viņa durvju priekšā. Vēstnesis ienāca pie viņa un teica: "Es esmu nāci tev pasacīt, ka tavam Kungam tevi vajag, un pēc īsa brīža tu redzēsi Viņa vaigu visā spožumā. Un šo ņem par pierādījumu, ka mana vēsts ir patiesība: "Tie, kas pa logiem skatās, paliks tumši." (Sal.māc.12,3.)"

Tagad Vājsirdis sasauca savus draugus un tiem pastāstīja, kadu vēsti un kādu apliecinājumu par vēsts patiesumu viņš saņēmis. "Tā kā man nekā nav ko atstāt," viņš sacīja, "kādēļ tad lai rakstu testamentu? Bet savu vājo sirdi es gribu atstāt Šeit, jo tur, kur aiziešu, nebūs nekādas vajadzības pēc tās. Un tā arī nav vērtas, ka to dāvinātu pat visnabadzīgākajam svētceļniekam. Tādēļ, kareivi, kad būšu aizgājis, lūdzu, aproc manu vājo sirdi kādā kaktā!" Tā arī notika. Kad viņa šķiršanās diena bija pienākusi, viņš devās upē tāpat kā pārējie. Viņa pēdējie vārdi bija: "Izturību! Ticību un pacietību!" Tā viņš aizgāja prom uz otru krastu.

Pēc ilgāka laika vēstnesis ieradās pie Grūtsirža un atnesa šādu ziņu. "Trīcošais, ar šo tev tiek ziņots, lai nākamajā tā Kunga dienā tu gaidītu savu Ķēniņu un aiz prieka gavilētu par pilnīgu atbrīvošanu no visām šaubām. Manas vēsts patiesuma pierādījums ir šāds: "Mandeļu koks ziedes un sisenis būs par nastu, un līksmība zudīs" (Sal.māc.12,5.)"

Viņa meita Izbiedētā, dzirdējusi, ka tēvam jāaiziet, sacīja, ka gribot iet tēvam līdz. Tad Grūtsirdis sacīja saviem draugiem: "Jūs zināt, kādā stāvoklī es un mana meita vienmēr atradāmies un ka bijām saviem biedriem par apgrūtinājumu. Mana un manas meitas vēlēšanās ir: lai pēc mūsu aiziešanas neviens cilvēks vairs nekad nemantotu mūsu izmisumu un verdziskās bailes. Zinu, ka pēc manas nāves tās tiks piedāvātas citiem. Atklāti sakot, tie ir spoki, kurus mēs uzņēmām, tikko uzsākām svētceļojumu, un vēlāk mēs vairs nespējam no tiem atbrīvoties. Tie klejos apkārt un meklēs svētceļniekus, kas tos uzņemtu. Bet mēs lūdzam: aizslēdziet tiem savas durvis!"

Kad šķiršanās stunda bija pienākusi, abi gāja uz upmalu. Grūtsirža pēdējie vārdi bija: "Ar dievu, tumsa! Esi sveicināta, gaismā!" Viņa meita gāja pār upi dziedādama, bet neviens nevarēja saprast, ko viņa dziedāja.

Pēc kāda laika atkal pilsētā ienāca vēstnesis un vaicāja pēc vecā Godīgā. Vēstnesis, iegājis viņa namā, nodeva viņam šādas rindas: "Tev ir pavēlēts, lai astoņu dienu laikā tu būtu gatavs nostāties sava Kunga priekšā viņa Tēva namā. Un par patiesuma zīmi ņem šo: 'Un visas dziesmas skanēs klusu.'" (Sal.māc.12,4.)

Tad Godīgais atsauca savus draugus un sacīja: "Es mirstu, bet nekādu testamentu es nerakstīšu. Savu godīgumu es ņemšu līdz; pasakiet to tiem, kas nāk aiz manis." Pienāca šķiršanās diena, un viņš devās uz upi. Šai dienā upe bija uzplūduši un dažās vietās plūda pat pāri krastiem. Tomēr Godīgais vēl savā dzīves laikā bija sarunājis ar savu draugu Labapziņu, lai tas viņu šeit sagaida. Tā arī notika. Labapziņa viņu te sagaidīja, pasniedza viņam roku un palīdzēja tikt pāri upei. Godīgā pēdējie vārdi bija: "Žēlastība valda!" Tā viņš atstāja šo pasauli.

Pēc tam kļuva zināms, ka arī Patiesības Kareivis saņēmis ziņu no tā paša vēstneša. Vēsts patiesumu tam apliecināja šāda zīme: "Smeļamais pie avota izkalst." (Sal.māc.12:6.) To sapratis, viņš ataicināja savus draugus un tiem par to pastāstīja: "Tagad es iešu pie sava Tēva; lai gan līdz šejieni esmu atnācis tikai ar lielām pūlēm, tomēr es nenožēloju visas patērētās pūles, lai nonāktu līdz šejieni. Savu zobenu es novēlu tam, kas ies manās pēdās; savu drosmi un izveicību tam, kas to var iegūt. Savas rētas un zīmes es ņemšu līdz par pierādījumu, ka esmu cīnījies Tā laba, kas man tagad būs par atmaksātāju."

Viņa aiziešanas dienā upmalā sanāca daudz izvadītāju. Dodamies upē, viņš iesaucās: "Nāve, kur ir tavs dzelonis?" Brizdams dziļāk, viņš sacīja: "Nāve, kur ir tava uzvara?" (1.Kor.15:55.) Tā viņš pārgāja upei pāri, un visas taures un bazūnes otrā pusē skanēja viņam pretī.

Tad pienāca uzaicinājums Nešaubīgajam - tam, ko mūsu ceļinieki satika Apburtajā zemē uz ceļiem. Vēstnesis ielika viņam ziņu atklātā rokā. Ziņojumā bija sacīts, lai viņš gatavojas citai dzīvei, jo

viņa Kungs neesot mierā, ka tas vēl ilgāk dzīvojot tik tālu no Viņa. Sākumā Nešaubīgais palika domīgs. "Nē," sacīja vēstnesis, "par vēsts patiesīgumu tev nav jāšaubās -te ir apliecinājums: "Skritulis pie akas salūzt." (Sal.māc.12:6.)

Nešaubīgais aicināja pie sevis Droširdi, viņu vadoni, un tam sacīja: "Lai gan man nebija lemts ceļojuma laikā ilgi būt tavā labajā sabiedrībā, tomēr jau no iepazīšanās brīža tu esi bijis man par svētību.

Izejot no mājām, es atstāju sievu un piecus mazus bērnus. Tādēļ lūdzu, kad tu griezīsies atpakaļ (jo zinu, ka tu iesi atpakaļ uz sava Kunga namu, lai pavadītu atkal citus svētceļniekus), tad aizsūti pie manas ģimenes kādu, kas viņiem pastāstītu visu, kā man klājies, un kas vēl gaidāms. Stāsti viņiem arī par manu laimīgo atceļošanu uz šejieni un svētīgo ieiešanu Debesu pilsētā. Stāsti arī par Kristieti un viņa sievu, kā viņa ar bērniem sekojusi savam vīram. Pastāsti par viņas svētīgo mūža galu un par to, uz kurieni tā tagad aizgājusi. Man tikpat kā nekā nav, ko manai ģimenei sūtīt, izņemot manas asaras un aizlūgšanas par viņiem. Pietiks, ka viņiem par to pastāstīsi - kas zina, varbūt tas var viņus ietekmēt uz labu."

Kad Nešaubīgais tā bija savas lietas nokārtojis, un viņa aiziešanas stunda bija pienākusi, arī viņš gāja uz upi. Ap to laiku upē bija liels klusums, tādēļ Nešaubīgais, nonācis pusceļā, apstājās un saviem izvadītājiem sacīja vēl šādus vārdus: "Šī upe daudziem ir bijusi par šausmām, un arī es daudzreiz, par to domājot, esmu izjutis bailes. Bet tagad man šai upē ir gluži labi; es stāvu droši: manas kājas atrodas uz tāda paša pamata, uz kāda stāvēja priesteru kājas, kad tie nesa derības šķirstu, kamēr izraēlieši gāja pāri Jardānai (Joz.3:17). Šie ūdeņi gan ir auksti un rūgti, bet domas par to, kas mani sagaida otrā krastā, it kā kvēlošas ogles silda manu sirdi.

Es tagad redzu sevi pie ceļa mērķa, un manas darba dienas ir beigušās. Es beidzot redzēju to Galvu, kas manis dēļ ļāvās apspļauties. Līdz šim dzīvoju no dzirdēšanas un ticības, bet tagad aiziešu tur, kur dzīvošu skatīšanā, un būšu pie Tā, kura tuvums ir mana laime.

Man labprāt patika klausīties, ka runāja par manu Kungu, un, kur vien virs zemes ieraudzīju viņa kāju pēdas, tur es vēlējos spert arī savu kāju. Viņa vārds bija kā dārgs smaržu trauks un saldāks par visām smaržām. Viņa balss man bija vissaldākā, un pēc Viņa vaiga esmu vairāk ilgojies nekā tie, kas atrodas tumsā un ilgojas pēc saules gaismas. Viņa vārdus es uzņēmu kā barību un kā spēcinošu līdzekli nespēka brīžos. Viņš ir mani turējis un manus pārkāpumus licis tālu prom no manis; Viņš ir uzturējis un stiprinājis manus soļus uz sava ceļa."

Nešaubīgajam tā runājot, viņa seja pārvērtās; viņa "stiprie vīri" locījās (Sal.māc.12:4) un, kad viņš bija izsaucies: "Pieņem mani, jo es nāku pie Tevis!"— viņš izzuda pavadītāju acīm, un tie viņu vairs neredzēja.

Tas bija brīnišķīgs krāšņuma un godības pilns skats - redzēt, kā klajā vietā viņpus upei un visa augšiene pildījās zirgiem un ratiem, taurētājiem un stabulētājiem, dziedātājiem un spēlētājiem, lai saņemtu un apsveiktu svētceļniekus, kamēr tie kāpa augšup un cits pēc cita iegāja pa skaistajiem vārtiem Debesu pilsētā...

Par Kristietes dēliem, viņu sievām un bērniem nezinu neko tuvāk pastāstīt, jo es nepaliku tai vietā tik ilgi, līdz tie gāja pār upi. Vēlāk dzirdēju kādu stāstām, ka tie vēl esot dzīvi un vēl varbūt kādu laiku dzīvošot - par svētību un pieaugšanu draudzei un visai savai apkārtni.

Ja man būtu lemts vēlreiz nostaigāt to ceļu, tad varbūt es tiem, kas to vēlas, varēšu pastāstīt par tām lietām, par ko šeit neesmu nekā sacījis. Līdz tam laikam saku saviem lasītājiem: "Dzīvojiet veseli!"

Svētceļnieka ceļojums

Saturs

I daļa.....	1
Ceļā uz šaurajiem vārtiem.....	1
Mazticības purvs.....	3
Pasaules gudrinieks.....	4
Šaurie vārti.....	7
Izskaidrotāja namā.....	8
Krusts.....	12
Grūtību kalns.....	13
Jaukuma pils.....	15
Pazemojuma ielejā Apollions.....	18
Nāves ēnas ieleja.....	20
Kristietis un uzticīgais.....	22
Pļāpa.....	25
Neticību tirgus.....	29
Kristietis un cerētājs.....	34
Šaubu pils un milzis - izmisums.....	39
Iepriecinājuma kalni.....	42
Viltus pravietis un dievlūdzis.....	44
Apburtajā zemē.....	49
Pēdējais pārbaudījums Debesu pilsētā.....	56
II daļa.....	59
Sagatavošanās ceļam.....	59
Kristiete un viņas bērni ieiet pa šaurajiem vārtiem.....	63
Palīgs un Izskaidrotājs.....	65
Drošsirdis un grūtību kalns.....	71
Milzis Niknums un Jaukuma pils.....	74
Pazemojumu un nāves ēnas ielejā.....	81
Godīgais un Izmisušā dzīvesstāsts.....	85
Gāja nams un jaunie ceļabiedri.....	91
No Šaubu pils līdz Jaukajiem kalniem.....	99
Sastapšanās ar kareivi.....	103
Aizmigušie Apburtajā zemē.....	105
Ceļa gals un ieeja Debesu pilsētā.....	108